

Blahoslavená
PANNA MARIA

v příkladech.

400 Marianských příkladů.

Pro kazatele a katechety

z různých pramenů sebral, sestavil a upravil

Leopold Kolisek,

farář v Olši na Moravě.

Díl I.

Čistý výnos věnuje se částečně na votivní okno Moravanů
ve chrámě Karlínském v Praze.

V. BRNĚ 1893.

Tiskem papežské knihtiskárny Benediktinů Rajhradských.

Nákladem vlastním.

Cena 2 koruny 40 hal. (1 zl. 20 kr.)

Blahoslavená
PANNA MARIA
v příkladech.

400 Marianských příkladů.

Pro kazatele a katechety
z různých pramenů sebral, sestavil a upravil

Leopold Kolísek,
farář v Olší na Moravě.

~~~~~  
Díl I.  
~~~~~

Cistý výnos věnuje se částečně na votivní okno Moravanů ve chrámě Karlínském v Praze.

V BRNĚ 1893.

Tiskem papežské knihtiskárny Benediktinů Rajhradských.

Nákladem vlastním.

Schváleno nejdůstojnější biskupskou konsistoří v Brně
ze dne 5. ledna 1893 číslo 31.

Památce

svého zvěčnělého otce, jakožto zbožného ctitele
Blahoslavené Panny Marie,

posvěcuje

Pořadatel.

Předmluva.

Bylo to r. 1873., kdy chudobní rodiče vypravovali svého syna na studie. Otec, zbožný ctitel Panny Marie, dal mu dobré napomenutí a vyprovodiv ho na práh rodného domku se slzami v očích udělal mu křížek na čele a dal mu tak své požehnání; matka pak doprovázela ho až do Brna. Cesta je vedla poutním místem — Křtinami. Tam povoz zastavil. Matka, rovněž zbožná ctitelkyně Bl. Panny, použila této příležitosti a šla se synem do svatyně Křtinské. Na štěstí bylo otevřeno; vešli do vnitř, kostel úplně prázdný. Poklekli před divotvornou sochou Panny Marie. Bylo viděti, jak vroucně se modlí dobrá matka, vždyť hojné slzy řinuly se jí po tváři, když pohlížela na milostivou Pannu, a zajisté ve své zbožné modlitbě odporoučela pod Její mocnou ochranu toho, jenž vedle ní klečel a modlil se. A modlitba její nebyla nadarmo. Pod mocnou ochranou této nebeské Matky vystudoval onen mladík šťastně gymnasium a pak vstoupil do biskupského alumnátu v Brně. První ročník theologických studií odbyl s prospěchem výborným, ale ve druhém ročníku brzy po vánocích povážlivě onemocněl, a to, jak lékařové tvrdili, rozrušením čivů následkem přílišné duševní námahy. Mladík dostal silné tlučení srdce, hrozné bolesti do hlavy, která jakoby se chtěla rozpuknouti. Lékařská pomoc jevila se bez účinku. Následek toho bylo i ochabnutí činnosti duševní, paměť žádná a všecek stav duševní velmi neutěšený. Bývaly to hrozné chvíle, kdy chtěl studovati a nemohl, pouhé čtení nějaké knihy i novin ho na nejvýš rozčilovalo, a přece studovati chtěl a musil, nechtěje se ve studiích opozditi. V těchto nesnázích a dobách přetrpkých byla jeho jedinou útěchou důvěra k Bl. Panně Marii, dobrými rodiči hluboce do srdce vštípená. Vzpomněl si vždy na onen okamžik dojemný, kdy loučil se s otcem, a kdy doporučovala ho matka pod ochranu Matičky Boží Křtinské. K té divotvorné Panně utíkal se, vzdychal, modlil a — Panna Maria pomohla. Nemoc sice trvala ve druhém

i třetím ročníku, ale znenáhla mizela, a mladík dospěl vznešeného cíle svého, kdy byl r. 1885. na kněze posvěcen. Nyní jest druhý rok farářem.

Z vděčnosti k Blahoslavené Panně Marii za tuto nápadnou pomoc a ochranu povstala tato — kniha. Neboť oním knězem jest pořadatel této sbírky. Již dávno zatoužil jsem nějakým způsobem povinnou vděčnost a dětinou důvěru osvědčiti nebeské Matce za tolikerá dobrodiní, jichž se mi mocnou Její přimluvou až do dnes dostalo; i napadlo mi, abych k větší cti a slávě Blahoslavené Panny zázraky po různu uveřejněné v jednu knihu sebral, dobře věda, kterak příklady takové lid rád poslouchá a tím k větší důvěře a lásce k Panně Marii se povzbuzuje. Touto myšlénkou tedy již dávno jsem se obíral a příklady tu a tam uveřejněné zaznamenával. Konečně chtěje, aby sbírka byla obsahem co nejbohatší a nejrozmanitější, veřejně v novinách jsem prosil p. t. kazatelů, aby mi nějaké příklady laskavě zaslali. I bylo mi velmi lito, že moje prosba jen asi na šesti místech byla vyslyšena. Za to dopátral jsem se příkladů ve mnohých a mnohých knihách sám, a ku podivu — nahromadilo se mi jich tolik, že nechtěje činiti jedné objemné knihy, musil jsem rozdělit sbírku na dva díly. Co se roztržení příkladů týče, řídil jsem se hlavně podle praktického rozdělení, jaké jsem našel ve znamenitém díle »Encyklopedii příkladů« od Jana Nep. Černohouze, ovšem úplně jsem rozvrhu toho nezachoval. Tuto podávám první díl; druhý díl obsahovati bude příklady o úctě k Bl. Panně Marii, jak totiž Ji ctíme a ctíti máme. Vypočítati zvlášť všechny prameny, z nichž jsem příklady čerpal, považuji za zbytečno, poněvadž u každého příkladu jest pramen udán.

Činím jen milou povinnost vzdávaje nejuctivější díky Nej důstojnějšímu Pánu Dru. Antonínu Lenzovi, proboštovi na Vyšehradě, veledůstojným pánům: Janu Nep. Černohouzovi, faráři v Hostivěři, Františku Musilovi, faráři v Žitovlicích, Antonínu Weinlichovi, kons. radovi a faráři na Vranově, Josefu Kratochvilovi, faráři v Trnavě, za přelaskavé svolení, že směl jsem čerpati příklady z jejich knih; pak veledůstojným pánům: Jakubu Kapustovi, kanovníku v Brně, Ferdinandu Špičkovvi, arciknězi v Lomnici, P. Bernardu Plačkovvi, řediteli papežské knihtiskárny v Brně, za přeochoťné zapůjčení pramenů, pak i ostatním všem, jejichž jména označena jsou ve sbírce jako prameny, a vůbec všem, kteří mi jakýmkoli způsobem

u pořádání sbírky byli nápomocni. Kéž Blahoslavená Panna Maria jest jim štědrou Odměnitelkou!

Ó přijmi, Blahoslavená Panno Maria, přijmi, dobrá Matko, knihu tuto jakožto nepatrný důkaz vděčnosti, úcty a lásky nehodného Svého ctitele; doprovázej mne i na dále pod mocnou ochranou Svou na dráze tohoto života. Nemám jiného přání, leč aby příklady Tvé lásky a Tvého milosrdenství, v knize této obsažené, rozmnožily řady Tvých ctitelů, aby tak veškeren svět rozléhal se slávou a chválou Tvou, ó Maria! Amen.

V Olší, o slavnosti Neposkvrněného Početí Blahoslavené Panny Marie, dne 8. prosince 1892.

Leopold Kolísek,
farář.

OBSAH.

I. Bytost Panny Marie.

1. Panna Maria — bez hříchu prvotného počata.

	Strana
1. Učení o Neposkvrněném Početí Blahoslavené Panny Marie za článek víry prohlámeno	3
2. Výroky sv. Otcův a církevních spisovatelův o Neposkvrněném Početí Blahoslavené Panny Marie	4
3. Někteří papežové a Neposkvrněné Početí Blah Panny Marie	5
4. Sv. Dominik a Neposkvrněné Početí Nejbl. Panny Marie	6
5. Úcta sv. Františka Saleského k Neposkvrněnému Početí Bl. Panny Marie	7
6. Pobožnost sv. Chantály k Neposkvrněnému Početí Blahosl. Panny Marie	7
7. Jan Duns-Scotus, obhájce Neposkvrněného Početí Blahosl. Panny Marie	8
8. Jakub Lainez o Neposkvrněném Početí Bl. Panny Marie	9
9. Kardinál Bellarmin a Neposkvrněné Početí Bl. Panny Marie	9
10. Sv. Jan Berchmans a Neposkvrněné Početí Bl. Panny Marie	10
11. Alexander Haleský a Neposkvrněné Početí Bl. Panny Marie	10
12. Ferdinand, král španělský, a Neposkvrněné Početí	11
13. Císař Ferdinand III. a Neposkvrněné Početí Blahosl. Panny Marie	11
14. Obraz Neposkvrněného Početí a obrácený zatvrzelý hříšník	12
15. Obrácený a vyléčený kazatel	14
16. Vyznání o Neposkvrněném Početí Bl. Panny Marie i proti vůli	14
17. Potrestaný rouhač Neposkvrněného Početí Bl. Panny Marie	14
18. Bůh trestá rouhače Blahosl. Panny Marie	15

2. Panna Maria — Matka Boží.

19. Výroky Písma sv. o Panně Marii jakožto Matce Boží	16
20. Výroky sv. Otců o Panně Marii jakožto Matce Boží	16
21. Nestor upíral, že Panna Maria jest Matkou Boží	17
22. Kněz Anastasius a biskup Dorotheus proti Panně Marii, jakožto Matce Boží	17
23. Sv. Cyrill z Alexandrie obhájce Blahoslavené Panny Marie proti Nestorovi	18
24. Sv. Maximin obhájce Bl. Panny Marie jakožto Matky Boží	19
25. Kacíř Nestor potrestán za své bludné učení	19
26. Císař Konstantin Kopronym jakožto rouhač Matky Boží	20
27. Vyznání zlých duchů na rozkaz Panny Marie	20
28. Úcta protestantské královny k Panně Marii	20

	Strana
29. Bůh hájí čest Panny Marie	21
30. Protestantský pastor potrestán za své rouhání	22
31. Bůh potrestal luteránského kazatele na Vranově	22
32. Potrestaný kacířský duchovní na Vranově	23
33. Bůh trestá rouhače a tupitele Marie Panny	23

3. Maria — Panna.

34. Výroky Písma sv. o panenství Bl. Panny Marie	26
35. Výroky sv. Otců o panenství Bl. Panny Marie	27
36. Sv. Tomáš z Villanovy a neporušené panenství Blahosl. Panny Marie .	27
37. Blahoslavený Aegidius z Assisi o panenství Blahosl. Panny Marie .	28
38. Bl. Panna Maria zjevila se v zástupu panen	28
39. Sv. Ignác z Loyoly, obhájce panenství Bl. Panny Marie	29
40. Sv. Medard o panenství Matky Boží a obrácený žid	29

4. Maria — tvor.

41. Odsouzená sekta Collyridiánů	30
42. Sv. Cyrill o Panně Marii jakožto tvorů	30
43. Augustin z Leonissy, nadšený chvalořečník Bl. Panny Marie	31

II. Jméno Panny Marie.

A. 1. Jméno Maria — svaté a sladké.

44. Výroky sv. Otcův a spisovatelů církevních	32
45. Bl. Jindřich Suso a jméno Panny Marie	33
46. Sv. Antonín Paduanský ualézal největší rozkoš ve jméně Maria . . .	33
47. Sv. Hetman Josef pocítoval sladkost jména Bl. Panny Marie	33
48. Sv. Hyacintha Mariscoti a sladké jméno Maria	34
49. Bl. Pavel Granger a jméno Panny Marie	34

2. Jméno Maria — mocné.

50. Výroky sv. Otcův a spisovatelů církevních	35
51. Jméno Maria v hodině smrti	35
52. Sv. Kamill Lellis, ctitel nejsvětějších jmen: Ježíš a Maria	36
53. Mocné jméno Maria	36
54. List se jménem Maria v ohni neshořel	36
55. Hříšník obrácen na smrtelné posteli	37
56. Mocné jméno Maria dopomohlo k vítězství nad Turky	38

B. Proto: 1. Ctíme a milujeme jméno Maria.

57. Úcta některých svatých ku svatému jménu Maria.	39
58. Zvláštní důkazy lásky ku jménu Maria	40
59. Sv. Karel Borromejský	40
60. Sv. Štěpán a jméno Bl. Panny Marie	40
61. Úcta sv. Alfonsa Liguori ku sladkému jménu Bl. Panny Marie . . .	40
62. Sv. Gerhard, ctitel jména Panny Marie	41
63. Prosba ve jménu Panny Marie	41

2. Vyzývejme jméno Maria.

64. Sv. Bernard učí nás vyzývati jméno Maria	42
65. Innocenc III.	43
66. Sv. Albert Veliký	43
67. Šťastně umírá, kdo jméno Maria v hodině smrti vyzývá	43

III. Moc Panny Marie.

1. Maria — Matka naše.

A. Maria jest skutečně Matka naše.

68. Výroky Písma sv. a sv. Otcův a církevních spisovatelů	45
69. Útrpnost Panny Marie, Matky naší	46
70. Bůh zjevil sv. Gertrudě, která Bl. Panna Maria jest naší Matkou	46
71. Sv. Alfons Liguori	46
72. Sv. Terezie vyvolila Bl. Pannu Marii za Matku	47
73. Sv. Rajmund Nonnatus	47
74. Blahoslavený Křišpín z Viterba	48
75. Sv. Mechtildis	48
76. Sv. Alžběta Durinská	49
77. Sv. Josef Kupertinský	49
78. Zbožná dceruška vyvolila si Bl. Pannu Marii za Matku	50
79. Bl. Panna Maria chrání svých dětí	50

B. Proto: 1. Nezarmucujme své nebeské Matky hříchem.

80. Studující jiných před obrazem Sedmibolestné Matky Boží	52
81. Bl. Maria Klotilda, královna sardinská	52
82. Sv. Tomáš Aquinský	53
83. Sv. Ondřej Korsinský, Bl. Panně Marii zasvěcený	53

2. Milujme svou nebeskou Matku.

84—89. Příklady ze života svatých	54
90. Láska sv. Stanislava Kostky k nebeské Matce	55
91. Bl. Tomáš z Kory	56
92. Sv. Markéta	56
93. Sv. Alois, obzvláštní milovník nebeské Matky	56
94. Sv. Paškal Baylon	57
95. Sv. Odo a kající loupežník	57
96. Nepatrná oběť Panně Marii učiněná a její odměna	58
97. Abulcher pod ochranou nebeské Matky	59
98. Jan Lohel, arcibiskup pražský	59
99. Blažená smrt Alfonsa Salmerona	60
100. Maria Panna zachránila zázračně svou ctitelkyni	60

2. Panna Maria — uzdravení nemocných.

101. Panna Maria uzdravila sv. Filipa Neri	61
102. Bl. Panna Maria uzdravila sv. Alfonsa Liguori	62

	Strana
103. Bl. Panna Maria uzdravila Caesara Baronie	62
104. Slepé děvče uzdraveno v Lorettě	63
105. Pius II. zázračně uzdraven	64
106. Mladý Feretti uzdraven od padoucnice	64
107. Némý pastýř uzdraven	65
108. Sv. Vojtěch zázračně uzdraven	65
109. Biskup Dlouhoveský na přímlovu Panny Marie uzdraven	65
110. Zázračně uzdravená dívka	65
111. Šlechtična na přímlovu Bl. Panny Marie uzdravena	66
112. Jan Korsini uzdraven přímlovou Bl. Panny Marie	66
113. Sv. Odilo v mládí uzdraven	67
114. Na přímlovu Bl. Panny Marie přestala cholera	67
115. Zázračné uzdravení v Turíně	67
116. Zázračné uzdravení ve Florencii	68
117. Zjev nadpřirozené pomoci a síly	69
118. Uzdravení jediného syna matky vdovy	70
119. Panna Maria Mont-Serratská uzdravila nemocnou vdovu	71
120. Zázračné uzdravení slepého dítěte	72
121. Panna Maria Kojetínská uzdravila nemocné dítě	73
122. Vroucí modlitbou matky k Panně Marii uzdraveno dítě ve farnosti Dubanské	73
123. Panna Maria uzdravila Annu Perníčkovu z farnosti Velehradské	74
124. Zázračné uzdravení	74
125. Panna Maria uzdravila nemocnou dívku	75
126. Maria Panna uzdravila němého	76
127. Panna Maria uzdravila nemocné dítě	76
128. Panna Maria uzdravila starce na smrtelné posteli	77
129. Panna Maria uzdravila matku 4 dětí	78
130. Panna Maria uzdravila těžko nemocné dítě	78
131. Maria Panna uzdravila slepého chlapce	78
132. Uzdravení dítěte na přímlovu Bl. Panny Marie	79
133. Maria Panna uzdravila nemocnou Estellu Faquette-ovu	80
134. Maria Panna uzdravila němou z Jaroslavic	82
135. Panna Maria uzdravila nemocnou z farnosti Nemotické	82
136. Uzdravení osoby bledničkou stížené	83
137. Devítidenní pobožnost k Panně Marii uzdravila osobu od plicní nemoci.	84
138. Panna Maria uzdravila němou z Mor. Třebové	84
139. Dcera uzdravena z padoucí nemoci	85
140. Uzdravení chromé vdovy	85
141. Panna Maria uzdravila slepou dcerušku	85
142. Měšťan kojetínský zbaven velikých bolestí	86
143. Panna Maria uzdravila nemocnou	86
144. Seminarista z Kroměříže uzdraven na přímlovu Panny Marie	86
145. Panna Maria uzdravila nemocnou z Boskovic	87
146. Důvěra v Pannu Marii vzkřísila dítě	88
147. Uzdravení nemocného na tyf požitím Lúrdské vody	89

	Strana
148. Uzdraven od nemoci	90
149. Uzdravení dítky po zaslíbení se Matce Boží	91
150. Zázračné uzdravení od rakoviny	91
151. Uzdravení v kostelíku, kde stojí oltář se sochou Maria de Mercedes	92
152. Jak mocna jest důvěra v Pannu Marii	92
153. Slepý chlapec nabyl zraku	93
154. Jindřich, markrabě moravský, zázračně uzdraven	93
155. Cellenská Panna Maria uzdravila slepou ženu	93
156. Slepý šlechtic zázračně uzdraven na přímlovu Cellenské Panny Marie	93
157. Zázračně uzdraven na přímlovu Cellenské Panny Marie	94
158. Cellenská Panna Maria uzdravila nemluvného chlapce	94
159. Panna Maria uzdravila Marii Magdalenu Kadeovu ve Filipsdorfu	94
160. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Teresii Diesnerovu	96
161. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Marii Donatovu	97
162. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Magdalenu Langhausovu	97
163. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Matildu Rudolfovu od nemoci divů	98
164. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Františka Fabicha	99
165. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Antonína Streitu od boule	99
166. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Karolinu Füsselovu od silných křečů	100
167. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Karolinu Finkovu od různých nemocí	101
168. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Jana Metznera od bolesti hlavy	101
169. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Marii Šolcovu	102
170. Zázračné uzdravení nemocné na přímlovu Panny Marie Filipsdorfské	102
171. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila nemocné dítě	104
172. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila tři dítky	104
173. Svatohorská Panna Maria uzdravila nemocnou ženu z Obořiště	105
174. Panna Maria Svatohorská vrátila studujícímu mladíku zrak	106
175. Zázračné uzdravení na přímlovu Svatohostýnské Panny Marie	107
176. Svatohostýnská Panna Maria uzdravila nemocnou dcerušku a manžela	107
177. Panna Maria Svatohostýnská uzdravila ochromenou na nervu v ruce	108
178. Panna Maria Svatohostýnská uzdravila nemocného chlapce	109
179. Panna Maria Svatohostýnská uzdravila nemocnou sestru Kornelii	109
180. Panna Maria Svatohostýnská uzdravila těžce nemocnou dívku	110
181. Panna Maria Svatohostýnská uzdravila nemocné děvčátko	110
182. Svatokopecká Panna Maria uzdravila dvě dítky	111
183. Svatokopecká Panna Maria uzdravila chromou	112
184. Křtinská Panna Maria uzdravila chromou z Březové	112
185. Křtinská Panna Maria uzdravila od padoucnice	113
186. Křtinská Panna Maria uzdravila bolesti hlavy	114
187. Křtinská Panna Maria uzdravila slepou	114
188. Křtinská Panna Maria uzdravila hluchého chlapce	115
189. Křtinská Panna Maria uzdravila raněnou mrtvici	115
190. Sloupská Panna Maria uzdravila trpící padoucníci	116
191. Sedmibolestná Panna Maria Sloupská uzdravila nemocnou	117
192. Tuňanská Matka Boží uzdravila němou Pražanku	117
193. Tuňanská Panna Maria uzdravila nemocného chlapce	118

	Strana
194. Tuřanská Matka Boží uzdravila nemocné dítko	118
195. Tuřanská Matka Boží uzdravila od prsní nemoci	118
196. Tuřanská Matka Boží uzdravila nemocné dítko od psotníku	119
197. Tuřanská Panna Maria uzdravila nemocné dítko	119
198. Tuřanská Panna Maria uzdravila slepého	119
199. Tuřanská Matka Boží uzdravila vodnatelného	120
200. Tuřanská Panna Maria uzdravila poraněné oko	120
201. Bl. Panna Maria uzdravila slepého šlechtice	120
202. Vranovská Panna Maria uzdravila nemocného	121
203. Vranovská Panna Maria uzdravila Jiřího Zeisera	122
204. Vranovská Panna Maria uzdravila chromou z Brna	122
205. Vranovská Panna Maria uzdravila slepou	122
206. Vranovská Panna Maria uzdravila panského úředníka	123
207. Vranovská Panna Maria pomohla v morové ráně	124
208. Vranovská Panna Maria uzdravila nemocného syna	124
209. Vranovská Panna Maria uzdravila nemocné dítko	125
210. Vranovská Panna Maria uzdravila chromého	125
211. Vranovská Panna Maria uzdravila Johannu Kohlbergerovu z Křídlovce	125
212. Vranovská Panna Maria uzdravila Gustava Merettu, nápotomního architekta	126
213. Římská Madonna uzdravila nemocného manžela a dcerušku	126
214. Římská Madonna uzdravila těžce nemocnou klášternici	128
215. Římská Madonna uzdravila chromou	128

3. Panna Maria — útočiště hříšníků.

216. Výroky sv. Otců a spisovatelů církevních	129
217. Kající lotr obrácen na přímluvu Bl. Panny Marie	131
218. Panna Maria zjevila sv. Brigitě, že jest útočištěm hříšníků	131
219. Panna Maria vyprosila odpuštění hrozného hříchu	131
220. Na přímluvu Panny Marie duše vysvobozena z věčného zatracení	133
221. Panna Maria obrátila zatvrzelého hříšníka	133
222. Panna Maria pohnula hříšníka k lítosti nad spáchanými hříchy	134
223. Na přímluvu Panny Marie obrácena Maria Egyptská	135
224. Obrácení v posledním okamžiku na přímluvu Panny Marie	135
225. Panna Maria jest milosti plná obzvláště pro hříšníky	136
226. Hříšník na přímluvu Panny Marie se obrátil	136
227. Panna Maria obrátila hříšného mladíka	137
228. Osmdesátiletý stařec obrácen na přímluvu Panny Marie	137
229. Panna Maria obrátila zatvrzelou paní	137
230. Panna Maria obrátila hříšného mladíka	137
231. Panna Maria vymohla obrácení hříšné osoby	138
232. Panna Maria zachránila hříšníka před časnou i věčnou smrtí	138
233. Hříšnice obrácena na přímluvu Panny Marie	138
234. Panna Maria obrátila hříšníka	139
235. Mladík obrácen na přímluvu Panny Marie	139

	Strana
236. Tuřanská Panna Maria obrátila hříšníka	139
237. Tuřanská Panna Maria obrátila bezbožnou ženu	140
238. Tuřanská Panna Maria vybízela hříšníka ku pokání	140
239. Zatvrzelec obrácen na přímluvu Panny Marie	141
240. Panna Maria obrátila zatvrzelého hříšníka	141
241. Panna Maria obrátila hršníka	143
242. Panna Maria obrátila loupežníky	144
243. Panna Maria obrátila loupežníka	145
244. Obrácení a msta zednářská	146
245. Zbožná dcera úctou Marianskou obrátila zatvrzelou matku	147
246. Maria Panna obrátila zatvrzelého hříšníka	148
247. Panna Maria obrátila rouhače	149
248. Obrácení spiritisty ve chrámě Marianském	150
249. Kacíř v posledním okamžiku obrácen na přímluvu Panny Marie	150
250. Kterak paní G. vrátila se v lůno církve katolické	151
251. Obrácení protestantské paní	152
252. Hříšník obrácen ve chrámě „Maria Taferl“	155
253. Přímluva Matky Boží obrátila protestanta	155
254. Obrácen na přímluvu Panny Marie	156
255. Obrácen na přímluvu Panny Marie	156
256. Zločinec v posledním okamžiku obrácen	157

4. Panna Maria — potěšení zarmoucených.

a) V nouzi, bídě a utrpení.

257. Výroky sv. Otcův a spisovatelů církevních	158
258. Maria Panna potěšila zarmoucenou vdovu	158
259. Matka Boží svých ctitelů neopouští	159
260. Maria Panna v největší bídě přispěla ku pomoci	159
261. Panna Maria vysvobodila rodinu z velké nouze	161
262. Maria Panna útočiště bídých	161
263. Panna Maria poslala chudému obuvníku štedrou dárkyni	162
264. Maria Panna potěšila a pomohla chudému nádenníku	164
265. Panna Maria posila trpících	165
266. Panna Maria posila v utrpení	165

b) V pokušení ke hříchu.

267. Kterak Panna Maria lidem zbožným se zjevuje a je strastí a pokušení zbavuje	166
268. Sv. František Saleský zbaven truduomyslnosti	166
269—275. Panna Maria přispěla svým ctitelům v pokušení	167
276. Sv. Justina odolávala pokušení za přispění Panny Marie	168

c) V hodině smrti.

277. Výroky sv. Otcův a spisovatelů církevních	168
278. Smrt sv. Františka Regis	169
279. Smrt učeného a zbožného Suareza	169

	Strana
280. Smrt sv. Františka Xaverského	170
281. Smrt sv. Štěpána, krále uherského	170
282. Smrt sv. Alžběty, královny Portugalské	171
283. Bl. Panna Maria pozvala sv. Bonfilia do nebe	171
284. Maria útěcha umírajících	172
285—288. V hodině smrti některých Svatých	172
289. Smrt sv. Jana z Boha	173
290. Panna Maria přispěla ku pomoci umírajícímu kapucínovi	173
291. Smrt Jakuba Balmesa	173
292. Smrt sv. Felixe z Kantalicie	174
293. Smrt sv. Filipa Benicia	174
294. Smrt nábožné Filipiny z Geldern	175
295. Smrt Magdaleny, vévodkyně Bavorské	175
296. Smrt hraběte Fuggera	176
297. Panna Maria svých ctitelů v hodině smrti neopustí	176
298. Maria Panna utírala smrtelný pot	177
299. Panna Maria útěchou v hodině smrti	177
300. Zvláštní smrt ctitele Marie Panny	177

5. Panna Maria — pomocnice křesťanů.

301. Panna Maria pomohla Michalu III. proti Rusům	178
302. Panna Maria přispěla ku pomoci ve válce proti Peršanům	178
303. Panna Maria pomohla ve válce proti Avarům	179
304. Panna Maria pomohla Janu Commenovi proti Peršanům	179
305. Panna Maria pomohla svým ctitelům při vpádu nepřátel	179
306. Vítězství Ludvíka I. za přispění Panny Marie	180
307. Panna Maria pomohla Alfonsu IX. v boji proti Saracenům	180
308. Tataři poraženi na Sv. Hostýně	181
309. Vítězství křesťanského vojska nad Tatary u Olomouce	181
310. Vítězství u Lepanta	182
311. Vítězství katolíků na Bílé Hoře u Prahy	182
312. Petr Szapary zvítězil nad Turky	184
313. Panna Maria pomohla ve válce proti protestantům	185
314. Obranci země pod záštitou Panny Marie	185
315. Panna Maria Tuřanská vysvobodila ze zajetí	187
316. Blahoslavený Hroznata	187
317. Sv. Jan z Kříže	188
318. Panna Maria pomocnice při vlnobití	188
319. Panna Maria pomocnice při vražedném útoku	188
320. Vranovská Panna Maria zachránila poutníky	189
321. Vranovská Panna Maria zachránila vranovský klášter před loupežníky	189
322. Panna Maria zachránila děvčátko	189
323. Vranovská Panna Maria vyslyšela prosby svých ctitelů	190
324. Zázračné zachránění papeže Pia IX.	190
325. Zázračné zachránění při zemětřesení	191

	Strana
326. Panna Maria zachránila při pádu se stráně do potoka	193
327. Panna Maria zachránila jistou hraběnku od smrti pomocí deštníku .	193
328. Panna Maria ochránitelka dítěte	194
329. Panna Maria zachránila nemluvně	195
330. Panna Maria zachránila mladíka	196
331. Panna přesvatá vysvobodila stařenu ode smrti	198
332. Zachráněný vzduchoplavec	199
333. Zachránění od smrti na přímlovu Panny Marie	200
334. Dítě zachráněno ode smrti	201
335. Panna Maria zachránila poutníky při srážce vlaků	202
336. Voják modlitbou k Panně Marii v kruté seči zázračně zachráněn . .	203
337. Panna Maria zachránila čeledína ode smrti	204
338. Manželé zachránění od jisté smrti	204
339. Panna Maria zachránila záložného vojína	205
340. Přímlovou Rodičky Boží zachráněna ode smrti	206
341. Panna Maria pomocnice ve válce	208
342. Zázračná ochrana při nebezpečném pádu	209
343. Panna Maria zachránila horníka	210
344. Panna Maria chrání horníky	213
345. Panna Maria zachránila ode smrti zasypaného horníka	214
346. Panna Maria ochránitelka horníků	215
347. Panna Maria zachránila zasypané horníky	216
348. Panna Maria přispěla v nouzi klášterníkům v Jerusalemě	217
349. Panna Maria pomohla studujícímu při zkoušce	217
350. Panna Maria pomohla v bídě	218
351. Panna Maria vzbudila dobrodince	218
352. Krištof Kolumbus objevil Ameriku za přispění Panny Marie	219

Proto: Vyzýváme Pannu Marii.

353. Jak někteří svatí vyzývali Pannu Marii	220
354. Sv. František Xaverský vyzýval Pannu Marii	220
355. Panna Maria vyprosila sv. Albertu dar učenosti	220
356. Blahoslavený Rupert vyslyšen na přímlovu Panny Marie	221
357. Panna Maria vyprosila Dilsonovi dar dobré paměti	221
358. Bedřich Hurter vyzýval Pannu Marii	222
359. Blahoslavený Petr Forrier povzbuzoval ku vyzývání Panny Marie v čas moru	222
360—363. Přímlovou Panny Marie na Pánu Bohu vyprošení	223
364. Bruno z Mauenheimu zachráněn ze zajetí na přímlovu Panny Marie .	223
365. Panna Maria Cellenská přispěla ku pomoci zraněnému	224
366. Gondisalvo z Barcelony zachráněn na přímlovu Panny Marie	225
367. Místodržící čeští Martinic a Slavata a sekretář Fabricius zachránění od smrti vyzývajíce Pannu Marii	225
368. Císař Ferdinand III. vyslyšen na přímlovu Panny Marie	228
369. Město Benevent zachráněno na přímlovu Panny Marie	229
370. Na přímlovu Panny Marie zachráněn od smrti	229

	Strana
371. Zachráněn na přímlovu Panny Marie	229
372. Tuřanská Panna Maria přispěla ku pomoci	230
373. Na přímlovu Panny Marie Čenstochovské mrtví vzkříšení	230
374. Vranovská Panna Maria uzdravila chromou z Brna	230
375. Uzdravena na přímlovu Panny Marie Filipsofské	231
376. Uzdravení od bolení očí na přímlovu Panny Marie Filipsofské	231
377. Panna Maria přispěla ku pomoci jisté paní	232
378. Panna Maria přispěla ku pomoci při požáru v Římě	232
379. Tuřanská Panna Maria ochránitelka při požáru v Olomouci	232
380. Tuřanská Panna Maria ochránitelka při požáru v Praze	233
381. Panna Maria Svatohostýnská odvrátila zhoubný požár	233
382. Křtinská Panna Maria přispěla ku pomoci v neštěstí	233
383. Panna Maria oprostila krajinu porýnskou zvláštního navštívení	234
384. Mladík zachráněn před loupežníky na přímlovu Panny Marie	234
385. Vranovská Panna Maria vyslyšela prosby poutníků	234
386. Vranovská Panna Maria zachránila vojína	235
387. Panna Maria vyslyšela vzývání jisté hříšné ženy	236
388. Panna Maria Vranovská zachránitelka od morové rány	236
389. Panna Maria Vranovská zbavila děvčátko padoucnice	237
390. Panna Maria Vranovská vzkřísila mrtvé pachole	237
391. Panna Maria Vranovská uzdravila těžce zraněného	237
392. Tuřanská Panna Maria vyslyšela poraněného vojína	237
393. Obrácen na smrtelné posteli na přímlovu Panny Marie	238
394. Zachráněna od smrti na přímlovu Panny Marie	239
395. Šťastně umírá, kdo Pannu Marii vzývá	240
396. Tuřanská Panna Maria zachránila chlapce před utopením	241
397. Vyslyšena na přímlovu Panny Marie	241
398. Marcellina Erochinová, vzor křesťanské dívky	242
399. Zázračně zachráněn na přímlovu Panny Marie	244
400. Kněz řádu Ježíšova a čtyři protestanti	245

Obsah věcný.

	Strana		Strana
— Abulcher	59	— Dorotheus	17
Bl. Aegidius z Assisi	28	— Dubany	73
Sv. Alanus	32	— Duns-Scotus	8
Sv. Albert Veliký	43, 220	— Durnof	199
— Albigenští	180	Sv. Efrem	4, 27, 35
— Alexander Haleský	10, 41	— Einsiedly	194
— Alexander VI.	6	Sv. Epifanius	4
Sv. Alfons Liguori 16, 35, 36, 40, 45, 46, 62, 130, 138		— Eusebius Nierenberg	134
Sv. Alois	56	— Eustachius	131
Sv. Alžběta Durinská	49	— Fabricius	225
Sv. Alžběta Portugalská	171	Sv. Felix z Kantalicie	174
— Alžběta, královna rumunská	20	— Ferdinand Španělský	11
Sv. Ambrož	4, 27	— Ferdinand III.	11, 228
Sv. Amfilochus	4	— Feretti	64
— Anastasius	17	Sv. Filip Benicius	174
Bl. Anna	166	Sv. Filip Ner.	54, 61
Sv. Anno	172	— Filipina z Geldern	175
Sv. Anselm	5, 45, 129, 131	— Filipsdorf	94, 104, 231
Sv. Antonín	33, 168	— Franconius	32
— Archinto Jan	40	Sv. František z Assisi	54
Sv. Augustin	4, 27	Sv. František Bezanus	39
— Augustin z Leonissy	31	Bl. František Binanzio	40
— Avaři	179	Sv. František Regis	54, 133, 169
— Balmes Jakub	173	Sv. František Saleský	7, 54, 166
Sv. Barbatius	229	Sv. František Xaverský	170, 220
— Baronius Caesar	62	— Fugger, hrabě	176
Sv. Basilus	130	Sv. Fulgencius	5, 35, 172
Bl. Bedřich	167	Sv. Gerhard	41
— Bellarmin	9	Sv. Germanius	130
— Benzoni	145	Sv. Gertruda	46
Sv. Bernard 32, 42, 129, 136, 158, 223		— Heraklius	178, 179
Sv. Bernardin Sienský	5, 45	Sv. Heřman Josef	33
— Blanka	223	Sv. Hieronymus	4, 169
Sv. Bonaventura	5, 32, 35, 168	Sv. Honorius	32
Sv. Bonifilius	171	Sv. Hora	105, 106, 215
— Boskovice	87	— Hora Bílá	182
Sv. Brigita	131	Sv. Hostýn	107—110, 181, 233
Sv. Bruno	5	Bl. Hroznata	187
Sv. Cesarius	133	— Hurter Bedřich	222
— Collyridiani	30	Sv. Hyacintha Mariscoti	34
— Commenus Jan	179	Sv. Chantala	7
Sv. Cyrill	30	Sv. Ignác z Loyoly	29
Sv. Cyrill Alexandrinský	4, 18	Sv. Ildefonsus	5
— Čenstochov	214, 230	— Innocenc III.	43, 158
— Dlouhoveský Jan, biskup	65	— Innocenc XI.	39
Sv. Dominik	6, 20, 223	Sv. Isidor	193
		Sv. Jan Berchmans	10, 55

	Strana
Sv. Jan z Boha	173
Sv. Jan Damascenský	5, 158
Sv. Jan z Facunda	223
Sv. Jan z Kříže	188
Sv. Jan Nepomucký	223
— Jan z Viterbi-ho	14
Sv. Jan Zlatoústý	16, 130
— Jerusálém	217
— Jindřich, markrabě moravský	93
Bl. Jindřich Suso	33, 138
Sv. Josef Kupertinský	49
Sv. Justina	168
Sv. Kamill Lellis	36
Sv. Karel Borromejský	40
Sv. Kateřina Sienská	218
— Kazimír I.	39
— Kevelar	240
— Kojetín	73, 86
— Konstantin Kopronym	20
Sv. Kopeček	111, 112, 177, 204
— Kopper	36
— Korsini Jan	66
— Koryčany	82
Bl. Krišpín z Viterba	48, 55
— Křištof Kolumbus	219
— Kroměříž	86
— Křtiny	112—115, 233
— Lainez Jakub	9
— Lepanto	182
Sv. Lidvína	165
— Lohel Jan	59
— Loretto	63
— Ludvík I.	180
— Madonna	126, 128
— Magdalena, vév. Bavorská	175
— Malagrida Gabriel	188
— Maria Egyptská	135
Bl. Maria Klotilda, královna Sar- dinská	52
— Mariacell	93, 94, 155, 224
Sv. Markéta	56
— Martinic	225
Sv. Maximin	19
Sv. Medard	29
Sv. Mechtildis	48
— Michal III.	178
— Mont-Serrat	71
— Nestor	17, 19
Sv. Odilo	39, 67
Sv. Odo	57

	Strana
Sv. Ondřej Korsinský	53
— Origenes	4
— Parrini	146
Sv. Paškal Baylon	57
Sv. Pavel Granger	34
— Pelagius	4
— Petr Faberus	167
Bl. Petr Forrier	222
Sv. Petr Damianský	5
— Pius II.	64
— Pius V.	6, 169
— Pius IX.	3, 6, 190
Sv. Rajmund Nonnatus	47
Sv. Richard	172
— Rimini	191
Bl. Rupert	221
Sv. Řehoř Nazianský	16
— Řehoř XV.	6
— Řehoř XVI.	6
— Řím 126, 127, 151, 182, 190, 198, 229, 232	
— Salmeron Alfons	60
— Sixtus IV.	3, 5
— Slavata	225
— Sloup	116, 117
— Smolensko	229
— Sobieský Jan	38
— Soliman III.	182
Sv. Stanislav Kostka	55, 172
— Suarez	169
— Szapary Petr	184
Sv. Štěpán, král uherský	40, 170
— Taferl	155
— Tataři	181
Sv. Teresie	47
Sv. Tomáš Aquinský	53
Sv. Tomáš Kempenský	35
Sv. Tomáš z Kory	56
Sv. Tomáš z Villanovy	27, 130, 167
— Tři Duby	82
— Turin	67
— Tuřany 117—120, 139, 140, 187, 208, 230, 232, 233, 237, 241	
— Velehrad	74
— Vladislav, král	39
— Sv. Vojtěch	65
— Vranov 22, 23, 120—126, 189, 190, 230, 234, 235, 236, 237	
— Zuchi	168

Díl prvý.

I. Bytost Panny Marie.

I. Panna Maria — bez hříchu prvotného počata.

1. Učení o Neposkvrněném Početí Blahoslavené Panny Marie za článek víry prohlášeno.

Po všechny časy bylo v církvi katolické nábožné mínění, že nemožno, aby Maria, jako ostatní lidé hříchem prvotným obtížena byla. Počátkem 12. století již v Angličanech se konala slavnost ku počtě Marie Panny bez poskvrny počaté, k jejímuž rozšíření nejvíce sv. Anselm přispěl, tak že ponenáhlu v celé církvi slaviti se počala. V 15. století, když za příčinou této pobožné důminky povstaly spory, papež Sixt IV. zakázal přísně opak učití, kterýchžto zákazů i sněm tridentský připomíná. V novější pak době přednesli přemnozí biskupové k trůnu svatého Otce, Pia IX., prosbu, aby se u věci té důkladně pojednalo a rozhodlo. Prosba ta byla svatému Oci velevítána, neboť sám byl vřelým ctitelem Panny Marie a sám toužil, aby u věci této rozhodné usnešení se stalo. I pozval do Říma veškeré biskupy oboru zemského, aby vzývajíce Ducha sv. o záležitosti té se uradili. Dne 8. prosince 1854 bylo mimo kardinály přes čtyři sta arcibiskupů, biskupů a prelátů, přes tisíc kněží a bezmála padesáte tisíc věřících ze všech končin shromážděno. A tu slavně prohlásil svatý Otec, Pius IX., za článek víry učení o Neposkvrněném Početí Blahoslavené Panny Marie následujícími slovy: »Vyslovujeme, prohlašujeme a ustanovujeme, že nauka, ježto vyznává, že nejblaženější Panna Maria v prvním

okamžiku svého početí byla zvláštní všemohoucího Boha milostí, a výsadou ohledem na zásluhy Ježíše Krista, Spasitele lidského pokolení, ode vši poskvrny dědičného hříchu čista ochráněna, — jest naukou od Boha zjevenou a proto ode všech věřících pevně a stále věřiti se má.«

(*Podstránského „Výklad katechismu“ a Klinkáčovy „Legendy.“*)

2. Výroky sv. Otcův a církevních spisovatelův o Neposkvrněném Početí Blahoslavené Panny Marie.

Origenes nazývá Marii Neposkvrněnou Neposkvrněného, a na jiném místě praví: »Maria nebyla ovanuta jedovatým dechem hada.«

Sv. Amfilochus, biskup v Ikonii ve druhém století, praví, že Bůh stvořil Blahoslavenou Pannu Marii *bez poskvrny* hříchu.

Sv. Epifanius praví ve svém spise: »De laudibus Virginis:« »Vyjma Boha jest Maria větší než všechno ostatní; podle přirozenosti jest spanilejší než cherubíni a serafíni a všechny kůry andělské: ona jest neposkvrněná ovečka, která porodila Beránka — Ježíše Krista.«

Sv. Efreem nazývá Marii „*Neposkvrněnou*, neporušenou, docela čistou, která daleka byla vši nečistoty a poskvrny každého hříchu.«

Sv. Ambrož píše: »Tato jest prutem, na němž nebylo ani suku hříchu dědičného, ani kůry nějakého hříchu osobního.«

Sv. Hieronymus nazývá Ji oblakem, jenž nikdy ve tmě, nýbrž vždycky ve světle byl.

Když Pelagius tvrdil, že dítky rodičů pokřtěných rodí se bez hříchu dědičného, psal sv. Augustin ve své odpovědi: »Jenom Panna Maria jest vyňata, již pro čest Páně nesmí se otázka týkati, jestliže se mluví o hříchu. Podobně vyslovuje se tentýž sv. spisovatel ve spise »de natura et gratia« c. 30: Činím u Panny Marie výminku, o níž nechci docela žádné zmínky činiti, jestliže se mluví o hříchu, poněvadž Ona v každém vzhledě hřích přemohla.

Sv. Cyrill Alexandrijský píše: »Vyjma Toho, kdo z Marie se narodil, a vyjma Blahoslavenou Pannu Marii, z níž na svět přišel Bohočlověk, všichni se rodíme v hříchu dědičném a přicházíme s nejhorší slepotou na svět; tuto slepotu pak zdědili jsme z kořene prvního člověka.« (In evang. Ioan. I. VI.) A na jiném místě praví: »Kdo by byl jakživ slyšel, že by ten, kdo si staví dům, jej napřed svému nepříteli uchystal?«

Sv. Fulgentius praví: »Anděl nazvav Marii »milosti plnou« chtěl tím dáti na srozuměnou, že vzhledem na Ni *první hněv* byl zničen docela.«

Sv. Ildefonsus učí: »Známo jest, že Maria od hříchu dědičného byla osvobozena.«

Sv. Jan Damascenský takto se vyjadřuje: »K tomuto ráji neměl had přístupu.« (Serm. de Ass. Virg.)

Sv. Petr Damianský píše: »Tělo Blahoslavené Panny přijato bylo od Adama; avšak poskvna Adamova nikterak přijata nebyla.« (Orat. 2. de not. Mariae.)

Sv. Anselm praví: »Slušelo se, aby Panna, kterou Bůh vyvolil za matku Svého jednorozeného Syna, takovou čistotou se stkvěla, že po Bohu jiné mysliti nelze.« (De conceptu Virginali C. 18.) A opět tentýž svatý dí: »Všichni umíráme ve hříších, a to buď v dědičném anebo v takových, jichž jsme se dobrovolně dopustili, při tom nikdo nečiní výminku, leč pouze Matka Boží.«

Sv. Bonaventura praví: »Naše Paní byla plna milosti ve své svatosti; byla to totiž milost, která Ji před ošklivostí hříchu dědičného uchovala.«

Sv. Bruno praví: »Maria jest ona neporušená půda, již požehnal Pán, a kteráž proto čistou zůstala ode vši poskvny hříchu.«

Sv. Bernardin Sienský takto píše: »Nesmíme věriti, že by Syn Boží z panny se chtěl naroditi a tělo z té na se vzíti, kteráž by nějak dědičným hříchem porušena byla.«

(Scherer: *Exempel-Lexikon* III.)

3. Někteří papežové a Neposkvrněné Početí Blah. Panny Marie.

Sixtus IV. (1471—1484) povzbuzoval a vybízel věřící k uctívání Neposkvrněného Početí Blahosl. Panny Marie udílením odpustků.

Jiní dovolili, aby celé státy a říše Blahoslavenou Pannu Marii pod názvem »Neposkvrněného Početí« za patronku si vyvolily, jak to na př. učinil císař Ferdinand III. v Rakousku. Schvalovali to, když se celé spolky a bratrstva i řády ku počtě »Neposkvrněného Početí« zařídily, kláštery, chrámy, kaple, oltáře pod tímto názvem byly zasvěceny, a chválili zbožné jednání těch, kteří přísahou se zavázali, že budou »Neposkvrněné Početí« Panny Marie slovem i skutkem hájiti a zastávati.

Pius V. (1566—1572) ustanovil Officium »Neposkvrněného Početí« a zařadil je do Římského breviáře. Tentýž papež přísně zapověděl tvrditi, že Panna Maria počata byla ve hříchu prvotním.

Řehoř XV. (1621—1623) zapověděl i v soukromných rozmluvách vyslovovati se proti »Neposkvrněnému Početí«.

Alexander VI. (1655—1667) ustanovil trest na všechny ty, kteří by se opovážili jakkoli mluvit proti učení nebo svátku »Neposkvrněného Početí«, nebo psáti, a zakázal všechny knihy, v nichž by něco proti »Neposkvrněnému Početí« bylo obsaženo.

Řehoř XVI. (1831—1846) připojil k litanii loretanské slova: »Královno, bez hříchu prvotního počatá, oroduj za nás!«

Pius IX. (1846—1878), tento veliký ctitel »Neposkvrněného Početí«, prohlásil učení to za článek víry dne 8. prosince 1854.

(Scherer: *Exempel-Lexikon III.*)

4. Sv. Dominik a Neposkvrněné Početí Nejbl. Panny Marie.

Sv. Dominik byl z největších služebníků P. Marie. Duše jeho překypovala láskou k Božské této Matce. »Již v nejútlejším mládí,« dí P. Tournon, »zvolil sobě Dominik Marii za matku a miloval ji láskou nejněžnější a nejvroucnější. Avšak co sv. Dominik nejvíce miloval a ctil v Marii, bylo Neposkvrněné její Početí. Nemohl se dosti nadiviti veliké této čistotě Matky Boží, nevypravitelné její kráse. Takováto dokonalost ho v pravdě omamovala, a on hleděl úžeji přilnouti k Nejblahoslavenější Marii Panně. Duch jeho hledal slov, hledal porovnání, nemohl však dosti nalézt. Proto unesen láskou a divem, volal: »Maria krásou svojí převyšuje každou krásu i pozemskou i nebeskou.« Láska sv. Dominika k Neposkvrněnému Početí nebyla toliko rozumovou, nýbrž účinnou a vroucí. Jeho horlivost u rozšiřování úcty Neposkvrněného Početí neznala mezí. Pracoval bez oddechu, aby jí srdce získal; chodil po krajinách káže všude velikou tuto pravdu a hledě ji věřícím hluboko v srdce vštípit. Když potkal muže, kteří se protivili jeho nauce a popírali Matce Boží tuto přednost, stal se něžný tento světec pravým lvem. Dal se do hádky s nepřitelem pravdy a neustal, až všechny jeho námitky vyvrátil. Ve Fanjeauxích, malém to městě francouzském, svolána veliká schůze katolíkův a Albigenských. Jako všude, byl i zde Dominik přítomen. Dlouho rokováno, avšak pro zatvrzelost kacířů bez výsledku. I ustanoveno, by obě strany důkazy učení svého písemně

podaly. Katolické učení sepsáno sv. Dominikem. Tři soudcové zkoumali obhajovací listiny, ale zpěchovali se úsudek o věci té pronésti. V těchto neznázích volali hlasitě kacíři, aby se užilo jiného prostředku, rozsudku totiž Božího, a žádali, aby oba spisy do ohně vrženy byly, aby Bůh sám ukázal, při které straně jest. ›Za tím účelem,‹ tak vypravuje blahosl. Jordán, ›rozdělán veliký oheň, a oba spisy do něho hozeny. Spis kacířský hned v popel se proměnil; druhý však spis zůstal neporušen, a před očima všech z ohně vyvržen. I hodili jej podruhé, po třetí do ohně. Pokaždé pak stalo se totéž, aby se poznalo, kde pravá víra jest, a jak Bohu milým a svatým jest ten, jenž dilo to psal.‹

(Růže Dominikánská 1892 čís. 8.)

5. Úcta sv. Františka Saleského k Neposkvrněnému Početí Blah. Panny Marie.

Den Neposkvrněného Početí Blahoslavené Panny Marie byl sv. Františku Saleskému nejmilejší ze všech svátků Marianských. Jsa teprve podjáhnem založil pode jménem ›Neposkvrněného Početí‹ bratrstvo kajicníků. Na slavnost tuto připravoval se vždy bděním a modlitbou. Horlivost jeho pohnula ho k tomu, že slavnost tu ustanovil za zasvěcený svátek pro celou diecési. Aby pak veškeré svoje působení jakožto biskup pod ochranu Neposkvrněné Panny postavil, vyvolil právě tuto slavnost za den svého posvěcení na biskupa, a právě při tomto svěcení měl vidění, v němž mu Panna Neposkvrněná slíbila mocnou svoji ochranu.

(P. Huguet: Schatzkästlein für Marien-Kinder.)

6. Pobožnost' sv. Chantaly k Neposkvrněnému Početí Blahosl. Panny Marie.

Sv. Chantala všemožně se o to přičinila, aby sestry ze řádu Navštivení konaly slavnosti Marianské s opravdovou zbožností a vroucností. Obzvláště měla velikou úctu k slavnosti Neposkvrněného Početí Bl. Panny Marie. Také se vynasnažila, aby slavnost tato co nejvíce se rozšířila. Když jí byl jáhen ›Naší milé Paní z Nessy‹ slíbil, že slavnost tu ve svém kostele bude konati a ji hlaholem velikého zvonu lidu ohlásí, byla tak šťastna, že ve svém klášteře dala zapáliti radostné ohně. Učinila si pravidlem, růženec o Ne-

poskvrněném Početí devět dní před a devět dní po slavnosti se modliti, a ujišťovala, že by ochotna byla svůj život obětovati na obhájenou této vznešené přednosti Bl. Panny Marie. Složila také krásnou modlitbu ku počtě Neposkvrněného Početí Bl. Panny Marie a nosíc ji na svém srdci často a často se ji modlila.

(*P. Huguet: Schatzkästlein für Marien-Kinder.*)

7. Jan Duns-Scotus, obhájce Neposkvrněného Početí Blahoslavené Panny Marie.

Veleučení františkán Jan Duns-Scotus, okrasa to řádu svého, miloval a ctil i slavil, seč byl Rodičku Boží. On se narodil v městečku Duns ve Skotsku, odkudž přijmí jeho Duns-Scotus. Když byl mlád, neshledávali, že by byl rozum jeho bystřejším, a proto také soudili, že by se nehodil ke studiím. Jan ale měl touhu velikou, vědám se učit. Co tedy učinil? Rozpomenul se, že Rodička Boží jest Stolicí Moudrosti, jelikož počala a porodila Moudrost Nestvořenou, a proto se jal ji prositi, aby vymohla jemu na Bohu, aby mohl prospěšně vědám se oddati. Předobrá Matka Boží se dala uprositi, a tu ve snách zvěstovala mu, že obdrží dar moudrosti, aby ve vědách vynikal, ale že bude úlohou jeho, aby chválu její zvěstoval podle vůle Páně. Jeden z těch, kteří psali o životě Jana Duns-Scota, dí, že Maria Panna předobře věděla, že bude přede všemi hájiti Neposkvrněné Početí Její. Jan se probral ze spánku pln radosti, a od této chvíle osvítilo ho světlo rozumu a bystrozraku neobyčejného, tak že nabyl takové míry vědomostí, a že byl tak věhlasný učitel, dali mu jméno subtilného doktora. Jan Duns-Scotus nabyl, zač žádal, avšak nezapomněl, že dobrodějka jeho a dárkyně a prositelka za něho byla Panna Maria. On ji miloval v srdci, a velebil ji a chválil ústy. Dobrou jeho začali někteří tvrditi, že by byla Rodička Boží aspoň na okamžik dědičným hříchem uchválena, narodila prý se ovšem beze hříchu a svatá, ale že prý nebyla beze hříchu počata od své matky, až teprve po Početí svém posvěcena. Naproti takovému tvrzení horlil přede všemi Jan Duns-Scotus. A poněvadž dobrou tehdejší bylo učení Pařížské nad jiné proslulejší, právě v Paříži jal se Neposkvrněné Početí Mariánské zastávati, a hájil je, uváděje dvě stě důvodů. Nade branou domu, kdež měla se diti disputace o tomto článku víry, byla mramorová socha Rodičky Boží. Vida ji Duns-Scotus, padl na kolena svá a takto ji prosil: »Da mihi virtutem

contra hostes tuos.« »Dej mi sílu naproti nepřátelům svým.« A když prosbu tu vyslovil, tu prý socha Rodičky Boží hlavu svoji naklonila na znamení, že sílu tuto skutečně dává. Tak dí legenda; ale byť i nebylo tomu tak, jisto jest, že to vůle Pána Ježíše, aby Matka Jeho ode všech tvorů byla ctěna a velebena, a by velebeno bylo Neposkvrněné Početí Její. (Dr. A. Lenz: *Litanie Loretanská.*)

8. Jakub Lainez o Neposkvrněném Početí Bl. Panny Marie.

Před 300 lety, kdy konal se slavný sněm v Tridentě, poslán byl od sv. Otce do sněmu toho jesuita Jakub Lainez, který byl věhlasným pro bystrost ducha a důkladné vědomosti. Na tomto sněmě. shromáždění to velectihodném, Duchem sv. řízeném, bylo mluveno i o hříchu prvopočátečním. a navržena otázka, zdali Blahoslavená Panna Maria beze vší poskvrny hříchu byla počata, či teprve po Početí od hříchu byla osvobozena a posvěcena? I pokorný Jakub Lainez byl tázán o radu. Ale právě tehdy měl horečku a byl nemocí velice sklíčen; a proto se omluvil, že nebude moci mluvit dostatečně a tak důstojně, jak toho vznešená důstojnost a důležitost předmětu vyžaduje. Na to povstal nemocí všecek jsa zemdlen a bled, a mluvil o tajemství Neposkvrněného Početí Bl. Panny Marie s takovým nadšením a mluvil — tři hodiny tak důkladně ve prospěch tohoto tajemství a s takovým dojmem na celé ctihodné shromáždění, jež s největší pozorností jeho vývodům naslouchalo, že shromáždění Otcové prohlásili: »Že není jejich úmyslem, v usnešení, jež týká se hříchu prvopočátečního, pojeti Svatou a Neposkvrněnou Pannu Marii, Rodičku Boží.« Maria také ihned odměnila tuto jeho službu. Neboť mimo sílu tělesnou, již mu dala, a mimo hojnost výtečných myšlének, jež mu vnuknula, mimo svaté zanícení a zápal, jenž zářil mu z obličeje. tak že nikdy tak znamenitě neřečnil, jako v tom okamžiku, byl Její přimluvou zbaven horečky úplně. která se již nevrátila. („Leo“ 1880.)

9. Kardinál Bellarmin a Neposkvrněné Početí Blahoslavené Panny Marie.

Učený a zbožný kardinál Bellarmin byl nejen vřele oddán milému Pánu Ježíši, nýbrž miloval co nejněžněji i Jeho Božskou Matku. Byl znám jako výtečný a neohrožený zastance Neposkvrně-

ného Početí, a pocífoval proto neobyčejnou náklonnost ke všem, kteří s ním v této příčině byli za jedno. Jednou stalo se, že mu vypravovali o slibu, jímž se zavázal zbožný Jan Berchmans, že po celý život bude neohroženě hájiti této přednosti Královny nebeské a že první dílo, které sepíše, věnuje tomuto vznešenému a důstojnému předmětu. Nábožný stařec slyše to, nemohl zdržeti se slz a velebil i blahoslavlil co nejvíce mladého Berchmansa, že na sebe vzal úlohu tak důstojnou dílka Marianského. Nic nenaplněovalo ho tak podivením a úžasem u Panny Marie, jako to, že jsouc poskvrny hříchu dědičného uchráněna po celý život až do posledního vzdechu zachovala srdce své čisté, nevinné, tak že zasloužila si názvu »Panna panen.« Ctil Ji se sv. Otcí jak Onu, která první rozvinula prapor panenství, a důvěřoval, že pod ochranou Její i on nevinnost srdce na vždy zachová.

(Život kardinála Bellarmina od P. Frizona.)

10. Sv. Jan Berchmans a Neposkvrněné Početí Blahoslavené Panny Marie.

Mezi vynikajícími ctiteli Bl. Panny Marie a hlavně mezi obhájci Jejího Neposkvrněného Početí důležité místo zaujímá nábožný jinoch sv. Jan Berchmans. Tento svatý mladík učinil slib, že vždycky bude tvrditi, že Rodička Boží byla bez poskvrny hříchu prvotného počata, když kleče před Nejsvětější Svátostí Oltářní, takto sliboval: »Já Jan Berchmans, na nejvýš nehodný syn tovaryšstva Ježíšova, slibuji Tobě a Synu Tvému, Jemuž se tuto klaním, že chci stále vyznávat i hájiti Neposkvrněné Početí Tvé.« Když sv. tento jinoch odebral se na nebesa ku své milé nebeské Matce, kterou po celý život láskou dětinnou miloval a ctil, našli cedulku, a na té cedulce bylo krví šlechetného mládence toho napsáno, že se přísahou zavazuje, hájiti Neposkvrněné Početí Rodičky Boží.

(Dr. Ant. Lenz: Litanie Loretanská.)

11. Alexander Haleský a Neposkvrněné Početí Bl. Panny Marie.

Jeden z nejproslulejších učenců ve středověku byl Františkán Alexander Halesius. Tentýž byl učitelem nejvýtečnějšího učence z řádu Františkánů, serafinského učitele sv. Bonaventury. Alexander Haleský vyučoval na vysokých školách v Paříži. Byl nejenom učený,

ale také šlechetný a zbožný; avšak v jedné věci měl pochybnosti. a to stran učení o Neposkvrněném Početí. Jsa v těchto pochybnostech nechtěl obcovati slavnosti, kterážto tou dobou na počesť Neposkvrněného Početí se slavívala. Ale slyšme, jak působila předobrá Rodička Boží, aby věhlasného muže toho získala a ho naklonila, aby i on ctil Neposkvrněné Početí Její a ho také hájil. Alexander nechtěl tedy slaviti Neposkvrněného Početí zůstávaje vezdy na ten den při stolku svém. Ale žel! Vezdy na tento den ochuravěl, trpě veliké bolesti, a to byť byl po celý rok nížádné úhony tělesné neměl. Když se nemoc Alexandrova po více let právě na tento den opakovala, radili mu jeho žáci, aby věřil v Neposkvrněné Početí a učení tomuto aby se naprosto podrobil, že snad Bůh dá, aby byl zbaven nadobro své choroby. Alexander uposlechl a ihned se Nejsvětější Panně slibem zavázal, že napíše Jí ku počtě knihu o Neposkvrněném Početí, bude-li zbaven své každoroční nemoci. A hle! jakmile byl učinil slib tento, ostala ho nemoc jeho, a on také dostal slovu svému a napsal knihu, v nížto vše odvolal, co byl kdy proti Neposkvrněnému Početí Bl. Panny Marie napsal.

(Dr. Ant. Lenz: Litanie loretanská.)

12. Ferdinand, král španělský, a Neposkvrněné Početí.

Když byl katolický král Ferdinand po několik let marně obléhal město Granadu, obrátil se tento zbožný panovník, jsa k tomu vnitřním jakýmsi hlasem puzen, s největší důvěrou k Panně Marii a slíbil, že k počtě Neposkvrněného Početí vystaví nádherný chrám, jestliže mu Panna Maria dopomůže k vítězství. A hle, sotva tento slib učinil, již podařilo se mu města dobytí a nad nepřítelem zvítěziti. Ovšem pak co slíbil, splnil, a dal chrám sevillský co nejnádherněji zříditi.

(P. Huquet: Schatzkästlein für Marien-Kinder I.)

13. Císař Ferdinand III. a Neposkvrněné Početí Blahoslavené Panny Marie.

Roku 1629. octl se císař Ferdinand III. u veliké tísní. Se všech stran byl sevřen nepřítelem, byli to ukrutní Švédové. Nevěda si rady ani pomoci hledal útočiště u Panny Marie. Za tím účelem odporučil sebe, své vojsko a celou říši pod ochranu Neposkvrněného

Početi Bl. Panny Marie a slibil, že zbuduje nádhernou sochu ku počtě Panny Marie, jestliže Její přímluvou nad nepřátely zvítězí. A zvítězil. Proto až podnes hlásá mohutný pomník ve Vídni nejen vítězství toto, nýbrž hlavně úctu, jakou zbožný císař k Neposkvrněnému Početi Bl. Panny Marie choval. Socha ta jest velkolepá. Na hoře na sloupu jest postava představující Bl. Pannu Marii, která nohama šlape pekelného hada. Dole pak na podstavci jest latinský nápis tohoto znění: »Bohu, předobrotivému a mocnému, svrchovanému Pánu nebe i země, skrze Něhož králové vládnou; Panenské, bez poskvrny prvotního hříchu počaté Matce Boží, skrze Niž knížata vévodi, a která dnešního dne s obzvláštní úctou za Paní a Patronku Rakouska byla vyvolena, svěruje a zasvěcuje císař Ferdinand, svého jména Třetí, všechno, co má, tož svou osobu, své dítky, své národy, svá vojska, své krajiny, a na věčnou památku této úcty dal zříditi tento pomník.«

(*P. Huquet: Schatzkästlein für Marien-Kinder I.*)

14. Obraz Neposkvrněného Početi a obrácený zatvrzelý hříšník.

Bylo to v zimě v roce 1837. Jistý zpovědník byl volán k nemocnému v jednom předměstí Vídeňském, aby ho zaopatřil. Měl rychle spěchat, neboť prý jest chorý v nebezpečení smrti. Kněz vzal tudíž Tělo Páně, skryl je pod rouchem svým a spěchal k naznačenému domu. Tam jej uvítala žena nemocného a hned žádala, aby prý nebral s sebou kostelníka, by se snad nemocný nepolekal, neboť prý nic neví o tom, že by měl býti zaopatřen. Bylať zpozdlá tato žena jedna z těch, kteří na konec z hříšné bázně, aby se nemocný nepolekal, tak dlouho prodlévají, až nemocný bez smíření s Bohem a bez útěchy sv. víry na onen svět odejde. »Tak,« řekl ku zpozdlé ženě této duchovní. »mám snad vašeho muže zaopatřiti svátostmi, aniž by o tom věděl?« I odpověděla žena: »Prosím, učiňtež podle vůle své. Lékař se vyslovil, že mému muži již pomoci není.«

Duchovní byl zaražen, zvláště, anť se rozpomenul, že nemocný zápolil se zaměstnáním, při němž ve dne v noci bylo příležitosti ku nepravostem; a nad to řekla žena, že prý za dlouhá léta nebyl u správy Boží. V důvěře v Boha vstoupil k lůžku nemocného a pozdravil ho přívětivě. Nemocný vida útrpnost duchovního, pojal důvěru k němu a pravil: »To jest přívětivé od vás, že jste mne

poctil návštěvou, mně se daří zle.« Při tom hleděl nepokojně po pokoji a doložil: »Moji blázniví lidé mně namlouvali, abych se dal zaopatřit, domnívajíce se, že bych byl takovým hlupcem jak oni. Jsme zde sami, já vás, pane, mám za muže rozumného a vzdělaného, a proto víte zajisté, jakož i já, že ten člověk, jehož lidé Ježíšem zovou, nic jiného nebyl než — — Při tom vyslovil slovo rouhavé nade všecko. Kněz se zděsil, a trna nad takovou zlobou ukryl ještě pečlivěji tělo Boží na prsou svých a řekl: »Nešťastný člověče, co to díte? Vždyť však víte a věříte, že jest Pán Ježíš Bůh-člověk, Spasitel a Spomocník náš, který i vám pomůže. ač-li se k Němu utečete.« Nemocný však odvětil vzdorně: »Vidím, že jste i vy jeden z těch, kteří svou pověrou chtějí lid v hlupství držeti, ale mne neoklamete.« A odvrátiv se od kněze, ještě se honosil životem svým v nepravostech prožitým a dodal: »Abych se zpovídal, k tomu mne nikdo nepřemluví.« Na to se odebral duchovní, anť nemocný ve stálém mlčení trval, z domu. Když vycházel, přišel k němu žena nemocného vstříc se slovy: »Budiž dík Bohu, že jest vše šťastně skončeno.« a vtlačila knězi v ruku peněžitý dar. Kněz však odvětil: »Prosím, darujtež peníz chudým, aby se modlili za obrácení muže vašeho, neboť duše jeho je ve velmi velikém nebezpečení.«

Uplynulo od té doby osm dní, a vše namáhání, jež kněz na obrácení zatvrzelého vynaložil, bylo marné. Konečně vzal úločiště k Neposkvrněnému Srdci Rodičky Boží, Již tedy odporoučel spásu hříšníkovi. V důvěře v pomoc Její dostavil se k lůžku nemocného, a domlouval jemu, seč byl, ale nadarmo. S hrůzou se odebíral, vida, že se odebírá od člověka zátrátě propadlého. Jsa ve dveřích, najednou si vzpomněl, že má při sobě medailku Neposkvrněného Početí. I vrátil se zpět a oslovil takto nemocného: »Viz, bratře milý, obraz Předobrotivé, Neposkvrněné Matky Marie. Ona již mnohým pomohla, pomůže také tobě, obrať se k ní a bude ti spomoženo.«

Nemocný pohleděl na obraz a náhle všecken změněný zvolal s pláčem: »Můj Bože, budiž mi milostiv! Ó milá Matičko, jak jsi ty dobrá! Prosím, chci se zpovídati, já ubohý, veliký hříšník!« Všecken udivený padl kněz na kolena a vzdával díky Rodičce Nejvyšší. Nemocný se kajicně vyzpovídal a přijal nábožně i vroucně sv. svátosti; na to zavolal rodinu svou a takto k nim promluvil: »Moje dobrá ženo, milé dítky mé! Děkujte se mnou milému Bohu

a Neposkvrněné Matce Jeho za milost a milosrdenství, jehož se mi v posledním okamžení dostalo! Neřídte se podle toho, co jste na mně viděli, ale buďte dobří katolíci a žijte podle zákona sv. víry. Bůh žehnej vám v životě i ve smrti!« Tak odebral se kajicník tento k domu zlatému, jenž jest »Rodička Boží.«

(*Dr. A. Lenz: Litanie Loretanská.*)

15. Obrácený a vyléčený kazatel.

Bernardin z Bustis-u vypravuje v jednom svém díle, kterak Jan z Viterbi-ho, proslulý to kazatel, když byl jednou kázal proti Neposkvrněnému Početí Blah. Panny Marie, povážlivě se roznemohl. Když na něho smrtelná úzkost dolehla, tu pocítil nevýslovnou lítost nad svou opovážlivostí a slibil svatosvatě, že nerozvážný krok tento napraví a po celý život bude hájiti této přednosti Bl. Panny, jestliže se nad ním smiluje a jemu opětné zdraví vyprosí. I byl ihned uzdraven. Dostál svému slovu a slibu tak věrně, že ho v tom ani pronásledování, které mu bylo proto vytrpěti, nezviklalo. Sepsal také dílo o tomto předmětu, v němž tvrdí, že sv. Tomáš, jakož i nejslavnější členové jeho řádu mají se počítati mezi obhájce tohoto svatého tajemství.

(*J. M. Christen: Ave Maria.*)

16. Vyznání o Neposkvrněném Početí Blahoslavené Panny Marie i proti vůli.

V Mantui byl jistý učený řeholník a ten chtěl proti vůli Marchiona kázati, že Panna Maria jako všickni lidé taktéž ve hříchu prvopočátečním byla počata. Avšak nemohl tak učiniti; neboť kdykoli chtěl ona slova pronést, vždycky místo nich byl jakousi mocí puzen říci: »Blahoslavená Panna Maria bez hříchu prvotního jest počata.«

(*Weber.*)

17. Potrestaný rouhač Neposkvrněného Početí Bl. Panny Marie.

Když byl dne 8. prosince 1854 článek víry o Neposkvrněném Početí Bl. Panny Marie slavně prohlášen, naplněna byla srdce všech dobrých, zbožných ctitelů Marianských velikou radostí a všeobecný jásot rozlehl se po veškerém katolickém světě. Než nezůstal ani tento vznešený článek víry bez rouhačů, (jakož nelze si ani jinak mysliti za doby plné nevěry a vlašnosti náboženské), kteří nejen z tohoto článku víry, nýbrž ze všeho, co dobrému katoliku jest

svatým a nedotknutelným. jen posměch si tropili. Takovým rouhačem byl jistý mladík ze Solnohradu, jehož peníze a mládí činily domýšlivým a — nerozvážným. Mladík tento v jisté kavárně v Berchtesgadenu činil si posměch z Neposkvrněného Početí Bl. Panny Marie a užíval tak rouhavých slov, že se z toho mnozí přítomní až horšili. A co stalo se? Brzy na to jel rouhavý mladík tento na koni domů. Všecek rozjařen rychle uháněl, avšak když přijel tryskem k jedné soše Panny Marie, která stála u cesty, tu kůň učinil skok stranou směrem k soše, mladík spadl a narazil se o sochu tu tak těžce, že zůstal na místě bez sebe ležeti ve své krvi. Druhého dne skončil, aniž nabyl vědomí.

(*J. M. Christen: Ave Maria.*)

18. Bůh trestá rouhače Blahoslavené Panny Marie.

Před několika lety umřel dne 8. prosince v jistém městě jistý starý pán, který přes třicet let nebyl už u velikonoční sv. zpovědi, a zvláštní radost měl, mohl-li rouhání pronášeti proti Matce Boží. Několik neděl před svou smrtí jsa náramně sužován silným kašlem, vyšel si na procházku a přišel na blízko jistého poutního místa. Tu sešel se s jedním rolníkem a posměšně mu pravil, že musí také brzy jíti za Matkou Boží. Dne 8. prosince seděl ráno na své pohovce. Zvony kostelní slavně se rozezvučely. 'tal se, proč že to zvoní? Dána mu odpověď, že dnes právě svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie. Na to pronesl hrozná, rouhavá slova, tak že jich přítomný ošetřovatel nechtěl ani opakovati. Ale sotva slova ta pronesl, tahy jeho obličeje ztrnuly a nabyly takového výrazu, že přítomný vnouček zvolal: »Podívejte se, dědoušek vypadá jako Belzebub!« A v okamžiku byl mrtev. Poněvadž nemohl býti církevně pochován, postaral se jeho protestantský zeť, aby pohřeb s hudbou a slavně se vykonal. Na hrobě měl chválořeč o zemřelém »muži cti« a pravil ku konci, když církev odepřela mu své modlitby, že budou se za něho přece aspoň potichu modliti. Tu vystoupil jiný nekatolik stejného smýšlení a pravil: »Nikoli, za takového statečného muže nemá se potichu modliti, ale nahlas,« a počal se nahlas modliti »Otčenáš,« ježž jakž takž se pomodlil; když však měl modliti se »Zdrávas Maria,« spletl se tak, že nemohl z místa — a tak musil ukončiti. Zemřelý také ani nezasluhoval »Zdrávasu.«

(*Mar. Blüt. 12 sv. 1881.*)

2. Panna Maria — Matka Boží.

19. Výroky Písma sv. o Panně Marii jakožto Matce Boží.

Archanděl Gabriel oznámil Panně Marii, že se stane Matkou Boží: »Aj počneš v životě a porodíš Syna a nazveš jméno jeho Ježíš.« »Duch svatý sstoupí v tě a moc Nejvyššího zastíní tebe; a protož i co se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.« A sv. Alžběta uzřevši Marii, zvolala hlasem velikým a řekla: »Požehnaná ty mezi ženami, a požehnaný plod života Tvého. A odkud mi to, že matka Pána mého přišla ke mně?«

(Luk. 1. 26, 42, 43.)

20. Výroky sv. Otců o Panně Marii jakožto Matce Boží.

Sv. Řehoř Nazianský (orat. 5. od Cledon.) píše: »Kdo Marii nepovažuje za Matku Boží, nemá na Bohu žádného podílu.«

Sv. Jan Zlatoústý (in Liturgia) napsal: »V pravdě hodno a spravedlivo jest, abychom oslavovali Tebe, Rodičku Boží a Matku Boha našeho, vždy přebíla oslavenou a zcela neposkrvněnou . . . Tebe zvelebujeme jako skvělou Rodičku Boží.«

Sv. Alfons Liguori praví: »Jest-li člověk Ježíš Kristus pravý Bůh, a jest-li Maria v pravdě Matka Ježíše Krista, následuje nevyhnutelně, že ona jest také v pravdě Matka Boží. . . Písmo sv. nás ujišťuje, že Panna počala a porodila Boha, jakož se toho dočítáme ve výpovědi proroka Isaiáše (7, 14.), kterou uvádí Evangelista Matouš (1. 23.): »Aj Panna počne a porodí Syna, a nazvou jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bůh.« Touž pravdu zvěštoval nám sv. Lukáš, sděliv nám slova, jež k Marii promluvil Archanděl Gabriel: »Aj počneš v životě a porodíš Syna, a nazveš jméno jeho Ježíš. Tenť bude veliký a Syn Nejvyššího slouti bude. . . Protož i to, co se z Tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.« (Luk. 1, 31, 32. 35.) Uvažme zvláště výrazy: Syn Nejvyššího — Syn Boží. . . Nad to nazvala Marii také svatá Alžběta plnou Ducha svatého a Matkou Páně: »Odkud mi to, že Matka Pána mého přišla ke mně?« (Luk. 1. 43.) Kdož pak jiný, leč Bůh byl tento Pán svaté Alžběty.«

(Triumf sv. církve. II. díl.)

21. Nestor upíral, že Panna Maria jest Matkou Boží.

V pátém století počal hlásati Nestor, patriarcha cařihradský, bludné učení, že Panna Maria není Matkou Boží, jest prý toliko Matkou Ježíše jakožto člověka. I svolán byl ihned do Efesu sněm církevní r. 431. za papeže Coelestina, by o tomto bludném učení se rokovalo. Přítomní biskupové a arcibiskupové za předsednictví sv. Otce dokázali na základě Písma sv., z výroků sv. Otcův a z ústního podání, že Bl. Panně Marii právem přísluší název »Matky Boží,« poněvadž Ježíš, Jehož porodila, byl člověk, ale spolu též Bůh. Již na úsvitě shromáždil se v zástupech křesťanský lid před chrámem, v němž církevní sněm se konal, a čekal až do noci na ohlášení církevního usnešení. Když pak konečně oznámeno bylo, že bludné učení Nestorovo bylo zavrženo, a že česť Bohorodičky byla obhájena, tu všecek lid dal se do jásotu a za hlasitého projevu radosti doprovázel vracející se biskupy do jejich příbytků. Zapáleny také na veřejných místech slavnostní ohně, sypáno do nich na počesť Pánu Ježíši a Jeho Matce vonné kadidlo a voláno ustavičně: »Svatá Maria, Matko Boží, oroduj za nás!« A od té doby přidána byla slova tato k modlitbě »Zdravas Maria,« a od té doby také počala se Panna Maria modlitbami, chvalozpěvy a písněmi oslavovati.

(Christen : Ave Maria.)

22. Kněz Anastasius a biskup Dorotheus proti Panně Marii, jakožto Matce Boží.

Nestor, patriarcha cařihradský, nejen že sám upíral Bl. Panně Marii název Matky Boží, nýbrž byl příčinou, že i jiní blud tento hlásali. Nestor přivedl s sebou z Antiochie, kde dříve žil, jistého kněze Anastasia, který bludy ze židovstva přijatými všecek byl nakažen a hlavně byl odpůrcem Bl. Panny Marie. S dorozuměním Nestorovým měl Anastasius ve hlavním chrámu Páně v Cařihradě kázání, na němž dokazoval, že je to blud a klam, jestliže se Maria nazývá Rodičkou Boží, jelikož prý jí tento titul nepřisluší. Napřed užasli dobří, věřící posluchači a pojati byli hrůzou nad rouhavými těmi slovy. Brzy však ozvaly se hlasy nevole a rozhořčení nad urážkou Syna Božího a Jeho Matky, a podána stížnost samému biskupu Nestorovi. Tento však nedopřál stížnosti sluchu, ano on sám snažil se tím více bludné toto učení hájiti a taktéž věřícím je vštípati. Odbýval na rychlo tajné sezení a z rozkazu jeho vy-

stoupil následujícího dne na kazatelnu bezbožný biskup Dorotheus, který u přítomnosti Nestora odvážil se klatbou pohroziti všem, kteří by nazývali Marii Rodičkou Boží. Nestor potvrdil jeho slova a pravil, že stalo se tak na jeho rozkaz, že biskup veřejně tak kázal. Tomuto učení ovšem učiněn konec na sněmu církevním v Efesu r. 431., kde Nestor prohlášen za kacíře, a slavně prohlášeno, že Maria jest Matkou Boží.

(Scherer: *Exempel-Lexikon* III. Bd.)

23. Sv. Cyrill z Alexandrie obhájce Blahoslavené Panny Marie proti Nestorovi.

Sv. Cyrill, patriarcha alexandrijský, patří mezi nejvýtečnější obhájce Bl. Panny Marie proti bludnému učení kacíře Nestora. Sotva doslechl, kterak Nestor upírá Bl. Panně Marii název Matky Boží, ihned postavil se co nejrozhodněji na odpor. Rozeslal okružní list po všech mniších a poustevnících Egyptských, kdež poukazuje na jed kacířského učení a dokazuje, že Bl. Panna Maria dle rozhodnutí církevního sněmu v Niceji Rodičkou Boží nazývati se má. Rovněž psal Nestorovi, avšak nedostal od něho ani odpovědi. Také poslal listy císaři Theodosiovi a jeho choti, pak jeho sv. sestře Pulcherii, aby je varoval před zhoubným učením tímto. Obrátil se také ihned do Říma a poslal tam zároveň důkazy kacířského učení, totiž listy a spisy Nestorovy. Papež Coelestin konal ihned sezení biskupův a odeslal pak psaní Nestorovi plné otcovské lásky, ale i vážných slov, kde vyzývá Nestora; by během desíti dní po obdržení listu veřejně svůj blud odvolal, jinak že bude z církve vyobcován. K vyplnění tohoto rozkazu byl sv. Cyrill vyvolen. Tento se své strany určil vážené biskupy, kteří měli list papežův Nestorovi odevzdati. Avšak Nestor jich k sobě ani nepřipustil, z Cařihradu je zahnal, a v pošetilosti své šel tak daleko, že samého papeže v klatbu dal, odvolávaje se při tom na císaře, kterého uměl si předejiti. Přece však podařilo se sv. Cyrillu, že svolán byl papežem i císařem všeobecný sněm církevní v Efesu, při němž sv. Cyrill zastupoval papeže a tedy sněmu předsedal. Dne 22. června 431 byl sněm v Marianském kostele zahájen, jehož zúčastnilo se na 200 biskupů. Nestor, ačkoli byl v Efesu, nechtěl se sezení zúčastniti. Přikročeno k věci. Byly předloženy spisy, dopisy a kázání Nestorovy, vyslýchání hodnověrní svědci, kteří potvrdili, že Nestor veřejně se

rouhal Panně Marii tvrdě, že Maria neporodila Boha—člověka, nýbrž pouze člověka Všechno zrale uváženo, svědomitě vyšetřeno; konečně prohlásili shromáždění Otcové jednosvorně, že učení Nestorovo jest bezbožné, rouhavé a kacířské, vyslovili klatbu na něho i jeho stoupence a hodností jejich je zbavili.

(*Scherer: Exempel-Lexikon III. Bd.*)

24. Sv. Maximin obhájce Bl. Panny Marie jakožto Matky Boží.

Věrný vyznavač a obhájce vznešené důstojnosti Božského mateřství Marie Panny byl sv. Maximin, jenž za císaře Konstance byl říšským kancléřem a nemoha kacířského vzduchu dvorního déle snést, opustil dvůr a odebral se do kláštera. Marně ho chtěl císař ku smýšlení svému nevěreckému nakloniti, proto dal jej nejprve do žaláře a pak vypověděl do Thracie. I rozšířil císař mezi vojskem, že sv. opat Maximin mateřství Marie Panny potupil, chtěje, by jej vojáci ubili. Vojínové však milující jej oznámili mu, co se o něm mluví; což uslyšev Maximin poklekl na kolena a před celým zastupem se slzami v očích pravil: »Kdokoli ještě nevyznává, že Maria, svatá a přepožehnaná Panna, jest Matkou Boha, Stvořitele nebes i země, zlořečen buď od Otce, od Syna i Ducha sv., ode všech nebeských mocností a ode všech Svatých nyní a na věky věkův!« Oči všech okolostojících přetékały hojnými slzami a se všech stran voláno: »Ctihodný otče, jak velice se vám křivdí!« Vyznání toto stalo se v 7. století.

(*Mehlerovy příkl.*)

25. Kacíř Nestor potrestán za své bludné učení.

Nestorius, patriarcha cařihradský, arcikacíř, opovážil se Marii Panně hodnost mateřství Božího upírati. Proto na sněmu Efesském z církve byl vyobcován a od císaře do vyhnanství poslán. Dlouho, dlouho bloudil po pustinách, kletba Boží všude jej stíhala, konečně strašnou nemocí byl trýzněn. Vředy ohyzdné osypaly tělo jeho, červi ho žrali a jazyk jeho rouhavý za života v ústech hnil. Skonání jeho bylo hrůzoplné.

(*Macana výbor příkladů.*)

26. Císař Konstantin Kopronym jakožto rouhač Matky Boží.

Mezi nevěřící a zlomyslné pošetilce, kteří sobě v upírání jména i důstojnosti Bohorodičky Panny Marie libovali, přináležel obzvláště řecký císař Konstantin Kopronym, přirovnávaje rouhavě Pannu Marii k sáčku zlatem naplněnému, pokud Spasitele pod srdcem nosila, a k prázdnému po porodu, kdež prý více Matkou Boží nebyla. Avšak poznal svůj blud, neboť bolestnou smrtí umíraje volal: »Ctěte Matku Boží, vzdávejte jí povinnou úctu!«

(Klíkáčovy legendy.)

27. Vyznání zlých duchů na rozkaz Panny Marie.

Podivné jest vyznání, kteréž jednou zlí duchové musili učiniti na rozkaz sv. Dominika. Případ ten udál se takto: »V městě Carcassone byl jmenovanému světcí přiveden jakýs albigenský kacíř, kterýž ďábly byl posedlý. Světcem pod přísahou otázaní, kterých svatých v nebi nejvíce se bojí, nechtěli odpovéděti. Tu spatřil světec Marii, obklopenou velkou řadou andělů, jež poručila duchům zlým, by poslechli. Tu ďablové, zaklínajíce se, vyznali takto: »Nepřítelkyně naše, záhuba naše, zahanbení naše, proč přišla jsi s nebe, bys nás soužila? Což musíme tebou přinucení jsouce, pravdu nám škodnou zjeviti? Poslyšte, křesťané, slyšte, co vyznati musíme! Tato Matka Boží má úplnou moc, by ctitele své z rukou našich vyprostila, ona též vždy naše nejlstivější úklady zmaří. Jenom z přinucení vyznáváme, že žádný, kdo v Její službě vytrval, nebyl zatracen. Jediný povzdech, který nejsvětější Trojici přednáší, více působí než všechny modlitby Svatých. Více se jí strachujeme, než celého nebe, a nelze nám věrným Jejím sluhům nějak škoditi. Vězte, že mocna její přímluva, již mnoho křesťanů zachránila, kteří jinak nezbytně by byli zahynuli. A kdyby nebyla Maria našich úkladů zmařila, již bychom byli církve shladili a všem stavům, ze kterých se skládá, víru vyrvali.« Jak významné to svědectví!

(Květy Mariánské 1885.)

28. Úcta protestantské královny k Panně Marii.

»Osservatore Romano« přinesl dopis královny rumunské Alžběty, jež královna byla psala jakési své příbuzné hraběnce. Královna rumunská je velice nadaná a vynikající básnířka a spisovatelka,

píšící pode jménem »Carmen Sylva.« V dopise tom jest jedno velice významné a důležité místo, svědčící o zvláštní úctě královnyn-protestantky k Panně Marii. Píšeť mezi jiným takto: »Ó má drahá, často vzpomínám a s radostí vzpomínám na ty naše procházky po Mnichově, kteréž jsme — Vy, vaše matka a já — společně tam podnikaly. Ačkoli jsem protestantkou, přece vždy jsem byla šťastna, když jsem mohla jíti pomodlit se k Matce Boží, jmenovitě před obraz té divotvorné Panny v té malé kapli v Herzogsspitalu; zdávalo mi se, že mne ony modlitby oblažují. Bůh, jenž zří do srdcí lidských, znal mou vroucí žádostivost, abych pravdu poznala. Prosím, vzpomněte si, v jak dobré společnosti jsme kdysi byli u nohou té divotvorné Panny! Císař František Josef a princ Luitpold klečeli tam a modlili se právě, když jsme do té kaple vstoupili.«

(„Čech“ 1892.)

29. Bůh hájí čest' Panny Marie.

Mnoho příkladů jak z dějin tak z denní zkušenosti nás poučuje, kterak Bůh rouhání proti vlastní majestátnosti často shovívavě trpí, kdežto rouhání proti Svatým a hlavně proti Blahoslavené Panně Marii skoro vždycky brzy a přísně trestá. Jeden takový příklad jest zaznamenán na prastaré votivní desce, která upevněna jest ve vestfalském městě Gesecku v tamějším chrámě vedle oltáře Matky Boží. Votivní deska ta vypravuje následující: Roku 1633. dne 29. října střelil jistý hessenský mušketýr, jménem Ludvík Sadeler, z pivovaru na Helvigstrasse na sochu Bolestné Matky Boží, která byla v malém výklenku, když napřed rouhavě proti Ní byl mluvil. Trefil sošku do levého ramena, upadl však ihned v šílenost, ve které po tři dni zuřil volaje po tu dobu: »Vyléčte onu ženu! Vyléčte onu ženu!« Po třech dnech za hrozných bolestí vypustil duši. Soška ona byla potom do blízkého kostela klášterního přenesena a zde umístněna nad oltářem Matky Boží. Na památku této události slaví se v Gesecku každoročně slavnost, již lid dal jméno: »Rána Panny Marie.«

Votivní deska končí těmito slovy: »A možno ránu tu na tomto obraze ještě viděti; z toho poznávej všemohoucnost Boží, boj se Ho, miluj a skrze Jeho milou Matku zde Ho vroucně cti. Amen.«

(Dr. Keller: *Mariengeschichten* 148.)

30. Protestantský pastor potrestán za své rouhání.

Jistému protestantskému pastrovi v R. nedaleko Labského pole zachtělo se právě na slavnost »Narození Panny Marie,« na kterouž, ježto připadala na neděli, musil kázati, o Marii co nejpoprvřlivěji mluvití. Aby slovům svým důraz mocný získal, přičinil své hanomluvě slavné zapřísáhnutí: »Není-li tomu tak, jak jsem vám pravil, ať dnes ještě za živa shořím. Amen.«

V poledne chutnalo pastrovi znamenitě a po jídle popřál si krátkého spánku. Pojednou vyděsil jej děsný křik: »Pane pastore, rychle, u nás hoří!« — »Kde?« volal všecek uděšen, avšak odpovědi nebylo mu třeba vyčkávati, neboť mračna dýmu valila se do otevřené světnice. Sebral rychle, co zdálo se býti cennějším, a spěchal ven. Veškera osada byla již v pohybu. Vše pomáhalo dusiti plameny — avšak marně. Oheň silným průvanem podporován, přes veškero namáhání značně se šířil. Pastor zarmouceně pohlížel na svůj dům, ježž plameny ničily a na maličkosti, jež mohl zachrániti. Tu vzpomněl sobě na malý košík, v němž uschoval své stříbrné skvosty. Na tento byl v hořícím domě úplně zapomněl. Domníval se, že ještě lze ty věci zachrániti. Dlouhého rozmýšlení nedovolily nenasytné plameny. Spěchal do vnitř a sebral hledané věci, — tu spadl na nešťastného pastora hořící trám. Klesl k zemi a za chvílku nebylo ho mezi živými. Oheň, který na sebe při kázání dopoledne svolal, za živa jej spálil.

(*Květy Mariánské ročník IV.*)

31. Bůh potrestal luteránského kazatele na Vranově.

Roku 1576. přišel velký průvod poutníků dle starodávného obyčeje svého na Vranov do kostela Mariánského. Luteránský kazatel poutníky pln zlosti plísnil a vyháněl z kostela, i holí je při tom bije; v rozčilenosti své odnesl před očima jejich zázračný obraz Panny Marie z kostela a ukryl jej na tajném místě, aby pobožnost svou před ním konati nemohli. Ba i ten tesaný kámen, jenž u dveří stál, a v němž dle katolického obyčeje svěcená voda bývala, pomocí osmi selských mužů luteránských z kostela vyvalil a s hory dolů svrhl. Avšak hned následující noci povstalo, jakož před tím zde nikdy pozorováno nebylo, velké, hrozné zemětřesení, že hory i lesy zde i v celém okolí zarachotily, a všickni přítomní poutníci, jakož i ostatní obyvatelé Vranova strachem a hrůzou trnuli. Sotva že se

poněkud vzpamatovali, nemeškali křivdu Matce Boží učiněnou napraviti. Jali se horlivě obraz Panny Marie, jejíž ruka bezbožná odnesla a ukryla, hledati, a když jej našli, postaven jest na staré místo na oltáři k veřejnému uctění. Aby pak budoucně podobné překážky přichozím poutníkům se nekonaly, byl onen luteránský kazatel s manželkou a dvěma dcerami z Vranova vypovězen; třetího dne po tomto rouhavém skutku svém oslepl na obě oči, a ježto mu pomoci nebylo, zůstal slepý až do smrti. Jméno jeho bylo Absalon. — Spisovatel P. František Talbert ve svém spisu: »Aula Virginis« dosvědčuje, že jemu tuto událost vyprávěl jistý devadesát let starý soused vranovský, jménem Vít Vejmolá, kterýž toho příběhu byl svědkem očitým.

32. Potrestaný kacířský duchovní na Vranově.

Roku 1576. přišel jistý slepý muž z Chorvatska do Marianského kostela na Vranově, poklekl před trůnem milostné Panny Marie a modlil se, prose o zrak očí svých. Kacířští duchovní, kteří právě ze ziskuchtivosti hodinky Marianské zpívali, posmívali se slepci, a pak ho z kostela vyhnali; ba jeden z nich i holí do hlavy ho uhodil; nastojte však! K velkému podivení všech rouhavý tento člověk pojednou zcela oslepl, a katolík slepec ihned na obě oči dokonale prohlédl; bylť uzdraven. Syn toho náhle osleplého pastora odvedl otce svého s nářkem domů, a poznáváje jeho smutné postavení trestem Božím, stal se katolíkem a svědčil o neštěstí, jež na svém vlastním otcí byl spatřil. Chorvát vrátil se ku svým domácím se zdravýma očima a bez průvodce, všecek jsa potěšen.

33. Bůh trestá rouhače a tupitele Marie Panny.

Dp. P. Vincenc Laport ve Vidni vypravuje následující: »Ve vlasti mé, Francii, byl lékař, jenž jedenkrát povolán byl k nemocnému, jehož noha měla zlou ránu. Lékař prohlédl ránu, tázal se na to a ono, a konečně předepsav masť a dav pokyny, jak ránu hojiti, odešel. Za nějaký čas přišel opět ohledat rány; podivil se však, vida, že prostředek jeho úplně se minul. Ihned užil jiného, silnějšího prostředku a řekl, že brzy zase přijde se podívat, jak se nemocnému vede. Než podruhé byla rána na noze opět větší. Lékař

zkoušel ten i onen prostředek, ale vše nadarmo; rána se horšila čím dále tím více a lékař byl brzy v koncích se svým uměním. Nemocný však choval se nápadně klidně a všechny bolesti snášel s trpělivostí Jobovou. Když jedenkrát zase lékař přišel a namáhal se nemocnému pomoci, usmál se tento a hlasem klidným takto promluvil: »Pane doktore, není mně pomoci; žádný prostředek není na světě, jenž by mohl ránu moji zahojiti, protože jest to trest za hříšný skutek, jehož jsem se před léty dopustil. Posadte se blíže a slyšte věc, kterou tak dlouho jsem Vám a vůbec všem tajil; teď vše zjevím, abyste se více nenamáhal mne uzdraviti a jiným, kteří o té věci uslyší, aby to výhrůžným bylo znamením, jak Bůh trestá tupitele blahoslavené Panny Marie.

Ve válce, kterou jsme měli se Španěly, odhodlal jsem se ještě s jinými dvěma přátely z našeho kraje vstoupiti v řady dobrovolníků proti nepříteli. Přípravy k odchodu z domova rychle jsme vykonali a ráno jednoho dne dali jsme se ozbrojeni na cestu k vojenskému ležení, jež bylo asi dva dni cesty od nás. Byli jsme veseli; válka nám nedělala žádných starostí. Cesty nám ubíhalo, a než jsme se nadáli, chýlilo se slunce k západu. Jelikož bylo léto a v noci příjemněji pod širým nebem než v dusné světnici, ustanovili jsme přenocovati v lese, jímž jsme se ubírali. Ujednáno — vykonáno. Ještě slunce ani nezapadlo a my již hověli si na měkkém mechu, který zde jako hebký koberec zastíral žírnou zemi. Co tak sedíme, shlédl nejstarší z nás na nedalekém stromě sošku Blahoslavené Marie Panny, jak bývá na cestách a pěšinách lesních; rychle vstal a zapomínaje umdlenosti. zvolal: »Hoši, brzy potáhneme s jinými na nepřitele, žádný však z nás posud neukázal, jak ručnicí vládnouti dovede. Nuže, zde máme znamenité místo, podati důkaz dovednosti své. Terčem střelby naší nechť je tamhle ona zpráchnivělá socha Marie, kterou báby a dítky uctívají. Ruče chopte se ručnic, ať se ukáže, kdo z nás střelcem je nejlepším.« Při hrozných těchto slovech zamrazilo mě, ale nesměl jsem toho dáti na jevo, by se mi nevysmáli. Oba moji druhové zatím již stáli v určité vzdálenosti od sošky a čekali na mne. Třesoucí se rukou chopil jsem se též ručnice a postavil se vedle nich. Hrůzou jsem se trásl před tímto hrozným zneuctěním Bohorodičky, ale bázeň před výsměchem mne konečně zaslepila. V tom zahoukla první rána nejstaršího z nás a soška na čele mezi očima prostřelena. »Nejsem znamenitým střelcem?« zvolal s ďábelským chechtotem druh náš. Mně nebylo do

smíchu. Na to předstoupil druhý můj společník, namířil, rána zahučela a koule zasáhla sošku do srdce. Víím, že se nutil ke smíchu tento druh můj, ale aby se nezdál bojácným, smál se s prvním a pobízel mne ku střelbě. Jak mi tehdy bylo, nemohu ani říci; ruce i nohy se mi chvěly, moje matka, která již dávno dřímala tichý, dlouhý sen, jakoby se náhle objevila zraku mému a pamatovala mne na úctu k Panně Marii, kterou v mládí vštěpovala v srdce mé. Nemohl jsem dlouho otálet. Druhové moji na mne doráželi a já chopiv se ručnice, střelil jsem bez míření a koule zasáhla pravou nohu sošky. Byl jsem jak omámený a celou noc nemohl jsem lítostí a hanbou nad proviněním svým oka zamhouřiti. Sotva následujícího dne slunce prvním paprskem pozdravilo dřímající zemi, dali jsme se znova na cestu a události v lese jsme se ani slovem více nedotekli. K večeru dorazili jsme do ležení a byli jsme všichni tři přijati. Za několik dní jsme již postupovali v řadách dobrovolníků proti nepříteli, jehož tábor byl chráněn horou a hustým lesem. Všichni tři byli jsme přiděleni k téže setnině. Velitel náš rozkázal rozbít stany na rozsáhlé planině, která s jedné strany kryta byla houštím, jež jsme obsadili. Nikdo z nás tří nemyslí již na příšernou střelbu v lese; minili jsme, že věc jest vůbec odbyta, ukončena. Než Bůh spravedlivý jinak usoudil. Než stany byly zhotoveny, zahoukla z nenadání střelná rána — odkud, nevěděl žádný — a nejstarší z nás tří klesal mrtev k zemi s prostřeleným čelem mezi očima. V ležení nastal velký šon, vše se připravovalo na náhlé přepadnutí, vše prohledáno, ale nikde nebylo lze naléztí původce rány. Konečně se pravilo, že snad ze msty některý z nás ho zastřelil. Já však shlédnuv ránu, byl jsem úplně jiného mínění. Viděl jsem, že rána na vlas jest v tom místě, do kterého tento mrtvý soudruh před několika dny střelil sošku v lese. Hrůza pojala mne znova a děsná předtucha mne již neopustila. Náhodou utkvěl zrak můj na druhém společníku mém z lesa, a viděl jsem, jak jeho dříve veselou tvář zastírala teď tajená úzkost; odvrátil jsem se rychle a šel mezi jiné vojíny, abych tesknouti a bázeň vnitřní poněkud zapudil. Nadešel druhý den a prvním jitem zase poplašen byl tábor náš střelnou ranou. Vše bylo hned na nohou a spěchalo pohlédnout, co se stalo. A hle, na trávě ležel s prostřeleným srdcem druhý můj společník. Odkud přišla rána? Druh můj neměl u sebe ručnice a hlídky z houštiny přivolané dosvědčily, že nic podezřelého nepozorovaly. Nyní věděl jsem zcela jistě, že Bůh pomstu nad námi

činí za hříšný skutek náš, a byl jsem připraven každou chvíli na ránu, která životu mému konec učiní. Bůh však jinak úsoudil. Následujícího dne dostali jsme rozkaz, aby polovice obešla les a horu, druhá pak polovice aby zůstala na místě; tím měla býti pozornost nepřítele ošálena. Byl jsem při té části, která obcházela les a za vhodné chvíle měla padnouti nepříteli v bok. Skutečně dorazili jsme na místo ustanovené ve chvíli, kdy naši již vnikali lesem na nepřítele, a řež počala s obou stran. Nebylo mi však dlouho přáno státi v řadě bojovníků. Prvního odnášeli z bojiště mne; byl jsem poraněn na pravé noze tak, že jsem se stal k boji neschopným. Rána moje nebyla příliš těžkou, ale já věděl, že mi bude osudnou; bylať právě na téměř místě pravé nohy, na kterém jsem prostřelil sochu Bohorodičky. Za několik neděl mohl jsem zase choditi a tu jsem dostal dovolení odebrati se domů, protože s vojskem delších pochodů jsem konati nemohl. Rána se mi zacelila, ale srdce krvácelo dále. Teprve teď, když jsem klidně o tom přemýšlel, poznal jsem, co jsem učinil, a neměl jsem pokoje, až jsem těžké provinění své knězi ve zpovědi vyznal a odpuštění dosáhl. Byl jsem však vždy toho přesvědčení, že jednou následkem rány své zemru. Nuže, teď víte, pane doktore, původ mé rány a uznáte, že spravedlnost Boží jak uražena tak usmířena býti musí. Vím, že nadešla doba, kdy zaplatím smrtí svou poslední peníz, ježž dlužím spravedlnosti Boží. Než, nereptám. Díky Bohu za vše! Rána tato jest mi sice příčinou časné smrti, ale též věčného života.«

Lékař, který s podivením a pohnutím poslouchal vypravování svého pacienta, vydal sám později tuto událost a francouzský spisek ten dostal se i dp. P. Laportovi.

(Růže Dominikánská r. 1893. P. F. Aug. Kadlec, O. P.)

3. Maria — Panna.

34. Výroky Písma sv. o panenství Bl. Panny Marie.

Ve Starém Zákoně bylo předpověděno, že Spasitel světa narodí se z Panny. Prorok Isaiáš předpověděl (7, 14): »Aj Panna počne a porodí Syna a nazváno bude jméno jeho Emanuel.« V Novém Zákoně čteme u sv. Lukáše (1, 26 a násl.): » . . . poslán

jest anděl Gabriel od Boha do města Galilejského, kterémuž jméno Nazaret, ku Panně, zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Josef, z domu Davidova, a jméno Panny Maria . . . I řekla Maria k andělu: »Kterak se to stane, poněvadž muže nepoznávám?« A odpověděl anděl, řekl jí: »Duch svatý sestoupí v Tě a moc Nejvyššího zastíní Tebe, a protož i co se z Tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.«

35. Výroky sv. Otců o panenství Bl. Panny Marie.

Sv. Efrém (orat. et laud. sanct. Dei matr.) píše: »Neporušená a docela čistá Panno, Rodičko Boží, všechněm královno . . Ó keři neshořelý . . a zelenající se prute Aronův . . Ty jsi dle těla porodila Boha a Slovo, Panno před porodem, Panno při porodu, Panno po porodu.«

Sv. Ambrož (Epist. 81. ad Syri.) napsal: »Maria jest Panna, která v životě počala, Panna, která Syna porodila. Neboť tak psáno jest: »Aj Panna počne a porodí syna.« Nenazývat ji Pannou toliko při početí, ale i při porodu.«

Sv. Augustin (de eccles. dogm. cap. 69) praví: »Celou věrou věriti sluší, že Blahoslavená Maria, Boha Krista Rodička, i jako Panna počala, i jako Panna porodila, i po porodu Pannou zůstala.« A na jiném místě (Euchiv. ad laud. cap. 24) píše: »Kdyby porodem (Pána Ježíše Krista) panenství její se bylo porušilo, již by se byl z panny nezrodil, a tak by tedy celá církev (což od nás odstup) bludně vyznávala, že z Panny Marie se narodil.«

36. Sv. Tomáš z Villanovy a neporušené panenství Blahoslavené Panny Marie.

Sv. Tomáš z Villanovy, arcibiskup Granadský, byl neobyčejným ctitelem Blahoslavené Panny Marie. Obzvláště velebil Její čistotu andělskou a její panenství. Tento veliký ctitel pravil o Panně Marii, že byla všechna se všech stran Panna: Panna podle těla, Panna podle duše, Panna podle vzezření, Panna v mysli své, Panna v díle svém, Panna v řeči své, Panna ochotná, Panna bezúhonná, Panna neposkrvněná, z nížto se valila čistota i na jiné.

(*S. Thomas de Villanova. Concio II. de Annuntiatione B. V.*)

37. Blahoslavený Aegidius z Assisi o panenství Blahoslavené Panny Marie.

Blahoslavený Aegidius z Assisi žil v bázni Boží a ve sprostnosti duše své tou dobou, když byl sv. František Serafinský Bohem povolán, aby slovem i příkladem přiváděl k Bohu od Něho odvrácený svět. Byl zcela podle Srdce Božího, pokorný, zbožný a sprostný; miloval však netoliko Boha nade všecko, ale on hořel také láskou k Marii Panně. Ji chváliti a velebiti bylo mu zaměstnáním nejmilejším. Jedenkrát přibyl k němu jeden učený dominikán, kterýž ode dávna byl trápen pochybnostmi, zdali byla Matka Boží vezdy pannou. Zdáloť se jemu býti nemožno, by Maria byla Matkou a zároveň Pannou. Dotčený dominikán žádal sobě s fráterem Aegidiem o svých pochybnostech promluvití. Byl tedy na cestě, avšak Aegidius zvěděl od Boha, proč přichází. I šel jemu vstříc a pravil: »Bratře dominikáne, Maria Panna byla pannou před porodem,« a to právě udeřil holí o zem a ihned vypučela ze země lilie. A opět pravil: »Bratře dominikáne, Maria Panna byla pannou při porodu,« a ihned vypučela druhá lilie. A zase pravil: »Bratře dominikáne, Maria Panna byla pannou po porodu,« a ihned vypučela lilie třetí. To slyšev odešel dominikán. na vždy vyléčen z pochybností svých.

(*Dr. A. Lenz: Litanie Loretanská.*)

38. Bl. Panna Maria zjevila se v zástupu panen.

Bezelstné děvče jedno, Musa, bývalo vždy veselé a časem bez pohoršení dovádivé, pojednou však stalo se mlčelivým, ano přísným a vážným, a tak věrně povinnosti své konalo, že všichni příbuzní se tomu divili. Aby se dověděli příčiny této vážnosti, doléhali na děvče tak dlouho, až se jim svěřilo, že Maria ve skvělém průvodu panen se mu zjevila a se tázala, zdali i ono chce k nebeskému sboru panen přivtěleno býti, a když svolilo, řekla mu, že po 30 dnech je přijme, by bylo nábožno a povážlivo. A když těch 30 dní minulo, roznemohla se pojednou Musa a zvolavši radostným hlasem: »Již jdu, již jdu, nebeská Paní!« vypustila duši, kterou Maria k sobě přijala.

(*Mehlerovy příkl.*)

39. Sv. Ignác z Loyoly, obhájce panenství Bl. Panny Marie.

Jak velikým ctitelem Bl. Panny Marie a horlivým zastancem Jejího neporušeného panenství byl sv. Ignác z Loyoly, o tom svědčí následující událost. Na cestě své do Montserratu sešel se tento světec s jistým nevěřícím Maurem. Za rozmluvy přišla také řeč na „Naši milou Paní“ z Montserratu a na Její neporušené panenství. Maur souhlasil s tím, že Maria zachovala si panenství do porodu, avšak tvrdil, že po porodu přestala býti Pannou, stavši se Matkou. S odporem přijal sv. Ignác toto rouhání a hájil nadšeně a ohnivě cti Bl. Panny. Než ať řekl cokoli, nevěřící Maur posmíval se jeho vývodům a na konec tropil si smích z jeho víry. Zpozorovav pak, že slova jeho popudila sv. muže, popohnal svého koně a dal se na útěk. Pln posvátného zápalu, aby pomstil se za urážku Nejsvětější Panně učiněnou, hnál se sv. Ignác za Maurem, maje úmysl ho usmrtni. Teprve přijeda na rozcestí, vzpamatoval se poněkud a rozhodl se, že Bohu nechá na vůli, co činiti má. Za tím účelem pustil koni svému úzdu a nechal ho jíti, kam sám chtěl. Ačkoli pak cesta, po které Maur jel, byla široká a ujetá, přece namířil kůň na cestu úzkou, špatnou, ale ta vedla do — Montserratu k Matičce Boží.

(Scherer: *Exempel-Lexikon III. Bd.*)

40. Sv. Medard o panenství Matky Boží a obrácený žid.

Když sv. Medard, žák sv. Eleutheria, do Říma se ubíral, zastavil se u jistého žida v Ravenně, kdež také skončil. Po pohřbu našel žid knihu, kterou onen svatý měl u sebe. Ve knize té bylo napsáno, že Maria, Panna, porodila Syna Božího a po porodě že Pannou zůstala. Tím byl žid všecek rozčilen, popadl meč, rozsekal knihu na kusy a vhodil do ohně. Následující noci zjevila se mu Blahoslavená Panna, chtějíc onoho žida o pravé víře poučiti. Oblečena byla ve sněhobílé roucho, avšak obličej Její byl rozsekán. vlasy v nepořádku a vytrhány; pravila k užaslému: „Ó nevěřící, ó nespravedlivý! Hle, satan chtěl mít tvojí duši. Kdo tě ochrání, u koho najdeš útočiště? Snad u mně? Já jsem květinou pole, bělo-skvoucí lilií, kvetoucí růží, jež uznána za hodnou poroditi Syna Božího a zůstati po porodu Pannou. Jdi, synu můj, a vyznej, co jsi učinil, abys sv. křtem pravou víru přijal, starého člověka svlékl

a nového oblekl.* Po těchto slovech zmizela Maria. Všecek udiven nad zjevem tímto spěchá žid do kostela a vyzná, co učinil. Byl ve sv. víře vyučen, pokřtěn, a do své smrti byl neohroženým obhájcem ustavičného panenství Matky Boží.

(*Scherer: Exempel-Lexikon III. Bd.*)

4. Maria — tvor.

41. Odsouzená sekta Collyridianů.

Ve IV. století povstala v Thracii a Arabii sekta tak zvaných Collyridianů. Byly to ponejvíce ženy, které uctívaly Bl. Pannu Marii jakýmsi způsobem eucharistickým. V jisté dny totiž kladly koláče (κολλυρίς) na stůl pokrytý a ozdobený a je Bl. Panně Marii, jako bohyni obětovali. Proti nim povstal sv. Epiphanius. Blud zavržen a stoupenci z církve vyobcováni.

(*Dr. Fr. Zeibert: Compendium hist. eccles.*)

42. Sv. Cyrill o Panně Marii jakožto tvor.

Sv. Cyrill, tento veliký učenec a světec, ctil Pannu Marii s horoucí nábožností. Jak krásně a duchaplně staví nám před oči její krásné ctnosti! Pravíť: »Budiž pozdravena ode mne, ó Maria, Matko Božské milosti, chvály hodná ochranitelkyně celého okrsku, ty světlo, které nikdy nehasne, zářící koruno panické čistoty, ty žezlo pravého učení. Budiž pozdravena, ó Maria, jež jsi ve svém panenském lůně nosila Toho, jenž jest neskončený a ježž nikdo pochopiti nemůže. Skrže ni jak převeliká se vzdává čest a klanění trojjedinému Bohu, skrže ni jest vztýčeno dřevo spásy, kříž Vykupitelův, po veškeré zemi; skrže ni vítězí nebe, andělé prozpěvují chvály, pekelné zástupy utíkají, svědce jest poražen, kletbou stížené člověčenstvo vyvýšeno do nebe a poznání pravdy zbudováno na zříceninách pohanstva. Skrže ni docházejí věřící milosti sv. křtu a sv. pomazání olejem radosti; skrže ni povstávají chrámy a oltáře na celém oboru zemském. Budiž pozdravena, skrže niž jednorozený Boží Syn, jenž jest světlo světa, osvítil ty, kteří seděli ve stínu

smrti. Protož kdo by mohl vypraviti všecku chválu této nade všechny daleko povýšené Panny svaté?«

Na její přímlovu osvobozen jest i od bludu, jímž sv. Jana Zlat. nechtěl za pravého patriarchu v Carihradě uznati.

(Sv. Cyrill.)

43. Augustin z Leonissy, nadšený chvalořečník Bl. Panny Marie.

Ctihodný kazatel Augustin z Leonissy byl nadšený chvalořečník Panny Marie, k její cti a chvále činil kázání a vysvětloval kdysi: »Požehnaná ty's mezi ženami« takto: »Maria jest vskutku požehnaná a blahoslavená nade všemi ženami; neboť zůstala osvobozena od kletby, která všechny pohlaví ženského zastihla, a za to obdržela milosti, jako žádná jiná pohlaví jejího. Maria zůstala Pannou a přece jsouc Pannou byla plodna učiněna jsouc Matkou Boží; ona počala bez všeliké poskvrny hříchu, ona bez obtíže a všelikého namáhání Božské dítě v životě mateřském nosila a bez bolesti porodila.«

(Augustin z Leonissy.)

II. Jméno Panny Marie.

A. 1. Jméno Maria — svaté a sladké.

44. Výroky sv. Otcův a spisovatelů církevních.

Sv. Bernard oplýval rozkoší nejsladší a radostí velikou, kdykoli jméno Maria vyslovil. I volával: »Ó veliká, zbožná a chvály hodná Panno Maria! Tvé jméno jest tak sladké a líbezné, že ho člověk nemůže jmenovati, by nezahořel láskou k Tobě a k Bohu, kterýž je Tobě dal!«

Sv. Bonaventura praví: »Ó Bl. Panno! Až má duše tento svět opustí, přijď mně pro Své slavné jméno v ústrety a obejmi mne v náruči Své.«

Sv. Alanus přirovnává slavné jméno »Maria« k oleji; neboť jak olej nemocné uzdravuje, jako líbeznou vůni rozšiřuje a plamen rozněcuje; rovněž léčí jméno »Maria« hříšníky, srdce obveseluje a láskou Boží je rozněcuje.

• Opat Frauconius praví, že jméno Maria po jménu Ježíš nejsladší a nejmocnější jest.

Sv. poustevník Honorius praví, že jméno Maria jest plno sladkosti.

45. Bl. Jindřich Suso a jméno Panny Marie.

Bl. Jindřich Suso jest jeden z oněch ctitelů Bl. Panny, kteří obzvláštní lásku a úctu chovali ku sladkému jménu Maria. Proto je tak rád a často vyslovoval. Ujišťoval, že vysloví-li jméno Maria, důvěra jeho neobyčejně roste a že roznícen bývá ku vroucí lásce; tvrdil, že sladké jméno to zdá se na dně duše rozplývati jako med, a proto pln rozkoše volával: »Ó sladké jméno, ó Maria! Jakou teprve sama budeš, když již jméno Tvé jest tak sladké a libezné?«

(*Mehler's Beispiele.*)

46. Sv. Antonín Paduanský nalézal největší rozkoš ve jméně Maria.

Sv. Antonín Paduanský, člen řádu františkánského, jenž prvý svého řádu, ač jsa ještě mlád, bohoslovnou vědu na vysokých školách přednášel, byl veliký ctitel Bl. Panny Marie. Tento světec choval obzvláštní úctu ku svatému jménu Blahoslavené Panny, a proto měl v obyčeji nesčíslněkrát za den, ano i v noci, svaté jméno »Maria« vyslovovati, a cítil při něm obyčejně právě takovou libeznost, jako sv. Bernard při nejsladším jméně Ježíš. Proto volával často: »Jméno Maria přináší rozkoš v srdce, med v ústa, a libozvuk v uši těch, kteří je v uctivosti mají.« Tato láska k Panně Marii doprovázela ho po celý, ač krátký, přece přeslavný život. Bezprostředně před svou smrtí jal se »Il Santo« Paduanů (světec Paduanský) k Bl. Panně Marii zpívati píseň: »O gloriosa Virginum!« »Ó nejslavnější z panen!«

(*Srov. Dr. Ant. Lenz: Mariologie.*)

47. Sv. Heřman Josef pocítoval sladkost' jména Bl. Panny Marie.

Sv. Heřman Josef žil v klášteře Praemonstratů ve Steinfeldu. V tomto řádě jest obyčejem, že pokaždé, kdykoli v choru sladké jméno »Maria« se vysloví, prokáže se mu úcta tím, že modlicí se pokleknou nebo se ukloní. Tak činíval i blahoslavený Heřman Josef, modlil-li se s ostatními. Když však byl sám a jméno Maria vyslovil, tu vrhl se tváří na zem a volal: »Maria, Maria, Maria!...« Jednou zpozoroval počínání to jeden z jeho přátel, rovněž zbožný ctitel Panny Marie, a tu se ho ptal, proč tak činí. »Sbírám,« pravil Heřman,

›s nevýslovnou rozkoší vzácné plody Jména Marie. Já vyslovuji jméno to, a tu zdá se mi, jakoby všechny květiny s nejlibeznější vůní kolem mne se kupily, aby vzduch sladkými párami naplnily, a v tom pocituje srdce moje neobyčejnou radost a zvláštní rozkoš.«

(*Christen: Ave Maria.*)

48. Sv. Hyacintha Mariscotti a sladké jméno Maria.

Sv. Hyacintha Mariscotti, důstojná dcera sv. Kláry, měla tak velikou úctu k Bl. Panně Marii, že se podepisovala: Mariscotti Panny Marie. Při vyslovení sladkého jména Panny Marie tlouklo jí prudce srdce; měla také zvláštní náklonnost k osobám, které nazývaly se tímto sladkým jménem. Poblíž kláštera bydlela jistá paní, jménem Maria, jež každého dne na úsvitě od jedné ze svých sousedek hlasitě byla volána. Kdykoli tedy Hyacintha zaslechla toto jméno, pocítila vždy takovou radost, že jí až slzy vyhrkly z očí. Někdy také napsala jméno to na malinké kousečky papíru a spolkla je se zvláštní zálibou. Dala si zhotoviti lžici a na ni vyryti jméno ›Maria,‹ rovněž chtěla i na talířích a sklenicích, na svých nůžkách, na svém pracovním stolku a vůbec na každém předmětu, jež viděla, viděti také jméno ›Maria.‹ A nepřestávajíc na tom, že sama měla tak neobyčejnou úctu k tomuto sladkému jménu, vynasnažovala se také, aby úctu tuto i jiným vštípila, a často poslala mladé dívky do chrámů, Panně Marii zasvěcených, aby tam přijaly Tělo Páně a zároveň úctu vzdaly nebeské Královně. V poslední své hodině složila všechnu svou důvěru na mocnou svou ochranitelku a často bylo slyšeti slova: ›Kde jsi, Panno Maria? Smilování pro mé hříchy, ó moje něžná Matko!‹ Za těchto sladkých slov opustila duše její tělesnou schránku, aby věčně radovala se s Marií v nebesích.

(*Christen: Ave Maria.*)

49. Bl. Pavel Granger a Jméno Panny Marie.

Blahoslavenému Pavlu Grangerovi, z tovaryšstva Ježíšova, vštípila zbožná jeho matka již v kolébce vroucí lásku k Panně Marii. Jednou pravil ku své matce: ›Miluješ mne vroucně, avšak jinou Matku mám v nebi, která ještě vroucněji a něžněji mne miluje.‹ Když byl v Issenheimu v noviciátě, stala se láska jeho k Panně Marii příslovím, tak že starší novicové říkali k nově

vstoupivšímu: »Slyšeli jste už bratra Pavla mluvit o Panně Marii? Zkuste toho a mluvte s ním o tomto předmětu a uvidíte, jak ožive, s jakou vroucností bude mluvit, a jak podivuhodné věci bude o své nebeské Matce vypravovati.« »Nevím,« praví jeho životopisec, »zdali kdy jméno »Maria« na některého člověka takový zvláštní dojem učinilo.« Při vyslovení tohoto jména bylo viděti radostné rozechvění na jeho obličeji, a proto je tak rád a často vyslovoval. Nejraději mluvil o milosrdenství Matky Boží a o jejích přednostech, obzvláště o Neposkvrněném Početí Panny Marie. Tak velice byl v tuto přednost zabrán, že jsa již na sklonku svého života, prosil, aby směl zůstat ještě na světě, aby mohl aspoň něčím přispěti k oslavě této důstojnosti a přednosti Panny Marie.

(*Scherer: Exempel-Lexikon III. Bd.*)

2. Jméno Maria — mocné.

50. Výroky sv. Otcův a spisovatelů církevních.

Sv. Tomáš Kempenský (lib. 4. ad Nov.) praví: »Jako lidé strachy k zemi padají, uhodí-li v jejich blízkosti blesk: tak padají úzkostí zlí duchové, slyší-li jméno „Maria“.«

Sv. Alfons Liguori (Salv. Reg. cap. X.) ujišťuje: »Ten má jisté znamení v pokušení proti sv. čistotě, že nezhřešil a zůstal věrným, jestliže si vzpomene, že vzýval jméno „Maria“.«

Sv. Efrém (in deprec. ad V.) praví: »Jméno »Maria« jest tomu, kdo je nábožně vzývá, klíčem k nebi.«

51. Jméno Maria v hodině smrti.

Podivuhodná moc a síla sv. jména »Maria« ukazuje se obzvláště v hodině smrti. Z té příčiny praví sv. Bonaventura (Spec. B. M. V.): »Blahoslavený jest ten, který jméno Tvé, ó svatá Rodičko Boží, miluje! Tvé jméno jest tak vznešené, tak podivuhodné, že všickni, kteří v poslední hodině neopomenou je vzývati, nemusí se báti útoků nepřátelských.«

A jak šťasten jest každý, kdo umřítí může jako sv. Fulgencius z Askoli, který zavřel oči za těchto slov: »Ó Maria, Maria! Nej-

krásnější ze všech žen! S Tebou jsa spojen, chci vejíti do nebe.« Sv. Alfons Liguori volá: »Ó sladká smrti, ó jistá smrti, kterou takové jméno spásy doprovází a chrání! Bůh uděluje jenom těm, jež chce spasiti, milost, že mohou toto jméno v hodince smrti vzývati.«

(Srov. Scherer: *Exempel-Lexikon* III. Bd.)

52. Sv. Kamill Lellis, ctitel nejsvětějších jmén: Ježíš a Maria.

Sv. Kamill Lellis napomínal vždy spolubratři svých, aby nikdy neopomenuli umírajících povzbuzovati, by vzývali sv. jména Ježíš a Maria. A když sám k smrti se připravoval, vyplnil věrně, k čemu byl za živa všechny přechoasto povzbuzoval. Ustavičně volal jména Ježíš a Maria, a to s takovou vroucností a důvěrností, že srdce všech okolostojících vroucí láskou k předrahým jménům těm zahorela. A jak tiše zemřel! maje ruce sepjaty a oči k obrazu Ježíše a Marie upřeny vypustil duši svou; na obličej jeho pak umístil se nebeský mír, jenž přebývá v srdcích všech pravých ctitelů jmén »Ježíš a Maria.«

(Mehlerovy příkl.)

53. Mocné jméno Maria.

Roku 1322. dne 1. dubna byli tři missionáři z řádu sv. Františka pro svou víru od Mohamedánů odsouzeni k smrti. Měli býti upáleni. Tomáš, stařec, chtěl napřed vystoupiti na připravené místo, aby první z nich byl upálen, avšak jeden z přítomných Mohamedánů to nepřipustil, obává se, že by tento stařec použil nějakého kouzelného prostředku, aby mu plameny neubližily. Byl tedy popaden Jakub a vržen do plamenů. Když plameny vysoko šlehalý nad jeho tělem, bylo slyšeti, kterak volal jméno Maria a — v tomtéž okamžiku plameny uhasly. Mučenník stál s rozpjatýma rukama úplně neporušen na hromadě uhlí a velebil Boha. Když mu tedy plameny neškodily, byl on i jeho soudruzi sťati.

(Scherer: *Exempel-Lexikon* III. Bd.)

54. List se jménem Maria v ohni neshořel.

V letopisech o rozšíření víry Kristovy vypravuje missionář z Indie Kopper, člen řádu tovaryšstva Ježíšova, následující zajímavou událost: Obec Manapadam, ležící v území docela pohanském, měla

jen několik málo katolíků, kteří Pánu Bohu věrně sloužili a ke cti Panny Marie zbudovali si malou kapličku. Stalo se, že po delší dobu nepršelo, všechno bylo vypráhlé suchem, a proto mizela čím dále tím více naděje na dobrou žeň. Tu uchopili se pohanští Indiáni všech možných pověrečných prostředků, aby na svých bozích vynutili déšť; než všechno jejich přičinění zůstalo bez výsledku. Nebe jakoby zavřeno a země prahla dále. Tu napadlo jim, aby všechny modlitby své soustředili na jednoho z jejich bohův, ale ocitli se v rozpacích, ku kterému z nich mají se v této nouzi obrátiti. Usnesli se, že rozhodnouti má los. Vzali tedy jedenáct listů z palmy a napsali na každý z nich jméno jednoho z předních svých bohů. Vzpomněli si také, že křesťané vzývají Boha svého, nevědouce však, jak se jmenuje, šli do kapličky a tam na obraze četli jméno »Maria.« Toto jméno tedy napsali na dvanáctý list. Na to rozdělán na veřejném místě oheň, a u přítomnosti celého národa vhozeno všech dvanácte listů do ohně s tím podotknutím, který list zůstane neporušený, ten bůh že se vzývati má. Sotva dopadly listy do ohně, již proměnily se v popel. Jeden jediný zůstal v plamenech neporušený. A když ho vyňali, četli na něm jméno »Maria«. Maria tedy měla se vzývati. Lid chvátal volaje: »Bůh křesťanů jest jediný a Matka jeho všemocná« do kapličky Panny Marie, kde každý podle svého způsobu Pannu Marii vzýval. A Panna Maria ukázala ihned, že nevzývali Ji nadarmo. Sotva opustili Indiáni kapličku, již obloha počala se zatahovati a v brzkou vydatný déšť zvlažil vypráhlou půdu. Úroda byla zachráněna. Maria však učinila ještě více. Ona vyprosila rosu nebeské milosti do srdcí pohanských Indiánů, tak že veliká část divem tímto na víru se obrátila. List onen v plamenech podivuhodně uchovaný, uschován jest v Marianské kapličce v Manapadamu.

(*Mt. Ros. 9. sv. 1872.*)

55. Hříšník obrácen na smrtelné posteli.

Jistý kněz vypravuje následující: »Jestliže neustále satan hledí lidi dostati do své moci, pak obzvláště v poslední hodině vynakládá veškeré své síly, aby umírajícího naplnil nedůvěrou, málomyslností, bázní a hrůzou, a tím aby snadno otevřel mu své — peklo. Než naprosto málomocným jest odvěký nepřítel lidstva, kde nemocného ujímá se Matka Milosrdenství. —

Přišel jsem k nemocnému. Všecky známky blízké smrti jevíly se na něm, nemocný byl velmi nepokojný. Když volal jsem ho jeho křestním jménem, přišel na několik minut k sobě. »Pryč mi jděte, nechci od vás ničeho věděti a slyšeti, všechno jest jenom řemeslo, pryč, pryč mi s očí, nepotřebuji vás,« tak chraptěl umírající a obrátil se ke mně zády. »Vzpamatujte se, příteli! Maria, Matka Milosrdenství, mne k vám posílá, slyšte přece moje slova!« Nemocný poslouchal slova dokonalé lítosti, políbil svatý kříž na pokání, přijal ostatní ještě svátosti a skončil. Den před tím ubožák v jednom hostinci ještě se rouhal a zlořečil. Jak mocné jest jméno Maria!

(Correspondenz Ass. Per. S. 1886. str. 59.)

56. Mocné jméno Maria dopomohlo k vítězství nad Turky.

L. P. 1683. přitáhl Turek, strašný tehdáž nepřítel křesťanstva, před nímž celá Evropa se třásla a jenž toužil velmi, aby vztýčil půlměsíc na chrámě svatopetrském v Římě, se zuřivým a nezkroceným vojskem k Vídni, aby na věži svatoštěpánské rozvinul prapor lichého proroka Mahomeda. Nesčíslný byl počet lítých nepřátel a štěstí přálo jejich zbraním tak, že bez rychlé pomoci jistou záhubu předvídal každý, neboť tu již se sesuly hradní zdi, tam značil valící se dým spálené a sesuté paláce a domy; tu již viděli úzkostí sešedivělí otcové jímati nadějných synů své do otroctví hrdého a zlostného nepřítele; tam opět hořekující matky oplakávaly svých dcer, vidouce je již již vydané za politování hodnou kořist chlípnému a surovému nepříteli; vše již jim hrozilo očividnou záhubou, dlouhým zajetím nebo jistou a přeukrutnou smrtí. Jen stěží byl ještě odražen poslední útok nepřátel od hradeb městských. Ubozí obleženci, předvídajíc, že marné jest všecko další bránění, šli se pod večer do svatoštěpánského chrámu, skroušeně z hříchů svých se vyznávajíc a tělem Páně na smrt se sílice. Poslední útočiště v hrozné nouzi brali k Marii, spojenými prosbami o pomoc ji vzývajíc. A hle, pátého dne v oktávě Narození Panny Marie zableskla se pomocná zbraň na vzdálených horách a nábožný polský král Jan Sobieský chváta s vybraným vojskem svým, se 40.000 muži k osvobození velmi skličené Vídne. Dne 12. září vstoupil do kaple sv. Leopolda na Lysé Hoře u Vídne a obcovav nábožně mši sv., při níž sám posluhovati chtěl, a posilniv se i s vojskem Tělem Páně i odporučiv se pod ochranu Marie Panny, roznítil k udatnosti vojsko své, volaje :

»Bratři! zmužile v před, jsmeť pod ochranou Marie Panny; heslem naším budiž: „Maria!“«

Sotva zočil nepřítel udatné vojsko a plápolající prapor Marie Panny, dal se na útěk a v krátkém čase rozeznán byl udatností polskou nepřátelský tábor. Porážka byla tak hrozná, že celý tábor mrtvolami byl pokryt. Utíkající nepřátelé zahynuli v Dunaji, zanechavše nesmírnou kořist. Sobieský táhl vítězně do města, především ale do svatoštěpánského chrámu, kdežto sám zapěl slavné: »Tebe Boha chválíme!« za vítězství tak skvělé. Aby věčným památníkem povinné vděčnosti oslaveno bylo slavné vítězství toto, nařídil papež Innocenc XI., aby v celém křesťanském světě v neděli po Narození Panny Marie slavnost Jména jejího se konala.

(*Mehlera příklady.*)

B. Proto: 1. Ctěme a milujeme jméno Maria.

57. Úcta některých svatých ku svatému jménu Maria.

Sv. Odilo, opat v Cluny, kdykoli jméno Maria uslyšel, vždycky poklekl.

(*Huguet: Schatzkästlein.*)

Sv. František Bezanus z řádu sv. Dominika takovou úctu ku jménu Maria choval, že, kdykoli je uslyšel, ihned »Zdravas Maria« se pomodlil.

(*Pistorius.*)

Když v Polsku křesťanství bylo zavedeno, nesmělo se přes 400 let dívkám na křtu sv. z úcty dávatí jméno Marie.

(*Černohouz: Encyklopedie příkladů.*)

Král Vladislav chtěl se s kněžnou Marií zasnoubiti, než to však učinil, zavázal nevěstu svou ve svatební smlouvě, by to svaté jméno odložila a ve jméno Aloisie proměnila.

(*Černohouz: Encyklopedie příkladů.*)

Podobně král Kazimír I. zasnoubiv se s kněžnou ruskou Marií, též si vyprosil, aby to veliké a důstojné jméno složila a jiné sobě vyvolila.

(*Jan Val. Jirsík.*)

58. Zvláštní důkazy lásky ku jménu Maria.

Jak sv. Alfons Liguori vypravuje, měl blahoslavený mnich František Binanzio takovou úctu a lásku ke sladkému jménu Královny Nebeské, že si je ostrým železem na prsou vyryl. —

Podobně učinila také Radegundis, choť krále Klotara. —

A by jméno to tím trvalejším a zřetelnějším bylo, vtiskl si je zbožný sluha Boží Jan Archinto, z řádu tovaryšstva Ježíšova, rozžhaveným železem na prsa. —

Podobně vypravuje se o Augustinu Espinosovi, taktéž z tovaryšstva Ježíšova. (*Liguori, Herrlichkeiten Mariä. I. Bd.*)

59. Sv. Karel Borromejský.

Sv. Karel Borromejský, arcibiskup Milanský a kardinál římské církve, byl od útlého mládí zbožným ctitelem Bl. Panny Marie. Neobyčejnou úctu choval obzvláště ku sladkému jménu Panny Marie, které nejen sám měl v uctivosti, nýbrž chtěl, aby ode všech věřících jeho diecése co nejvíce se ctilo. Za tou příčinou nařídil, aby po celé jeho diecési, kdokoli by jméno Maria vyslovil, vždy na znamení úcty se uklonil. (*Christen: Ave Maria.*)

60. Sv. Štěpán a jméno Bl. Panny Marie.

Sv. Štěpán, král uherský, byl proslaveným nejenom vlastnostmi králi příslušnými, nýbrž také něžnou zbožností ku svaté Panně. Obzvláštní úctu měl ku svatému a sladkému jménu Maria, tak že si ani netroufal je vysloviti. Obvyčejně nazýval Pannu Marii »velkou, mocnou Paní.« Všichni jeho poddaní tímž názvem Ji nazývali, a stalo-li se, že u jeho přítomnosti někdo jméno »Maria« vyslovil, tu všickni okamžitě padli na kolena a sklonili se k zemi, aby svou úctu dali na jevo, jakou ku jménu tolik vznešenému chovají.

(*Huguet: Schatzkästlein I. Bd.*)

61. Úcta sv. Alfonsa Liguori ku sladkému jménu Bl. Panny Marie.

Sv. Liguori, tento horlivý ctitel vznešené Matky Boží, měl obzvláštní úctu ku vznešenému jménu »Maria.« Ukazoval svoji úctu, kdykoli slyšel jméno to vysloviti; zlíbal místa ve knihách, kde jméno

to našel; napsal toto sladké jméno na začátek všech svých listův a spisův. »Ó moje nevyrovnaná Královno,« volal nadšeně, »moje něžná Matko, miluji Tě vroucně, a poněvadž miluji Tebe, miluji též Tvoje jméno.« A jinde praví: »Neomezím se pouze tím, abych Tě jmenoval, chci Tě s láskou jmenovati; chci, aby mi tato láska připomínala, že mám Tvoje jméno každou hodinu vysloviti, tak abych mohl se sv. Anselmem zvolati: »Ó jméno Matky Boží, Ty jsi moje láska!« Tento světec opěvoval sladké jméno Bl. Panny také ve verších, z nichž dýše dětinská láska, oddanost a něžný cit.

(*Christen: Ave Maria.*)

62. Sv. Gerhard, ctitel jména Panny Marie.

Sv. Gerhard, první mučenník uherský, vyznamenával se velikou horlivostí v uctívání Bl. Panny Marie; dav vystavěti chrám, jež sv. Jiří zasvětil, zřídil v něm oltář na počest Panny Marie, a před něj dal umístniti nádoby s vonnými věcmi. Také ustanovil dva muže, kteří měli ustavičně kadidlo páliť. Každé pak soboty sloužil tam slavně mši sv. ze dne Nanebevzetí Panny Marie. Jiné dny po hodinkách ranních i po nešporách chodíval tam s processím. Ten obyčej zachoval se i po jeho smrti. Z lásky k Panně Marii cvičil se obzvláště v pokoře a z lásky k Ní se všude ponižoval.

Obzvláštní však byla jeho úcta, jakou choval ku svatému jménu Marie; kdykoli je slyšel vysloviti, byl vždycky nanejvýš dojat; také nikdy nikomu ničeho neodepřel, žádal-li ho kdo ve jménu Panny Marie. Slova: »k vůli Marii Panně« byla zrovna klíčem k jeho srdci a otvírala ruku jeho k dobročinnosti.

(*J. M. Christen: Ave Maria.*)

63. Prosba ve jménu Panny Marie.

Alexander z Hales, věhlasný učitel na vysokých školách v Paříži, který proniknut byl nejvroucnější zbožností a oddaností k Bl. Panně Marii, umínil si, že nikomu ničeho neodřekne, bude-li ho prositi ve jménu Panny Marie, a bude-li ovšem věc spravedlivá. I stalo se jednou, že ho jistý františkán laik ve jménu Matky Boží žádal, aby se stal — Františkánem. Alexander, nejsa na něco podobného připraven, byl všecek žádostí tou překvapen. Nicméně od-

pověděl nehledě na hlas svého nitra, že věc dobře napřed uváží. Jsa pak sám ve světnici vrhl se před obraz Rodičky Boží a ptal se Jí za hojných slz, jaké úmysly s ním má. V tomtéž okamžiku cítil se tak pohnutým, že nebylo mu možno, aby milosti, jež v něm působiti počala, odporoval. Šel ihned do kláštera františkánského v Paříži, prosil za přijetí, byl také přijat, a zůstal věrným ctitelem Panny Marie až do smrti.

(Christen: Ave Maria.)

2. Vzávejme jméno Maria.

64. Sv. Bernard učí nás vzývati jméno Maria.

Jeden z největších ctitelů Mariánských jest zajisté sv. Bernard, opat cisterciáckého kláštera v Clairvaux. Může býti vzorem každému, kdo Marii chce ctíti, milovati a vzývati. Neobyčejná byla jeho láska a důvěra k Bl. Panně Marii a tuto důvěru chce vzbuditi i u jiných, proto vybízí ku vzývání jména Panny Marie, volá: »Ó kdožkoli shledáváš, že na moři tohoto světa více vichrem a bouří zmítán jsi než po zemi kráčíš: neodvracuj zraku svého od lesku hvězdy této, ač nechceš-li bouřemi pohlcen býti. Pozdvihnou-li se větrové pokušení, když vržen budeš na úskali soužení a úzkosti, pohled' na hvězdu, vzývej Marii. Jsi-li zmítán vlnami pýchy, ctižádosti, pomluvy, žárlivosti, pohled' na hvězdu, vzývej Marii. Jestliže hněv, lakomství nebo rozkoš tělesná otrásá lodičku mysli tvé, pohled' na Marii. Býváš-li hrůzou svých nepravostí ve zmatek uveden, výčitkami svědomí sevřen a hrůzou soudu ustrašen, a počínáš-li již padati v hlubinu zármutku a v propašť zoufalství: vzpomeň na Marii. V nebezpečnostech, v úzkostech, bídách, mysli na Marii, vzývej Marii. Nechť se nevzdaluje od úst tvých, nechť se nevzdaluje od srdce tvého Maria. Ale abys došel Její přimluvy, nespouštěj se příkladu jejího života. Ji následuje — nezbloudíš, Ji vzýváje — nezoufáš; na Ni často vzpomínaje, nepochybiš; pod Její podporou neklesneš, pod Její ochranou nebudeš se báti; pod Jejím vedením neunavíš se a Její laskavostí dojdeš žádoucího cíle. A tak sám v sobě pocítíš, jak případně napsal sv. evangelista: »A jméno Panny (bylo) Maria!«

(Hon. 2. de laud. Virg. Matr. sup. Missus.)

65. Innocenc III.

Papež Innocenc III. jsa ctitelem Bl. Panny Marie, choval neobyčejnou důvěru k Jejímu sladkému a mocnému jménu. Ve všech potřebách a nebezpečnostech vzýval jméno to s velikou nábožností a také s velikým úspěchem. Neboť Bl. Panna Maria vyslyšela vždy vroucné jeho vzývání. Říkával také: »Maria znamená tolik, co hvězda, a tato hvězda svítí mně k nebi.«

(Mehlerovy příklady.)

66. Sv. Albert Veliký.

Sv. Albert dospěl za přispěním panenské Matky Boží veliké učenosti a svatosti. Proto uctíval Bl. Pannu Marii po celý život, chovaje k Ní dětinskou oddanost a lásku. Obzvláště nikdy nevyslovil sladkého jména »Maria« jinak, než s největší úctou a pokorou. Ve mnohých záležitostech a potřebách, ve mnohých nebezpečích a zkouškách našel tímto způsobem pomoc a útěchu, a proto napomíná každého z nás: »Jsi-li ve tmách a nemůžeš najít cesty, pozvedni zraků svých k Té, která Tě osvititi chce; vzývej Matku Boží a vyslov svaté jméno Maria. Jsi-li tělesnými žádostmi soužen a ocitáš-li se v nebezpečí, že podlehneš a nedovolené rozkoši svolíš, vyslov přesvaté jméno Maria, a zkusíš, že nenazývá se nadarmo »Maria.«

(Christen: Ave Maria.)

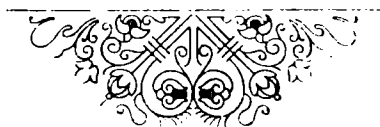
67. Šťastně umírá, kdo jméno Maria v hodince smrti vzývá.

Dvojnásobně zbloudilá ovečka ležela o svátku Narození Bohorodičky v jisté trestnici v poslední hodince. Mladý muž bezúhonné minulosti účastnil se ještě s jedním spoludruhem venkovské veselky, a — jak už to bývá, přišlo při ní k bitce a konec toho bylo, že oba odsouzení byli do vězení. Tedy poblouzení až do vězení ho přivedlo a mimo to druhé poblouzení — byl helvetského vyznání. Jako pokojný a hodný trestanec vzat byl do práce při upravování řeky. Ale tu počal postonávat, nepřikládal tomu však žádné váhy. Než bylo to právě na svátek Narození Panny Marie, dostal silné chrlení krve, které se po sobě několikráte opakovalo. Stav jeho byl na pováženou. Poněvadž se vědělo, že nemocný jest protestantem,

byli opatrovníci v osamělé horské krajině v největších nesnázích. I obrátili se na modlitbách vroucných o pomoc k Rodičce Boží, Marii Panně, aby Ona okem milosrdné lásky své shlédla na ubohého mladíka a vyprosila mu u Synáčka svého, Pána Ježíše, upřímného obrácení, pravé kajicnosti a šťastného skonání. A hle! důvěrná modlitba k Matce Boží byla vyslyšena. Pojednou žádal nemocný katolického kněze z osady. Nebyl mu neznámým, neboť onen kněz z útrpnosti k nebohým vězňům, kteří celého půl roku veškeré útěchy náboženské byli zbaveni, s nimi v neděli odpoledne v jedné stodole odpolední pobožnost vykonával.

Kněz byl tedy zavolán a ochotně přišel. Po delší rozmluvě s nemocným mohl mu udělití rozhřešení od kacírství a od hříchů. Dalšího nebylo lze okamžitě činiti, poněvadž nemocnému ubývalo sil. Veřejné obrácení a přijetí ostatních sv. svátostí mělo se vykonati — bude-li možno — až příštího dne. Dojemný byl okamžik, když před zrakoma všech přítomných zbloudilý mladík nyní kajicně libal sv. kříž a slzami vděčné lásky skrápěl přesvaté rány nebeského Lékaře duše své, neustále šeptaje hlasem zmírajícím: »Ó Ježíši můj, milosrdenství! Ó sladké jméno Panny Marie budiž mou láskou, mou útěchou, mou posilou v životě i v smrti mé!« Nedočkal rána. O dvou hodinách v noci skonil klidně a blaženě v Pánu. Posledním vzdechem jeho bylo vroucné vzývání sladkého jména Panny Marie, která uvedla duši jeho kajicnou v ráj nebes blažený.

(Correspondenz A. P. S. 1890.)

III. Moc Panny Marie.

...

I. Maria — Matka naše.

A. Maria jest skutečně Matka naše.

68. Výroky Písma sv. a sv. Otcův a církevních spisovatelů.

Ne Maria jest naše Matka, potvrdil sám Její Syn Ježíš Kristus svým výrokem. Na kříži pravil k Blahoslavené Panně, pod křížem stojící, poukazuje na sv. Jana: »Hle syn Tvůj!« a k sv. Janu: »Hle matka Tvá.« (Jan 19, 26. 27.) Těmito slovy dal nám Pán Ježíš Svou Matku za naši Matku, neboť dle výroků sv. Otcův a spisovatelů církevních zastupoval sv. Jan pod křížem církev sv. a všechny věřící a v jeho osobě obdrželi jsme proto všickni Svatou Pannu za Matku.

Sv. Bernardin ze Sieny (serm. 55.) praví: »Těmi slovy (Písma sv.) stala se Maria pro velikou lásku, jakou k nám chovala, nejenom Matkou sv. Jana, nýbrž stala se Matkou všech lidí.«

Sv. Alfons Liguori (Salve Reg. c. 1.) podotýká: »Praví-li evangelista, že (Maria) porodila svého prvorozeného Syna, tedy měla dle toho více synů. Poněvadž pak jest článkem víry, že Maria neměla více tělesných synů mimo Ježíše, tedy měla ještě v duchovním smyslu dítky a těmi jsme my.«

Sv. Anselm praví: »Ó Paní! jestliže Syn Boží skrze Tebe stal se naším bratrem, nestala se's Ty skrze něho naší Matkou?«

69. Utrpnost' Panny Marie, Matky naší.

Každá dobrá matka vidouc nouzi dítek svých projevuje svou útrpnost a hledí pomoci. Takovou byla a jest naše Matka nebeská Bl. Panna Maria. Skvělý příklad dala na jevo při svadbě v Kaně Galilejské. Pozorujíc nedostatek a nesnáze hostitelů, měla útrpnost a chtěla pomoci. Proto plna důvěry přistoupila k svému Synu a pravila: »Nemají vína!« A Pán Ježíš pomohl na přímlovu útrpné Matky. (Jan 2. 3—11.)

70. Bůh zjevil sv. Gertrudě, kterak Bl. Panna Maria jest naší Matkou.

Sv. Gertruda, panna a abatyše, byla od útlého mládí zbožně vychována a vštípena jí zbožnou matkou hlavně účta k Bl. Panně Marii. Sv. Gertruda byla z celé duše nebeské Matce své oddána I stalo se jednou, že čtouc sv. evangelium sv. Lukáše byla všecka rozechvěna a znepokojena, neboť nemohla pochopiti, jak možno Ježíše nazývati »prvorozeným« Synem Panny Marie, když Maria toliko Ježíše Krista porodila. A tu měla zjevení, kde jí vysvětleno, že Ježíš tělesným způsobem byl »prvorozeným« Synem Jejím, kdežto všichni lidé v duchovním smyslu Jejímí později narozenými syny jsou.

(Mehler's „Beispiele.“)

71. Sv. Alfons Liguori.

Sv. Alfons byl od svého narození zvláštním způsobem postaven pod mocnou ochranu Bl. Panny Marie, tak že ve všech potřebách byla pak jeho Přímluvkyní, jeho Útočištěm a jeho Matkou, a proto nazýval se také Alfons »Maria.« Již od útlého mládí měl Alfons takovou lásku a oddanost k nebeské Matce své, že často říkával: »Ó moje nejlaskavější Matko, abych směl do počtu Tvých nejnižších služebníků zařaden býti, jsem hotov všech království celého světa se zřici.« Jeho nejmilejší rozkoší bylo proto bavit se v modlitbě se svou nebeskou Matkou. A této nebeské Matce zůstal věren po celý život, proto docházel u Bl. Panny Marie tak často útěchy a vyslyšení ve všech svých záležitostech.

(Christen: Ave Maria.

72. Sv. Terezie vyvolila Bl. Pannu Marii za Matku.

Sv. Terezii bylo teprve 12 let, když jí starostlivá matka umřela. Vidouc se opuštěnou, utekla se k Bl. Pauně Marii a prosila ji, aby ji přijala za své dítě. Vypravuje o tom sama ve svém životopise: »Vzpomínám si, že uvažujíc, co jsem ve své matce ztratila, všechna zarmoucená vrhla jsem se před obraz Naší milé Paní a za hojných slz jí prosila, aby Ona byla mi Matkou. To ovšem stalo se z dětinské prostoty; ale dle mého přesvědčení pomohlo mi to přece. Neboť jsem zakoušela vždy okamžité pomoci této vznešené Panny ve všech případnostech života, kdykoli jsem se jí doporučila.«

Prostřednictvím této Panenské Matky byla sv. Terezie nejen povolána do řádu Karmelitek, nýbrž i vyvolena, by řád tento obnovila. Toto doporučení se sv. Terezie Panně Marii jakožto Matce stalo se ve chrámu jistého ústavu pro chudé a pocestné, jenž za našich dob jest zrušen. Socha pak Matky Boží byla přenesena do jednoho chrámu v Avile. Věřící pak až podnes přicházejí k soše té, aby se po příkladě sv. Terezie Panně Marii za dívky doporučili.

(Pössl, život sv. Terezie, K. 1.)

73. Sv. Rajmund Nonnatus.

Sv. Rajmund Nonnatus narodil se pomocí lékařskou již sedmého měsíce. Matky své nepoznal, poněvadž umřela při jeho narození. Když hoch dorostl, pásaval ovce. Rajmund při veškeré své péči o stádo po několik hodin vždy klečel v blízké kapličky, zasvěcené sv. Mikuláši, před obrazem Matky Boží, a tam nábožně se modlival. Když jednoho dne opět před obrazem klečel a ve své dětinné prostotě k Panně Marii hovořil, uslyšel prý najednou slova z obrazu: »Neboj se Rajmunde, ode dneška přijímám Tě za svého syna: ty mne nazývej důvěrně svou Matkou a buď ujištěn o mé ochraně.« Od toho času byl Rajmund nejpokornějším a nejoddanějším ctitelem Královny nebeské. Chtěl nazývati se Jejím nevolníkem, a kdykoli obraz Matky Boží spatřil, nemohl se zdržeti a hlasitě ji nazýval svou »nejmilejší Matičkou«; často také říkával, že nezná jiné matky a nechce jiné míti leč Onu, Jejíž Syn za nás na kříži umřel. Den co den navštěvoval milovaný obraz své Matičky, modlil se před ním sv. růženec, a tak po celý život svůj zůstal hodným synem své nebeské Matky.

(Scherer: Exempel-Lexikon III. Bd.)

74. Blahoslavený Krišpín z Viterba.

První dojmy, jaké v mládí člověku jsou vštípeny, nevymizí nikdy zcela a mají veliký vliv na celý ostatní život. Příklad toho máme na životě blah. Krišpína z Viterba, řeholníka z řádu Kapucínského.

Bylo mu teprve pět roků, když matka jeho zbožná přivedla ho o slavnosti Zvěstování Panny Marie do chrámu »Naší milé Paní.« Tam poklekla před divotvorným obrazem, jenž tam u veliké účte se chová, a zasvětivši svého syna Matce Boží, takto k němu pravila, ukazujíc na obraz: »Hle, dítě mé, zde jest tvoje Matka, obětuj se jí v této chvíli; miluj ji z celého srdce a cti ji jako svou Paní.« Tato slova učinila na mysl mladičkého synka takový dojem, že ji od toho okamžiku nazýval jenom svou Matkou a Paní. Jeho zbožná matka naučila ho také, aby ve všech nebezpečích vzal útočiště k mocné Matce své. »Dítě moje,« pravila k němu, »v nebezpečí musíš zvolati: Panno Maria, přispěj mi ku pomoci, a Ona ti pomůže!« Chlapec pamatoval si tuto radu. Stalo se jednoho dne, že vylezl se spoludruhy na strom; větev se pod nimi zlomila, všickni spadli dolů na kamení a poranili se, jenom Krišpínovi se nic nestalo, poněvadž padaje, vzýval Pannu Marii. Jednou zase povalilo ho na ulici hřibě, vyběhnuvší z konírny hraběte Büssi, a pošlapalo ho. Mimojdoucí přichvátali k hochovi, zdvihli ho, domnívajíce se, že je mrtev, zatím nestalo se mu nic a on sám přičítal to zázračné pomoci Bl. Panny Marie, již o pomoc vzýval.

75. Sv. Mechtildis.

Sv. Mechtildis ztratila záhy svou matku. Umřela jí. Všecka zkormoucená chvátala dívka k obrazu Matky Boží a padši k Jejím nohám, lkala a v dětinné prostotě volala k Bl. Panně Marii: »Ó Maria, Ty víš, že Bůh mi mou tělesnou matku vzal, prosím Tě tedy, buď Ty mojí Matkou.« Jak milou byla Panně Marii tato prosba, vycházející z nevinného srdce, ukázala později zvláštní ochranou. Ji děkovala Mechtildis za přijetí do řádu Annunciatek, ačkoliv otec i příbuzní tomu odpírali. Když byla představenou sester sv. Benedikta v Rombervillers, zuřila ve Francii válka, a i toto město bylo od německého vojska obléháno a dobyto. Více vojinů postavilo se před bránu kláštera a snažilo se ji vyvrátiti. Avšak

nepodařilo se jim to. Tu Mechtildis uchopila obraz Bl. Panny Marie a plna důvěry v ochranu své Matky přistoupivší ku bráně, tázala se, čeho si přejí. Odpověděli jí, aby jednoho z nich vpustili do kláštera, sestrám klášterním že se nic nestane, chtějí prý se pouze přesvědčiti, není-li tam skryt některý občan. Plna jsouc důvěry v pomoc Boží a ochranu Panny Marie, dala Mechtildis bránu otevřítí; jenom tři vojíní vstoupili do vnitř, byli však takovou hrůzou pojeti, že si netroufali ani jednu celu otevřítí, nýbrž prosili, aby je sestry opět z kláštera vyvedly.

(Scherer: *Exempel-Lexikon* III. Bd.)

76. Sv. Alžběta Durinská.

Sv. Alžbětě, lantkraběnce Durinské, zjevila se jednou Bl. Panna Maria, by ji poučila. Sv. Alžběta sepjala ruce, a Matka Boží vzala je do svých a pravila: »Chceš-li býti mojí dcerou, budu já ti Matkou, a budeš-li vždycky hodnou a poslušnou jako hodná dcera, pak odevzdám tě do rukou Svého Syna.« Když sv. Alžběta o svátku sv. Háty hořce plakala, poněvadž se jí zdálo, jakoby příkázání Boží byla nezachovala, přiblížila se k ní Panna Maria a pravila: »Ó dcero moje, proč se rmoutíš? Já nevyvolila jsem tě za dceru, abych ti bolest působila, nezoufej, že jsi příkázání mých úplně nezachovala, neboť věděla jsem dobře, že je přestoupíš, ale pros za odpuštění, a přestupky tvoje Bůh ti odpustí.« Kdykoli tedy sv. Alžběta byla zarmoucena, vždy nebeská Matka ji přišla potěšit.

(Scherer: *Exempel-Lexikon*.)

77. Sv. Josef Kupertinský.

Sv. Josef Kupertinský odvolával se ve všech svých i jiných lidi potřebách na nebeskou svou Matku a byl vždycky vyslyšen. I tělesná matka jeho obracela se k němu o pomoc, ale tu jí vždycky říkával: »Moje matka jest Maria, nemám nic, protože jsem chudák, odporuč se Marii, Ta ti jistě pomůže.« A v pravdě vždycky pomohla. Jednou navštívil jistého kněze, který byl jedna rána na celém těle. »Neboj se,« pravil k němu, »což nemáš důvěry ku své Matce?« Při těch slovech utřel rány rukou a — rány se ihned zacelily. Jindy zase navštívil kněze, který se bál jistou milost od Panny

Marie vyprositi, ale sv. Josef ho povzbudil a pravil: »Žádej jen od Ní, popros Jí; a uvidíš, že ti pomůže.« Kněz tak učinil a byl vyslyšen. Jednou také uzdravil tento světec umírajícího, ale pravil k němu: »Neříkej nikomu nic o mně, nýbrž řekni každému, že tě uzdravila Matka, tvá a moje Matka.« Již jako dítě mluvil vždy s největší něžností a láskou o Panně Marii, a jinak Ji nenazýval, leč: »Moje Matka.« V dětinské zbožnosti zdobíval Její oltáře a obrazy liliemi, růžemi a jinými květinami, avšak nejraději Ji obětoval svoje čisté, nevinné srdce, říkávaje, že toto má jeho Matka nejraději.

(*Scherer: Exempel-Lexikon.*)

78. Zbožná dceruška vyvolila si Bl. Pannu Marii za Matku.

Jistá zbožná dceruška měla přelaskavou matku, která ji zemřela. Tu vzlykala žalostně dceruška volajíc: »Ó drahá máti, kdo se ustrne nade mnou, kdo mne bude živiti? Nyní jsem od celého světa opuštěna!« Když si ulehčila pláčem, šla do lesíčka ku kapli Rodičky Boží a prosila Marii Pannu, by ona byla jí Matkou. A Maria Panna ji vyslyšela a po celý život neopustila a po smrti k sobě přijala.

(*Mehlerovy příkl.*)

79. Bl. Panna Maria chrání svých dítek.

Před léty žila jistá vznešená ovdovělá paní v Lombardii. Měla syna jménem Nino, s nímž měla veliký kříž. Dala ho do různých ústavů, avšak nikde nezůstal. Buďto ho propustili, nebo sám vystoupil. Konečně dostal se do vzdělávacího ústavu vojenského ve Vídni. Matka loučíc se s ním bolestně pravila, že její jedinou nadějí jest ochrana Panny Marie, do které ho odporoučí. Ještě nebyl se studiemi svými u konce, když přišel bouřlivý rok 1848. Nezkušený mladík připojil se k četám republikánským. Když tyto byly rozprášeny, musil mladík z Vídně prchnouti, chtěje uniknouti trestu a po různých oklikách přišel ku — své matce. A proč? Aby ji opět zarmoutil, zvěstuje jí úmysl svůj, že chce opět připojit se k četám republikánským. Roznemohl se však právě toho dne, kdy chtěl úmysl svůj provést, tak povážlivě, že pět plných měsícův upoután byl na lože. A právě po pěti měsících bylo tažení vojenské v Lombardii skončeno. Sotva mladík po nemoci své vyšel, již měl všelijaké zápletky a konečně jednoho dne byl vyzván na souboj.

Upřímně přiznal se s tím své matce, která všecka zděšena jsouc pravila, že takové hanby nestrpí, a dávši mu peníze, nařídila, by prehl. Propustila ho se slovy: »Jdi a modli se k Marii, Matce Boží. Ona bude i tvou Matkou.«

Když tu a tam se potuloval a nikde stání neměl, tu rozhodl se, že pojede na východ, nejdříve do Turecka. Na cestě té teprve zmocnil se ho lichý stud, že vyhnul se souboji, a touha po domově a nepohodlí na cestě, pak nejistá budoucnost a ustaraný obličej jeho dobré matky — to všechno tísnilo jeho srdce, jeho duši, a dojmy ty byly tak mocné, že pojal úmysl učiniti všemu konec — samovraždou. A úmysl svůj uskutečniti chtěl právě v okamžiku, kdy lodníci chtěli s lodí, na níž onen mladík se plavil, přistáti v Cařihradě, a proto nepozorovaně vskočil do moře. Avšak Maria Panna viděla to přece a zachránila ho. Jak to učinila, vypravoval on sám následovně: »Když vrhl jsem se do moře, a vlny nad mou hlavou se zavřely, snažil jsem se, místo, abych hříchů svých litoval, hlouběji se ponořiti, abych tak bídný život svůj ukončil. Než tu uchopilo mne něco, nevím ani co, jako silná ruka, a vytáhla mne ven, nad vodu. Tvrději jsa odhodlán zemřít, opět jsem se potopil, avšak tatáž mocná ruka uchopila mne ještě silněji a vynořila na povrch, jakoby mi chtěla ukázati, že nesmím tak umřít. Po třetí napjal jsem všecky svoje síly, abych se ponořil, ale tatáž mocná, dobrotivá ruka po třetí mne vytáhla a — zachránila. Nevěděl jsem již ani, žiju-li a kde jsem. Když se rozednilo, nalézal jsem se na břehu poblíž přístavu cařihradského. Tu probudila se ve mně opět touha po životě, ale zimou všecek ztrnulý a všecek zničen, nemohl jsem ani volati, ani se na nohy postavit.

Nejdříve šel mimo Turek. Poznáv podle šatů, že to cizinec ze západu, odvrátil se a pravil: »To je pes, ať zhyne.« Tato slova pronikla mé srdce. Tak. myslil jsem si, jednala Panna Maria se mnou, a tak jednají lidé. »Ach Maria!« volal jsem, »ukáž se mi býti Matkou!« A hle! šli opět lidé vedle; jeden z nich ke mně přistoupil, v němž jsem ihned poznal řeholníka z řádu sv. Františka. Ptal se mne německy, pak francouzsky, kdo jsem, a odkud přicházím. Rozuměl jsem mu sice, avšak jsa všecek rozechvěn a vysílen nemohl jsem mu odpovědět. Když však počal italsky mluvit, tu sladkými zvuky mé mateřštiny roztálo moje srdce a já vypravoval, kdo a odkud jsem. A jak jsem vyslovil jméno své matky, tu padl řeholník na kolena vedle mne, a děkoval Prozřetelnosti, že mu dala

příležitost, mně prokázati službu, neboť moje matka byla prý jeho a jeho spolubratři velikou dobroditelkou.« — Tento milosrdný Samaritán dopravil mladíka ihned do nemocnice a svěřil ho laskavé péči milosrdných sester, kde po krátké nemoci vzdávaje vroucí díky nebeské Matce a smířen jsa s Bohem se sladkým jménem Maria na rtech skončil.

(*Hünner: Unsere Liebe Frau.*)

B. Proto: 1. Nezarmucujme své nebeské Matky hříchem.

80. Studující jinoch před obrazem Sedmibolestné Matky Boží.

Jistý mladík studující byl horlivým ctitelem Bl. Panny Marie, zvláště rád modlíval se před obrazem Bolestné Matky Boží. Za tou příčinou oblíbil si ve chrámě oltář, na němž byla Rodička Boží vyobrazena se sedmi meči v srdci, chovajíc na klíně s kříže sňatého Miláčka svého. Jednou dopustil se mladík onen hříchu proti šestému přikázání Božímu. Ve stavu tom přišel opět do chrámu Páně a jak obyčejně poklekl před obraz Bolestné Matky Boží; ale studem netroufal si pohlédnouti ve tvář Matce Boží, nýbrž sklonil hlavu a divá se na meče do srdce vražené, a čítá — čítá je. Ale kterak se podivil, když jich načítal osm místo sedmi. Domnívaje se, že se asi zmýlil, počítá je opět a tu opět napočítá jich osm. Rozjímá o tomto podivném zjevu, a tu mu projela hlavou myšlénka: ten osmý meč jest, myslím, můj hřích! Odprosíl se ihned skroušeně Matky Boží a překonav všecek stud chvátal zrovna do zpovědnice, vyzpovídal se upřímně, a navrátiv se po sv. zpovědi k obrazu Rodičky Boží napočítal jen sedm mečů; ten osmý zmizel ze Srdce Marie Panny.

(*Dr. Frant. Kolísek, vikář na dómě v Brně, — dle P. Gollera při májové pobožnosti u sv. Jakuba v Brně, r. 1890.*)

81. Bl. Maria Klotilda, královna sardinská.

Jediné pomýšlení bl. Marie Klotildy, královny sardinské, na Blahoslavenou Marii Pannu, ana stojí hořem a bolem slzic pod křížem nesmírně trpícího Syna, dodávalo jí síly, že zármutku nepodlehla. Pomýšlení toto dodávalo jí také síly v pokušení ke hříchu a

proto zvítězila nad zlým duchem a hříchu se nedopustila. K Marii Panně plápolala vroucím srdcem. Každodenně se modlila k její cti a chvále menší hodinky a sv. růženec. V Turině vstoupila do bratrstva Rodičky Boží.

(Václav Pešina.)

82. Sv. Tomáš Aquinský.

Sv. Tomáš Aquinský, církevní učitel, jsa velikým ctitelem Bl. Panny Marie, zkusil často v životě, jak dobře jest vyvoliti si Pannu Marii za svou Matku. Chtěje býti hodným Jejím synem, vynasnažil se, aby Ji nikdy hříchem nezarmoutil. Byl velice učeným, ale učeností tou se nehonosil, a také ji nepřipisoval svému přičinění, nýbrž veřejně vyznal: »Časté modlení, posty a kající skutky, to jsou učitelé nejlepší, a já sám u nohou Krista Pána a u oltáře mnohem více nežli z knih se naučil.« Ovšem v modlitbách svých nejvíce k nebeské Matce se utíkal a proto na smrtelném loži vyznal, že všecko, začkoli ve svém životě prosil nebeskou Matku, Marii Pannu, také vždycky obdržel.

(Herbstovy příklady.)

83. Sv. Ondřej Korsinský, Bl. Panně Marii zasvěcený.

Sv. Ondřej Korsinský byl od svých zbožných rodičů, ještě než se narodil, Bohu a božské Matce zasvěcen. V noci před jeho narozením měla matka jeho Pellegrina podivný a hrozný sen. Zdálo se jí, že se jí narodil vlk, který vběhl do jednoho kostela a tam se proměnil v beránka. Tento podivný sen utkvěl matce v paměti, a když Ondřej stával se neposlušným, vzdorovitým, zlým, tu sen její tanul jí na mysli. Jednoho dne zavolali zarmoucení rodiče mladého Ondřeje k sobě, aby mu vážně domluvili stran jeho nepřislušného, nepěkného a divokého chování. Avšak Ondřej zdráhal se uposlechnouti hlasu dobrých rodičův a ve hněvu pronesl i nadávky, jež bolestně se dotkly starostlivých, dobře s ním smýšlejících rodičů. Tu matka všechna jsouc zarmoucená, se slzami v očích mu pravila: »Ty, synu, jsi opravdu oním vlkem, kterého jsem ve snu viděla!« Když se Ondřej vyptával, co slova její znamenají, vypravovala mu matka svůj sen, a svěřila mu také, že ho již tehdy před narozením zasvětila Nejsvětější Panně Marii a že tedy Ji přináleží. Toto vypravování mělo spasitelný účinek na srdce mladíkovo. Nemohl po celou noc usnouti: myšlenka, že náleží Matce Nebeské, pronásle-

dovala ho a nedala mu oka zámhouřiti. »Panenská Matko moje,« zvolal často, »poněvadž jsem Tvým, proto chci Tobě ve dne v noci ochotně sloužiti; Ty však pros za mne Svého Syna, aby mi hříchy mé mladosti milostivě odpustil.« Na úsvitě odebral se do kostela Karmelitů, padl tam, hořké slzy prolévaje, před obrazem Matičky Boží a zasvětil se z celého srdce službě své nebeské Matce. Na to vstoupil do kláštera Karmelitů, kde andělským svatým životem své matky vyplnil. Umřel jakožto biskup ve Fiesole a byl od papeže Urbana VIII. do počtu svatých vřaděn. (*Christen: Ave Maria.*)

2. Milujme svou nebeskou Matku.

84—89. Příklady ze života Svatých.

84. Sv. František z Assisi velkou láskou lnul k Blah. Panně Marii, a to ze dvou příčin: předně, že skrze Ni se stal Kristus naším bratrem, a za druhé, že skrze Ni spíše u Krista milosrdenství dosáhnouti můžeme. (*Lohn. bibl.*)

85. Sv. František Regis byl pln lásky k nebeské Matce. Proto ve svých kázáních co nejdoléhavěji doporučoval pobožnost k Marii Panně, a že Ji ctíti a milovati máme, následující Její ctnosti, zvláště Její pokory, trpělivosti a oddanosti do vůle Boží.

(*J. Bílého: Legenda.*)

86. Sv. Filipa Ner. nábožnost a lásku k Rodičce Boží nelze vypsati. Nazýval Ji svou láskou, svou útěchou a co nejsrdečněji Ji miloval; proto také od Ní mnoho milostí obdržel, jež mu zjednaly slávu věčnou.

(*H. J. Karlíka: Živ. sv.*)

87. Sv. František Saleský nevýslovně Bl. Pannu Marii miloval. Jsa v největších úzkostech duševních, na přímlovu Blah. Panny Marie byl jich zbaven. Proto vyvolil si Pannu Marii za svou Matku a často k Ní volával: »Pozdravuji Tě, ó nejsladší Panno, Matko Boží. Ty jsi moje Matka, moje Paní! Prosím Tě tedy, bys přijala mne za syna Svého.« Velikou lásku svou k Bl. Panně Marii zachoval v srdci po celý život, a proto také žil pod mocnou ochranou Matky Boží až ku smrti blažené.

(*Scherer: Exempel-Lexikon.*)

88. Bl. Jan Berchmans, tento veliký ctitel Bl. Panny Marie, nenazýval Ji jinak, jako vroucně milovanou, nejmilejší Matkou a dával Ji svou lásku všemožným způsobem na jevo. Často volával: »Jaký to pramen sladkosti a útěchy pro mne, že Matka Boha mého se snížila, aby se stala mojí Matkou a mne za své dítě přijala! Od své maličkosti měl jsem to štěstí neobyčejné býti Jejím dítětem. Sotva, že jsem byl s to poznati rodnou matku svou, bylas Ty, ó božská Panno, mojí Matkou duchovní. V kapličky v Montaignu dostalo se mi té milosti, že Maria Panna mne přijala za dítě své a milost tuto jinými vzácnými milostmi ještě rozmnožila.«

(*Scherer: Exempel-Lexikon.*)

89. Bl. Křišpín z Viterba byl jako pětiletý chlapec od své zbožné matky Bl. Panně Marii zasvěcen. Od toho okamžiku nepřestal své nebeské Matky milovati. Když mu bylo 10 roků, byl dán na učení k jednomu ze svých strýců, jenž byl obuvníkem. Mladičký učeň byl příčinlivý a hodný. Večer každé soboty dal mu strýc, byl-li s jeho prací spokojen, nějaké peníze — ovšem ne mnoho. Šťastný hoch běžel pak ihned na náměstí a koupil kytici květin. »Dejte mi nejkrásnější, jakou máte,« říkával ku květinářce, »neboť bude odevzdána jisté vznešené Paní.« Pak šel a přinesl kytici buď k soše, nebo k obrazu Bl. Panny Marie a tam kytici své Matce obětoval. V neděli pak zůstal po celé dopoledne ve chrámu Páně, kde s největší radostí a zbožností přisluhoval při mších svatých. Úcta k Matce Boží a k velebné Svátosti zjednala mu blaženost věčnou.

(*Scherer: Exempel-Lexikon.*)

90. Láska sv. Stanislava Kostky k nebeské Matce.

Sv. Stanislav Kostka miloval Marii jako Matku. Kdykoli slyšel toliko jméno Maria pojmenovati, roznítilo se srdce a tvář jeho ohněm sv. lásky. Když jednoho dne s jistým knězem z tovaryšstva Ježíšova k obrazu Rodičky Boží putoval, tázal se ho tento: »Jak miluješ Marii?« »Ó můj otče,« odvětil mládeneček, »co Vám mohu na to odpověděti, než: Ona jest Matka má!« Kněz onen, který sv. mladíka častěji pozoroval, pravil, že Stanislav vyslovoval slova o Bl. Panně Marii takovým způsobem, že i z jeho hlasu i z obličeje bylo viděti, jakou něžnost a lásku chová ve svém srdci ku své nebeské Matce, že nezdál se tu býti člověkem, ale spíše andělem.

(*Liguori, Herrlichkeiten Mariä I. Bd.*)

91. Bl. Tomáš z Kory.

Bl. Tomáš z Kory. z řádu sv. Františka, nenazýval Bl. Pannu Marii jinak, leč svou nejmilejší Matkou a Orodovnicí, a skládal v Ni největší důvěru ve všem. Denně modlival se k Ni sv. růženec k Její sedmi radostem, postil se ve svatvečery Jejích svátků, požívaje jen málo pokrmův a to kleče na zemi. Tento způsob zavedl i v konventě. Měl-li s někým rozmluvu, neopomenul nikdy vypravovati o své nejmilejší Matce. V noci před jeho smrtí viděl ho bratr Angelus, kterak se na loži pozvedl, oči k obrazu Bl. Panny Marie upřel a zvolal: »Matko moje! Milá Matko moje!« Při jeho smrti byla cela jeho ozářena a mezi tím, co tichounce ještě promluvil: »Matko moje, jen okamžik ještě zbývá,« skončil se sladkým úsměvem na rtech.

(Scherer: *Exempel-Lexikon* III. Bd.)

92. Sv. Markéta.

Sv. Markéta od Nejsvětější Svátosti ztratila matku, jsouc teprve 11 roků stará. I pomýšlela na to, aby si od Pána Boha jinou matku vyprosila. Již příštího dne odebrala se do chrámu, padla před oltářem Bl. Panny Marie na kolena a všecka jsouc rozechvěna a milostí Boží naplněna, volala: »Nejsvětější Panno, prokaž mi to milosrdenství, a buď mi ode dneška Matkou a zjednej mi přístup do svatého domu Tvého Syna.« Chtěla se totiž dostat do řádu Karmelitek. Ihned pocítila zvláštní blaženost, a Bl. Panna jí přislíbila, že jí bude Matkou. Tu duše její naplněna byla zvláštní radostí, slzy její byly usušeny, a od té chvíle těšila se z dokonalého klidu duševního, odevzdavši se úplně ochraně nebeské Matky, s Níž žila od té doby ve zvláštním poměru, jsouc jí jako své Matce nejněžněji oddána a zakoušejíc také jako dítě Její nejlepší péče a ochrany.

(Scherer: *Exempel-Lexikon*.)

93. Sv. Alois, obzvláštní milovník nebeské Matky.

Sv. Alois, tento andělský jinoch, náleží mezi vroucí ctitele Bl. Panny Marie. Nábožná jeho matka, markraběnka Marta, vštípila v srdce svého miláčka zbožnost a lásku k Panně Marii. Jakmile Aloisius několik slov mluvití uměl, učila jej znamení sv. kříže, vyslovovati jména »Ježíš« a »Maria«; dále též modlit se »Otčenáš« a »Zdravas.« Když již sám choditi dovedl, schovával se, aby ne-

rušeně modlitbičky své mohl se pomodlit. V sedmém roce svém začal malý tento světec ještě zbožnější život a sloužil Bohu ještě vroucněji. Vyvolil sobě od nynějška určité hodiny k pobožnosti, kteráž v tom spočívala, že nábožně se modlil k Panně Marii a odříkával kající žalmy. Všecky modlitby své vykonával kleče na zemi. Později přišel Aloisius do Florencie. Zde činil v duchovním životě veliké pokroky, které se označovaly zvláště tím, že zbožnost jeho k Panně Marii se stupňovala. Kdykoli mluvil o své nebeské Matce, nebo tajemstvích Jejího milosti plného života, probouzela se v něm tklivá i dojemná něžnost. Tato láska byla obzvláště oživována návštěvou chrámu Páně a pohledem na milostný obraz Panny Marie, jakož i čtením knihy, v níž tajemství sv. růžence byla vysvětlena. Jednoho dne zahloubal se opět do této knihy a v tom probudilo se v něm vroucí přání, aby vykonal něco, co by bylo nebeské jeho Matce nej příjemnější. Jako Jan Berchmans, domníval se i on právem, že Matce Boží není nic tak milé, jako život jak náleží čistý a nevinný. Když opět před milostným obrazem klečel, slíbil Bohu, že ke cti Bl. Panny Marie navždy čistým dítětem zůstane. Aloisius dostal slibu svému a těšil se z toho stále, že tento slib učinil. Jeho oběť byla tak milou a příjemnou, že jej Bůh povždy zvláštní ochranou Panny Marie obdařil. Ti, kteří sv. Aloisia znali, tvrdili určitě, že tento svatý mládenec nikdy ve svém životě nic proti tomuto svému slibu nemyslel, nechtěl, ani se ničeho nedopustil.

(Přítel dítek, příloha III. 1891.)

94. Sv. Paškal Baylon.

Sv. Paškal Baylon, pasák, naplněn byl neobvyčejnou vroucností k Panně Marii. Nejraději pásával v okolí jedné kapličky, Rodičce Boží zasvěcené. Aby mu nikdy nevypadla z paměti Matka milosti, vydlabal si na své holi pastýřské kříž a obraz Neposkvrněné Panny Marie. Kdykoli se modlil, zarazil hůl do země a poklekna, s největší vroucností city své vyléval a jakoby živa před ním stála, srdečně s Ní rozmlouval.

(H. J. Karlík: Živ. sv.)

95. Sv. Odo a kající loupežník.

Když opat sv. Odo jednou šel hustým lesem, kdež vrahové se zdržovali, pozoroval jej jeden, jenž dojat byl velmi veselou a něžnou tvář. padl mu k nohám a trhaným hlasem ho prosil, aby

se nad ním smíloval. A na otázku Odonovu, co od něho jako vrah chce, odpověděl, aby mu dovolil s ním jíti, sice že by zde bídne na duši zahynul. Odo jej vzal s sebou a v kláštře se zcela polepšil a ctnostně žil. A tu se onen kajicník vyznal, že se mu Maria Panna jako Matka milosrdenství zjevila, že za tři dni zemře, a tak se i stalo. Kajicník s Bohem zcela smířen, zemřel klidně. (J. E. Veith.)

96. Nepatrná obět' Panně Marii učiněná a její odměna.

Jistý mladý šlechtic konal po moři cestu ve společnosti jistého řeholníka a jiných osob. Cestou četl špatnou knihu, na níž zdál se míti obzvláštní zalíbení. Hlasitě velebil její krásu a nabídl ji také onomu řeholníkovi, aby se ji pobavil. Mnich vzal knihu, ale sotva přečetl několik řádků, poznal ducha onoho díla, a proto knihu ihned zavřel a majiteli bez prodlení navrátíl. Když ho mladý pán pobízel, aby dále četl, pravil: »Nebudu, mám dosti toho, co jsem přečetl; takové výrobky může člověk poznati po — vůni.«

»Co tím chcete říci?« tázal se mladý muž.

»Chci tím říci,« pravil řeholník, »že otravující zápach, jejíž taková díla vydechují, podobá se zápachu mrtvol a mrch; jest ho cítiti zdaleka. Vím také, že jsou lidé, kteří v tom nalézají svou potravu a pastvu svého srdce. Nu ovšem, každý hledá svou radost; co mne se týče, nemám Bohu díky takové touhy, račte tedy dovoliti, abych zůstal takovým, jakým jsem.« Tato odpověď zarazila mladého muže, jenž zastyděl se za svou nestoudnost. Mnich uznamenal jeho rozpaky; chránil se však toho, aby použil toho ku svému prospěchu a mladého muže ještě více pokořil, naopak vynasnažil se svým vliďným chováním a hlavně veselou náladou zábavu rozproudití. Poněvadž byl jak zbožný tak učený, podařilo se mu brzy řeč obrátiti na předmět náboženský. Vychvaloval napřed kouzlo ctnostného života a vynasnažil se vyličiti hlavně blaženost čistého, nevinného srdce. Řeč řeholníková a jeho další zábava učinily hluboký dojem na mladého muže a než přišli k cíli své cesty, otevřel mu celé svoje srdce. Byl kdysi zbožně vychován, ale potom ve světě špatnými příklady zkažen. Slíbil řeholníkovi, že se polepší. Ten, aby ho zkusil, otázal se ho: »Nechtěl byste Matce Boží učiniti malý dárek?« »Ze srdce rád,« odpověděl onen. »Nuže, chci se přesvědčiti,« pokračoval řeholník, »zdali byste z lásky k Panně Marii onu knihu, kterou jste dříve tak chválil, roztrhal a vhodil do moře.« »Zde jest, otče duchovní,« pravil mladík.

»Nikoli,« odpověděl duchovní, »chci, abyste tak sám učinil a Božské Matce tento dar přinesl.« Mladík tak učinil. Tato nepatrná oběť stala se pro něho pramenem hojných milostí. Navrátil se do otcovského města Janova. byl přimlůvou Panny Marie v srdci svém všecek změněn. Jsa povznešen nade všechny ohledy lidské, opustil všechny své spoludruhy a zanechal všech zábav. Na to zřekl se statků a své rodiny a vstoupil do kláštera, v němž až do své smrti setrval, jsa ozdobou a vzorem svým spolubratřím a skonal smrtí blaženou.,

(Liguori, Herrlichkeiten Mariä II. Bd.)

97. Abulcher pod ochranou nebeské Matky.

V městečku Sethfeh v Egyptě, kde bydlí Koptové, podařilo se jistému horlivému missionáři počátkem minulého století několik rodin na viru Kristovu obrátiti. Mezi nimi byl také Josef Bisciarah se svou manželkou. R. 1714. narodil se nově obráceným manželům chlapeček, jemuž dáno na křtu svatém jméno Abulcher. Zbožný otec pojal dítě do náručí a předstoupiv před oltářiček Matky Boží, pravil: »Ty budeš na příště jeho Matkou. Od tohoto okamžiku Ti ho odevzdávám a obětuji Tvému Synu, zachovej je čisté ode všeho hříchu, zachovej je ve víře katolické církve, vychovávej je v čistotě, ozdobuj všemi ctnostmi, buď mu záštitou a ochranou proti zlému nepříteli až do smrti.« Od této chvíle bylo také zjevno, že Maria dítě ono přijala za své. Neobyčejná zbožnost a láska k Panně Marii, láska ku sv. čistotě, byla podíl dítky hned od maličkosti. Často našla ho matka ležeti tváří na zemi a volati k Matce Boží: »Ty jsi moje Matka, mám Tě tolik rád, tolik rád!« Když později octnul se v nebezpečí námořních loupežníků, kteří by ho byli zajali a za otroka prodali, utekl se opět k Panně Marii a prosil Ji, aby ho jako Matka jeho vytrhla z nebezpečí. A prosba ta pomohla. V tomtéž okamžiku objevily se dvě lodě rytířů Maltézských a pomocí jich byl Abulcher zachráněn.

(Životopis jeho od Aegida Dietla.)

98. Jan Lohel, arcibiskup Pražský.

Jan Lohel, arcibiskup Pražský, přechovával v srdci svém vrozenou lásku k Bl. Panně Marii. Jejím mocným přimlůvám poroučel se v nesnázích a protivenstvích, věda, že nebyl by vtělený Syn Boží Rodičku Svou oslyšel. Putovával i bosýma nohama v průvodu duchovenstva a lidu do Staré Boleslavi k uctění Rodičky Boží.

(Drahé kameny.)

99. Blažená smrt' Alfonsa Salmerona.

Alfons Salmeron ctil a miloval vroucně po celý čas svého života Rodičku Boží a v poslední hodině volal: »Vzhůru k nebi! Blažené hodiny, jež jsem účtě Marie Panny obětoval; blahoslavené kázání, které jsem Ji ke cti měl; blahoslavené námahy a myšlenky, jež jsem Ji věnoval. Vzhůru k nebi, k Rodičce Boží!« V tom sladce skonal.

(*Rosignens.*)

100. Maria Panna zachránila zázračně svou ctitelkyni.

Rodina Elmauova dlela v překrásném letním sídle na Rýnu. Rodina ta nebyla četná, otec, matka a děvčátko, jménem Růžena. Byla dívka ta jedináčkem rodičů svých, jsouc od nich velice milována, a to právem. Bylať srdce dobrého, vždy veselá a jasné myslí, a proto lehce sobě nakloňovala ty, s nimiž obcovala. Rodiče její byli zbožní a vedli ji k Bohu i k Matce Boží, Marii Panně. Dívka také měla Rodičku Boží v účtě veliké a ráda okrašlovala obraz Její liliemi a bílými růžemi. Zhusta vynakládala k tomuto účelu všechny peníze, jež sobě byla uspořila, aby i na podzim Královně nebeské nějaké květiny v oběť přinést mohla. Když byla k vůli dalšímu vychování do kláštera dána, bylo jejím nejmilejším zaměstnáním, ozdobovati v kapli obraz Matky Boží. Růženě bylo 15 let. Prázdniny, jež trávila u rodičů, chýlily se ku konci, a ona se chystala na cestu do kláštera. Když se byla rozloučila s matkou, sedla s otcem na vůz a jela k nádraží. Vstoupili do vozu a odjížděli. Tu vyhlédla Růžena. Jeli právě vedle krásného zámku, kolem něhož byla zahrada a v ní překrásné bílé růže. I zvolala k otci: »Tatínku! Viz ty překrásné růže, ty by byly okrasou Marie Panny v kapli naší. Prosím, zastavme na nejbližší stanici a jděme zpět, snad nám bude možno růží dosíci a Matku Boží ozdobiti.« Otec odvětil: »Dítě, co tě to napadlo? Majetník hradu a zahrady jest pán vznešený, a bílé růže jsou jeho zálibou, ten zajisté k vůli tobě se o ně neoloupí; a nad to bylo by nám jíti daleko zpět.« Růžena odvětila: »Prosím, vystupme, já budu onoho pána prositi, a on zajisté se nakloní a dá mi růží na věnec pro Rodičku Boží.« Otec ještě se zpěchoval, ale marně. Růžena prosila opět: »Hle, tatínku, já přináším svým učitelkám a přítelkám dary, jenom Rodičce Boží nepřináším ničeho. Vynasnažila jsem se, seč jsem byla, abych se bílých růží dopídila, ale nic naplat, nikde jich nebylo. Již jsem se

vzdala naděje, že budu moci Rodičce Boží nějaký dar v oběť dáti. Tu jsem zahlédla tyto růže. Styděti bych se musila, kdybych Rodičce Boží ničeho nepřinesla.« Co měl nyní otec počítí? Volky nevolky učinil, jak si dceruška přála. Vystoupil tedy a šli k majetníkovi žádaných růží. Ten vyslechl prosbu Růženinu a milerád svolil, ano on sám vyhledával ty nejpěknější a velel, aby je zahradník uvil ve věnec. Na to oba vyčastoval a propustil je co nejzdvořileji, když se poroučeli, vroucí díky vzdávajíce. Když se na to ku stanici vrátili, panovalo tam nemalé zděšení. Tentýž vlak, na němž Elmau s dcerou jeli, ale k vůli růžím pro Rodičku Boží se vrátili, srazil se s vlakem jiným, tak že množství osob těžce bylo zraněno. A když Elmau doložil, ze kterého vozu s dcerou vystoupil, pravil přednosta stanice: »Děkujte Bohu, ten vůz jest nadobro roztržěn, ušli jste smrti jistě.« Elmau a jeho dcera seznali, komu mají děkovati za vysvobození své, a proto dospěvše do kláštera, ihned spěchali, aby plni vděčnosti obraz Rodičky Boží ozdobili.

(Alois Kolářek, kooperator v Náměšti u Brna, dle P. Willi-ho o májové pobožnosti na dómě v Brně r. 1888.)

2. Panna Maria — uzdravení nemocných.

101. Panna Maria uzdravila sv. Filipa Neri.

Sv. Filip Neri, sešlý věkem a přebohatý zásluhami, ku konci života roznemohl se zimnicí. V nemoci té choval se velmi trpělivě; nepovzdechł ani nezalkal. bylo ho slyšeti často, jak šeptá slabě: »Pane, rozmnož bolest, ale rozmnož také trpělivost!« Když jednoho dne téměř 12 hodin byl trápen nejprudšími bolestmi, přišli večer lékaři, ohledali tepnu a prohlásili, že může ještě jen několik hodin zůstati na živu. Uchvácení žalem mlčky stáli kolem něho duchovní synové. Tu náhle zvolal světec hlasitě: »Ó má svatá Panno Maria!« To slyšíce, přispíšili k němu lékaři a přítomní, i viděli světce, že má obličej nebeským světlem ozářený a ruce pozdvižené, jakoby čtěl někoho objati, a při tom volal s vřelými slzami: »Ó má milá Panno Maria, nejsem hoden, že přicházíš mne navštívit a mých bolestí mne sprostít!« Lékaři mu domlouvali, aby se tak nerozčiloval, že se tím nemoc zhorší. Na to řekl jim světec: »Já vás již nepotřebuji, vždyť svatá Panna Maria ke mně přišla a uzdravila

mne.* To uslyševše, sáhli mu opět na tepnu a shledali, že jest sprostěn zimnice a při síle; i mohl druhého dne ráno vstáti. Ani představití si nelze, jak vděčným byl Eilip své milé Paní, — ten Filip, kterýž se hned v dětství Marii Panně zasvětil a svým duchovním synům nevěděl co jiného doporučeti, než aby byli pobožnými ctiteli Panny Marie; říkávalt: »Vězte, moji synové, a věřte mi, že není mocnějšího prostředku k dosažení milosti od Boha než ta svatá Matka. Kdo chce milost, uchyl se k Marii.*

(*Frant. Musil: Rok Marianský.*)

102. Bl. Panna Maria uzdravila sv. Alfonsa Liguori.

Sv. Alfons Liguori byl zvláštním ctitelem Rodičky Boží, ale také Jejím miláčkem. Byl ještě velmi mlád, když k Ní zahořel láskou nejvroucnější. Opustil svět z lásky k Ní a jal se zřizovati kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele. Když byl jáhnem, hlásal slovo Boží s velikou horlivostí. Námahou však upadl v nemoc. Lékaři ho měli za ztracena. Byl také již zaopatřen sv. svátostmi. Ale sv. Alfons se obával, že nemaje zásluh, odebrati se má na věčnost. I obrátil se za tou příčinou ku sv. Panně, aby vyprosila mu prodloužení života. Žádal, aby socha Její, v nížto zavěsil meč svůj na znamení, že se Jí dává v oběť, byla k lůžku jeho přinesena. Stalo se tak. Sv. jáhen předkládal Jí pln důvěry obavy své, — a Matička Jeho nebeská neoslyšela ho. Sotva že byla socha Její přinesena, již se počal zotavovati.

(*Dr. Ant. Lenz: Litanie loretská.*)

103. Bl. Panna Maria uzdravila Caesara Baronia.

Jeden ze žáků sv. Filipa Nerejského byl ctihodný Caesar Baronius, nápotomní věhlasný a učený kardinál a obhájce katolické víry naproti prolhaným dějepiscům (!!) protestantským. Otčinou jeho byla obec Šora v Neapolsku. Rodiče jeho byli zbožní a vychovávali syna svého v bázni Boží. Když odbyl přípravná studia, dali jej rodiče na učení římské, aby tam práva studoval. Avšak Bůh s ním měl jiné účely. Caesar stav se žákem sv. Filipa, zamiloval sobě svatou vědu a vynikl v ní nad vrstevníky své. Na rozkaz sv. Filipa psal své převýborné letopisy církevní. Avšak vynikaje učeností, stkvěl se zároveň svatým životem svým. Bylť na sebe přísný, postě a trýzně se, a upíraje sobě i spáнку. Bylo obyčejem jeho, že při tužších útrapách církve přitěžoval na sebe zapírání a zdvojnásobil

i trýznění sebe. Dobou tehdejší hrozil Soliman četnými vojsky svými, že zardousí veškeré křesťanstvo. Za tou příčinou trávil Baronius celé noci na modlitbách, postil se a bičoval, aby usmířil spravedlnost Boží. Tak se stalo, že onemocněl. Povstal sice opět z nemoci této, avšak ježto neumenšil přísnosti své k sobě, upadl v těžší ještě nemoc, tak že musil býti zaopatřen sv. svátostmi. Lékaři neměli již naděje, že se uzdraví. Každé chvíle očekávali, že umře. Když poněkud byl v klidu ve spaní nebo polospaní, viděl jednou před sebou sv. Filipa, ač trval tentýž světec tehdáž v domě sv. Jarolíma. Nemocný viděl sv. Filipa, jak klečí před Pánem Ježíšem a P. Marií, a slyšel, jak volá: »Da Caesarem Domine: Caesarem redde, sic cupio, sic volo Domine!« »Dej mi Caesara, Pane; navrať mi Cesara, toho si žádám a to chci.« Když ale Pán Ježíš odmítl prosbu, obrátil se sv. Filip k Matce Boží a prosil, aby vymohla na Synu, by se stalo, zač žádá. Když Maria Panna skutečně se přimlouvala, byl sv. Filip vyslyšen. Baronius se probudil a byl ihned zdrav. — Caesar Baronius vyprávěl ihned své vidění, jakmile ho sv. Filip navštívil. Avšak sv. Filip odmítal všecko od sebe. Baronius však po všecken čas života svého plně měl přesvědčení, že mu Rodička Boží vymohla na prosbu sv. Filipa uzdravení, a i také ve svých letopisech nejednou vzpomíná, že jest zavázán sv. Filipu netoliko za vědomosti své, ale také za život svůj.

(*Dr. Ant. Lenz: Litanie loretanská.*)

104. Slepé děvče uzdraveno v Lorettě.

Roku 1559. přišlo docela slepé děvče ze Sienny do Loretty a modlilo se vroucně ve svatém domě před zázračným obrazem vřelé slzy prolévající. Bylo přítomno mnoho zbožných ctitelů Marianských, kteří měli největší útrpnost s modlicí se nešťastnou dívkou, a sami zároveň pro ni milosrdenství Boží vroucně o pomoc vzývali. A hle! najednou zvolalo radostně děvče: »Vidím trochu světlo!« a prosilo vedlejších, aby v modlitbě za ni neustávali. I rozzáli přítomní na počest Bl. Panny Marie svíce a plni vroucnosti modlili se za nešťastné děvče. Tu zvolalo po chvíli děvče opět: »Vidím hořeti svíce před obrazem naší milé Pani.« A když na slova ta přítomní ještě vroucněji se modlili, tu prohlédla dívka úplně, viděla obraz nebeské Matky, viděla nakupené davy. — jakožto oběti za zázračná uzdravení, a opustila jsouc úplně zdráva místo zázračné.

(*Turcellini, I. 3, 26.*)

105. Pius II. zázračně uzdraven.

Ve velikých nebezpečích, kdy křesťanstvo ohrožováno bylo Turky, vyzval papež Pius II. rozličné křesťanské panovníky, aby vytáhli proti společnému nepříteli. Město Ankona mělo býti shromážděním vojsk, jež na přání Pia II. do boje se vypravila. Četné voje byly již v Ankoně pohotově, a přítomnost papežova byla nezbytna, aby se válečné tažení zahájilo. Ale v tu dobu byl Pius II. povážlivě a nebezpečně nemocen, a lékaři ho považovali za ztracena. V nesnazi této jsa prudkou horečkou zachvácen a obtížným kašlem trýzněn, vzal útočiště k Bl. Panně Marii, a prosil skrze Ni o milost, aby se mohl odebrati do Ankony. Slíbil pouť do Loretty, jestliže prosba jeho bude vyslyšena. Dal také zhotoviti překrásný zlatý kalich, na němž byl následující nápis: „Dobrotivá Rodičko Boží! Ačkoliv moc Tvá žádných nezná mezí, a Ty celý svět zázraky naplňuješ, přece vím, že jednomu místu dáváš před jiným přednost, a že v Lorettě Svoji moc zvláštním způsobem dáváš na jevo. Hle! já ubohý hříšník zapřisahám Tě nejpokorněji ústy i srdcem, abys mne milostivě zbavila zhoubné horečky a nesnesitelného kašle, a mým nemocným údům ve prospěch státu, jak se domnívám, zdraví opět propůjčila. Zatím přijmi tento dar jako záruku mé poníženosti! Pius II., papež. roku 1464.“ Sotva Pius svůj slib učinil, bylo mu ihned lépe, a mohl činiti přípravy na cestu do Ankony. Vydal se na cestu a odebral se napřed do Loretty. A hle! čím blíže přicházel k tomuto místu, tím více se mu ulehčovalo; a když konečně stál před milostným obrazem, cítil se úplně zdravým. Odtud odebral se do Ankony, kde byl s největším jásotem a nadšením uvítán. Tento zázrak přispěl nemálo k tomu, že počala se vzmáhati pouť do Loretta.

(Turcellinus.)

106. Mladý Feretti uzdraven od padoucnice.

L. P. 1792. dne 13. května narodil se v Sinigaglii v Italii Jan Maria Mastai Feretti, syn staroslavné rodiny. Již v 8. roce za papeže Pia VII. přistoupil k tělesné strážci papežské hledaje tam štěstí. Pius miloval mladého vojína. slyše však, že má padoucí nemoc, propustil jej. Na radu zpovědníka putoval mladý voják do Loretty, vzýval tam Pannu Marii a zaslíbil se její službě. Vyvolil si stav duchovní, neboť od té doby byl nemoci sprostěn. Po smrti Řehoře XVI. vyvolen jest za papeže pode jménem Pia IX. *(Okáčova kázání.)*

107. Němý pastýř uzdraven.

Jistý pastýř poblíž poutního místa Gostinu v Polsku byl od narození němý, ačkoli dobře slyšel. Roku 1669. dne 2. května, když mu bylo asi 20 let, viděl, kterak častěji poutníci putují do Gostinu. Hořce rozplakal se jednou, vida poutníky, nad svým neštěstím, že nemohl s nimi nahlas se modlit a svatou zpověď vykonati. V tomto okamžiku přistoupilo k němu bílé oděné dítě, a ptalo se ho, bude-li po celý život na hoře té Bl. Panně Marii sloužiti, když by řeči nabyl. Sotva pojal ubohý pastýř v srdci svém úmysl, že tak učiní, jak dítě si přálo, a jazyk němého se uvolnil a němý počal mluvit. Všecek rozradostněn běžel domů a vypravoval uleknuvším se a užaslým domácím, co se mu přihodilo. Provázen jsa zástupem lidí, kteří svědectví vydali o něm, že až po tu dobu byl němý, spěchal do Gostinu, kde až do smrti zůstal a ve svatyni Bl. Panně Marii zasvěcené přislouhoval.

(Ott, Marianum.)

108. Sv. Vojtěch zázračně uzdraven.

Sv. Vojtěch, náš patron, byl hned od dětinství ochraně Panny Marie od svých rodičův doporučen a odevzdán, a to nikoli bez prospěchu; neboť byv jako dítě útlé v nemoci své na oltář Matky Boží položen, ku podivu všech náhle se pozdravil.

(Macana výb.)

109. Biskup Dlouhoveský na přímlovu Panny Marie uzdraven.

Jan Ignác Dlouhoveský, biskup, onemocněl několik neděl po sv. křtu na zánět mozku. Když lékařská pomoc nestačila, zavezli ho smutní rodičové do Staré Boleslavi a poručili jej Panně Marii v mateřskou ochranu. Pán Ježíš přímlovu své Rodičky Panny rád vyslyšel a pacholika uzdravil. Též noha úplně svadlá a v kosti vyschlá byla mu později na přímlovu Panny Marie ve Staré Boleslavi vyléčena.

(Blahověst 1867.)

110. Zázračně uzdravená dívka.

V nemocnici ženevské ležela r. 1841. dívka, majíc na celé pravé straně mezi plecema na prsou vřed, dvou až tři liber z tíže, jenž jí působil veliké bolesti a od lékařů nemohl nikterak vyléčen

býti. Čtyři léta a dva měsíce trvala ta nemoc. Dívka ubohá musila pořád na jedné straně ležeti. Naposledy její bolesti tak zuřily, že ji musili svázati. I nejtvrďší lidé slzeli, dívající se na ni. Tu vyjevila knězi, jenž ji navštívil, že učinila slib, že chce konati devítidenní pobožnost ke cti Panny Marie, aby její přímlovou pozdravena byla. Kalvíni v Ženevě dělali si z toho posměch a říkali: »Nu uvidíme!« A hle, když kněz nemocné devátého dne Tělo Páně přinesl, spíná ubohá obě ruce, dělá kříž, čeho dříve učiniti nemohla. Nemocná zvolala: »Díky Bohu, jsem uzdravena!« A vskutku ohyzdná rána zmizela úplně. Všichni udiveně zvolali: »To jest zázrak!« Mnoho se sešlo zvědavých kalvínů jakož i lékař a manželka pastora, a lékař musil doznati, že nemocná jest zdráva.

(Časopis kat. duch. 1843.)

111. Šlechtična na přímlovu Bl. Panny Marie uzdravena.

V Lisaboně v Portugalsku žila šlechtična, která v 14. roce těžce onemocněla. Všeliká pomoc lékařská byla marna a již se chystaly přípravy k jejímu pohřbu. Tu kojná šlechtičny, která ji od dětinství vroucně milovala, prosila v blízkém kostele Pannu Marii, aby šlechtičnu na životě zachovala. A hle, Panna Maria ji na životě zachovala. Poněvadž však zůstala na živu zachovaná šlechtična na půl těla ochromena a v levém rameni měla ustavičné trhání, dala se donésti do kostela a zde prosila vroucnou modlitbou Pannu Marii, aby jí zdraví vyprosila. Sotva se pomodlila, povstala zcela uzdravena. Všichni se ovšem divili, ale vyšetřováním shledáno, že dívka uzdravena jest na přímlovu Panny Marie.

(Sv. Ludvík granad.)

112. Jan Korsini uzdraven přímlovou Bl. Panny Marie.

Jan Korsini stonal nemocí nezhojitelnou. Aby bolestí zapomněl, oddal se hře. Po celý den hrával v kostky, tak že dům jeho nazván byl domem karbaníků. Z útrpnosti šel sv. Ondřej Korsini k němu a slibil mu, že se uzdraví, pakli hráti přestane, osm dní se postiti a Panně Marii se odporoučeti uvolí. Nemocný žádaje býti zdrav učinil tak, ozdravěl, ale také zcela se obrátil.

(J. Bílého: Legenda.)

113. Sv. Odilo v mládí uzdraven.

Jistý chudý, slabý chlapec, jehož nohy byly tak sláby, že ani státi nemohl a tudíž nositi se musil, byl jednou od hlídačky postaven na zemi v předsini chrámové, poněvadž chtěla na blízku něco pořídit. Chlapec vida sebe sobě zůstavena dostal chuť po krásném chrámě se rozhlédnouti. Snažil se povstati a vlekl se často při tom padaje dál a dále, až se dovlekl k oltáři Panny Marie. Se synovskou důvěrou a jakousi touhou patřil na krásný obraz Rodičky Boží, jakoby chtěl k ní volati: »Matko, podej mně laskavou ruku svou, abych mohl povstati a choditi!« A hle, zbožná jeho prosba nebyla oslyšena. S podivem patřili na něho rodiče, kterak se vrací domů pevným kráčeje krokem. Tento pacholík byl Odilo, jenž se stal opatem kláštera v Kluni a byl nejkrásnější ozdobou svého věku.

(*J. E. Veith.*)

114. Na přímluvu Bl. Panny Marie přestala cholera.

V Bilbao ve Španělských jakož i okolních osadách zuřila nemilosrdně cholera. Obecní rada se usnesla, aby ke cti Panny Marie, kterouž »uzdravení nemocných« nazýváme, a k níž Biskajci zvláštní úctu chovají, 8. září, v slavnost jejího narození, slavnostní průvod se konal. Nebylo člověka, jenž by se byl pobožnosti té slavné nezúčastnil. Kněží i lid volali: »Potěšení zarmoucených, — uzdravení nemocných, oroduj za nás!« Než uplynul osmý den slavnosti, nebylo ani jediného nemocného ani v Bilbao ani v okolí. Cholera přestala zuřiti, a lid velebil Boha a Pannu Marii za dosaženou milost. Na památku toho ražen jest peníz s obrazem Marie Panny s nápisem: »Volali jsme k Ní 8. září« a na druhé straně: »Ona nás vysvobodila od moru 16. téhož měsíce 1855.«

(*Mehlerovy příklady.*)

115. Zázračné uzdravení v Turině.

V Turině jest uvnitř města chrám »naší milé Paní útěchy,« jenž požívá zvláštní úcty obyvatelstva. Angela Maria Masicchi trpěla přes 10 let na lůžku hrozné bolesti, tak že lékařové nevěděli si rady. Několikráte byla již sv. svátostmi zaopatřena, ano jednou docela již umírala. Před svátkem Nanebevzetí Panny Marie r. 1818. zdvojila pobožností svou k Panně Marii; než neměla ještě pravé důvěry. Když se pak blížil svátek Narození Panny Marie, prosila

úpěnlivě za nedostatky své modlitby, a hle, víra její byla odměněna. Z rána na den Narození Panny Marie cítila se úplně zdráva a povstala s lůžka, což lékařové a ředitel nemocnice dosvědčili.

(*Blahověst 1870.*)

116. Zázračné uzdravení ve Florencii.

Dne 22. listopadu r. 1874. zachvátila mne silně plicní nemoc, která byla spojena se silným chrlením krve. Lékař mě navštěvoval každodenně, předpisoval rozličné léky, ale všecko nadarmo. Dne 6. ledna na slavnost Sv. Tří Králů byla jsem sv. svátostmi zaopatřena. Bol mé rodiny byl nevyslovitelný; než po několika dnech nastoupilo patrné zlepšení, tak že jsem ku konci měsíce března z postele vstáti mohla. Ovšem jsem dobře cítila, že úplně zdráva nejsem, ano ukazovalo se, jako bych do staré nemoci opět upadnouti měla. Dne 26. dubna jsem již vstávati nemohla. Při všech lékařských prostředcích jsem po plných 15 dní denně často chrlila krev. Tu začaly mi ruce, nohy, ano i celý život silně nabíhat, měla jsem silné tlučení srdce, a žaludek nepřijímal ani jídla ani pití. Chtěli mne dáti znova zaopatřiti, ale pro ustavičné dávení mně nemohli podati Tělo Páně. V tomto tak přebídném stavu přeležela jsem až do 24. května, a lékař se prohlásil, že mi žádné pomoci není, a že to již se mnou dlouho trvati nebude.

V tomto beznadějném stavu, vší lidské pomoci zbavená, každé okamžení smrt čekajíc, prosila jsem jednu ze svých příbuzných, aby ihned svíčku Marii Nejčistšího Srdce donesla, a od matky jsem si vyžádala obraz Bohorodičky a v plné důvěře se modlíc, obrátila jsem naň zraky své. A v skutku sv. Panna nedala dlouho na vyslyšení dcery své nehodné čekati. O 3 hod. ráno klesla jsem do mdlob a nyní mi tak připadalo, jako bych viděla u své postele naši Marii Nejčistšího Srdce s Ježíškem státi, oděnou pláštěm, zlatem lemovaným. Dítka vyhlíželo tak jako Matka. Maria Panna byla velmi mladistvého vzezření, Její tvář se stkvěla jako slunce a krásy byla nevyslovitelné. V pravé ruce držela Rodička Boží lampu a Ježíšek také. Maria Panna blížila se k mé posteli a pravila: »Viz, zdali obraz, který držíš, mi podobný jest?« Na to ukázala mi svou lampu, a já viděla, že v ní není již oleje, a tedy, že zhasínati se zdála. »Viz.« pravila Maria Panna, »tato lampka jest jako tvůj život, obě hrozí brzkým zhasnutím. Ale já nechci, aby život tvůj nyní

zhasnul jako ta lampa.« Nyní mně podala Rodička Boží lampu svého Syna, a já viděla pěkné, jasné světlo. Spatřivši to, pravila jsem u sebe: »Já sním!«

»Nesniš,« odvětila Panna přesvatá, a jakmile se dotekla mých nohou a života, v tom okamžiku ztratila se veškerá bolest a všecek otok. »Vstaň!« pravila opět, »neboť jsi zdráva; poživej věku, který ti ještě zbývá, vzdal se na nějaký čas světa.« Po té zmizela. Matka má slyšela všechny mé odpovědi a myslila, že blouzním. Ve 4 hodiny ráno chtěla jsem vody, a tu snesl můj žaludek jídlo i pití. Veškeré mé bolesti pojednou zmizely. O 6. hod. jsem vstala a již o 11. hod. před polednem odebrala jsem se do chrámu Matky Boží, abych Jí za toto zázračné uzdravení poděkovala. Pomyslete si podivení všech, kteří se domnívali, že brzy umru, a kteří mne nyní zdravu a čerstvu viděli. — Velelebena buď Panno Maria! — V těchto tak trudných a těžkých dobách jest nám pomoci Marie Panny potřebí. — Ó nezapomenutelné noci 24. května! — Tak vlastnoručně ode mne psáno. — Eloira Nelli, 19 let stará, nehodné dítko Marie Panny.

(Dle Monatsrosen 1875. III. Květy Mar. roč. IV.)

117. Zjev nadpřirozené pomoci a síly.

(Z c. k. pražské nemocnice.)

Následující podivná událost udála se v pražské, všeobecné nemocnici, a to v době nejposlednější na jednom staříčkém knězi, jenž ve vysokém stáří trpěl na kámen. Za pravdu této události ručíme, a redakce t. l. může i bližších zpráv podati, pokud komu libo. Ze slezských hranic přišel do Prahy stařec, kněz to ve službě Hospodinově sešedivělý, aby hledal pomoci nebo — smrti. U lidí vysokého stáří málo kdy se podaří těžká operace kamene, a často i na operačním stole zůstane trpitel mrtev ležeti. Rozumí se, že dotčený duchovní připravil se i na to nejhorší. Odhodlaně vstoupil do nemocnice, ať už to dopadne jakkoliv.

Náš duchovní hodnostář choval v obzvláštní úctě vždy Boho-rodíčku, ku kteréž s plnou důvěrou a obětováním útočiště si vzal. Modlil se a prosil Jí, by naložila se svým služebníkem, ne jak by jemu milo bylo, ale jak sama za dobré uzná. Přirozeným úzkostem a strachu podléhal jako každý smrtelník, dobře věda, jaké výsledky v operacích při jeho věku bývají. Držel a líbal s důvěrou svatý růženec a přijímal nebeskou útěchu s hůry. Konečně nastal osudný

den, kdy na stole nůž professorův rozhodnouti měl o životě nebo smrti. Tu dostavily se smrtelné úzkosti na něho a chvění po celém těle značilo až příliš dobře, že vědom si jest nebezpečí. Ku podivu, hodiny tentokráte mýjely tak rychle, čím úpěnlivěji modlil se kněz. Přišli sluhové, naložili starce na nosítka a odnášeli do sálu na operační stůl. Avšak nastojte! Tu chvíli prochvívá sluhou Páně neznámý pocit radosti. I zjevila se mu v duchu Královna nebes, na něho líbezně se usmívající, — spatřil Její slávu a velmoc v nebesích, že mocnější jest, nežli vůle a snaha všech králův i knížat celého světa! To vše se dělo v okamžiku. A kam se poděl strach — kde jsou ty k smrti uslabující úzkosti? — Na místo nich se rozhostil takový klid a pokoj v útrobách jeho, že cítil radostnou náladu. Nechápal sama sebe. Chtěli ho dle obyčeje uspati, ale on s úsměvem děkuje a odmítá všeliké uspávající prostředky, s podotknutím, že to vydrží bez toho. Professor činí námitky, ale nemocný stojí na svém. Professor pustí se do bolestné operace a nemocný si při tom žertuje a vtipkuje za nemalého podivu professora a asistentů. Po delší chvíli operace šťastně provedena a 24 kamínků bylo vyňato přešastnému ctiteli Marianskému, jehož humor zůstal až do konce operace stejný. Professor na to zvolal zcela po katolicku: „Já jsem, velebný pane, toliko řezal; ale jak vidím, Ten Hořejší hojiti bude sám.“ A viš, laskavý čtenáři, co dalšího? Za pět dní po operaci tento zvláštní ctitel Matičky Boží zase chodil a nyní zdrav doma šíří dále česť a slávu Boží.

(„Obrana víry“ 1889.)

118. Uzdravení jediného syna matky vdovy.

V misijním městečku Maduře žila vdova se svým jediným synem, jenž matce své byl velikou oporou života. Stalo se však, že napřed onemocněla matka, a brzy po té onemocněl její hodný, zdárný syn. V této bídě a sklíčenosti prosila nemocná matka, aby ji zanesli i s lůžkem ke chrámu Matky Boží. Soucitní přátelé vyhověli prosbě utrápené ženy. A když postavili nosítka před otevřenou branou chrámovou, upřela zkormoucená matka slzami bolu zarosené oči na obraz Matky Boží na hlavním oltáři a nemohouc pro nemoc rukama hýbati, aby je pozvedla prosebně ke trůnu Matky milostivé, vylila tu celou duši svou na modlitbě vroucné, — jako kdysi učinila Anna, matka Samuelova — a prosila úpěnlivě Marii Pannu, aby

mocnou přimluvou svou zachránila život a zdraví aspoň synu jižjiž umírajícímu. A v skutku, stalo se, zač prosila. Když byla nazpět domů přinesena, uvítal matku syn uzdravený.

*(Dr. Fr. Kolísek, vikář na dómě v Brně, — dle vypravování
P. Vidmanna S. J. o májové pobožnosti na dómě v Brně,
dne 2. května 1887.)*

119. Panna Maria Mont-Serratská uzdravila nemocnou vdovu.

Vdova M. J. ochuravěla již před vánocemi r. 1882. Bolesti plicní ji upoutaly na lože a dech jí špatně sloužil; lékař zjistil značnou srdeční vadu a měl ji k tomu, aby činila poslední vůli. Nemocná jsouc odkázána na ruční práci, již jako švadlena sebe a svou dcerušku živí, nacházela se ve velikých nesnázích, a proto ještě u jiného lékaře rady a pomoci hledala, při tom však pomoc Boží stále vzývajíc. Druhý lékař se vyjádřil, že srdce úplně zdrávo jest, plíce však v bídém stavu se nacházejí. Konečně se M. J. koncem května tohoto roku tak dalece zotavila, že se dosti bíděně dovlekla do kostelíčka svatého kříže, od Nové Říše malé půl hodiny vzdáleného, kdež dala sloužiti mši sv. na poděkování Pánu Bohu za uzdravení. Stále majíc obtíže s dýchadly a na prsou vůbec. umínila si vykonati pouť do Mont-Serrat u Cizkrajova k Matičce Boží. Jak se zaradovala, když jsem v kostele ohlásil, že povedu poutnický průvod do Mont-Serrat. Spatřiv ji pak onoho dne v průvodu, nemálo jsem se podivil, ano velmi jsem pochyboval, že by mohla cestu 6 hodin za nesmírného horka vykonati. Na půl cestě v Dačicích stavila se u svého lékaře, jenž jí ještě domlouval, proč na takovou cestu se vydává; ale důvěra v pomoc Panny Marie Serratské dodávala jí síly, takže šťastně s ostatními poutníky na Mont-Serrat přibyla a dne 2. července o Navštívení Panny Marie po vykonané pobožnosti v Mont-Serratském chrámu Páně, když jsme se domů vraceli, s veselou tváří mi vypravovala, jak jí lehko, a že ještě nikdy jí tak dobře nebylo jako včera a obzvláště dnes. A tak jest jí doposud, takže jako dříve svou živnost provozuje a za své takřka úplné uzdravení přimluvě Panny Marie Mont-Serratské nejvděčnější díky vzdává.

(Škola Božsk. Srdce Páně r. 1883.)

120. Zázračné uzdravení slepého dítěte.

O letnicích roku 188 . . putovala cestou z D. do města M. stará, shrbená žena s děvčetem asi čtyřletým, jichž oděv svědčil o velikém nedostatku. Přicházely velmi zdaleka, a ač žena zemdeností takřka klesala k zemi, modlila se pilně sv. růženec. a když děvče bědovalo a dále nemohlo, podporovala je. Ani slovíčka žaloby a netrpělivosti nepřešlo přes ústa její; plakala-li malá její průvodkyně, přestala se na chvíli modlití a vtiskla polibek na zemdená očka dítěte, neboť ubohé dítě bylo slepo. Ten polibek vyprávěl dlouho povídku a odhaloval tajemství ubohého starého srdce stařenčina. Ano, modlila se, aby Bl. Panna Maria ráčila uzdravit její slepou vnučku.

Ó pošetilá! Modlila se a odvážila se doufati, že se udá div a zázrak v 19. století, což nevěděla, že věda zatracuje neodolatelně zázraky, že je považuje za nemožné, směšné a víru v ně za nerozumnou? Což nevěděla, že věhlasný učenec pařížský takto se o zázracích vyslovil: »Kdyby mi řekli, že se udál zázrak nyní na Place de la Concourde, nepohnul bych ani nohou, abych tam šel.«

Ubohá stará žena neznala a nevěděla ničeho o bytosti onoho velikého učence, majíc pouze tolik vědy, že dovedla čísti ve své modlitební knize jako prst dlouhé slabiky. Za to však znala dobře Pána Boha svého, mocného Tvůrce a Bl. Pannu Marii. Proto se ustavičně modlila s věrou, která hory přenáší.

Konečně spatřila hrot kostelíčka, kam putovala, a pozdravila Matku Boží Loretanskou litaní: »Ó potěšení zarmoucených!« modlila se, »smiluj se nade mnou; milá Paní Lúrdská, oroduj za nás!«

Již klečí v kostele; malé děvčátko tlačilo se úzkostlivě k ní; neboť nevidělo z toho lesku kolem ničeho a naslouchalo udiveně šepotu množství lidí. Stařenka se však modlila ustavičně, vroucně a nábožně. Tu ji napadla myšlénka vskutku pošetilá a moderní vědě zeela odporná. »Dítě,« pravila k ubohému, slepému děvčeti, jehož oči ještě nikdy nespátřily světla slunečního, jeho jasných paprsků a jeho krásy, »dítě mé, otevři oči!«

A hle! dítě uposlechlo. — První pohled jeho padl na sochu Blahoslavené Panny Marie; pozdvihlo své malé ručičky a zvolalo radostně a zbožně: »Vidím; Matko Boží, jak Ti děkuji!« — Stařenka stála tu jako zkamenělá s otevřenýma očima, nemohouc takřka ani uvěřiti, že by to bylo pravda; brzy však štkala radostí, štěstím a

blažeností a vděčností, a padnuvši na kolena, zbožně se modlila: »Ó blahoslavená Panno, děkuji Ti tisíckráte! — Ach! nemám zcela ničeho, ani krejcaru, který bych Ti dátí mohla. Pročež přijmi tyto náušnice, jsou vše, co mám, a díky, tisícere Tobě díky!« Nyní nastal v kostele hluk v lidu dosud tiše se modlícím. Vše se tlačí kolem oněch dvou přešťastných, vše pláče a štká. Farář přichvátá a tisíc hlasů pěje na poděkování: »Magnificat, velebiž duše má Hospodina!«
(*Květy Mariánské roč. IV.*)

121. Panna Maria Kojetínská uzdravila nemocné dítě.

Uzdravení nemocných jest Maria. To jasně viděl Martin Skroňak z Biskupic na dcerušce své Marianě. Než slyšme, co nám s manželkou svou vypovídá ve svědectví svém ze dne 4. prosince 1766:

»My nižepsaní vyznáváme v pravdě ke cti a rozšíření chvály nejsvětější Rodičky Boží Marie Panny, a to s dobrým naším svědomím potvrzujeme, kterak naše dceruška jménem Mariana, půl roku bez třech neděl stará, že celý čas tak suchá a nedoličná byla, že každé okamžení k smrti blízka byla, nám ale rodičům velmi milá jsouc, já s mojí manželkou k této Marii Panně Kojetínské na to svaté místo i s dceruškou jsme putovali a do ponížených modliteb ji obětovali, po vykonané modlitbě navrátivše se domů; od toho dne bez užívání všech léků jest a zůstala. Pročež za milost tu po Bohu nejsvětější Rodičce Boží díky vzdáváme. Že tomu všemu tak jest, s naším dobrým svědomím potvrzujeme a vlastní rukou podpisujeme.«
(*Škola Božsk. Srdce Páně r. 1883.*)

122. Vroucí modlitbou matky k Panně Marii uzdraveno dítě ve farnosti Dubanské.

Považuji to za svou povinnost, abych následující řádky do veřejnosti podala. Minulého roku nám onemocnělo dítě. Vše, co bylo možného, se dělalo. Než všecko zůstalo marno. Dítě bylo již k životu nepodobno, že nám bylo řečeno, abychom místo uzdravení očekávali každou chvíli smrt. Tu si pravíme: »Co jest nemožného u lidí, jest možno u Boha.« Obrátila jsem se tedy s nejvřelejší prosbou ku sv. kříži, ku sv. andělu Strážnému a zároveň k Panně Marii a slíbila jsem v případě, budu-li vyslyšena, že to ve »Škole« uveřejním. Modlitba má byla vyslyšena. Dítě se uzdravilo a jest podnes úplně zdrávo.
(*Škola Božsk. Srdce Páně r. 1883.*)

123. Panna Maria uzdravila Annu Perníčkovu z farnosti Velehradské.

Podivný případ se přihodil za nedávné doby. Dne 26. března r. 1889. přišla ke mně z naší farnosti Velehradské žena zbožná, matka vzorná a pečlivá. Cože chtěla? Žádala si mši svatou na poděkování Panně Marii a přála sobě věděti určitý den, kdy sloužena bude, aby mohla býti jistě přítomna. Bylo patrné, že jakási rozehvělost, jakási úzkostlivost a nejistota ji tíží, když vyslovovala přání, chtějíc věděti, který den ona mše sv. sloužena bude. Maně prohodil jsem: »Proč to chcete věděti?« Oddechla si zhluboka, potom prostince jako nevinné dítě praví: »Nemějte mi za zlé, velebný pane, když to povím, jak to bylo. Já jsem byla nemocná, velmi nemocná po delší čas. Užívala jsem a dělala, co kdo radil, ale to vše nespomáhalo. Nemoc byla horší a horší. Nejhorší mi bývalo v tom našem kostele chladném a potom doma, když jsem z kostela přišla. Kašlala jsem velice, až i krev jsem vykašlávala. Naši mně proto zabraňovali choditi do kostela. Já však přece šla, ale šla jsem — jako rozloučit se. A v tom kostele bylo mně tak náramně těžko a tak nevolno, že jsem myslila, že nezbude než odejiti domů. Ale tu jsem si pomyslila: »Panenko Maria, oroduj za mne a vypros mně, abych aspoň do toho kostelíčka choditi mohla.« — Tak jsem si to pomyslila, a hned mi bylo volněji v kostele, nemoci jsem necítila, necítila jí potom ani doma. Již čtrnáct dní jest od té doby a já jsem úplně zdráva. Doma se mne ptají, jsem-li již úplně zdráva, co mi pomohlo? Netroufám si jim to říci, co se stalo v kostele. Já jsem si to jen tak pomyslila, aby Panna Maria se za mne přimluvila, a hned se to stalo. Snad jsem tím nechybila, velebný pane, že jsem si to tak pomyslila? Já to sama neumím posouditi. Proto dávám na mši svatou na poděkovanou Panně Marii a ráda bych na té mši sv. byla.« Osoba ta, Anna Perníčková, do dneška r. 1892. jest úplně zdráva, ač uplynulo již více roků.

(*J. Vychodil: „Květen Marianský na Velehradě.“*)

124. Zázračné uzdravení.

Roku 1882. jsem se tak nebezpečně roznemohla na tyfus, že jsem sv. svátostmi byla zaopatřena; a každý, kdo mne viděl, nedával mým zarmouceným rodičům nižádné naděje na uzdravení.

Ano, já sama jsem to na sobě pozorovala, že asi již dlouho na světě nebudu. Při jedné návštěvě donesl mi velebný pán vody filipsdorfské a radil nám konati devítidenní pobožnost na úmysl, aby na přímlovu Panny Marie mne Bůh uzdravil anebo moje trápení ukrátil; a hle, nemodlili se moji rodiče a sestry nadarmo. Já brzy povstala, však byla jsem velice slába, tak že jsem nyní na svůj úmysl vstoupiti do kláštera ani pomysleti nemohla. Modlila jsem se tedy denně svůj růženec a prosila jsem opět Pannu Marii, by mi pomohla. A opravdově počala jsem tak se posilovati, že jsem za chovanku do kláštera velectihodnou naší představenou přijata byla. Avšak tu jsem za nějaký čas takovými bolestmi v hlavě stížena byla, že jsem se obávala nejhoršího, že snad budu propuštěna, nemohouc se učití a ničeho pamatovati. I obrátila jsem se opět k Rodičce Boží a konala devítidenní pobožnost k Panně Marii Lúrdské s tím předsevzetím, že Pannu Marii nejen po celý život ctíti chci, ale i uzdravení své ve »Škole« oznámím, budu-li vyslyšena. A díky Bohu a Panně Marii, to silné bolení pominulo.

(*Škola Božsk. Srdce Páně r. 1884.*)

125. Panna Maria uzdravila nemocnou dívku.

Marie Fuxova, dvanáctiletá dcera Josefa Fuxe, čtvrtníka v Čechotíně (u Chotěboře) číslo 25., rozstonala se 17. února t. r. na neobyčejnou, křečovitou nemoc; byvši třetího dne zaopatřena sv. svátostmi, ztratila řeč, sluch a posléz i chůzi. Smutné bylo podívání na zblblého, po zemi se plazícího mrzáka. Den sv. Anny jest v celé farnosti čechotínské dnem zasvěceným od časů nepamětných; každého roku vede se processí ke službám Božím na poutní a posvátné místo sv. Anny v Pohledu. Toho processí chtěla se účastniti i nešťastná dívka, a jelikož jen po kolenou se plazila, nemohla se pěšky vydati na cestu tři hodiny trvající. Vzal ji tedy s sebou do svého povozu pan starosta čechotínský. Na místě pak dal ji matce, a ta šla s dívkou k zázračnému pramenu, aby jí tam nohy umyla. Ale nastojte! Po malé chvíli počala dívka třesouc se na celém těle, vstávati a slyšela vše, co kolemstojící mluvili. Vše to pozorovali lidé věrohodní a mohou to dosvědčiti. Druhého dne přišla táž dívka do školy a běhá od té doby jakoby od jakživa zdráva bývala. Jest to již druhý případ. Loňského roku uzdravena byla u téže studánky dívka z blízké obce Sedletina, kteráž touže nemocí stížena byla.

(*Květy Mariánské r. V.*)

126. Maria Panna uzdravila němého.

V obci Lipchasách v Čechách žili dva manželé v různicích. Příčina toho byla nestřídmost manželova: opijel se kořalkou. Měli dvě ditky. Jednoho dne na podzim kopala manželka s dítkami na poli brambory. Ve zlosti udeřila matka syna do zad tou měrou, že chlapec ztratil řeč — oněměl. Po letech stal se z ubožáka hodný řemeslnický tovaryš. Pilností svou se ošatil a koupil sobě též kapesní hodinky. Marnotratným nebyl nikdy, ale uctíval za to více Rodičku Boží Vambeřickou. Před třemi roky z jara uslyšel, že z jeho obce půjde processí do Vambeřic na pouť. Nemaje právě dosti peněz na cestu, šel na stanici k panu přednostovi, který tomuto ubohému jinochu nakloněn byl, vypůjčiti si peníze na cestu, a by se o ně nebál, zastavil mu svoje hodinky. Několik mužů bylo přítomno tomuto výjevu. S chutí kráčel k Rodičce Boží Vambeřické. Přišel před milostnou sochu Bohorodičky poklekl a v pravdě synovsky spínal ruce vzhůru, aby ho ta mocná Paní vyslyšela. Processí, s nímž přišel, konalo zatím pobožnost po chrámě a venku. Němý jinoch zůstal samotný a — usnul. Když se lid do chrámu Páně navrátil, spal němý ještě. I vzbudili ho. Ale nastojte! Mladík tento promluvil poprvé za několik let opět. Všichni přítomní a známí jeho ztrnuli nemálo nad divem tímto. I vypravoval jim, kterak ta milá Paní k němu přišla a ho uzdravila. S vděčným okem opouštěl místo zázračné a přímo spěchal ku přednostovi, aby mu za půjčku na cestu poděkoval a zbytek peněz ihned navrátil. Tento ztrnul nad jinochem, který po léta jsa němým, pojednou před ním stojí mluvě zcela správně. Sběhlo se mnoho lidí, když se událost tato okolím roznesla, by se přesvědčili, zda to pravda, či nic. Všichni uviděli zjevně, že dříve němý jinoch ve Vambeřicích nabyl svou důvěrnou prosbou a úpěnlivou modlitbou k Rodičce Boží řeč. Událost tato rozlétla se po celém tamním okolí a já ji uslyšel vypravovati mezi duchovními při kanonické visitaci svého dp. strýce v Jablonném.

(Frant. Křivohlávek, farář v Jetřichově.)

127. Panna Maria uzdravila nemocné dítě.

Letošního roku z jara (1892.) vypravovala mi jistá žena ze Stankova u Sušice v Čechách následující příklad: »Měla jsem před dvanácti léty veliké soužení. Tento chlapec« — ukázala na svého

synka asi čtrnáctiletého — »byl tehda malé dítě; bylo mu dvě léta, byl těžce nemocný. Hledala jsem mu pomoc, kde jsem jenom slyšela, ale pomoci jsem mu nemohla. Když tedy u lidí marně hledala jsem pomoci, navštívila jsem jisté poutní místo, kde jsem měla velikou důvěru k Matce Boží. Vroucně jsem se tam pomodlila, a když nikdo už nebyl v kostele, vzala jsem kapesní šátek a třikráte jsem jím otočila kol hlavy divotvorné sošky Panny Marie. Jak jsem přišla domů natřela jsem tím šátkem zase třikráte bolavé oteké místo dítěte. a otok splaskl a dítě se uzdravilo a je zdrávo podnes.« Vypravovala mi příběh ten proto, poněvadž měla jakési obavy, že tím šátkem otírala hlavu Panny Marie a pak bolavé místo svého dítěte. Poučil jsem ji, že toho nebylo třeba, že Panna Maria byla by i jinak modlitbu její vyslyšela a dítě uzdravila, ale zároveň jsem zbožnou tu ženu upokojil, že nemusí si z toho dělati výčitek. Žena ona je zbožná, horlivá křesťanka, a proto lze předpokládati, že Panna Maria pomohla jejímu dítěti — zázrakem.

*(Václav Korynta, duchovní správce v nemocnici
milosrdných sester v Praze.)*

128. Panna Maria uzdravila starce na smrtelné posteli.

Bylo to před svítáním asi o 3 hod., když jsem byl volán k nemocnému. Staříčkový otec ležel na lůžku smrtelném: konec se blížil. Dva lékaři stáli u lůžka tiše se radíce, pro třetího na kvap telegrafováno; rodina klečíc v polokruhu, modlila se Loretanskou litanii. Nemocný vykonav sv. zpověď, přijal vroucně Nejsv. Tělo Páně jako pokrm na cestu do věčnosti. Po té přinesla nejstarší dcera láhvičku s vodou Lúrdskou, jižto jsem nemocnému na lžici k zapití podal, poslední pomazání mu udělil a závěrečné modlitby vykonal. Asi za čtvrt hodinky se nemocný ku všeobecnému úžasu posadil a přibylý třetí lékař našel ho již dosti při síle a obstojném zdraví, že i sami první dva lékaři se tomu divili. Celá rodina změnu tu přičítala přímluvě Matky Páně — uzdravení nemocných. Starý otec se zase úplně pozdravil. Po tři léta se těšil plnému zdraví a posléze zesnul oddán do vůle Boží, právě o svátku Očišťování Panny Marie. Naplnila se na něm slova Matky Páně: »Kdo mne nalezne, nalezne život a obdrží spasení od Hospodina.«

(Květy Mariánské 1884.)

129. Panna Maria uzdravila matku 4 dětí.

Dne 11. května r. 1889. podrobila jsem se operaci v zemské nemocnici brněnské. Byla to strašná chvíle; vždyť sami lékaři pochybovali o šťastném výsledku jejím. Věru, jenom z lásky ku svému chotě a svým čtyřem dítkám odhodlala jsem se kroku toho; jinak byla jsem připravena na smrt. V této veliké úzkosti vzala jsem útočiště ke Královně mučenníků Panně Marii a k ženichu Ježímu sv. Josefu, a v důvěře této nezvratné odporoučejíc se do modliteb svého milého chotě, svých dětí a věrných přátel z třetího řádu sv. Františka, odevzdána do vůle Boží, podstoupila jsem bolestnou tu hodinu; a díky Bohu, na slavný hod Boží svatodušní propuštěna jsem byla ze smutných a trudných špitálních zdí vyhojena.

(Škola Božsk. Srdce Páně r. 1889.)

130. Panna Maria uzdravila těžko nemocné dítě.

Začátkem března onemocněla těžce moje manželka při porodu, a krátce po té novorozený chlapeček zemřel. Ana manželka moje k loži připoutána byla, onemocněly mi tři dívky na osýpky a brzy na to dvouletý chlapeček zemřel. Lékař nedával žádné naděje na uzdravení děvčete 4¹/₄ roku starého, jen několik málo hodin žití předpovídal, ano sám jsem v pravdě opakoval stokrát slova v největším bolu srdce: »Zázrak trojjediného Boha se stane, když toto dobré až ku podivu zbožné děvče při životě zůstane.« Sklícen velikým bolem padl jsem k nohám milostné Matky Boží, aby se u Božského Srdce Páně přimluvila a život již již uhasínající milovanému dítěti vyprosila. Jako poděkování slíbil jsem sto růženců se pomodlit ke cti a chvále Panny Marie a uveřejniti tento tak patrný zázrak v časopise »Škola Božského Srdce Páně.« A hle! Byl jsem vyslyšen k ustrnutí všech, k veliké pak a neskončené radosti rodiny své.

(Škola Božsk. Srdce Páně r. 1889.)

131. Maria Panna uzdravila slepého chlapce.

Jediný syn jistých křesťanských rodičů se těžce rozstonal. Bylo-li již bolestno pro rodiče to pomyšlení, že se musili báti, že svého jediného syna ztratí, tedy byla jejich bolest tím větší, když viděti musili, že tento jejich syn následkem nemoci o zrak přišel.

Všeliká pozemská útěcha pro rodiče zmizela; neboť i lékař se již vyjádřil, že na pomoc jeho strany více pomýšleti nelze, a že by bylo nesvědčivito, by dalším předpisováním léků jim zbytečné výlohy působil. V této tísní hledali rodiče útočiště své v nadzemské pomoci a sice — v Nejblahoslavenější Panně Marii. Po mnoho neděl vzývali Ji nejen rodiče, ale i mnozí soustrastí pocíťující přátelé. Při všem dlouhém a zdánlivě neužitečném modlení neklesali v důvěře v moc a dobrotivost Marie Panny, ano zdvojnásobili své modlitby v devítidenní pobožnosti k Rodičce Boží. A Matka nebeská zdála se míti radost nad důvěrou těch horlivých, modlících se prosebníků. Právě na jednom Ji zasvěceném svátku ukázala nápadným způsobem své přispění. V noci na svátek Očisťování Panny Marie, jinak Hromnic, zdálo se jedné příbuzné slepcově ve snu, jakoby on, tehdy dvanáctiletý chlapeček, prstíčkem na světlo ukázal. A v skutku na Hromnice, svátek to světla, darován byl chlapeci podruhé zrak. Všichni velebili Blahoslavenou Pannu. Den události té byl 2. února r. 1845., a ten, jemuž Nejblahosl. Panna Maria svou přímlovou u Syna svého zrak vyprosila, působí nyní jako duchovní správce v jedné dědině.

(Květy Mariánské, rok 1886.)

132. Uzdravení dítěte na přímlovu Bl. Panny Marie.

Jistá zbožná matka byla obdařena dítkem, jež si vyprosila na Panně Marii. Radostí plesala nad pacholátkem a v duchu již si vykouzila ráj, kterak bude blaženou, až doroste její synáček a — knězem se stane. Než radost tato nenadále se proměnila v žalost. Synáček počal churavěti tak povážlivě, že lékaři oznámili matce, kolik asi dní může na živu ještě býti miláček její. Co učinila bolem skličená matka? Vzala dítko své do náručí, chvátila do chrámu Páně a tam položila je na oltář Bolestné Matky Páně. Na to poklekla před oltářem a sepjatýma rukama, hořké prolévajíc slzy, vroucně modlila se k Rodičce Boží: »Ó Bolestná Matko Páně, pro lásku Svou mateřskou, kterou jsi chovala v Srdci svém k miláčku svému, Ježiši Kristu, shlédni na mne očima milordné lásky své a vypros zdraví synáčku mému! Ty jsi »Uzdravení nemocných« a můžeš pomoci tam, kde lidská pomoc nestačí. Tys jedině útočiště mé, ó Maria, a proto nezemítej pokorné, důvěrné prosby mé! Tobě a Božskému Synu Tvému zaslibuji dnes dítko své, a bude-li uzdraveno, vychováti je chci za služebníka oltáře Božího. Pomoz, ó Maria,

pomoz!« Po modlitbě vzala dítko s oltáře a ubírala se domů. Synáček pohřížen byl dlouho ve spánek; po té se probudil úplně zdrav. Rostl — a stal se knězem, missionářem — a dnes je představeným missionářů (redemptoristů) ve Vídni. Roků 1888. měl v Brně na dómě v měsíci květnu »májové« kázání a událost tuto sám o sobě vypravoval. Kněz ten jest P. Heidenreich, rektor redemptoristů ve Vídni.

(Dr. Frant. Kolísek, vikář na dómě v Brně.)

133. Maria Panna uzdravila nemocnou Estellu Faquette-ovu.

Estella Faquette, 33 roků stará, komorná hraběnky z Laroche-foucaultu, těžce onemocněla v Paříži koncem měsíce května r. 1875. Musila službu opustiti, a její paní dala ji dopravit do nemocnice. Ku konci měsíce července donesli ji na zámek Poices, majetek to jejího panstva, ve farnosti Pellevoisiu (Judre), v diecési Bourges. Byla ještě velmi nemocna, a sice hlavně souchotinami a úbytěmi. Lékař B . . . psal hraběnce, že nemocná navždy jest neschopna zastávati službu a že se pomalu blíží svému konci. Estella tedy vykonavši počátkem září několik 9denních pobožností, učinila svou závěť (jak to jmenovala).

V zahradě zámecké byla jeskyně Panny Marie Lúrdské. Estella napsala list Nejblah. Panně Marii a nemohouc ho sama osobně donést do jeskyně, požádala jistou dámu, aby jej položila pod kameny k nohám Panny Marie. V prosinci se nemoc nápadně zhoršila, a poněvadž se lékař vzdal naděje, dala se zaopatřiti sv. svátostmi. Panstvo její vrátivši se opět do Paříže, dalo ji přivézt koncem ledna 1876 do Pellevoisiu a spolu i rodiče nemocné, aby ji ošetřovali. Dne 8. února dostoupila nemoc vrcholu povážlivého, a dne 10. února byla již blízko smrti. Lékař jí již nepodával žádných prostředků léčebných, ježto ničeho požití nemohla, i ujišťoval, že se jedná již jen o několik ještě hodin života. Cítila nevýslovné bolesti, ale snášela vše trpělivě. Dne 13. února požádala ještě p. faráře, aby psal pí. hraběnce, by místo ní obětovala svičku Blah. Panně Marii Vítězné a pak Lúrdské. Svičky v skutku v pondělí byly obětovány. V úterý ráno pravila p. faráři, že se jí zjevila Blah. Panna Maria a že do soboty buďto úplně ozdraví nebo zemře. Duchovní otec jí dodával všemožně síly a statečnosti, a měl tu věc za pouhou

nábožnou domýšlivostí. Dne následujícího pravila, že se jí opět Panna Maria zjevila, řkouc jí, že se uzdraví. Farář však pochyboval, což nemocná upozorovala. Ve čtvrtek vypravovala, že jí uzdravení opět bylo slíbeno, a to tak podivuhodnými zprávami, že se pan farář až divil. Přiměl tedy nemocnou, aby o tom mluvila s některými hodnověrnými osobami, což nemocná poslušně také vykonala. V pátek byla již na skonání. Farář ji napomínal ještě jednou, aby ze svých hříchů se vyznala; ona však chtěla věc odložit na den následující, majíc za to, že okřeje. Pln starosti pan farář odešel; ráno časně přišel opět, aby ji vyzpovídal. Pravila mu, že se cítí již úplně zdravou, jediné prý nemůže pohybovatí pravou rukou, poněvadž byla naběhlá a úplně tuhá. Kněz odešel sloužit mši sv. a přislíbil jí po mši sv. podati Tělo Páně. Odcházeje, pravil jí, poněvadž jen levou rukou mohla dělati sv. kříž: »Panna Maria jest plna milosrdenství, může uzdraviti, chce-li; abychom se však přesvědčili, že vše nám řečené pravdivo jest a nikoli klamem, pokusíte se, přijavši Tělo Páně, pravicí kříž sv. udělati, a učiníte-li jej dobře, poznáme z toho, že vás Panna Maria chce uzdraviti.« V určenou hodinu donesl kněz »Nejsvětější Svátost. Bylo přítomno 7 neb 8 osob. Když byla již přijala, kněz klekl, brzy však opět vstal a přiblíživ se k loži nemocné, napomínal ji slovy: »Ubohá Estello, až doposud jste dala na jevo dosti důkazův oddanosti, důvěřujte nyní zcela Panně Marii, a abyste naznačila, že to, co jste nám řekla, není lží, učiňte kříž pravou rukou.« Ihned Estella pozdvihla pravici, žehnajíc se jí. »Pokřičujte se ještě jednou!« pravil p. farář. A hle! Po druhé udělala dobře kříž, řkouc: »Jsem uzdravena; cítím, že jsem zdráva!« Přítomní všichni se divili a byli velmi potěšeni.

Bylo dne 19. února ráno 8 hodin. Toho dne Estella vstala, oblékla se a jedla. Oteklina, kterou již 11 let měla na levém boku, a jež se nemoci nápadně zvětšila, zmizela úplně. Lékař jsa udiven, uznal takové vyléčení za neobyčejné a proti všem zákonům přírody. A od tohoto podivuhodného a zázračného uzdravení Estella necítila žádných bolestí a jest nyní zdravější než jindy. Následujícího dne uveřejnila celou událost a vzdávala Bohu a Panně Marii za své zázračné uzdravení vroucí díky, pravíc, že Pán Bůh použil jejích bolestí, aby ji zkoušel a ji tím těsněji k sobě přivinul.

(Květy Mariánské roč. IV.)

134. Maria Panna uzdravila němou z Jaroslavic.

Marie Mačková, dcera dělníka Jana Mačka z Černína u Jevišovic, narodila se dne 19. června 1856 v Černíně a přišla se svými rodiči r. 1867. do Jaroslavic, kde vykonávala domácí práce, až r. 1870. vstoupila ve Vídni do služby. I stalo se, že dostala dne 7. května 1871 písemnou zprávu, týkající se jejího otce, a zpráva ta ji tak dolekala, že z leku nejen řeči pozbyla, nýbrž i zšilela, a následkem toho ještě téhož dne byla dopravena do nemocnice ve Vídni a pak do blázince, odkudž pak o novém roce 1872 do Brněnského blázince byla převezena. O Velikonoci 1872 byla z blázince jakožto vyléčená propuštěna a rodičům vrácena: zůstala však slabou, churavou a — pořád němou, a sedávala, jsouc nepozorována, skrčena někde v koutečku ve světnici. Teprve kolem roku 1875. se stav její poněkud zlepšil, tak že si umínila r. 1876. v měsíci máji jíti s Jaroslavským procesím na pouť ke »Třem Dubům,« aby si tu vyprosila na Panně Marii úplného zdraví. Šla tedy. Dne 27. května přišlo procesí na místo poutní; zde vykonala s ostatními poutníky svou pobožnost a když se měl průvod o 1½ hodině odpoledne domů ubírat, ptala se dívky ji provázející teta: »Jak se ti to líbilo?« Přisvědčila hlavou. U východu však se zastavila, obrátí se ještě jednou k oltáři a hledí, jakousi bázní jsouc pojata, v obličeji změněna, k milostivému obrazu, a myslí si (jak později vypravovala) sama u sebe: »Ach ty dobrá Panno Maria, tak necháš mne odejiti, jak jsem přišla?« a přidruživši se k průvodu, který byl u sochy Nejsv. Trojice, uchopí rychle, křečovitě ruku své tety a praví: »A teto, jak se vám to líbilo?«

Všichni užasli, slyšíce mluvit tu, o které věděli, že je němá. Dojem, jaký tato událost na všechny učinila, byl nesmazatelný. Otec ihned telegraficky o tom zpraven — a proto když se procesí dne 28. května domů vracelo, chvátá naproti němu a své dceři rozradostněný otec a zástup lidí, chtějice viděti uzdravenou němou.

(P. Jan Buchal, fardř v Tišnově.)

135. Panna Maria uzdravila nemocnou z farnosti Nemotické.

Před 12 léty ranila mne mrtvice po levé straně těla. I dostala jsem křeče v celém těle, tak že jsem byla několikráte bez paměti. Měla jsem lékařů několik, ale vše bylo marno. Vzpomněla jsem si,

že Panna Maria jest »Uzdravení nemocných,« pročež obětovala jsem se Koryčanské Panně Marii se slibem, že po celý rok každou sobotu chci býti přítomna mši sv. a před Jejím milostným obrazem se modliti sv. růženec. Splnila jsem slib a byla jsem uzdravena. Loni se mi nemoc vracela. I vzala jsem útočiště k Panně Marii. Konala jsem třikráte na Její počest devítidenní pobožnost a třikráte ku sv. Josefu, a obětovala jsem několikráte na ten úmysl sv. přijímání a slíbila jsem, jestli mne Bůh na přimluvu Jejich uzdraví, že to uveřejním ve »Květech Marianských.« Plním svůj daný slib a vzdávám srdečný a neskonaleý dík Panně Marii a sv. Josefu, že na Jejich přimluvu mi Bůh dřívější zdraví navrátiti ráčil.

(*Květy Marianské roč. IV.*)

136. Uzdravení osoby bledničkou stížená.

Roku 1882. navštívil mne Pán Bůh nemocí — bledničkou. I počala jsem lékařské pomoci vyhledávati, ale nadarmo. Léky mně nepomáhaly. Trápila jsem se tak po čtyři léta, už se domnívajíce, že nejlépe se do vůle Boží odevzdati a umříti. Jednoho dne, když jsem před obrazem Panny Marie v úzkostech stála, napadla mne myšlénka, bych se doporučila Její ochraně a též Božskému Srdci Páně se zde odevzdala. Důvěra moje rostla; vždyť Matka Páně nikoho neopustila, kdo se k Ní utíkal. Snad se Její přimluvou uzdravím. Neváhala jsem k Ní své útočiště vzíti. Sepjala jsem ruce a opakovala jsem třikráte: »Ó Maria, pomoz mi!« Po té sdělala jsem prsteny s prstu, slibujíc, že nikdy podobné okrasy nositi a nádherně se odívati nebudu. Prosba moje byla vyslyšena; neboť jsem se bez další lékařské pomoci uzdravila. Když se mi však dobře vedlo, zapomněla jsem na svůj slib, že to ve »Škole Božsk. Srdce Páně« oznámím, jak mně milostivě Matka Páně pomohla. Až po roce, když jsem byla od jistých lidí velice pronásledována, vzpomněla jsem si, že jsem dlužnicí Panny Marie a Božskému Srdci Páně že mám co děkovati. Pročež nyní vzdávám nejvřelejší díky Panně Marii a Nejsladšímu Srdci Páně za Jejich pomoc a odporučím všem, aby k Matce Boží s důvěrností se utíkali.

(*Škola Božsk. Srdce Páně r. 1888.*)

137. Devítidenní pobožnost' k Panně Marii uzdravila osobu od plicní nemoci.

Jsouc sklíčena těžkou nemocí plicní vyhledávala jsem pomoci lékařské, avšak nadarmo. Nemoc denně se horšila; i nezbývalo mi jiné pomoci a naděje, leč odevzdati se do vůle Boží a na blízkou smrt' pomýšleti. Na žádost' mou navštívila mne milosrdná sestra sv. Vincence z Pauly a podávajíc mi svěcenou medailku Neposkvrněného Početí Panny Marie, vybízela mne, bych s důvěrou vzala své útočiště k Matce Boží konáním devítidenní pobožnosti. S radostí započala jsem pobožnost', ale zdraví kýžené se nevracelo. Tu jsem si umínila pobožnost' opakovati a zároveň jsem učinila slib, že, pakli vyslyšena bude má modlitba, veřejně vzdám díky v časopise tomto. Musím vyznati, že právě toho dne, kdy jsem slib uveřejnění učinila, největšími bolestmi jsouc sevřena s větší důvěrou než kdy jindy zdraví svého jsem očekávala. A ejhle! Před ukončením čtvrté hodiny nemoc má zmizela, tak že opět povinností svým jak náleží zadosť činiti mohu. (*Škola Božsk. Srdce Páně 1888.*)

138. Panna Maria uzdravila němou z Mor. Třebové.

Roku 1842. vznikl v Mor. Třebové požár, který nabyl tak velikých rozměrů, že v brzku skoro půl města lehlo popelem. V jedné ulici zůstával řemeslník — jmenoval se Hatiger — v domku s doškovou střechou. I tento domek octl se ve zhoubných plamenech. Dcery onoho řemeslníka pomáhaly hasit, nosily vodu a tu — vidouc nejmladší dcera jménem Teresie otce svého plameny obklopeného — padla do mdlob uvnitř stavení, aniž ji kdo viděl a tam zůstala až do druhého dne, kdy ji polomrtvou našli, vzkřísili, ale když ji přivedli k sobě, — nemluvila. Velikým lekem oněměla. Uplynula dvě léta, a po tu dobu zůstala němou. Po dvou letech o slavnosti Očišťování Panny Marie šla dotčená Teresie ke sv. zpovědi a k sv. přijímání; zpověď ovšem vykonala písemně, a po skončených službách Božích zůstala ještě sama v kostele, když již všichni odešli, vroucně se modlíc k Panně Marii. Jde z kostela a potká jakousi paní, která dívku onu pozdravila. Dívka chce děkovati, a hle — slova, jimiž děkuje, promluvila již — hlasitě. Tak sama s velikou radostí vypravovala.

(Příklad tento vypravoval mi dp. Jan Buchal, farář v Tišnově, jenž jako student u oné rodiny bydle tohoto zázraku byl svědkem. *Leopold Kolisek, farář v Olšt.*)

139. Dcera uzdravena z padoucí nemoci.

Veronika, vdova Vavřince Jonáška z Polkovic, měla dcerušku dvanáctiletou Mařici, která v kapličce naší na přimluvu Rodičky Boží velké dosáhla milosti. Dívka již přes rok trpěla padoucí nemocí, tři- až čtyřikráte do měsíce napadala ji nemoc tato prudkostí takou, že téměř bez dechu padla na zemi a zmítala sebou tak, že se děsili, kdo to vídali. Ubohá máti prostředky rozmanitými hleděla vyléčiti dceru svou; u rozličných lékařů hledala pomoci, než vše bylo nadarmo, nemoc nepřestávala. Pozbyvši již všelikou naději v pomoc lidskou, hledala pomoci u Matky Boží; obětovala dcerušku svou Marii Panně, a hle, dcera její byla uzdravena. Od té chvíle netrpěla již nemocí padoucí.

Dosvědčila toto výrokem svým matka zmíněná na faře v Kojetíně dne 25. září 1863. *(Škola Božsk. Srdce Páně 1883.)*

140. Uzdravení chromé vdovy.

Že berlou chromých jest Maria Panna, doznali a svědectví vydali jak osadníci bezměrovští, tak i očití svědkové z Kojetína u Anny, vdovy Michala Koláře v Bezměrově. Ubohá vdova všecka oteklá a dnou skličená nemohla choditi a jen o dvou berlách z místa na místo se vláčila. Když viděla, že lidská pomoc jest marna, s velikým namáháním dovlekla se do kapličky naší k milostivé Matce Boží a zde po čtrnáct dní na ustavičných trávila modlitbách, a hle, ku podivu všem ozdravěla a na důkaz toho berly své v kapli zavěsivši domů se vrátila.

Dotvrzena byla tato zázračná událost svědky hodnověrnými roku 1863. *(Škola Božsk. Srdce Páně 1883.)*

141. Panna Maria uzdravila slepou dcerušku.

Jakub Motal a manželka jeho Marie z Měrovic měli dcerušku Anežku, která po čtvrt roku na obě oči byla slepa. Jsouce chudobni nemohli hledati pomoci lékařů, proto ji hledali jinde. Zavedli dcerušku svou do nedaleké kapličky k milostivé Panně a zaslíbivše dceru svou Panně Marii, shledali, že v naději své se nezklamali. Neboť sotva slib učinili, hle, dcera okamžitě prohlédá. vidí Pannu Marii a poznává rodiče své. slovem: uzdravena jest od nemoci své.

Potvrdili to tři vážení občané Měrovští výpovědí svou dne 11. února 1764. *(Škola Božsk. Srdce Páně 1883.)*

142. Měšťan kojetínský zbaven velikých bolestí.

Janu Minářikovi, předměšťanu v Kojetíně, vlezl jakýs brouček do ucha a bolesti velké mu působil. Nevěda si rady, vydal se k lékaři, aby od něho v žalostném svém stavu a nepokoji úlevy dosáhl. Zarmoucen kráčí cestou a přichází ku kapličece známé; vzpomíná si na mnohé milosti, jichž mnozí u milostivé Matěře nebeské dosáhli, a vnitřním jakýmsi hlasem pobádán kleká před sochou a s důvěrou vzývá Matku Boží za pomoc. A hle, sotva začal prositi Pannu Marii, již bolest z hlavy mizí, hučení přestalo a brouček mrtev vypadl z ucha jeho. Poděkovav díky vroucími pln radosti vrací se k rodině své.

Potvrdil to výrokem svým r. 1764.

(Škola Božsk. Srdce Páně 1883.)

143. Panna Maria uzdravila nemocnou.

Skličena po mnoho roků trápnou nemocí, užívala jsem přemnoho prostředků bez výsledku. Když i lékař se vyslovil, že života mého již na krátko, vzala jsem útočiště své ku Blahoslavené Panně Marii, vždy trvající pomoci, umínivši si třídenní pobožnost třikráte po sobě konati. Hned cítila jsem úlevu a ještě před ukončením této devítidenní pobožnosti povstala jsem z lože, na němž jsem posledního času ani sama se zdvihnouti nemohla, kdežto nyní bez obtíže chrám Páně přes půl hodiny cesty vzdálený opět navštěvovati a též při hospodářství pracovati mohu. Proniknuta nejvroucnějšími díky k mocné Přímlovkyni u nebeského Lékaře, cítím se povinna k upevnění důvěry kolísajících se katolíků toto náhlé a podivuhodné své uzdravení zde uveřejniti, bych k rozmnožení cti a chvály stále divotvorné Pomocnice křesťanův alespoň takto něčím přispěla; neboť Její přímlově mám děkovati za své uzdravení.

(Květy Marianské ročník IV.)

144. Seminarista z Kroměříže uzdraven na přímlovu Panny Marie.

Roku 1871. roznemohl se jeden chovanec v semináři v Kroměříži na suché lámání. Poněvadž nemoc po delší dobu trvala a se nelepšila, měl býti onen chovanec ze semináře propuštěn. Lékaři pro-

hlásili nemoc jeho za nezhojitelnou. Tu nevěda si jiné rady, obrátil se o pomoc k Rodičce Boží, kterou velmi vroucně za přimluvu prosil. A byl vyslyšen. Nabyl opět zdraví a mohl tudíž v ústavě tom zůstat a dále studovati.

Jméno tohoto uzdraveného jest Josef Augustinský.

(*Škola Božsk. Srdce Páně 1871.*)

145. Panna Maria uzdravila nemocnou z Boskovic.

V městě Boskovicích na Moravě, v klášteře ctih. sester milosrdných sv. Vincence z Paula, žije Bohu zasvěcená panna, jejížto jméno nelze uveřejniti z příčiny podstatné. Milosrdná sestra tato byla před časem nepříliš dávným zachvácená neduhem těžkým, povahu kostižeru majícím. Neduh stával se denně povážlivějším a vyžadoval nezbytné lékařské operace. Avšak operace, již se nemocná podrobila, nepotkala se s výsledkem žádoucím. Neduh vždy víc a více se rozmáhal, úžasně se horšil, až konečně veškeré ústrojí tělesné ovládnuv a seslabiv, ubohou nemocnou zcela na lože upoutal.

Znamenajíc, že vůči její chorobě umění lékařské jeví se býti málomocným, počala churavá sestra milosrdná tím vroucněji a tím úsilovněji doprošovati se pomoci nebeské, zvláště pak obrátila se k přemilostné a předobrotivé Bohorodičce, v Ni veškeru svou naději skládajíc. K této mocné Pomocnici, již církev sv. překrásně nazývá »Uzdravení nemocných,« vykonala na dosažení bývalého zdraví třikráte devítidenní pobožnost, již ostatní spolusestry se účastnily, společnou takto modlitbou Matku Páně o přimluvu a pomoc vzývající. A hle! Dětinná a zároveň skálopevná důvěra v Matku Boží nebyla bez odměny. Když totiž devátý a poslední den, ve který že jistojistě úplného dosáhne zdraví, nemocná se vší důvěrností se těšila, ni nejmenší o tom pochybnosti si nepřipouštějíc, když tento den nastati měl, tu posilnil a občerstvil v noci klidný a dlouho trvající libý spánek churavou sestru, která všeho spánku úplně byla pozbyla, měrou zcela neobyčejnou, tak že ctihodná sestra, až dosud těžce nemocná, po zmíněné nemoci ráno procitnuvši, úplně zdravou se cítila.

Ihned povstala z lože, na němž nejednu bezesnou noc strávila, všechna blažena a šťastna sprostěním zlého neduhu, jenž nechtěl

přes všechnu pomoc lékařskou ustoupiti, ani žádným prostředkům přirozeným se poddati. Aby tudíž neskonaleu dobrotivost a všemohoucnost Božskou přede vším světem hlásala, by zvláště podala nový a nezvratný důkaz, že Bohorodičce název »Uzdravení nemocných«¹ vším a plným právem přísluší, by povzbudila všechny jakoukoliv bídou a jakýmikoliv trampotami sklíčené křesťany, nejvíce však těžkým neduhem strádající a snad již vši naděje na uzdravení zbavené ubožáky, by v útrapách svých k milostivé Matce nebeské, pomoci vždy poskytující, důvěrně se utíkali, by posléze pocit povinné vděčnosti, jakou milosrdenstvím Božím a mocnou přímluvou Matky Páně uzdravená sestra řeholní v nejhlubším nitru svém proniknuta jest, slovy pronesla a projevila, uveřejňuje řečená milosrdná sestra řádu sv. Vincence řádky tyto se svolením svých velectěných představených. Tak co nezmohla žádná pomoc lidská, to zmohla přes jedinou noc přímluva Rodičky Boží Panny Marie.

(Květy Mariánské roč. IV.)

146. Důvěra v Pannu Marii vzkřísila dítě.

Jak mocna jest ochrana Rodičky Boží, toho důkazem jest dítě jednoho důchodního na knížectví Švarcenberském Vorlickém.

Týž důchodní sám veřejně vypravoval o chlapečku svém, u něhož silná difterie s houbovitými nádory v krku, které rychle vzrůstaly, se vyvinula. »Lékař častěji denně navštěvoval mého chlapečka,«² pravil důchodní, »a jako poslední lék předepsal mi rozpuštěnou skalici, které vždy kávovou lžičku do hubičky nemocného dítěte jsme měli. Než nemoc se horšila, a lékař připravil nás na smrt našeho miláčka.«³ Zde začaly se zalívat oči vypravujícího slzou zármutku, a mezi tím, co kanou po lících tohoto dobrého otce slzy bolu, vypravuje dále: »Jak lékař pravil, stalo se. My nevěděli, co máme činiti; neboť chrčení a tajezení dechu střídalo se v krčku našeho ubohého dítěte, s úzkostí pozorovali jsme bledou tvář jeho, která chladla — až konečně posledně vydechl a — chlapeček byl mrtev.«⁴

Důchodní při vypravování zaštkal a zamlčel se; i utlumiv bol srdce, pokračoval dále: »Já i žena klekli jsme k postýlce a v pláči modlili jsme se nad mrtvolou svého miláčka. V tom ohlédl jsem se a, shlédna na skříni sošku Rodičky Boží Marie Panny, křečovitě ji uchopiv vzhůru k nebi jsem pozvedl s prosbou: „Rodičko Boží,

znič zármutek náš, vrať nám drahé dítko, potěš nás!“ V tom jakoby mi někdo řekl: — dej mu ještě užívat, a hodně mnoho, — zaznělo mi v uších. Vezmu tedy láhvičku s rozpuštěnou skalicí, a místo malé lžičky kávové vlil jsem do hubičky dítko dvě velké obyčejné lžíce. Za chvíli dítko sebou hnulo, začalo dýchat, pootevřelo oči a obrátilo je v sloup a počalo jakoby se dusiti; i nazvedli jsme je, aby mohlo odkašlati, a z úst jeho vylítl chuchlenceček velikosti malého lískového oříšku, jako kámen tvrdý. Po té dítko silně vrhlo, pak se mu ulehčilo, a za chvíli usnulo.

Lékař v obyčejnou hodinu nepřicházel, přišel však později; neboť byl přesvědčen, že dítko musí zemřiti, Proto vkročiv do světnice prvně se tázal: »Kdy zemřel chlapeček?« Na slovo mé, že jest dítko živo, a že se mu vede velmi hezky, ztrnul lékař a nechtěl věriti dotvrzuje, že není možno, aby dítko ještě žilo, neřku-li, aby lépe se mu vedlo. Avšak přesvědčil se o tom.

Chlapeček za několik dní uzdravený — žije dnes k radosti svých rodičů.

Když byl důchodní dovypravoval, přidal: »Nikoho nepokládám za příčinu zachování miláčka svého, leč Rodičku Boží; neboť Ona již mrtvé a studené dítko moje vzkřísila.«

(Květy Mariánské 1890.)

147. Uzdravení nemocného na tyf požitím Lúrdské vody.

Loňského roku řádl v mé osadě tyf; zlý to host. Mnoho lidí zemřelo. Letošního roku roznemohlo se jich opět několik na tyf. Jedna žena před čtrnácti dny přiběhla ke mně uplakána prosíc o Lúrdskou vodu. Její muž, tyfem sklíčený, vzal útočiště k Boho-rodice Lúrdské, jejíž pěknou sochu ve svém chrámu Páně mám. Dal jsem jí něco vody Lúrdské podotknuv, že ne sama voda Lúrdská uzdravuje, ale mocná pomoc Rodičky Boží, která se v Lúrdech zjevila a tam divy tvoří. Spolu jsem podotknul, aby doma konali vespolek devítidenní pobožnost a možno-li i sv. zpověď vykonali a Nej-světější Svátost oltářní přijali. Za týden přichvátala manželka opět, ale již rozradostněna, že muž jest již zdráv. Dvakráte, tak žena pravila, se muž této vody napil a cítil hned velikou úlevu a milý chlad v celém těle. Již zase pracuje a děkuje Marii Panně, uzdravení nemocných. To se stalo v září r. 1892. v Jetřichově.

(Frant. Křivohlávek, farář v Jetřichově.)

148. Uzdraven od nemocí.

V Rakousích žil jistý dělník, jenž vypravuje o sobě takto :

»Trpěl jsem již v 18 letech dnou tak velice, že jsem měl nohy u kolenou úplně zkroucené a že jsem o dvou berlách jako mrzák choditi musil. Moji drazí rodiče chodili daleko široko od lékaře k lékaři a užívali též rozličných domácích prostředkův, ale vše bylo marné a já počal již uvykati myšlénce, že zůstanu až do smrti mrzákem. Tu vzali jsme útočiště k Panně Marii. Matka vydala se na pouť do Maria-Šarku, obětovala mne Rodičce Boží a vroucně o uzdravení mé ji vzývala. Totéž činil jsem já doma. A hle! Maria Panna, uzdravení nemocných, pomohla. Po třech dnech odložil jsem již berly a nohy mé se narovnaly. Bolesti sice trvaly ještě nějaký čas, ale konečně úplně přestaly. Modlitba naše nebyla marna.

Deset let později zastihlo mne neštěstí jiné. Byl jsem s jinými dělníky v lese při kácení stromů. Pět nás pojídali jsme právě v době polední skrovný oběd v boudě, když tu neopatrností dvou dělníků mohutná jedle na boudu se skácela a mne a ještě jednoho velice poranila. Ostatní šťastně dveřmi unikli. Bouda úplně se shroutila a já ležel omráčen pod stromem; ale Bohu díky od náhlé a nenadálé smrti přece jsem byl zachráněn. Co však mi pomohlo? Směle mohu říci, že moji patronové toho u Boha vymohli. Již před několika léty vyvolil jsem si totiž tři pro každý den a každodenně modlíval jsem se k nim »Otče náš,« aby mně v životě i smrti byli nápomocni. A hle! Když jsem tak pod stromem omráčen ležel, tu zdálo se mi, jakoby tři z patronů mých u mne stáli. Bylo to právě v pátek. Zevně nebyl jsem na žádném údu poraněn, jen na hlavě měl jsem velkou ránu, ale tím větší bolesti cítil jsem uvnitř. Bylo mi, jakoby mi krev v žilách ztuhla, nemilé následky toho cítil jsem několik dní na sobě. Ale Bohu budiž chvála, že to tak dobře dopadlo. I v tomto případě jest mi doznati, že zachránění své děkuji modlitbě.

Později dostavila se opět jiná nemoc. Otevřely se mi nohy a to trvalo po několik let od podzimku až do jara. Obzvláště některou zimu byl stav můj velice povážlivý, nohy mé byly od stehén až k lýtkům jak opečené a voda z nich ustavičně kapala. Opět hledal jsem pomoci u rozličných lékařův, ale žádný nemohl mi pomoci. Jeden zrazoval mi užívati léky, jiný opět přikládání obkladků zaka-

zoval, tak že konečně jsem nevěděl, co si počítí mám. Tak to trvalo po 10 let. Mezi tím modlil jsem se ustavičně a mnoho, vykonal jsem několikráte devítidenní pobožnost, ale i to vše nepřineslo mi žádného zdraví. Tentokráte dlouho otálel Bůh se svou pomocí; já však s úplnou odevzdaností do vůle Boží myslil jsem si: Vždyť jsi si to jinak nezasloužil, aneb: kdož ví, k čemu to bude dobré! Ačkoliv pomoc Boží nepřicházela, přece nepřestal jsem se modlit, a zároveň slíbil jsem věnovati krásný obraz Panně Marii Pomocné, kdyby mne Bůh nemoci mé sprostil, a abych nikdy na modlitbu nezapomněl, prosil jsem Boha, by mne jen tak dalece uzdravil, abych svou obyčejnou práci konati mohl. I stalo se konečně dle mého přání. Nohy se mi zahojily a zbylo jen to pálení a píchání na těle, což mi však při práci již nepřekáželo.

(Škola Božsk. Srdce Páně r. 1877.)

149. Uzdravení dítky po zaslíbení se Matce Boží.

V České Skalici v Čechách porodila jistá matka syna. Po narození ukázaly se na dítku boule (šgrofle). Matka vzala útočiště k Matce Boží ve Svatoňovicích, poutním to místě blíže Úpice v Čechách. Dítě ozdravělo. Před dvěma léty objevila se v okolí Opočenském a na Skalicku sekta tak zvaných Balcaráků, kteří některé z věrných jinak katolíkův omámili dárky, tak že od sv. víry katolické odpadli. Náš zdravý již muž dal se rovněž omámiti a odpadl od víry. Sotva že však odpadl, objevily se boule na krku opět. — Hle, spásonosnost sv. víry katolické!

(Frant. Křivohlávek, farář v Jetřichově.)

150. Zázračné uzdravení od rakoviny.

Před krátkým časem jsem se dověděl o uzdravení zvláštním, skoro zázračném, a považuji to za svou povinnost, je uveřejniti. Bylo mi vyloženo od manželky M. z obce Postoupek ve farnosti Hradiské, že manžel její delší již dobu trpěl rakovinou ve tváři — tedy nemocí skoro nezhojitelnou. Hledal pomoci v Olomouci u lékařů proslulých, ti však pravili, že musí býti rakovina vyřezána. S takovou se domů navrátil a též asi měsíc ležel, pomoci pak najíti nemohl. Není divu, že si manželka jeho stýskala. I bylo jí raděno prositi s důvěrou Marii Pannu, Matku Boží, a darována jí

těž od jisté paní troška vody z místa. Panně Marii zvláště miléh z Lúrdů. — A ejhle! Co lékaři učiniti nemohli, učinila Matka Bož lékem až příliš jednoduchým, vodou lúrdskou, uzdraven onen mu od rakoviny a jest nyní úplně zdrav. — Toť výpověď manželky I z Postoupek. Dal jsem jí otázku, chtěje se o pravdě přesvědči může-li pravdivost své výpovědi potvrditi přísahou — a odpově zněla: ano. Kdyby třeba bylo, jsem hotov i další přesvědčení o vě té učiniti na větší česť a slávu Panny Marie a na užitek všem lidem (Škola Božsk. Srdce Páně r. 1884.)

151. Uzdravení v kostelíku, kde stojí oltář se sochou Maria de Mercedes.

Nedaleko Králík v Čechách leží malá osada na pomezí j moravském, zvaná Červený Potok. V kostelíku uctívá lid Pannu Mari de Mercedes. Jak mi vypravovala r. 1889. jistá osoba žijící v osadě asi deset let ve farním domě, byl jistý hluchoněmý mu z této osady zaměstnán prací na klenutí kostelním právě na sochou a oltářem Marianským. Když práci skončil, sešel dolů dal se do řeči s přítomnými. I podivili se tomu všichni nemálo, i onen muž jsa dříve hluchoněmým, mluví správně.

(Frant. Křivohlávek, farář v Jetřichově.)

152. Jak mocna jest důvěra v Pannu Marii.

Na sklonku dubna roku 1884. onemocněl jsem na nedu žaludeční, který čím dále tím horším se stával. Hledal jsem pomoci u rozličných lékařův, ale nic nebylo platno. I obrátil jsem se v devítidenní pobožnosti k Panně Marii, »Matce dobré rady«, a tu po vykonané pobožnosti té nastal obrat k lepšímu. Druhý den na byla slavnost »Božího těla«; i začal jsem vykonávati pobožnou devítidenní k Božskému Srdci Páně, k Nejčistšímu Srdci Panny Marie a k sv. Josefu, při tom vroucně Božské Srdce Páně prosí abych dosáhl té milosti a mohl po vykonané pobožnosti, právě na svátek Božského Srdce Páně, ke stolu Páně přistoupiti — a hle Božské Srdce Páně mne tak sesílilo, že jsem každý den mohl o kostela jíti a na jmenovaný den jsem skutečně po vykonané svat zpovědi přistoupil ke stolu Páně. Nemoc se lepší každým dnem na radu zpovědníkovu budu devítidenní pobožnost opakovati. Doufám že na přimluvu Panny Marie, v důvěře v Božské Srdce Páně sv. Josefa zdraví opět nabudu. (Škola Božsk. Srdce Páně 1884.)

153. Slepý chlapec nabyl zraku.

Roku 1876. žil v Kufšteině v Tyrolsku slepý pacholík. Veškera pomoc lidská byla marna. Tu se vydala matka se synáčkem na pouť, aby jej Panně Marii obětovala a o pomoc Jí požádala. Když oba přijali sv. svátosti, a oba vroucně se pomodlili, prohlédl najednou pacholík, na přimluvu Rodičky Boží nabyv zraku.

(*Šmída Rep.*)

154. Jindřich, markrabě moravský, zázračně uzdraven.

Jindřicha, markraběte moravského, trápila těžká nemoc, a když lidské prostředky nepomáhaly, utikal se Jindřich k prostředkům nebeským a zaslíbil se Marii Panně. Hned první noc měl podivný sen: Ukázal se mu sv. Václav, uzdravil jej a poručil, aby vystavěl ke cti Rodičky Boží chrám v Mariacelle. Jindřich napotom uzdraven a vystavěl skutečně z vděčnosti kostel.

(*Okáčova kázání.*)

155. Cellenská Panna Maria uzdravila slepou ženu.

Listiny z roku 1479. dosvědčují následující událost. Jistá žena byla 44 roků slepá. V největším zármutku uplynula jí léta tato. Hledala pomoci, ale nikde nenalezla. I doslechla o mnohých uzdraveních, jež stala se na přimluvu Panny Marie v Maria Celli. S dětinnou důvěrou volala k mocné Panně: »Ó Matko, ó Paní, aspoň jediný paprsek světla mi daruj, abych mohla jíti ku Tvé svatyni a Tebe tam viděti a vzývati.« A hle! prosba její byla vyslyšena. Světlo proniklo její uhaslý zrak, a ona mohla viděti. Pěšky na to chvákala uzdravená žena do Maria Ceili, aby vroucně Matičce Boží poděkovala.

(*Scherer: Exempel-Lexikon.*)

156. Slepý šlechtic zázračně uzdraven na přimluvu Cellenské Panny Marie.

Z roku 1595. zaznamenána jest tato pamětihodná událost: Jan Ambros, šlechtic z Turru, byl na obě oči slepý. Siuha musil ho voditi, anebo si hledal cestu pomocí hole. Tento šlechtetný muž neměl jiného přání, leč aby aspoň tolik viděl, aby mohl do své kapličky jíti a tam kněze sloužícího mši sv. viděti. Proto vroucně

modlil se k Panně Marii, aby mu ke cti Boží opět zrak darovala. Jak potěšil se, že vyslyšela ho nebeská Matka! Zrak byl mu navrácen úplně a tu nábožný šlechtic vykonal pouť do Maria-Celli a na poděkování za tak zázračné uzdravení obětoval tam zlatý kalich a stříbrnou skoro třiliberní lampu. (*Scherer: Exempel-Lexikon.*)

157. Zázračně uzdraven na přímluvu Cellenské Panny Marie.

Roku 1641. chtěl jistý zedník, jménem Šebastian Summer, navštívit svého bratra v Neulempachu. Na zpáteční cestě napaden byl tak zoufalými myšlenkami, že vlastní meč, jež u sebe měl, do prsou si vrazil. Maje meč v prsou ležel nešťastník na zemi, a krev proudila z otevřené rány. Již blízek jsa smrti, přišel nešťastník k rozumu. Zhrozil se pomyšlení, co stane se s jeho duší, a tu nalézaje jinde pomoci, vzal útočiště k přímluvě Panny Marie Cellenské a učinil jí slib, že bude tam putovati, jestliže ho tentokráte z nebezpečí života vysvobodí. A vysvobodila. Za měsíc byl muž ten zdráv a slib svůj splnil. Putoval do Marie Celli a na památku tak zázračného přispění Panny Marie zanechal tam onen meč, jež až podnes lze tam viděti a zároveň spis o této události.

(*Scherer: Exempel-Lexikon.*)

158. Cellenská Panna Maria uzdravila nemluvného chlapce.

Jistý pacholíček nemohl mluvit. Pomoc od lékařů zůstala bez účinku. Když bylo chlapci na sedmý rok, tu poradila rodičům nábožná duše jakási, aby s ním putovali do Marie Celli, aby tam vykonali sv. zpověď, sv. přijímání a dali sloužit mši sv. Když oni uposlechli a do Marie Celli přijeli, vše vykonali dle rady. Při pozdvihování promluvil hošík: »Vidíte Panenku Marii?« Rodiče radosti plakali nad jeho uzdravením. (*Frant. Musil: Rok Marianský.*)

159. Panna Maria uzdravila Marii Magdalenu Kadeovu ve Filipisdorfu.

Marie Magdalena Kadeová narodila se 5. června 1835 ve Filipisdorfu. Od rodičů dostalo se jí dobrého a zbožného vychování a od tamějšího učitele užitečného vzdělání, jež se také na životě jejím jevilo. Až do 19. roku svého byla úplně zdráva a pracovala

bud' za stavem, pomáhajíc takto rodičům, aneb obstarávala domácí práce. Když jí otec zemřel, zůstala u bratra, jemuž chalupa dědictvím připadla. Matku svou ztratila r. 1861. Nyní byla odkázána jediné na svého bratra, jenž ji vždy laskavě u sebe choval.

Po 19. roce objevily se u ní, následkem prudkého leknutí, všelijaké neduhy, zvláště křeče, jež ji tak svíraly, že na několik hodin až sebevědomí zbavena bývala. Později často onemocněla tak těžce, že musela býti zaopatřena. Všechny tyto neduhy snášela trpělivě, odevzdávajíc se vždy do vůle Boží. K nemoci této přidružily se takové vředy po celém těle, že nemohla ani jísti, ani choditi, ani spáti. Zkrátka, nemoc její byla skorem nesnesitelná, a co nejhoršího, za nezhojitelnou lékaři uznána.

Tak trápila se až do 12. ledna 1866. Toho dne snášela nesmírné bolesti. Po celý den vzdychala a i několikráte omdlela. Přítelkyně její Veronika Kindermannová střežila ji v noci. A tu Marie, nemohouc již bolestí snést, prosila jí, aby ji pokropila svěcenou vodou a s ní se pomodlila modlitbu sv. Bernarda: »Pomni, ó nejdobrotivější Panno!« Po ukončené modlitbě pravila slabým hlasem: »Bůh mi více neuloží, než mohu snést, a když nouze největší, Pán Bůh nejbližší.« Na to Veronika usnula, hlavu majíc položenu na polštáři nemocné. Tato však nespala; ležela klidně, odevzdaně a modlila se v duchu vroucně k Bolestné Matce Boží, jejíž obraz před ní na stěně visel.

Tu najednou ke 4. hodině ranní, 13. ledna v sobotu, nastala ve světnici, temnou lampičkou osvícené, jasnost a zář — zvláště u postele — jako za bílého dne. Marie uleknuvši se, vzbudila Veroniku, řkouc: »Vstaň a viz, jak zde jasno!« Veronika však neviděla ničehož. Tu spatřila Marie u pravé dolejší pelesti u nohou velikou postavu, zářící jako slunce a s korunou zlatožlutě se třpytící na hlavě. Úžasu plna, po celém těle se třesouc, prosila svou přítelkyni, aby poklekla před tou postavou. Veronika ničehož nevidouc, upokojovala Marii, majíc za to, že horečka vstoupila jí do hlavy. Tato však sepnouc ruce, zvolala: »Velebiž duše má Hospodina, a duch můj plesejž v Bohu, Spasiteli mém,« — po kterých slovech ona jasná paní — Maria Panna — líbezným hlasem pravila: »Mé dítě, od té chvíle se to hojí.« Tu postava zmizela a s ní jasnost ve světnici. Toto zjevení trvalo asi tak dlouho, co by to musil vypravovati. Marie se ihned »Magnificat« domodlila. Od té chvíle ne-

cítila již bolesti v těle a byla již tak posilněna, že se divili domácí, které dala vzbuditi, silnému hlasu jejímu. Brzy na to vstala a chodila po světnici. Již 14. ledna pracovala jako dříve. Rány a vředy byly zaceleny a celé tělo i duše zdravější než před nemocí. Náhlé toto uzdravení vzbudilo všeobecný obdiv. Nikdo nemůže je jinému přisovati, leč Božskému lékaři, jenž posud zázračně uzdravuje na přimluvu Matky své, Marie Panny.

(*P. Cyrill Kaněra: Rukověť pobožnosti
k Panně Marii Filipsdorfské.*)

160. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Teresii Diesnerovu.

Teresie Diesnerova, svobodná, 31 roků stará, z Georgsvaldu, měla po osm let tak slabý hlas, že ani okolostojící nerozuměli, když mluvila. Lékař jí předepsal parní lázně, jichž užila 24, avšak beze všeho výsledku. I užila jiných pomoci. Když ale i ty nespomáhaly, oddala se do vůle Boží. V roce 1865. přidružila se k tomuto zlu těžkost dechu a slabost taková, že sotva mohla pracovati. Již pochybováno o jejím uzdravení. Tu roznesla se zpráva o zázracích Filipsdorfských. Příbuzní nutili nemocnou, aby i ona se tam uchýlila. Avšak přílišná slabota a bázeň před cestou byly příčinou, že zůstala doma. Konečně 31. května 1866 odhodlala se jíti do Filipsdorfu. Přišedši do světnice milostné, klečíc, modlila se Loretanskou litanii. Když předřikající osoba vyslovila slovo: »Svatá Panno panen,« uslyšela při odpovědi »oroduj za nás« ponejprv svého hlasu. Ačkoli radostně tím byla překvapena, pokračovala přece v modlení a teprve po ukončené modlitbě zvěstovala své matce, že opět hlasu nabyla. Matka i přítomní radostí zaplakali a díky činili Bohu, jenž tak milostivě zde působil. Teresie byla odtud při hudbě a zpěvu do Georgsvaldu doprovázena a důvěra v Pannu Marii rozmohla se velice. Od té doby jest úplně zdravá a pracuje pilně jako před nemocí. Lékař, jenž ji byl léčil, vyjádřil se často ve větších společnostech, že ani lidské umění, ani pouhá náhoda ji neuzdravila, nýbrž že to jest dílo vyššího původu a důkaz tajemství plné moci onoho místa.

(*P. Cyrill Kaněra: Rukověť pobožnosti
k Panně Marii Filipsdorfské.*)

161. Panna Maria Filipsofská uzdravila Marii Donatovu.

Marie Donatova, dcera Emanuela Donata, v městě Lodž, v ruském Polsku, byla přes rok tak podivně chorobná, že nebyla k vyhojení. Tu obrátili se rodiče její ku svým rodičům v Georgsvaldu bydlícím, aby jim poslali pláténko na onom zázračném místě dotýkané, a za nemocné dítě jejich devítidenní pobožnost tam vykonali, kterouž také sami doma chtějí konati. To se stalo, a již sedmý den konané pobožnosti dítě ozdravělo. Uzdravení toto vzbudilo v Polsku velký obdiv, tak že mnoho nemocných odtud do Filipsofsku putovalo, kdež také zdraví nabylo.

(P. Cyrill Kaněra: Ruk. pobož. k Panně Marii Filipsofské.)

162. Panna Maria Filipsofská uzdravila Magdalenu Langhausovu.

Magdalena Langhausova, svobodná dívka v Georgsvaldě v Čechách, ležela od jedenácti let, trápena dle výroku lékařů nevyhojitelným neduhem míchy v páteři a prudkými křeči, beze vší pomoci na loži. Nohy její byly pakostnicí zkrouceny do té míry, že nemohla obrátiti se ani na levo ani na pravo. Při tom často nemohla pro křeč čelisti, která jí ústa úplně svírala, po mnoho týdnů ničeho požívat. Když někdy pokusila se něco snísti, dostavilo se hned prudké chrlení krve, přece však snášela všecka ta trápení stále se vší oddaností do vůle Boží, svaté přijímání bylo jí ze všeho nejmilejší, její jediná radost a posila.

V posledních dnech r. 1866. měla po tři noci stejný sen. Sv. Lidvína, která sama 38 let hrozně trpěla, dala jí na rozum, aby se dala donést do blízkého poutního místa Filipsofsku pro dobro ne-li těla, aspoň duše. Dala se tam odvézt na saních dne 7. ledna 1867. při strašlivém nečase a chumelici, a dostala se do Filipsofsku podobná víc umírající než živé v stavu nejžalostnější a zcela bez sebe. S velikou námahou ji vzali ze saní a donesli na lůžko ve studené modlitebni připravené vedle místa, kde Matka Boží se zjevila. Jen málo osob bylo přítomno; všichni modlili se za nemocnou, ale chladný vzduch světnice působil tak škodlivě na oslablé ústrojí Magdaleny, že jsouc bez vědomí musila býti přenesena do obydlené světničky vedle síně. Teprve s půlnocí byla přenesena znova do modlitebny a modlila se u místa, kde se stalo zjevení. Skrovná společnost jen čtyř osob ve světnice nechtěla

Bl. Panna Maria v příkladech.

... a r. 1865. třetí.

tiše, až nemocná konečně opět nabyla smyslů a slabým hlasem promluvila k sestře vedle ní klečící, že nyní asi umře, aby jí podali jen ještě něco málo vody; potom vyslovila, že si přeje, aby se modlili nahlas.

Její přítelkyně modlila se loretanskou litanii. Nemocnou teď uchvátil jakýsi křeč, i kašlala mnoho krve. Zatím co v modlitbě se opakovalo třikráte: »Maria, — uzdravení nemocných, oroduj za nás«! zpozorovala sestra ubohé trpitelky, jak její nohy po mnoho let zcela zkrivené pojednou se natáhly a zpod pokrývky viditelně se ukázaly. Dříve by se byly musily spíše přelámati, než by se byly narovnaly.

Výkřik radostně překvapené sestry zvěstoval přítomným tento znamenitý výjev. Nemocná pak zvolala plna radosti: »Jsem zdráva, necítím již žádné bolesti, musím vstáti a políbiti svaté místo.« Všichni přítomní rozplakali se hlasitě, když viděli, že ta, o kteréž mysli, že jest blízka smrti, teď náhle uzdravena peřinu odstrkuje, z lože svého utrpení vstává a mnoho slz radostí roníc kleká a posvátné místo zjevu líbá. Od té doby necítila nemocná žádné bolesti, všechny křeče pominuly, veliký nežit zmizel, všecka bolavá místa na těle byla zahojena. (*Frant. Musil: Rok Marianský.*)

163. Panna Maria Filipsofská uzdravila Matildu Rudolfovu od nemoci čivů.

Matilda Rudolfová, nar. ve Filipsofsku, 28 roků stará, svobodná, trpěla po deset let slabostí čivů tak, že byla neschopna i té nejmenší práce; teplejší vzduch světnice, hlasité mluvení, a každý silnější hřmot byly jí tak nesnesitelnými, že jí zvláštní komůrka uprázdňena býti musela, kdež ustavičně ležíc, jako dítě obsluhována býti musela. Všechny pokusy, zemdlené tělo posilniti, byly marny. Lékař Dr. Ulbrich, s nímž byla pokrevně spřízněna, a jenž si všemožnou dal práci, by jí pomohl, vyslovil se, že jí není žádné pomoci. Její slabost někdy tak vzrostla, že musela býti zaopatřena.

Tu obrátila se Matilda k Marii Panně. Dala se 21. dubna 1866 na stolicí donésti do světnice zázračné, asi deset minut od ní vzdálené. Sotva tam byla přinesena, pocítila hned neobyčejnou změnu na celém těle. Byla najednou tak posílněna, že snesla časté vrzání dveří, že i té modlení přítomných, teplý vzduch, ano i klečení na hr. ji dodával. Modlila se vroucně z hloubi srdce svého. Ku konci

hodiny byla již tak silná, že by byla sama pěšky šla domů, kdyby prudký déšť byl neučinil kluzkou cestu. Druhý den dala se tam opět donésti a tu se ponejprv navrátila pěšky, zcela bezpečně chodíc a zdravou se cítíc, při plesání svých spoludružek a zpěvu »Bože, chválíme Tebe« domů. Zde jedla ponejprv opět v kruhu svých bratrů a sester, a navštívila po několika dnech chrám Páně, asi hodinu vzdálený, aby Bohu všemohoucímu přinesla oběť chvály a poděkování. Mnozí spoluvesničané nemohli ji již poznati. Až posud zastává zdravá a veselá své domácí práce, navštěvuje i při špatném počasí chrám Páně a může i ten nejhrubší hřmot snést.

(*P. Cyrill Kaněra: Ruk. pobož. k Panně Marii Filippsdorfské.*)

164. Panna Maria Filippsdorfská uzdravila Františka Fabicha.

František Fabich z Neugrafenvaldu (farnost Schluckenavská), 47 roků starý, ženatý muž, raněn byv několikráte mrtvicí a nastydnuv, připoután byl trvale k lůžku. Trpěl veliké bolesti, tak že často vědomí zbaven byl. Lékaři hojili ho beze všeho výsledku. Byl tak slab, že nesnesl ani hlasité řeči ani světla, požíval málo, spal zřídka a ustavičně se potil. Schluckenavský duchovní správce, jenž ho několikráte byl zaopatřoval, potvrzuje bidný stav tohoto neduživce a praví, že často si musil pospíšiti, aby při vědomí nemocnému sv. svátosti mohl uděliti. Tento stav jeho trval od března roku 1859., tedy celých sedm let. 17. května 1866 dal se též dovézti do Filippsdorfu a začal devítidenní pobožnost. Již 18. května cítil velké ulehčení a 22. května šel beze vší pomoci do zázračné světnice, a několik dní později navrátil se zdrav a vesel domů.

(*P. Cyrill Kaněra: Ruk. pobož. k Panně Marii Filippsdorfské.*)

165. Panna Maria Filippsdorfská uzdravila Antonína Streita od boule.

Antonín Streit, domkař a tkadlec v Dittersbüchelu, blíže Friedlandu, 53 let starý, ženatý, onemocněl v únoru 1863 na zimnici čivni a musel následkem toho sedm neděl ležeti. Lékařská pomoc mu sice pomohla z postele, ale nedlouho na to vyrostla mu na pravé straně prsou ošklivá boule, která se brzy rozšířila, hnisala a bolesti veliké působila. Lékař zase zavolán, ale boule nechtěla zmizeti. V roce 1864. narostla mu boule druhá a r. 1865. třetí.

Nemocný mnoho musel snášeti bolestí; již nemohl ani pracovati ani jísti, poněvadž po každém požití, po každé činnosti se bolesti zvětšily. Nemocný užíval až do jara r. 1866. vnitřních prostředků proti tomuto neduhu a poněvadž často z jedné otevřené boule na prsou malé kostky vyčnívaly, vyjádřil se lékař, že snad kostižer nastane a nemocnému více pomoci nebude. Proto upustil Streit od léčení a oddal se osudu.

V létě r. 1866. uslyšev o zázračných uzdraveních na místě Filipsdorfském, navštívil je, ale nezdržel se zde dlouho. Aniž by byl ulehčení našel, navrátil se domů. Začátkem září r. 1866. vydal se syn jeho František, truhlářský tovaryš, do světa na zkušenou. Nemocný otec mu nařídil, aby šel skrz Filipsdorf a tam se opět vyptal, jak by, jsa nemocen, měl se k Panně Marii o pomoc a přímlovu obrátiti, aby byl vyslyšen. Ve Filipsdorfu radili mu, aby svému otci poslal kus plátna na svatém místě posvěcený, a to plátno aby nosil na nemocném těle, k Panně Marii konal devítidenní pobožnost a přijal sv. svátosti. To se také stalo. Syn poslal otci plátěný pás, tento se jím obvázal v pevné důvěře v přímlovu Marie Panny, vykonal devítidenní pobožnost k nejblahoslavenější Marii Panně, a boule začala se hojiti, otevřená místa zacelovati a nemocný necítil od té chvíle. co měl plátno na těle, žádných bolestí více. Nyní se cítí mnohem zdravějším a silnějším než dříve a vzdává chválu Té, která nikoho neopouští, kdo se k Ní s důvěrou utíká.

(P. Cyrill Kaněra: Ruk. pobož. k Panně Marii Filipsdorfské.)

166. Panna Maria Filipsdorfská uzdravila Karolinu Füsselovu od silných křečů.

Karolina Füsselová z Varnsdorfu, 30 let stará, svobodná služka doktora mediciny, Jana Siebera ve Varnsdorfě, trpěla přes tři roky na silné křeče, kteréž ji pokaždé smyslů zbavovaly, tak že bez sebe k zemi klesala. Křeče ty později tak často se opakovaly, že někdy 20- až 30krát za den upadla. Sebe nepatrnější leknutí uvrhlo ji již k zemi. Její stav dle svědectví lékařského byl nad míru trapný a zvláštní. Pomoc lékařská nic neprospívala. O její nemoci — za nezhojitelnou pokládané — věděli všickni domácí, jakož i bratr pana lékaře Siebera, bývalý spiritual semeniště Litoměřického, a jiné osoby.

Tu obrátila nemocná své zraky k Panně Marii Filipisdorfské. Dne 22. ledna 1867 dala se tam na saních dovézt. Zde nemoc dostoupila největší krutosti, jakoby Maria Panna její důvěru zkoušeti chtěla. Konečně byla i ona vyslyšena. Hned 25. ledna modlíc se litanii loretanskou pocítila v sobě jakýsi nadobyčejný převrat, tak že sama kleknouti a tři čtvrtě hodiny spolu se modliti mohla. Po »Amen« zvolala hlasitě: »Pojďte, lidé, chvalte a oslavujte se mnou Pána, neboť jsem svých bolestí sprostěna!« Tento neočekávaný výkřik, jenž srdce všech sladce i hrozně projel a mnohým slzy radosti vyloudil, byl úplnou pravdou; neb od té chvíle uplynulo přes 1½ roku a nemoc již se neobjevuje.

(*P. Cyrill Kaněra: Ruk. pobož. k Panně Marii Filipisdorfské.*)

167. Panna Maria Filipisdorfská uzdravila Karolinu Finkovu od různých nemocí.

Karolina Finková, manželka Frant. Finka, zahradníka v Liebverdě v Čechách, 44 roků stará, onemocněla těžce v říjnu 1866. Její nemoc pozůstávala v bolestné pakostnici a v jiné vnitřní bolesti, která byla následkem nešťastného porodu, a o níž se lékař prohlásil, že na ni zemřítí musí. Také mívala srdeční vadu a velmi silné tlučení srdce. Byla pravou mučenicí. Po šest měsíců nemohla se ani s postele hnouti. Léčení dvou obratných lékařů bylo marné. Po čtyřměsíčním trápení byla 6. března 1867 zaopatřena. Tu vznikla v duši její myšlénka, hledati pomoc tam, odkud jediné přijítí mohla, totiž u Matičky Boží. I žádala býti donesena do Filipsdorfu, avšak domácí jí to vymluvili, že to není pro přílišnou slabost její možno. Ona však od svého neupustila. Byla tedy donesena do Filipsdorfu. Zde vykonána za ni pobožnost. Na zpáteční cestě bylo jí již lépe, necítila tak prudkých bolestí a nemoc se ztrácela. Za několik neděl úplně ozdravěla. Kdo viděl dříve nemocnou a pohlédl na ni nyní, musel zvolati: Maria Panna to učinila! —

(*P. Cyrill Kaněra: Ruk. pobož. k Panně Marii Filipisdorfské.*)

168. Panna Maria Filipisdorfská uzdravila Jana Metznera od bolesti hlavy.

Jan Metzner, městský strážník v Ústí nad Labem, byl v uherském tažení r. 1849. tak na hlavě poraněn, že od té doby náramné bolesti hlavy trpěl. Dne 14. listopadu 1867 onemocněl nadobro. Tamější

lékař Bastýr nemohl ho nijak vyhojiti. Chtěl se podrobiti již i bolestné operaci. dříve však uchýlil se k Panně Marii Filipšdorfské a přislíbil, nalezne-li pomoc, že osobně ve Filipšdorfu vykoná devítidenní pobožnost na poděkování. Když bolesti byly nejprudší, dal si obraz nejsvětější Panny Filipšdorfské pod hlavu a vykonal modlitby s nehlubší vroucností. Hned se mu ulevilo. a za několik dní byl úplně zdrav. V květnu putoval do Filipšdorfu, aby za zázračné uzdravení Marii Panně poděkoval.

(*P. Cyrill Kaněra: Ruk. pobož. k Panně Marii Filipšdorfské.*)

169. Panna Maria Filipšdorfská uzdravila Marii Šolcovu.

Marie Šolcova, dvacetiletá, svobodná dcera Mořice Šolce v Starém Varnšdorfu, byla od 18. roku skoro ustavičně nemocna. Lékaři nedávali žádné naděje na uzdravení. Bolesti nemocné tak vzrůstaly, že nemohla již ani ležeti, ani spáti. I přál jí každý smrt, aby sprostěna byla tak nesnesitelného trápení. Z počátku srpna zdálo se jí, aby šla do Filipšdorfu, že se tam uzdraví. Avšak pro nemoc nemohla. Tu však pojednou nemoc její zlepšila se tak, že 20. srpna r. 1867. mohla s matkou vydati se na cestu. Po mnohých obtížích došla žádoucího místa a započala zde novenu (devítidenní pobožnost). Avšak lépe jí nebylo, spíše hůře. Tu jí radili, aby se opět domů navrátila. Prvního září byla ještě do zázračné světnice dovedena, když však ještě ani nyní se jí neulevilo, chtěla ji matka zavézt domů. Než nemocná nechtěla a prosila matku, aby zůstaly. Tato však nechtěla přivoliti. Navštívila tedy ještě jednou Marii Pannu v zázračné světnici, posadila se tu na lavici, dala rozžítí svíci a vroucně se potichu modlila. Pojednou zvolala hlasitě »Zdravas Maria!« Když se tento »Zdravas« pomodlila padla, matce v náručí a zvolala: »Matko, již mohu mluvit, jsem zdravá. nic mi již nechybí.« A od té doby jest úplně zdravá.

(*P. Cyrill Kaněra: Ruk. pobož. k Panně Marii Filipšdorfské.*)

170. Zázračné uzdravení nemocné na přímlovu Panny Marie Filipšdorfské.

Že ve Filipšdorfu posud pramen milosti není vyčerpán, dotvrzuje následující zázračné uzdravení jisté ženy z Kralovské u Ostrice v Sasku, kteréž se událo v měsíci říjnu r. 1868., jak sám

manžel její vypravuje a kteréž i z protestantské strany za zázrak se uznává a udává. Manželova výpověď zní: »Já dole podepsaný dosvědčuji tímto před každým katolíkem i nekatolíkem, věřícím i nevěřícím, tuto událost. Má manželka rozená v Kralolesích u Ostrice 23. října 1843, která povahou svou poněkud úzkostlivá jest, lekla se, když jsme jedenkráte z návštěvy se domů vracejíce na cestě slyšeli, že stavení naše vyhořelo, tak velice, že dostala do pravé ruky třesení, kteréž se časem vracelo. Podruhé se lekla dne 25. července, kdy ji napadl pes, a tu vrhlo se třesení do pravé ruky opět tak, že děsným způsobem semotam sebou házela, a to tak rychle, že jsme nestačili se dívat. Toto třesení trvalo bez ustání, a pouze ve spaní, a tu teprve, když manželka tvrdě usnula, utišila se ruka, ale za to při probuzení se tím více chvěla. V této své tísní obrátila se na doktora Fišera v Ostrici. Po tři neděle užívala má manželka lékařských prostředkův, ale beze všeho zdaru. Jeden známý evangelický pastor v Riedu, jemuž jsme toto utrpení sdělili, nám dodával mysl i důvěry v Boha, a doporučoval nám doktora Joachyma, slovutného lékaře z Hořelic. Doktor Joachym uznal zpočátku nemoc za zhojitelnou, posléze pochyboval o zhojení, když po sedmínedlním léčení zlo neochabovalo. Spolu rostlo i naše bédování, až jsem posléze v této veliké tísní bral své útočiště do Filipsdorfu ke trůnu milostiplné Panny Marie, kam jsem v nejrozmanitějších potřebách svého života posud nikdy nadarmo zraků svých neobrátil. Dne 9. října vydala se moje manželka na cestu do Filipsdorfu a slíbila mi rukou dáním, že se slibem, který Matce Boží jsem učinil, jestliže se uzdraví, dokonale bude srozuměna. Nemoc dosáhla nejvyššího stupně, ubohá žena nevěděla často pro mdlobu, kam má ruku položit. Mnozí, kteří se s ní vraceli domů po železnici, žasli při spatření toho třesení ruky. Poslední cestu ze Žitavy do Kralolesů konala pěšky, a to schválně, aby jí nikdo na cestě v modlitbě nepřekážel, a hle — mezi Žitavou a Hiršfeldem přestalo pojednou škubání ruky a zmitání její; když manželka z této pouti domů přišla a neduh nadobro zmizel, radostné bylo opětné naše setkání. Když jsme později i evangelickému pastorovi v Riedu o tom zprávu dali, nazval i on toto uzdravení zázrakem, a by přesvědčiti se mohli i jeho domácí, svolal je. A tak byla i celá naše obec, která utrpení mé manželky znala, svědkem jejího náhlého uzdravení, jež my pouze a jedině pouti do milostného města Filipsdorfu připisujeme.«

(*Květy Mariánské roč. V.*)

171. Panna Maria Filipsofská uzdravila nemocné dítě.

Důstojný p. Fr. Štorch v Jiroleších obdržel z pražského mateřince milosrdných sester sv. Karla Boromejského následující podivuhodnou zvěst: Marie, dítě rolníka Pavla Bartoše v Holičích, v Nitrianské stolici v Uhrách, přišlo na svět docela zdravé; po několika však nedělích se osypalo na celém těle, ruce i nohy se mu zkrivily, hlavičku mělo vyvrácenu do zadu a ve tváři bylo čisti blbost. Všechna pomoc lékařská byla marna. Zarmoucená matka, nevědouc, kam se obrátiti o pomoc, poprosila jistou osobu, aby se za dítě modlila, buď aby přece bylo zdravo, buď ať si je Pán Bůh vzal. I vypravovali sklíčené matce o prokázaných milostech ve Filipsofsku, a dali jí obrázek, na místě zjevení dotýkaný, s doložením, aby jej na dítě položila a s plnou důvěrou vzývala Matku Boží. A hle! Za několik dní přišla matka, plná radosti, že jest dítěku lépe. A ono se vskutku lepšilo den ode dne, až za krátký čas ozdravělo úplně a i blbost zmizela, tak že dítě jest úplně zdravo a přiměřeně svému věku vtipno a rozumno. *(Škola Božská. Srdce Páně r. 1877.)*

172. Panna Maria Filipsofská uzdravila tři děti.

Jistá rodina z farnosti hnojické měla nemocné dvě děti, které žádný lékař již vyhoviti nemohl; každý jen krčil rameny nedávaje žádné naděje na vyléčení. I obrátila se tato rodina ve sklíčenosti své k Panně Marii Filipsofské a konala devítidenní pobožnost s tím úmyslem, že dojdou-li té milosti vyslyšení, vše k větší cti a chvále Rodičky Boží ve „Škole Božského Srdce Páně“ uveřejní. A hle! jakoby Rodička Boží zvláštní měla zalíbení v těchto dítkách, po vykonané devítidenní pobožnosti obě děti počaly se uzdravovati a jsou nyní, buď Bohu chvála, dokonale zdravé. Než rodina tato dílem z ostychu, dílem z nedbalosti na svůj slib pozapomněla vše ve „Škole Božského Srdce Páně“ uveřejniti. Když pak po nějakém čase třetí dítě onemocnělo, děvče asi dvanáctileté, a tak ležce, že několik hodin mrtva zůstávala, a rodiče odnikud pomoci ani rady nenalezali, rozpomněli se na svůj nevyplněný slib Rodičce Boží, domnívajíce se, že jich Panna Maria upomíná na vyplnění slibu; ustanovili se tedy svatosvatě na tom, že vykonají opět devítidenní pobožnost k Panně Marii za uzdravení tohoto děvčete a že vše uveřejní. A opět došli té milosti vyslyšení, tak že ani nejmenší

známky nemoci na tomto děvčeti pozorovati není. I přinesla nyní matka těchto dítek všecka blažená a plná ~~líků~~ Rodičce Boží za tyto milosti k nížepsanému na mši sv. za ~~poděkování~~ Pánu Bohu a Rodičce Boží s tou snažnou prosbou, abych místo ní Vaši vele-důstojnost o uveřejnění toho ve »Škole Božského Srdce Páně« po-prosil, což tímto milerád činím a dosvědčuji pravdivost těchto udání.

(K. B. Škola Božsk. Srdce Páně r. 1884.)

173. Svatohorská Panna Maria uzdravila nemocnou ženu z Obořiště.

V Obořišti roznemohla se jistá žena. Byla několikráte za-opatřena; neboť nemoc zdlouhavá nebrala konce a lékař pomoci nesliboval žádné. Hlavní nemoc byla nezhojitelný otok a výtok pravé nohy docela umrtvené. Hnis tekł z několika ran. Na radu ně-kolika moudrých hlav dala se zavézt k zázračnému »doktorovi« kamsi u Prahy. Ten tak dovedně »napravoval« nohu, že ji zlomil, a když policie jeho zázračné klinice učinila přítrž, byla ubohá ještě v bi-dnější stavu dovezena domů. Stav její byl beznadějný, přála si raději »umřítí. Teprve v létě r. 1882. mohla pomocí dvou berlí pomalu belhati. Když pak z osady svatopolské konati se měl průvod o Navštívení Panny Marie na Svatou Horu a nemocná o tom zvěděla, pronesla slova: »Toho já nevydržím pro svou lítost, že také spolu nemohu.« I vrátila se k rodičům, u nichž byla v ošetřování, a na-máhavě půl třetí hodiny před slavností v sobotu vlekla se po silnici. Jak jí bylo u nové hospody, když uviděla Svatou Horu před sebou! Ale také kroku již učiniti nemohla. Klesla k zemi. Dopravili ji do hostince »u Sebastopolu.« Srdce jí pukalo, když viděla všechny své známé kolem sebe jíti na Svatou Horu: sama musila zůstatí dole, ač tak blízko byla. Bez vlády netoliko nohou, nýbrž i rukou byla naložena na vůz. Doma činila si výčitky, že ji Rodička Boží proto neprijala, že »neuposlechla rodičů, ba že se neměla podruhé vdávat. Bědovala, že před tím měla ruce k práci, nyní že jí i jídlo do úst dávatí mušejí. Pohled na ni rozrýval srdce. Nevěrec by řekl: »Tot ten zázračný účinek pouti a úcty Marianské. My sami nevěděli rady ani útěchy. Nemocná se brzy vzpamatovala a plna důvěry a ka-jichnosti zvolala: »Však já si to přece vyprosím, že budu viděti Pannu Marii Svatohorskou.« Oči se jí zaleskly, my ji poručili Bohu.

V lednu m. r. v zábavě uspořádané ve prospěch chóru kostelního přinesla nám táž žena piva ve sklenicích, na jednu nohu trochu napadajíc. »Která je to? To není možno, aby ona to byla,« zvolali mnozí ze sousedů. Tak divil se i správce, jenž úsudek doktorův loni byl slyšel. — Jest to ona skutečně, chodí docela bez berly, ano běhá a šuká vesele, a dnes, v sobotu dne 3. listopadu 1883. jsem ji uváděl jako šťastnou matku, plnou zdraví, s nově narozenou dceruškou na rukou k oltáři. (*Frant. Musil: Rok Marianský.*)

174. Panna Maria Svatohorská vrátila studujícímu mladíku zrak.

V roce 1880. hoch dvanáctiletý — primán — poranil si právě oko při hře s kapslami, jichž ku předovkám se užívalo, tak že se bylo obávati, aby o ně nepřišel a že dosud jím nevidí. Byl lékařem poslán do Prahy. Dříve než odejel, k návodu zbožné své matky obrátil se k Panně Marii Svatohorské s prosbou, aby buď mu zrak zase navrátila, nebo oko zachovala. Pobyt rok v Praze vrátil se s okem celým, ale zrak vrácen býti nemohl ani nejdovednějším lékařem. Než i to, že oko nemusilo býti operováno ani vyňato a že na pohled jako zdravé jest, pokládáno jest za vyslyšení proseb k Matičce vyslaných. Uvážíme-li nyní, co namáhání očí stojí osmi- až desíleté studování na gymnasiu a ústavě učitelském. při čemž mnoho mladíků, kteří na začátku dobrý mají zrak, ku konci krátko-zrakými se stávají, uznáno jistě za podivuhodné zachování zraku mladíka našeho, který po celý čas studií na ústavech výše jmenovaných celkem osm let namáhati musil jen oko levé; a přece jím tak dobře vidí nyní 24letý — jako desíletý. Mimo to ani jednou za celých dvanáct let necítil žádných bolestí ani ve zdravém, ani v raněném oku, čeho lékaři obavu vyslovili. Není-liž to podivuhodné?

Ještě v jiném případě ukázala Panna Maria Svatohorská, jak odměňuje důvěru v Boha a v Její pomoc. Před dvěma léty téhož mladíka stihlo jiné neštěstí — a to nebezpečenství utonutí. Plavil se s přítelem svým F. na loďce po rybníku. Neumí plovati do dnes. V prostřed rybníku chtěl přítel F. loďku v rychlejší uvéstí pohyb, loďka se však převrátila a padla ke dnu. Nebezpečí utonutí a snaha zachovati si život napjala všechny síly mladíka, zvláště když viděl, že přítel F. sám zápasí s vlnami a o pomoc volá. Než břeh byl ještě daleko a síly pryč. Již se ponořoval. V tom okamžiku padl zrak jeho na Svatou Horu, a to vzbudilo v tonoucím důvěru pevnou.

že ho Maria Panna neopustí a zahynouti mu nedá. Klesl ke dnu. Než dozorce z plovárny se svlékl a přiběhl po hrázi proti místu, kde nehoda se udála, a než utonulého vyhledal, uběhlo dle výpovědi svědků zatím se sběhnuvších asi dvacet minut. Po dlouhém úsilí a přispěním medika, známého to mladíkova, podařilo se jej k životu přivést. Mnoho však nechybělo a nebylo by ho dnes mezi živými. Vzpomínka na toto nebezpečí a podivuhodné zachránění života jakož i zraku vzbuzuje v mladíku vroucí díky, jimiž povinnován jest Matičce Boží po celý svůj život.

(„*Obrana víry*“ 1892.)

175. Zázračné uzdravení na přímluvu Svatohostýnské Panny Marie.

Před nedávnem vypravovala mi věrohodná osoba následující událost, již se potvrzuje, že Matička Svatohostýnská až podnes divy tvoří.

V osadě Dl . . . na Mo . . . žije dívka jménem F . . . , jež po sedm let těžce stonala na bolesti v nohách, nemohouc sebou hnouti ani lože opustiti. Lékařská pomoc byla marna. I stalo se před nějakým časem, že podnikla matka nemocné dívky pouť na Svatý Hostýn a přinesla domů v nádobě vodu ze studnice Svatohostýnské, jakou poutníci s sebou nosívají. Když přistoupila matka s vodou k loži nemocné dcery, sáhla tato po nádobě s vodou a plna důvěry v pomoc Rodičky Boží potřela si několikrát nemocné nohy své. A hle! za nedlouho jakousi palčivost cítila, a když několikrát si nohy natřela, značnou úlevu cítila. Když byl první džbán vypotřebován, podnikla matka pouť pro druhý, a než tento vypotřebovala, měla nohy úplně zdravé. Zázračné toto uzdravení netají nikomu a hotova jest, jak mi řečeno, i osobně ztvditi.

(*Škola Božsk. Srdce Páně* 1884.)

176. Svatohostýnská Panna Maria uzdravila nemocnou dcerušku a manžela.

Před dvěma léty rozstonala se těžce jediná moje osmiletá dceruška a po přestálé této nemoci zůstaly ubohému dítěti smutné následky. Po nemoci tak hbité dítě nemohlo následkem bezvlády levé nohy choditi a ani levou rukou nemohlo vládnouti, tak že se musilo nositi a ošetřovati jako malé dítě po celých 8 měsíců. Ve

smutné této době roznemohl se těžce i manžel můj a ležel po 3 měsíce. tak jsa skličěn těžkou nemocí, že každý pochyboval o jeho uzdravení. Ve své veliké starosti modlila jsem se často vroucně k Nejsv. Srdci Páně a k Matce Boží a jednoho dne putovala jsem i s nemocnou dceruškou svojí k Matce Boží Svatohostýnské a zde vzývala jsem vroucně Matku Boží o sílu a pomoc ve své veliké bolesti. Neprosila jsem nadarmo; neboť neuplynulo ani 14 dní, když moje dceruška již počala choditi a nemocnou rukou vládnouti, a nežli minul měsíc, chodila již sama. i rukou mohla vždy víc a více pracovati. V krátce po té uzdravil se i manžel můj úplně. Za uzdravení toto dvou mi tak drahých osob, dcerušky a manžela, vzdávám Nejsv. Srdci Páně a přesvaté Panně Marii Svatohostýnské nejvroucnější díky.

(Škola Božsk. Srdce Páně r. 1889.)

177. Panna Maria Svatohostýnská uzdravila ochromenou na nervu v ruce.

Františka, dcera Josefa a Anny M. z B. na Moravě, rozstonala se, jak matka pravila, na trhání nervů v rukou, což ji po delší dobu tak svíralo, že, ač mladá a silná jest, nemohla ničeho v rukou držeti. Lékař, jehož rodiče přivolali, pravil, že neví žádné pomoci. Byla tedy k další práci neschopna. V té úzkosti prosila otce svého, aby jí přinesl vody ze Sv. Hostýna, že má velkou důvěru k Matičce Boží Svatohostýnské a doufá tou vodou na přimluvu Rodičky Boží se uzdraviti. Otec chvátal na slavnost sv. Andělů strážných na Sv. Hostýn a přinesl vodu. Františka koná devítidenní pobožnost k Rodičce Boží Svatohostýnské a slibuje, jestli vodou, kterou zchromlé ruce dává umývati, na přimluvu Matičky Boží zdraví nabude, že ve „Škole Božsk. Srdce Páně“ to uveřejní. A hle! Když osmého dne přijala po zkroušené zpovědi velebnou Svátost oltářní, bývalou sílu v rukou pocítila a jako dříve pracovati mohla. Matka pak na Sv. Hostýn přichvátala a radostně vypravovala, co se přihodilo; prosila také, by duchovní správce Svatohostýnský tu podivnou událost ve „Škole Božsk. Srdce Páně“ uveřejnil.

(Škola Božsk. Srdce Páně r. 1889.)

178. Panna Maria Svatohostýnská uzdravila nemocného chlapce.

Případ tento, ve kterém naše Matička Svatohostýnská se ukázala býti divotvornou, stal se asi před osmi roky. Manželé Z. měli chlapečka prvorozeného, kteréhož popadlo bředisko (božec). Ubohý chlapec mnoho trpěl a častěji téměř umíral, tak že mu otec třináctkrát hromničku rozžal. Ovšem že nerostl a nesílil, tak že matka tříletého chlapce jako malé dítě nositi a chovati musila. Jednou opět, když jej bředisko uchwátlo a matka nad dítětem hořekovala a rukama lomila, přišla poutnice ze Sv. Hostýna a vidouc matku hořekovati a dítě strašně se svíjeti, těšila matku, řkouc: »Neplačte tak, panímámo! Panna Maria Hostýnská pomůže; tady nesu vodu, umyjte chlapce a pomodlete se se mnou k Rodičce Boží Hostýnské.« Matka tak učinila a hle, chlapec očividně okřál, sesílil a rostl tak, že s ním rozradostnění rodiče za nedlouho na Sv. Hostýn putovati mohli. U sv. vody Hostýnské jej opět umyli a chlapec od té doby tak je zdravý, silný a schopný, že druhé děti téhož věku předčí. Otec slíbil, že z vděčnosti za toto uzdravení Rodičce Boží Hostýnské postaví buď kapli nebo sochu. Slib ten r. 1887. tím způsobem vyplnil, že před svým domem v K. dal postaviti krásnou kamennou sochu Panny Marie Hostýnské. Kazatel při svěcení té sochy mohl žasnoucím lidu na zdravého chlapce již jedenáctiletého a před sochou stojícího ukázati. Od té doby vděční rodiče putují každý rok s dítětem tím na Sv. Hostýn k Matce Boží, která tamo divy tvoří.

(Škola Božsk. Srdce Páně r. 1889.)

179. Panna Maria Svatohostýnská uzdravila nemocnou sestru Kornelii.

Ctihodná sestra Kornelie churavěla rozčilením a oslabením čivů, tak že každý pohyb působil jí bolesti; sotva že mohla psáti, jak se jí ruce trásly. Chodila sice, ale bylo se jí velmi přemáhati a velké bolesti snášeti. Zkoušela také to a ono, ale marně, a tak bylo usnešeno sprostiti ji úřadu jejího, což jí i spolusestry její bolestně dojalo. Příležitostně ukázal jsem obraz »Matky Boží Hostýnské« a tázal jsem se, zná-li ho. »Ó znám,« zvolala radostně, »Matka Boží mi již za dětství mého jednou pomohla.« Jsouc tak plna důvěry v pomoc Marie Panny Hostýnské, jala se konati devítidenní pobožnost. Spolu s ní konaly jí také mnohé spolusestry. Nejblahosla-

venější Panna Maria vyslyšela jejich prosby, a sestra Kornelie jest zdráva a koná své povinnosti, ba zastává nad to ještě těžce onemocnělou sestru jednu a tak na místo propuštění ošetřuje nyní ještě více nemocných než dříve. (*Škola Božsk. Srdce Páně r. 1881.*)

180. Panna Maria Svatohostýnská uzdravila těžce nemocnou dívku.

V osadě Suchonicích žije panna asi 26letá, jež byla po šest let sklíčena nezhojitelným neduhem. Celý ten čas trávila větším dílem na lůžku, nemohouc sebou takřka ani hnouti; na konec ještě ohluchla. Později i oslepla a ztratila řeč. Když marnou se ukázala všechna pomoc lidská, vzbudila milost Boží v oné dívce tak silnou důvěru v Matku Boží Hostýnskou, že mocí chtěla, aby ji na Svatý Hostýn zavezli, že nikde jinde leč tam dojde uzdravení. Když se jí však tato žádost splniti nemohla, ježto každé chvíle na cestě by mohla shasnouti, tu prosila úpěnlivě, aby jí donesli aspoň zázračné vody Hostýnské. Stalo se jí po vůli; a když na druhý den večer jí byla přinesena tato voda, ukazovala dívka takovou silnou důvěru v Pannu Marii Hostýnskou, že této Matce Boží nebylo lze odolati tak snažným prosbám a lkajícimu vzdychání jejimu. A Panna Maria Hostýnská ji skutečně vyslyšela a zázračně uzdravila. Napila se s plnou důvěrou té donesené Sv.-Hostýnské vody a prosila rodiče, aby ji tou svatou vodou též celou natřeli; neboť sama sebou ani hnouti nemohla. Stalo se. Rodiče v noci, utrápeni nad bolestmi jedináčka, usnuli trochu, podobně i nemocná; a když tato ráno se probudila, pravila svému otci: »Drahý otče, já jsem uzdravena!« Zdálo se jí totiž, že všechna nemoc s ní spadla. Začala rychle pookřívati. Nabyla zase nejen pravidelné řeči a sluchu, ale dlouhou nemocí její zkrivené údy byly uzdraveny dalším ještě natíráním zázračnou vodou a panna tato chodí teď docela bez hůlky a těší se z příznivého zdraví a nevykládá žádnému jinak, než že Hostýnská Panna Maria ji zázračně uzdravila.

(*Škola Božsk. Srdce Páně r. 1881.*)

181. Panna Maria Svatohostýnská uzdravila nemocné děvčátko.

V jistém údolíčku nedaleko Sv. Hostýna žije jistá mladá a zbožná paní, jejížto dítě na začátku října na božec (břed) velmi nebezpečně se rozstonalo. Všecky bolesti, které s tou hroznou nemocí spojeny bývají, se ukázaly. Dítě napadaly zimničné záchvaty

a obzvláště křečovitě trhání všech vnitřností, což někdy celý den trvalo. Často se mu jedno oko bezmála vypoulilo; hlavička se mu divně kroutila a nejednou bývalo jako bez sebe. Dobrá a zarmoucená matka nevěděla si rady. Zavolala lékaře. Ale lékař, pro svou zkušenost a vědomost po celé krajině proslulý, shlédnuv dítě, vyjádřil se určitě, že tu není žádné pomoci, že dítě za krátko buď zemře, aneb zůstane-li na živu, bude blbé a mrzákem po celý život svůj; za tou příčinou prý by si to matka za štěstí pokládati mohla, kdyby Pán Bůh ubohé dítě sobě vzal. Matka třásla se před takovým osudem svého milovaného dítěte a byla v největších úzkostech. Vidouc, že u lidí není již pomoci a žádného léku pro trápené ubožátko, povzbuzena od své zhožné sousedky vzala útočiště své k Matičce Boží Svatohostýnské a konala s velkou vroucností a důvěrou k Její cti devítník, prosíc Ji za zdraví dítěte a umývajíc je vodou Svatohostýnskou. Ano, sama nesla nemocné dítě, křečem strašně svírané, na horu do svatyně Hostýnské a klečíc před sochou Marianskou, úpěnlivě se modlila za jeho uzdravení. A ejhle! Sotva nadešel šestý den onoho devítníku, nemoc všecka zmizela. Dítě bylo úplně zdrávo. Matka Boží vyslyšela milostivě vroucí prosby skličené rodičky. Když pak lékař, který jiné víry jest, dítě bedlivě prohlédl a poznal, že je docela zdrávo, všecek udiven zvolal: »To je div, že to dítě se uzdravilo. Co pak se to stalo? Vždyť přirozeným způsobem se nemohlo uzdraviti!«

(Škola Božsk. Srdce Páně r. 1889.)

182. Svatokopecká Panna Maria uzdravila dvě dítky.

Jistí manželé slíbili již r. 1870. vzdáti díky své Panně Marii Svatokopecké za uzdravení jedenáctileté dcery, která trpěla po tři léta silnou ohnifarou a nijak se jí zbaviti nemohla. I utekli se k Matce Boží; manželka putovala do Vamberic, splnila slib, přinesši odtud věnec, který měl býti věnován Panně Marii na Sv. Kopečku. Večer před Božím Tělem umyli děvčeti hlavu za velikých bolestí, neboť divoké maso se objevovalo; na to ráno jí vlasy splekli a čistě bile ustrojili a věneček na hlavu posadili, otec sám s ní šel na průvod, pak ji uvedl k hlavnímu oltáři, sňal onen věnec s bolavé hlavy a položil na oltář, prose vroucně o pomoc. Když přišli domů, shledali hlavu bez poskvrny. Tataž rodina vzdává díky za uzdravení desíletého synka, který po tři léta padoucnici trpěl.

(Škola Božsk. Srdce Páně r. 1884.)

183. Svatokopecká Panna Maria uzdravila chromou.

Jistá žena v jedné osadě na Moravě líčila stavení; nemohouc dosáhnouti až do vrchu stěny, stoupla si na stoličku. Stolička jí však uhnula, žena spadla, při tom stoupla na hřebík ve stoličce a vrazila si jej do nohy. Noha se jí rozbolavěla, a rána nikterak se zahojiti nedala. Ani pomoc lékařská nic jí nepomohla. — Dvě léta byla upoutána na lože, rána byla ustavičně otevřena a z ní i kousky kostí jí vylezly. Po dvou letech vzala útočiště k Bl. Panně Marii Svatokopecké a slíbila, že vykoná pouť na Svatý Kopeček u Olomouce, jestliže ji Panna Maria pozdraví. Po té nemoc její se zlepšila, ale nemohouc na nohu dostupovati, musila choditi o berli. Nicméně odebrala se, jak si umínila, na pouť na Svatý Kopeček u Olomouce a tam úpěnlivě prosila Pannu Marii, aby jí vyprosila úplného zdraví. Na ten úmysl dala také na mši svatou. Než v jakém stavu na pouť přišla, v takovém odcházela ze zázračného místa. Za krátkou dobu po této pouti přišla po nějaké práci ona žena právě na to místo, kde se jí to neštěstí přihodilo. I stalo se, že právě na tom místě klopýtla, upadla, a berla se jí zlomila. Plna jsouc úzkosti, jak se bez berly dostane domů, namáhavě vstala, pokusila se jíti bez berly, a hle — již došla bez berly do světnice. Noha se jí zahojila, a žena ta dosud žije a jest zdráva. Na poděkování Panně Marii, již ona sama toto zázračné uzdravení přisuzuje, chodí rok co rok na pouť na Svatý Kopeček u Olomouce. Polámanou berlu uschovala si na památku. Osobu tu znám a já sám jsem byl tím knězem. Jemuž ona žena na Svatém Kopečku dala na mši svatou: byl jsem tam jako novosvěcenec též na pouti o slavnosti odpustkové roku 1885.

(Leopold Kolísek, farář v Olši.)

184. Křtinská Panna Maria uzdravila chromou z Březové.

R. 1639. umínila si Gertruda Dominacká z Březové na Moravě, dívka vzorných mravů, jíti do Marie Celli na pouť. Ustanoveného dne připojila se k poutnickému průvodu, pěšky chtěc celou cestu vykonati. Avšak jdouc po srázné pěšince, najednou upadla a zlomila si nohu. Zůstala na místě, nemohouc povstati a v bolestech div neumřela. Poutníci tímto případem se náramně polekali a ubohou dívku litovali. Co nyní? Pomohli jí vstáti a nutili, zdali by mohla

jiti, než veškeren pokus byl nadarmo. Nezbylo nic jiného, než naložiti ubohou poutnici na vůz a domů zavézt, což se také stalo. Doma nešťastná dívka hledala pomoci, ale ne u lékařů světských, nýbrž u Bl. Panny Marie; majíc pak za to, že Křtinská Panna Maria jest jí bližší než Cellenská, vzývala a prosila za uzdravení Pannu Marii Křtinskou. A hle, Panna Maria vyslyšela prosby chromé dívky. Noha se jí zahojila. I učinila uzdravená Gertruda slib, že z vděčnosti každoročně do Křtin bude putovati. Na dotvrzení tohoto slibu obětovala Bl. Panně Marii zlatý prsten.

Avšak roku 1651. zázračně zacelená rána — neví se ani jak — opět se obnovila. Rána počala hnisati, a Gertruda nemohla na nohu ani postoupiti. V tomto stavu uplynulo dvacet a devět neděl. Nevědouc si rady a trápena jsouc velikými bolestmi, vzala útočiště své opět k Bl. Panně Marii Křtinské. Přibližoval se totiž den, kdy slibem jsouc vázána, do Křtin chodívala, a nyní viděla, že jí to v takovém stavu nebude možno. Proto plna jsouc důvěry, se slzami v očích volala k nebeské Matce: »Ach, já přebídná! Ó Matko má, ó Lékařko má! Tys již jednou prokázala milosrdenství Své. Nyní už mne nevyslyšíš? Ach Matičko má jediná, poskytni mi léku, aby se uzdravily rány nohy mé! Navštiv nemocnou, uzdrav trpící a skoro umírající. Doved' mne k Sobě chromou, nebo raději, čeho si přeji, učin Svou přímlovou mne zdravou!« A sotva tato slova promluvila, vytekl z rány hnis, rána se zacelila a uzdravená na podiv přistojících sama povstala s postele. Dřevěné berly odhodila a když se přiblížil den pouti Křtinské, pěšky s ostatními poutníky do Křtin chváta, kdež vroucně Panně Marii za uzdravení poděkovala. Od té doby rána se již neobnovila. Zázrak tento potvrdili hodnověrní svědkové, a sice Valentin Březovský a Filip Feber, taktéž z Březové. (P. Martin Vigsius: „*Vallis Baptismi.*“)

185. Křtinská Panna Maria uzdravila od padoucnice.

Ondřej František Habel, v Brně narozený, od své maličkosti trpěl padoucníci. Starostliví rodiče byli nad tímto neštěstím velice zarmoucení a byli by obětovali nevím co, kdyby byli věděli, že svému miláčkovi pomohou. Od r. 1635. až do r. 1638. nemoc ta byla tak veliká, že chlapec byl ustavičně v nebezpečení života. Rodiče hledali pomoci u výtečných lékařův, avšak veškerá pomoc lékařská ukázala se tu bez výsledku, bez účinku. Konečně vzpomněli

si rodiče na Bl. Pannu Marii ve Křtinách. Jí tedy odporučili svého syna a učinili slib, že syn ten vstoupí do kláštera Praemonstratů v Zábrdovicích, jestliže mu Panna Maria vyprosí zdraví. A Panna Maria skutečně vyprosila zdraví. Neboť sotva nemocný donesen byl do svatyně Křtinské, a sotva před oltářem hlavním rodiče jeho slib učinili, že syna svého Panně Marii obětovati chtějí, již nemoc se nevrátila; dítě rostlo, až dle slibu roku 1660. vstoupil Ondřej František Habel do kláštera Praemonstratů v Zábrdovicích.

(*P. Mart. Al. Vigsius: „Vallis Baptismi.“*)

186. Křtinská Panna Maria uzdravila bolesti hlavy.

Joachim Ignác Burghauser, zlatník a měšťan z Brna, buď nestřídmostí, buď jiným způsobem přivodil si silné bolení hlavy. Nemoc tato trvala už celý rok, a Burghauser vynakládal mnoho peněz na prostředky, aby si od bolení hlavy pomohl, ale vše nadarmo. Bolest ta byla velice prudká, nesnesitelná. Konečně rozpomenul se měšťan ten, že by jinde hledati měl pomoci, nežli u lékařů světských, totiž u Panny Marie Křtinské. Chtěje osobně poutní místo navštívit a zdraví si tu vyprositi, dal se do Křtin dovézt. Ve svatyni Křtinské vroucně prosil nebeské Matky, aby mu zdraví vyprosila. A jak prosil, stalo se. Téhož dne pozbyl úplně bolení hlavy a zcela zdrav navrátil se domů.

Tak stalo se roku 1648. Svědkem toho byl P. Antonín Schwarz, kněz z řádu sv. Františka.

(*P. Mart. Al. Vigsius: „Vallis Baptismi.“*)

187. Křtinská Panna Maria uzdravila slepou.

Svobodná dívka Dorota Frantova z Podivína byla pět let úplně slepá. Hledala pomoci, kde mohla, ale bez výsledku. I učinila slib, že putovati bude k Bl. Panně Marii Křtinské. A skutečně přišla r. 1650. na pouť do Křtin. Zde vroucně se pomodlila, a hle! Počala trochu viděti. Aby úplného zraku nabyla, přišla příštího roku opět a konečně roku třetího po vroucné modlitbě ve svatyni Křtinské zcela se pozdravila a bývalého zraku úplně nabyla. Tento případ dosvědčili dva hodnověrní svědkové, a sice Pavel Plotna a Pavel Bradáč.

(*P. Mart. Al. Vigsius: „Vallis Baptismi.“*)

188. Křtinská Panna Maria uzdravila hluchého chlapce.

Barbora Šolřínova z Brna měla hluchého chlapce, jménem Martina. Chtějíc vyprositi u Bl. Panny Marie zdraví pro svého synka, umínila si jíti s ním do Křtin na pouť. Přišli do Bilovic, a poněvadž jim bylo jíti po mostě, vedla starostlivá matka chlapce za ruku. Než nedržela ho pevně a hoch, pohledem na vlnící se řeku všecek polekán, upadl a spadl do řeky. Než se ubohá matka vzpamatovala, nebylo chlapce ve vodě ani viděti. Všecka poděšena málem že by se byla vrhla za chlapcem do vody, ale v té napadlo ji: »Vzývej Rodičku Boží Křtinskou, Ona pomůže!« I učinila tak a Panna Maria pomohla. Na pokřik oné matky sběhli se lidé, a někteří srdnatější vrhli se pro chlapce do vody, aby ho buď živého buď mrtvého vytáhli. A vytáhli ho — živého. Tu teprve s větší důvěrou chvátila matka se zachráněným synkem do Křtin. Když vkročili do velebné svatyně Křtinské, poklekla matka před milostivým obrazem Matky Boží a kázala tak učiniti i chlapci. Vroucně pak děkujíc za tak zázračné zachránění předcházející, prosila, by Panna Maria také chlapce od hluchoty uzdravila. A hle! Modlitba obou byla vyslyšena, neboť chlapci byl sluch navrácen. Stalo se tak r. 1652.

(*P. Mart. Al. Vigsius: „Vallis Baptismi.“*)

189. Křtinská Panna Maria uzdravila raněnou mrtvici.

Susanna Nikomedova raněna byvši mrtvicí, pocítovala v obou rukou jakousi bolest. Když bolest tato dlouho trvala a činila ženu onu ku práci neschopnou, vyhledávala Susanna všelijaké prostředky, jen aby se bolesti té zbavila. Než všechna pomoc, ať lékařská ať jiná, jevila se bez žádoucího účinku. V těchto nesnázích obrátila se trpící žena k nebeské Lékařce ve Křtinách. Putovala tedy do Křtin, tam sebe Bl. Panně Marii obětovala a slíbila zároveň, že každoročně tam bude putovati. A Panna Maria pomohla. Najednou veškerá bolest z rukou zmizela a žena nabyla úplně bývalého zdraví.

To stalo se roku 1656., a dotvrdily případ tento zázračný svědkyně Marianna Špačková a Kateřina Olšova. Událost tato také napsána jest na votivní (památné) desce ve Křtinách.

(*P. Mart. Alex. Vigsius: „Vallis Baptismi.“*)

190. Sloupská Panna Maria uzdravila trpící padoucnici.

Hrabě Karel L. z Roggendorfu, majitel panství Rájce a Jedovnic, který zvláštní láskou k Matce Sedmibolestné Inul, vyžádal sobě od OO. Minoritů Brněnských okolo r. 1725. sochu Sedmibolestné Mateře, která za příčinou obnovy minoritského chrámu Páně s postranního oltáře téhož chrámu odnesena a na chodbě minoritského kláštera umístěna byla. Sochu tuto dal zbožný hrabě Karel přenést do Sloupa, a jelikož tenkrát ve Sloupě ani chrámu, ani jaké kaple bylo, požádal hrabě Karel tamějšího mlynáře Severu, by milostné té soše prozatimního přístřeší ve svém domě popřál. S radostí nemalou přijal zbožný Severa milostnou sochu pod střechu svou, upraviv pro ni zvláštní světnici na způsob kapličky. Že z pobytu tohoto tak milého hosta šlechtitý Severa tak velice potěšen byl, nebylo bez příčiny. Vždyť v domě jeho zavládnul již od několika roků veliký zármutek. Dcera jeho byla totiž postížena po delší dobu padoucí nemocí. Mlynář Severa nešetřil nižádných výloh a námahy, by své milé dceruše ku zdraví dopomohl. Kdekoliv doslechl o nějakém znamenitějším lékaři, spěchal k němu, hledaje u něho rady a pomoci. Ale všechny jeho námahy a výlohy ukázaly se býti marnými. Nemoc dceřina nejen že neustávala, nýbrž den ode dne se pohoršovala. A proto, když socha Sedmibolestné Mateře v jeho domě umístěna byla, zavolal svou chorou dceru a pravil k ní: »Pohlédni, mé milé dítě, k této Matce, bolem sklíčené, u Ni budeme nyní potěchu a hojivý lék pro tvou chorobu hledati!« Od toho okamžiku klekával Severa nyní každodenně před milostnou sochou, prose vroucně Matku Sedmibolestnou, by svojí mocnou přímlovou u Boha všemocného zdraví jeho dceři vyprosila. S nemalou vroucností vzývala i nemocná dcera Matku Boží o mocnou Její přímlovu a za uzdravení, slibujíc zároveň, že všecek ostatní život svůj službě Její zasvěti, bude-li vyslyšena. A hle, prosby jejich nebyly marnými. Záchraty padoucnice stávaly se slabšími a řidčími, a v nedlouhé době se dcera mlynářova úplně pozdravila.

Letem blesku roznesla se zvěst o uzdravení dcery mlynářovy po celém okolí, četné davy putovaly do údolíčka Sloupského, čímž byl dán podnět ku zbudování velebné svatyně Sloupské a k velkolepým poutím k Mateři Sedmibolestné.

(Josef Sychra, farář ve Sloupě.)

191. Sedmibolestná Panna Maria Sloupská uzdravila nemocnou.

Jistá osoba z R. přicházívala najmě ve svátky Mariánské do Sloupa, by zde před milostnou sochou po příkladu mnohých jiných svou pobožnost vykonala. Na ztrápené tváři její bylo znáti nápadně známky choroby. Kdykoliv do svatyně vkročila, poklekla hned u hlavních dveří a lezla na kolenou až k oltáři Mateře Bolestné, rosíc hojnými slzami dlažbu chrámovou. Při těchto návštěvách svých neopomenula nikdy vykonati sv. zpověď a přijmouti Nejsvětější Svátost oltářní. Častěji přinášela též ze svých skrovných úspor, neboť byla služebnou, dárek na mši sv. za sebe. Byvši jednou knězem tázána, jakou to nemocí je postížena, pravila s pláčem: »Ach můj milý velebný pane, já mám padoucí nemoc, záchvaty se skoro každodenně a to s největší prudkostí dostavují; když do toho kostelíčka přijedu, vždy se strachem třesu, by mě má nemoc nezachvátila, je to něco hrozného, co vytrpím. Již jsem se naužívala rozdivných lékův a vyhledávala lékařů, kde jen jsem o kterém zvěděla, ale všecko nadarmo. A proto nevědouc sobě rady a pomoci, zaslíbila jsem se Matičce Sedmibolestné; jestliže mi Ta zdraví nevyprosí, zhynu snad někdy bídne na cestě nebo na poli.«

Po nějakém čase přišla tatáž osoba na pouť, avšak již s veselější tváří. Na otázku, jak se jí daří, pravila, že záchvaty nemoce jsou nyní řidčejšími a méně trapnými. Po tom bylo jí lze ještě několikráte spatřiti před oltářem Mateře Bolestné se modliti. Na to však nebyla po delší dobu v kostele spatřena. Zpovědník její nevida jí po delším čase již ku sv. zpovědi přicházeti, soudil, že asi osoba ta již zemřela. Tu asi po roce přišla opětne; zdraví zírало z tváře její. Podávajíc knězi dárek na mši sv. a byvši tázána, jak se má, odvětila: »Chvála Bohu, nyní dobře. Jsem úplně zdráva. Mé prosby k Matičce Sedmibolestné nebyly marnými. Byla bych přišla dříve Matičce Sedmibolestné se poděkovat, služba mi však toho nedovolovala. Proto přicházím co nejdříve, jak mi možno bylo, díky své vzdáti; neboť jsem přesvědčena, že jediné na přimluvu Sedmibolestné Mateře byla jsem uzdravena.«

(Josef Sychra, farář ve Sloupě.)

192. Tuřanská Matka Boží uzdravila němou Pražanku.

Roku 1694. obdržela řeč jedna Pražanka, která při velkém požáru roku 1688. do ohně spadla a na to oněměla. Chodila na

rozličná místa k zázračným obrazům, až onoho roku přišla do Tuřan. Byla přítomna mši svaté, při pozdvihování vykřikla: ›Ježíš, Maria!‹ a od té doby mluvila.

(Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

193. Tuřanská Panna Maria uzdravila nemocného chlapce.

Vavřinec Slavětický měl jediného synáčka, který však od narození byl nemocen, ustavičně vadl a chřádl. Matka, ačkoliv evangelikům nakloněna, slíbila, že se chce s dítětem do Tuřan vypraviti. Sotva slib učinila, dítě bylo uzdraveno. Matka však nevěrná Bohu, také Rodičce Boží slib učiněný nevyplnila. Pomsta Boží přišla v patách; dítě zase na smrt se roznemohlo. Dovědév se to otec, matku Bohu nevěrnou přísně napomenul, aby slib vyplnila a s dítětem do Tuřan šla. To když učinila, dítě zase ozdravělo a matka patrným zázrakem pohnuta víru katolickou přijala.

(Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

194. Tuřanská Matka Boží uzdravila nemocné dítě.

Svobodný pán Jiří Vilém Dubský z Třebomyslic měl synáčka Ferdinanda Leopolda velmi nemocného; byl dlouho němý a měl mnohé nemoci. Otec poručil zanést dítě do Tuřan. Ačkoliv sluhové se zdráhali, pravíce, že by jim mohl umřít v rukou na cestě, musili přece jíti a všichni v Tuřanech přijmouti svátost pokání a Nejsv. Svátost oltářní. Po vykonané pobožnosti dal etihodný farář Petráš dítě nějaké lehké pokrmu; tu ono začalo mluvit a vypravovati, co vidělo a slyšelo.

(Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

195. Tuřanská Matka Boží uzdravila od prsní nemoci.

Myslivec hraběte Dubského, jménem Prokop Opat, byl tak těžce dušností a dychavičností trápen, že v roce 1655. v květnu ani tři kroky učiniti nemohl, aby si nemusil odpočívati. Hrabě se o něho dobře staral a napomínal ho, aby se do Tuřan zaslíbil. Když to učinil, dal ho dovézt do Brna, kamž z panství bylo osm mil cesty; odtud pomocí jiných šel do Tuřan pěšky, častěji na cestě odpočívaje. Tam po sv. zpovědi přijímaje velebnou Svátost byl tak posílněn, že na zpáteční cestě všechny své soudruhy daleko předešel.

(Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

196. Tuřanská Matka Boží uzdravila nemocné dítko od psotníku.

Anna Hedvika, dceruška šlechtice Valentina Karasa a Anny, rodem Duxovy, když počínala mluvit, byla u srdce tak trápena psotníkem, že jí hrozně lomcoval, a ona bez sebe ve mdlobách ležela. Rodiče nevinnou dcerušku velmi milovali, a když léky nic nepomáhaly, klekli a obrázení k Tuřanům, Matce Boží nemocnou Aničku snažně odporoučeli. V tom přišlo děvče k sobě, a psotník se již nevrátil. Potom putovali na poděkování do Tuřan. Tuto událost vypravoval otec sám P. Balbínovi, jakož i svému bratru Kašparovi, který byl v Olomouci suffraganem (světícím biskupem). Tento vydal potom oběžník ke všem farářům, aby starobylou pobožností k Matce Boží Tuřanské u svých oveček obnovili a za důvod dával uzdravení dcerušky svého bratra. (*Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.*)

197. Tuřanská Panna Maria uzdravila nemocné dítko.

Roku 1704. jel jistý brněnský lékař polem se svým tříletým synáčkem; na zpáteční cestě u Modřic vidí, že dítě, dříve zdravé, leží náhle ve mdlobách jako mrtvé. Léků neměl při sobě a poručil přinésti vodu; všecko bylo marno. Padl tedy na kolena a vroucně se modlil k Matce Boží Tuřanské. Po hodině přišlo dítě k sobě a bylo zdrávo. Po čtyřech dnech jeli do Tuřan a přivezli na poděkování tabulku; na cestě ptali se dítěte, kam jede? Odpovědělo: »K Panence Marii, Ona poručila, bych k ní přijel.«

(*Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.*)

198. Tuřanská Panna Maria uzdravila slepého.

Před 5 kněžími tovaryšstva Ježíšova vypravoval v residenci Tuřanské dne 11. července roku 1717. František Šilhánek, rodilý z Moravan a potom usedlý v Brně, již 69 let starý. Když mu bylo pět let, roku 1653. docela oslepl a byl dvě léta slepý. Rodiče vynaložili, co mohli, ale všecko bylo marno. Konečně zaslíbili ho Rodičce Boží do Tuřan, a matka ho tam dovedla. V čas zpovědi a svatého přijímání posadila matka chlapečka u sakristie. Sotva matka velebnou Svátost přijala, volá na ni František: »Matko! matko! ach, já vidím Panenku Marii!« — Matka přiskočí k němu a napomíná ho, by mlčel. Ale on pořád štěbetal a, co by toto neb ono bylo, co viděl, matky se tázal. Po mši svaté matka plna radosti

vzala chlapce za ruku a vedla ho k voskářskému krámu. Tam se ptá, co by to bylo? On odpověděl, že svíce. Matka mu poručila, by si z nich dvě vybral a Panence Marii obětoval; on vzal dvě svíce půlliberní. Od té doby viděl dobře.

(Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

199. Tuřanská Matka Boží uzdravila vodnatelného.

Roku 1717. přišel se Matce Boží poděkovat s krásným obrazem Jakub Ulbricht, sládek z Dolní Temenavy, že byl na orodování Matky Boží, jižto se zaslíbil, od vodnatelnosti dokonale uzdraven. Neboť jsa již na smrtelné posteli svatými svátostmi zaopatřen, prosil manželku a děti, aby ho dali do Tuřan zavézt; kdyby na cestě zemřel, aby ho přivezli a doma pochovali. Když se šťastně do Tuřan dostal, snesen byl s vozu a vykonal pobožnost. Tím byl tak posílněn, že mohl jíti pěšky domů, ku podivu všech, kteří nemocného viděli.

(Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

200. Tuřanská Panna Maria uzdravila poraněné oko.

Roku 1718. dne 3. května vypravoval obšírně v residenci P. Hyacint z řádu Paulánského následující událost: Když byl na zotavení v Uhrách, padl na ostrou třtinu, tak že si vyrazil oko. V úzkosti si vzpomněl na Tuřany a Matku Boží, vtlačil oko zase na místo a zavázal šátkem. Soudruhové jeho přišedše s ním domů, vypravovali představenému o tom neštěstí. Ten vyhledával pilně všemožné léky. P. Hyacint však mínil: »Mám již dobrý lék« — mínil tím pobožnost k Matce Boží — »více nepotřebuji.« Když vkročil do svého pokoje, zkoušel, jak je to s okem, a odvázal šátek; toto však zase vypadávalo. Zavázal je podruhé a ulehl; ráno bylo oko docela zdravé, jen že se zdálo býti nižší než oko druhé. Ochranu děkoval Matce Boží Tuřanské, již velmi ctil.

(Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

201. Bl. Panna Maria uzdravila slepého šlechtice.

Léta Páně 1240., za Přemyslovce Václava I., krále českého a markraběte moravského, byl šlechtic Vilém zemským maršálkem na Moravě. Muž tento byl po mnohá léta slepý. Prostředky lékařské

nespomáhaly, aby zraku žádoucího opět nabyl: tu jen Bůh mohl pomoci. A věru pomohl. Jednou ve snách zjevila se šlechtici Vilémovi Blahoslavená Panna Maria řkouc: »Žádáš uzdravenu býti?« Šlechtice vece s podivením: »Kdo jsi ty, jež se mnou mluviš?« A slyší odpověď: »Jáť jsem ta, kteráž nepoznala lože hříšného, a proto pečuji o blaho křesťanských duší.« Vilém poznal Rodičku Boží a jal se ihned prositi: »Ó Matko krásné lásky, nauč mne milovati Tebe i Syna Tvého, bych hoden učiněn byl obdržeti zrak od Syna Tvého na přimluvu Tvou!« Matka Páně pak takto káže: »Přičiň se, bys ke cti a slávě Synu mému vystavěl kostel na hoře Vranovské.«

Vilém slibil tak učiniti, a protož ihned poručil, aby v lesích na Vranově stromy ku stavbě kostela potřebné byly káceny a na horu »Skalka« zvanou dováženy. Když pak již vše bylo připraveno, přihodilo se, že přes noc všecka ta dřeva na vrchol protějšího pahrbku ne jinak, než mocí andělskou byla přenesena, okolo dvou dubů složena, a takto druhého dne nalezena. Mezi těma dvěma duby též i obraz čili socha Panny Marie v záři se stkvoucí častěji ku podivu všech se ukazovala. Když následkem podivného tohoto příběhu na tomtéž místě, kde ony dva duby stály a kde socha Panny Marie nalezena byla, kostel ze dřeva, dle tehdejšího obyčeje, stavěti se počal, maršálek nabyl šťastně úplného zraku.

(Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.)

202. Vranovská Panna Maria uzdravila nemocného.

Roku 1639. Ondřej Semel, stolařský mistr a měšťan brněnský, strádal velice ochrnutím a dřením v jedné noze. Vnitřní úctou k Matce Boží a nadějí pevnou nutkán jsa, vydal se na pouť na Vranov. Došel tam, pil nejprve vodu ze studánky sv. Františka v lese, nedaleko kláštera, a koupal i nohu v téže studánce; potom kráčel do kostela Mariánského, a když tam před oltářem pobožnost svou vykonal, prosby své Matce Boží přednesl, navrátil se domů, a za několik dní zdrav učiněn jest.

(Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.)

203. Vranovská Panna Maria uzdravila Jiřího Zeisera.

Roku 1655. dne 21. prosince složil na Vranově slavný slib frater Jan Jiří Zeiser. Převelikou kolikou a jinými nemocemi po celý rok byl trápen skoro až k smrti; pomoc tří lékařů nic neprospěla; i učinil slib divotvorné Panně Marii a sv. Františku de Paula, že po celé živobytí chce zůstat v řádu paulanském. A hle, za tři dni povstal docela zdrav. Avšak zdrav byv učiněn zapomněl na slib svůj a světu dále sloužiti hodlal. Než ejhle, bolest dvojnásobná jako trest za nevěrnost se mu navrátila, by ho poučila, bez prodlení splniti slib Bohu učiněný. Proto, ačkoli nemocen, na Vranov kráčí; tam v domě knížecím pět dní leží za mrtvého uznán. Konečně z Boží milosti zdravím jest obdařen, přichází do kláštera. prosí, jest přijat, a od té chvíle slib svůj plnil.

(Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.)

204. Vranovská Panna Maria uzdravila chromou z Brna.

Roku 1657. Alžběta, dcera Ondřeje Semela, měšťana brněnského, sklíčena byla od r. 1639. až do r. 1657. vředy a ochrnutím nohou tak, že konečně o berlách choditi musila. I připutovala s důvěrou v pomoc Panny Marie na Vranov, rány své ve studánce sv. Františka de Paula v lese vymyla a pak dle zaslíbení před oltářem Marianským se pomodlila a — ozdravěla; berly zůstavila v kostele na památku.

(Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.)

205. Vranovská Panna Maria uzdravila slepou.

Roku 1608. oslepla v Brně tamtéž rozená svobodná protestantka, Christina Strobelová. V žalostné slepotě své dala se zavést na slavnost Narození Panny Marie na milostné místo Vranov. Zde Duchem sv. jsouc osvícena vzývala důvěrně Boha za navrácení zraku a slíbila, že se kacířství odřekne. Když pak zde před knězem vyznání víry katolické byla složila, dosáhla na přimluvu Matky Boží nejen duševního, nýbrž i tělesného zraku, a radostí naplněna vrátila se domů, a to již bez vůdce. Doma však zle od sester svých a příbuzných pro obrácení k víře katolické jest přijata, a tak tvrdě s ní jest nakládáno, že konečně zase od víry katolické odpadla a do starého bludu se vrátila. Než sotva že tak učinila, přikročil trest Boží; opět náhle oslepla a zůstala slepou, jako byla dříve. Po čase

vzešlo jí milosrdenstvím Božím vnitřní světlo kajivosti, ona poznala nevděk svůj a trest Boží, oplakávala lehkomyšlného odpadlictví svého, putovala opět na Vranov, vzývala tam v hluboké pokorě a vroucnosti Boha a Rodičku Boží o pomoc, a prolévala hojné slzy nad neštěstím svým. Když pak po kajicném vyznání hříchů svých ve sv. zpovědi ke stolu Páně přistoupila a kněz Nejsvětější Tělo Páně jí podal, dosáhla podruhé zraku. Nejsrdečnější vzdávala díky Bohu a Blahoslavené Panně Marii, a odesla domů s potěšením a blažeností největší. — Tak věrohodně dosvědčoval Matěj Petrasius, kanovník brněnský, jakož i duchovní z kláštera praemonstrátského v Zábrdovicích u Brna, již oba tuto událost vlastním podpisem svým potvrdili.

(Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.)

206. Vranovská Panna Maria uzdravila panského úředníka.

Roku 1651. Daniel František Preyss, panský úředník, ležel těžce a nebezpečně nemocen. Slibil Panně Marii, že uzdraví-li se, putovati bude z vděčnosti na Vranov; a skutečně poněáhlu okřál. Jsa opět zdravý myslil, že splnění slibu může na dobu pozdější odložit, zvláště kdyby panská služba mu vadila. A tak minul již celý rok. Než Královna nebes žádá za prokázané milosti i věrné slibu plnění. Proto stalo se, že když onen Daniel Preyss druhého roku s jedním společníkem v úřední záležitosti do Uherského Brodu přijel, počal se pojednou na celém těle třásti, vyrazil se mu pot, srdce rychle v něm tlouklo, mozek se chvěl, oči se mu kalily, slovem: on všecek sesláblý zůstal bez řeči a paměti. Okolostojící diví se této okamžité proměně a nevědí v prvním okamžiku, co činiti. Konečně složili ho s vozu a položili do postele; i zde ještě dlouho silnými bořestmi byl svírán. Když pak se mu poněkud ulehčilo, rozbřesklo se mu v mysli: vzpomněl si na Pomocnici v nemoci dřívější, na Matku Boží Vranovskou, poznal svou chybu a soudil, že nevděčnost asi příčinou jest jeho nynějšího bídneho postavení. Vzmušil se a znova prosil vroucně v duchu — ústa dosud mluvit nemohla — prosil milosrdnou Matku Boží, aby mu z této těžké nemoci přimluvou svou pomohla, a učinil spolu nový slib, že bez meškání na Vranov se dostaví a příslibenou oběť vděčnosti přinese. Touže chvíli bolesti přestaly, a hlas i řeč se navrátily.

(Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.)

207. Vranovská Panna Maria pomohla v morové ráně.

R. 1679., když tohoto roku v Dolních Rakousích opět morová rána zuřila, zachvátila i Poisdorf; tamější měšťané utíkali se k Panně Marii Vranovské, celá obec zaslíbila se jí, a jsou moru sprostěni. Od té doby až podnes přicházejí mnozí poutníci z Poisdorfu každoročně v září v processí na Vranov, na důkaz své ustavičné vděčnosti k zázračné Královně nebeské. Na památku dali též krásný obraz malovati a v pozlaceném rámci v presbyteriu kostela vranovského na epištolní straně pověsiti; věnovali k němu i velikou, malovanou svíci voskovou i se svícnem, která se občas obnovuje, a i podnes, vždy při příchodu jejich na Vranov, rozžihá a tak dlouho hořívá, dokud zde své pobožnosti vykonávají. (Aula Dom. p. 140.) Obraz představuje město Poisdorf za starodávna a Matku Boží v oblacích nad ním; německý nápis na něm zní česky: »Roku 1679., když v Dol. Rakousích morová rána zuřila, zaslíbilo se ctihodné měšťanstvo v Poisdorfě tímto obrazem a processím na toto místo (totiž Vranov), a skrze přimluvu nebeské Královny Marie Panny bylo od Boha milostivě zachráněno, r. 1681. Dne 8. května r. 1779. čestné měšťanstvo znova se usneslo, každého roku z Poisdorfu čteně v processí Bohu děkovati za odvrácení morové rány. Ó neposkvrněná Panno Maria čistá, pros za celou obec naši!«

(*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

208. Vranovská Panna Maria uzdravila nemocného syna.

R. 1877. E . . . F . . ., ovdovělé továrnici v Brně, onemocněl nejstarší syn dospělý tak, že na celém těle zkřiven byl, a že ho jako malé dítě na vozíku voziti musili. Rodina celá přijela na čerstvý, letní vzduch na Vranov; a zde zvláště matka i babička každodenně doporučovaly tohoto nemocného pod ochranu Panny Marie, by mu vyprosila zdraví; byltě jedinou nadějí celé rodiny. A byly vyslyšeny. Do roku ozdravěl nemocný tak dokonale, že se všickni divili a dosud diví, vidouce ho, an silný jest a statečně zastává všechny práce a záležitosti při řízení továrny. Na památku postavila matka jeho mramorový kříž blíže kostela vranovského.

(*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

209. Vranovská Panna Maria uzdravila nemocné dítě.

R. 1881. Ferdinand Stríž, čalouník v Brně, a manželka jeho Anna, darovali dne 25. září dva vyšívané polštáře a dvě svíčky voskové s dopisem: »Ke cti Matky Boží na poděkování následkem učiněného slibu, když na den Narození Panny Marie dítě naše velmi těžce onemocnělo, a my je ve vroucných modlitbách Nejsvětější Matce Boží Vranovské zaslíbili. Po několika dnech dítě naše skutečně ozdravělo.« (Ant. Weinlich: *Poutní místo Vranov.*)

210. Vranovská Panna Maria uzdravila chromého.

Roku 1740. konalo se na Vranově pětistoleté jubileum Marianské, a sice od 10. až do 18. září s největší slávou. Poslední pak den tohoto jubilea vyvolila sobě Královna nebes, aby opět, jako již dříve tak mnohokrát patrným a slavným zázrakem moc svou ukázala. Když totiž toho dne, v neděli, lomnický děkan František Dalbert zpívanou ranní mši sv. sloužil, stalo se, že jednomu z farníků, jenž mnoho let na nohy postavit se nemohl, — při pozdvihování Nejsvětějšího Těla a Krve Páně — berly, kterými se podpíral, z nenadání na zemi padly, a on na své nohy najednou posílněné a uzdravené se postavil a veřejně Bohu a Marii díky vzdával. Veškeren lid spatřiv a zvěděv zázrak tento, v obdivování chválil a velebil Boha a mocnou přimlůvkyni u Boha, Bl. Pannu Marii. (Ant. Weinlich: „*Poutní kniha Vranov.*“)

211. Vranovská Panna Maria uzdravila Johannu Kohlbergerovu z Křidlůvek.

Dne 29. září 1885 vydali se poutníci z Hodonic (Hödnitz) na Vranov. K nim připojila se jistá Johanna Kohlbergerova, svobodná, 52 let stará, z Křidlůvek (Klein-Grillowitz) ve farnosti Hrádecké (Erdberg) na Moravě. Když přišli v Brně ke hřbitovu, tu pojednou mimojedoucí vůz vrazil ojem do Johanny Kohlbergerové. Roztrhl jí kůži na tváři na tři kusy, tak že jí zuby vyčnívaly. Porazil ji na zemi a kolem jí přes prsa a nohu jel. Kromě toho ještě kůň ji na noze poranil. Podivání na ni bylo hrozné. Přinesli ji do nemocnice ku sv. Anně, kdež ji lékaři kůži lícni sešili. Že při tom nesmírné bolesti trpěla, netřeba dokládati. V těchto bolestech hledala nemocná útěchy v modlitbě. Vypůjčila si od své sousedky modlitební knížku,

aby se z ní modlila. Když tak přemítala, uzřela obrázek Panny Marie Vranovské. Sotva že obrázek spatřila, dala se do litostivého pláče a naříkala, že nemohla s poutníky k Matičce Vranovské. Zatím však její spolupoutníci na Vranově za její uzdravení se modlili. Bylo to 2. října. Téhož dne při prohlídce, právě když přišel ze Křidlůvek posel, aby se po stavu jejím zeptal, sňali lékaři obvazky a ztrnuli podivením: Rány byly úplně zahojeny! Uznali sami, že jest to podivné, zázračné, a že se tak jen pomocí Boží státi mohlo. Uzdravená Johanna Kohlbergerova odebrala se ihned s bratrem svým, jenž pro ni do Brna přijel, domů, aby své domácí potěšila. Druhého roku pak připutovala na Vranov, aby Matičce Boží Vranovské za zázračné uzdravení poděkovala.

(Antonín Weinlich, farář na Vranově.)

212. Vranovská Panna Maria uzdravila Gustava Merettu, nápotomního architekta.

Gustav Meretta, architekt arcibiskupské kathedrály Olomúcké, jenž i plán k nové škole na Vranově na žádost knížete Jana z Liechtensteinů r. 1885. vypracoval, vyprávěl mi následující: „Když jsem byl ještě malým dítkem, byl jsem dlouho velmi nemocen a sláb. Starostliví rodiče moji přinesli mne z Brna na Vranov, obětovali mne Matičce Boží a prosili snažně, by mi u Boha zdraví vyprosila. Také dali za tím účelem mše sv. sloužiti a modlitby konati. Brzy na to jsem docela ozdravěl a pak často z vděčnosti na Vranov putoval. — Při stavbě kathedrály Olomúcké jsem vždy Matičku Boží o pomoc a milost k dokonání tohoto velikého díla prosival.“ Z vděčnosti k Vranovské Panně Marii založil r. 1886. při Marianském chrámu Páně na Vranově mešní fundaci za svého zemřelého otce Matěje, matku Teresii a bratra Ferdinanda. Gustav Meretta zemřel v Olomouci na hlavničku r. 1888. po ukončení kathedrály.

(Antonín Weinlich, farář na Vranově.)

213. Římská Madonna uzdravila nemocného manžela a dcerušku.

Řím lze nazvati městem Madonny, městem Panny Marie. Vždyť kolik tu chrámův a kaplí, zasvěcených Panně Neposkvrněné, kolik tu zázračných obrazův a soch Mateře Boží! Není snad ulice v Římě, ve které by nebyl aspoň obraz Panny Marie umístěn na domě některém.

Jisté zázračné sochy a obrazy Mariánské mají Římané zvláště v uctivosti a mají k nim obzvláštní důvěru.

Z těch první místo zaujímá zázračná socha Panny Marie ve chrámě sv. Augustina, kteráž jest velmi proslavena pod jménem *Madonna del Parto*, t. j. Panna Maria, Rodička (Boží). Od rána do večera klečí zástupové před touto zázračnou sochou Matěře Boží a s důvěrou dětinnou prosí tu o pomoc v útrapách, v bolesti a žalu.

A důvěra tato jest oprávněna. Vždyť ty dary nesčetné, jimiž na poděkovanou za milost obdrženu ozdobena jest zázračná socha Matky Boží s děfátkem, ty skvostné řetězce zlaté, ty prsteny s drahokamy, ty jehlice drahocenné a jiné ozdoby, ty kříže zlaté, ta stříbrná srdce nesčetná, vyvěšená kolem a kolem sochy zázračné, to vše výmluvně hlásá, jak ráda Panna Maria pomoc uděluje všem, kdo důvěrně o ni žádají.

To dosvědčují na př. ty dva nádherné svícny u oné sochy Mariánské, které jsou dokladem následující zázračné události:

R. 1885. římskou markýzku (t. j. urozenou, vznešenou paní) *Spinolovu* stihlo hrozné neštěstí: najednou onemocněl jí manžel a osmiletá dceruška nakažlivou a velmi nebezpečnou nemocí — tyfem neboli horečkou. Domácí lékař nevěděl si s nemocnými rady. Markýzka povolala několik nejlepších lékařů, ba i professory lékařství, ale ti všichni neměli již žádné pomoci pro ubohé nemocné, neměli potěchy pro zarmoucenou matku.

V největších úzkostech vzpomněla ona šlechtična na onu zázračnou Lékařku, která bez doktorského diplomu vždy a vždy nejlépe léčí, obrátila se k Panně Marii, a sice k Panně Marii u sv. Augustina. Ke cti této Madonny zázračné konala třídní pobožnost s veškerou vroucností srdce svého na úmysl, aby uzdraven byl její manžel drahý a milovaná dceruška.

A zač prosila, stalo se. Manžel i dceruška zázrakem vyvázli z těžké nemoci a ku podivu a radosti všech známých, zvláště ovšem zbožné markýzky, uzdravili se úplně.

Na poděkovanou darovala ona šlechtična *Spinolova* k soše zázračné dva velké pozlacené svícny — každý pro 13 svící, — nádherné prádlo na hlavní oltář a tři tuny oleje pro světlo před zázračnou Madonnou.

Příběh tento jest zapsán v pamětní knize chrámu sv. Augustina v ročníku 1885. Každý se může o tom přesvědčiti.

(*Alois Kolísek, kaplan „Anímy“ v Řtmě.*)

214. Římská Madonna uzdravila těžce nemocnou klášternici.

R. 1886. udál se na přimluvu zázračné Madonny u sv. Augustina v Římě tento zázračný příběh:

Představená římského kláštera »Ochrany sv. Josefa,« jménem Raffaella z Kříže, byla skličena těžkou nemocí — zápalem mozku. Lékaři neměli již pro ni žádné pomoci; veškerá naděje na uzdravení zmizela. Ubohá řeholnice, vidouc se ve smrtelné nemoci tak opuštěnou, obrátila se k Té, která pro každou nemoc má lék hojivý, obrátila se k milostné Materi Boží. Poručila, aby se za ni sloužila mše sv. na čest a oslavu Panny Marie u sv. Augustina, a zároveň dala si tam posvětití závoj, který řeholnice na hlavě nosívají.

Některý nevěrec nebo pochybovač řekne: Toť klam a blouznění, toť pověřivost ženská, toť yč pro hloupé a pověrečné lidi vynalezená od kněží, aby si vydělali peníze. Než — Bůh a Panna Maria neznají klamu. Naše nemocná řeholnice to dosvědčuje. Neboť sotva dokončila svoji vroucí a důvěřivou pobožnost, pocítila, že jest jí levněji, že bolestí v hlavě ubývá a nových sil přibývá. Brzy povstala z lože úplně zdráva — a první její cesta byla — k Madonně u sv. Augustina (bylo to 10. května 1886). Zde poděkovala z celé duše své oné zázračné Lékařce, která jí zdraví navrátila, když již nikdo pomoci pro ni neměl, a na poděkovanou darovala k Madonně krásné, stříbrné srdce, jež bylo odznakem jejího vlastního srdce, které již dříve věnovala Panně přechisté.

Přede dvěma řeholníky augustinskými pak vyznala a dotvrdila zázračný ten příběh. (*Alois Kolísek, kaplan „Animy“ v Římě.*)

215. Římská Madonna uzdravila chromou.

V levo pod zázračnou sochou Panny Marie u sv. Augustina (v Římě) jest několik berlí, zanechaných tam od těch ubožáků šťastných, kteří s tělem zmrzačeným o berlách přišli nebo dopraveni byli před zázračnou Madonnu Rodičku Boží a odešli bez berlí, uzdraveni byvše od milostné Madonny té

Na jedné z těch berlí jest lístek s nápisem, z něhož lze se dovědět toho zázračného uzdravení. V italském městečku Massoli v kraji umbrijském jistá paní jménem Martoni byla r. 1886. stížena dnovým neboli podagrovým ochromením nohou, tak že v nich pozbyla skoro všechnu vládu. Po pět let byla trápena neduhem tím

holestným a po pět let marně hledala pomoci lékařské. Tu konečně umínila si vyhledati jinou pomoc lékařskou, která pomáhá i tehdy, když již pomoc lidská jest nedostatečná a slába, — a to bývá velmi často, — umínila si vyhledati pomoc divotvorné Lékařky, Panny Marie.

Bylo to v neděli dne 11. dubna r. 1891., když ona nešťastná a nebohá žena přivezena byla do Říma a přinesena do chrámu sv. Augustina před zázračnou sochu Madonny del Parto neboli Rodičky Boží. Zde vroucími modlitbami prosila milostné Mateře Boží, aby pomohla jí — možno-li — od přetěžké nemoci její.

Dlouho se modlila před zázračnou sochou Marianskou, a prosby její provázené usedavým pláčem byly konečně vyslyšeny. Najednou ucitila sílu v nohou, snažila se postavití pevně, a šlo to dobře. Bez berlí přistoupila ještě blíže k milostivé Matce Boží a plačíc radostí děkovala za uzdravení předobré Mateři — Panně Marii.

Na památku a na potvrzení tohoto zázračného uzdravení nechala tam paní ona svoje berly a na ně dala připevniti lístek svědčící o uzdravení tomto, jež se přihodilo dne 11. dubna 1891.

(Alois Kolísek, kaplan „Animy“ v Římě.)

3. Panna Maria — útočiště hříšníků.

216. Výroky sv. Otců a spisovatelů církevních.

Sv. Anselm (L. 1. de excell. glor. 14. V. c. 12.) praví: »Bůh náš jest vskutku naším milosrdenstvím, a Ty (Maria), jsi beze vší pochybnosti téhož Pána našeho opravdová Matka. Jestliže Ty, jež jsi Matka Boží, a tím i skutečně Matka milosrdenství a milosti, jestliže Ty nám odepřeš milosrdenství, jehož jsi se tak přepodivně stala Matkou, co učiníme, až týž Syn Tvůj přijde, aby všecky soudil soudem rovným? Přispěj nám tehdy ku pomoci, Paní nejmilostivější! . . . Pomni, prosím a rozpomeň se, že Stvořitel náš z Tebe se vtělil, ne aby hříšníky zatratil, ale spasil. I proč pak bys nepřispívala hříšníkům, jelikož jsi příčinou naší do také pozdvižena výšky, že Tě za Paní má a uctívá všechno naskrz stvoření?«

Sv. Bernard (serm. 2. Dom. 1. p. oct. Epiph.) píše: »Pravím vám. nejmilejší, bude-li od nás pobožně prošena (Maria), vyhoví potřebě naší, poněvadž jest milosrdná a Matka milosrdenství.«

Sv. Alfons Liguori (Op. ascet.) podotýká: »Svatý Augustin pozdravuje Marii, jakožto jedinou naději hříšníkův, jelikož toliko skrze Ni odpuštění všech hříchů doufati smíme. Též i svatý Jan Zlatoústý tvrdí, že jediné prostřednictvím Marie Panny hříšniku odpuštěno bývá, za kteroužto také příčinou pozdravuje Ji ve jménu všech hříšníků následujícími slovy: Zdráva buď, Rodičko Boha našeho, a Matko naše! . . . Ježíše za nás bez přestání pros, abychom Tvou přimluvou v den účtů dosáhli odpuštění a blaženosti věčné.«

Sv. Jan Zlatoústý (Hom. de B. M. V.) píše: »Proto se stala Maria Matkou Boží, aby svou libeznou milosrdností a svým mocným prostřednictvím blaženost zjedнала těm nešťastníkům, kteříž by pro množství hříchů svých nebyli mohli spaseni býti.«

Sv. Basilius (sermo de Annunt. B. V.) volá: »Netrať, ó hříšniče! netrať důvěry své, nýbrž ve všech svých úzkostech k Marii se utikej. Vzávej Ji o pomoc; vždy Ji shledáš hotovu tobě přispěti, ježto jest to vůle Boží, aby pomáhala v nouzi všeliké.«

Sv. Tomáš z Villanovy (In rog. pro exp. adv. Turc. exp.) povzbuzuje: »Těšte se, oddychněte sobě, vzmužte se, ubozí hříšníci! neboť tato veliká Panna jest Matka vašeho Soudce, vašeho Boha; jest to orodovnice lidského pokolení; vše, co chce, u Boha zmůže, kteráž Ho svou moudrostí všemožně udobřiti se snaží, kteráž všecky přijímá, nikým nepohrdá, každého hájí, buďsi kdo buď.« A na jiném místě (Serm. 3. de Nat. B. V.) praví: »Ó Maria, nám ubohým hříšníkům nelze, abychom našli krom Tebe jiného útočiště! Ty's po Pánu Ježíši jediný předmět naděje naší, od něhož svou blaženost očekáváme. Ty's naše jediná orodovnice u Pána Ježíše Krista, ku kteréž se obracíme.«

Sv. Germanus (Serm. de zona Virg.) praví: »Krom Syna Tvého kdo, ó Matko milosrdenství, kdo by více pečoval o naše blaho, než Ty? . . . Kdo chrání hříšníky, kdo bojuje takřka za ně jako Ty? . . . Tvé přispění, ó Maria! jest mocnější a laskavější, nežli v stavu jsme pochopiti.« A jinde píše: »Ó Matko milená, co bude z nás bídných hříšníkův? Avšak pohleď, chceme se polepsiti, a k Tobě běřeme útočiště své, k Tobě, kteráž jsi život křesťanů.«

217. Kající lotr obrácen na přímluvu Bl. Panny Marie.

Sv. Anselm vypravoval jedné ze svých sester, předkládaje jí rozjímání o dětství Pána Ježíše, následující legendu, za tehdejších časů velmi rozšířenou: Když Panna Maria utíkajíc před ukrutným Herodesem do Egypta přišla s Ježíškem na poušť, tu dostala se sv. rodina mezi loupežníky. Než při pohledu na milé Děťátko nemohl náčelník jim nic zlého učiniti, ba naopak nabídl jim svou skrýši za přístřeší a poskytl jim všeho, čeho potřebovali. Maria Panna byla všecka dojata tou láskou a úslužností, jakou loupežník k Jejímu Dítku projevoval. Odcházejíc srdečně mu děkovala s ujištěním, že před smrtí bude za laskavost svoji odměněn. Ujištění toto se splnilo, neboť loupežník ten byl oním lotrem Dismasem, jenž po pravici s Pánem Ježíšem zároveň byl ukřižován, a jenž slyšel od Něho slova: »Amen, amen pravím tobě, ještě dnes budeš se mnou v ráji!« Kdo by pochyboval, že podle této krásné legendy Maria, Nejsvětější Panna, stojíc pod křížem ukázala se proň býti útočištěm hříšníků?

(Scherer: *Exempel-Lexikon.*)

218. Panna Maria zjevila sv. Brigitě, že jest útočištěm hříšníků.

K sv. Brigitě, která měla od Boha zjevení, promluvila Panna Maria: »Jdi a zvěstuj celému světu, že já jsem Matka hříšníkův a že za hříšníky vždy se přimlouvám. Kdyby člověk sebe více zhřešil, obrátí-li se ke mně, hotova jsem vracejícího se hned přijmouti. Nezdráhám se rány jeho hojiti, poněvadž Matkou milosrdenství se nazývám a vskutku i jsem. Bídny jest ten, kdo se ke mně jako Matce neutíká.«

(*Skola Božsk. Srdce Páně 1872.*)

219. Panna Maria vyprosila odpuštění hrozného hříchu.

Patriarcha cařihradský Eustachius vypravuje jakožto očitý svědek následující událost: Theofil byl správcem kostela v Adanasu v Malé Cilicii. Jeho ctnosti byly tak veliké, a zásluhy jeho tak známé, že po smrti tamějšího biskupa jednohlasně byl žádán za nástupce. Avšak Theofil odmítl tuto důstojnost dávaje přednost nepatrnému postavení před nebezpečným povýšením. Zatím přišla zkouška i pro jeho ctnost. Theofil byl u biskupa tak očerněn, že byl ze všech úřadů svých sesazen a důstojnosti kněžské zbaven.

Jeho pokora nebyla s tuto zkoušku. Pýcha a pomstychtivost ovládly jeho srdce a tu zašel k jistému židovi, jenž znám byl jako kouzelník, vypravoval mu svůj zármutek a žádal od něho prostředek, aby se mohl nad svými nepřátely pomstíti a nevinu svou dokázati a dřívějšího svého postavení dojíti. Veden jsa zlým duchem, jehož služebником byl, pravil onen kouzelník, že může jeho přání vyhověti, ale že musí napřed zapřít Ježíše Krista a jeho Matku Marii, a to docela a písemně. Tento návrh zarazil napřed Theofila. Nastal v něm veliký zápas mezi svědomím a vášní, mezi vírou a záští; než podlehl v tomto zápase a podepsal přísahu, již zapřel Ježíše i Marii vlastní krví. Uplynulo několik dní, a nevina jeho byla dokázána, a on opět dosazen na bývalý úřad. Než hrozný zločin hlodal v jeho srdci. Svědomí nedalo mu ve dne v noci pokoje a ustavičně viděl před očima onu písemnou přísahu podepsanou vlastní krví. V této nekonečné trýzni obrátil se k Té, kterou církev nazývá »útočištěm hříšníků.« Spěchal do jednoho chrámu, Ji zasvěceného, vrhl se před Jejím obrazem na zem, skropil slzami zemi a naplňoval velebnou svatyni pláčem a nářkem, tak že všechny, kteří ho pozorovali, pohnul k největší útrpnosti. Po čtyřiceti dnech jeho lítosti zjevila se mu Matka Boží v noci, kárala ho z jeho jednání, ale slíbila, že listinu onu z rukou zlého ducha vydobude. A dostala slovu. Tímto zjevem jsa posílněn Theofil nepřestal se modliti a postiti i plakati. Několik dní po té objevila se mu Matka milosrdenství opět, ujistila ho odpuštěním, ale připomenula mu, aby hřích svůj až do smrti oplakával, pak že může přijíti do nebe. Důvěra, naděje a pokoj vrátily se Theofilovi do duše, a po krátké době probudiv se jednou ráno našel osudnou listinu na svých prsou. Bylo to právě v neděli a Theofil chvátal do katedrály, kde byl biskup a shromážděný lid. Prodral se mezi lidem, vrhl se před biskupem na kolena a vyznal prolévaje hořké slzy hlasitě přede všemi svůj hřích hrozný a prosil všech, aby Bohu a Bl. Panně Marii za něho děkovali za jeho zachránění. Biskup použil této příležitosti, aby lid povzbudil k věrnosti k Bohu a k důvěře k Blahosl. Panně Marii, udělil mu rozhřešení a pokračoval v oběti mše svaté, při níž pak kajícímu Theofilovi podal Tělo Páně. Než pocity lítosti a díků byly u něho tak silny, že dostal horečku a za několik málo dní blaženě v Pánu skonal.

(Scherer: *Exempel-Lexikon.*)

220. Na přimluvu Panny Marie duše vysvobozena z věčného zatracení.

Všichni přátelé svatých nebývají vždycky svatými. Na příklad budiž uveden jeden, kterého měl sv. Cesarius v Římě. Byl to muž slušného uhlazeného chování, úslužný v obcování, avšak mravů nepořádných. Sv. Cesarius neomeškal nikdy dáti mu vážné pokyny ano často i káral jeho nezřízený spůsob života. Pln oddanosti osvědčoval mu tento mnoho a mnohokrátě svoji úctu a zapřísahal se, že již vícekrátě do hříchu neklesne, a — zatím klesal opět a opět. Sv. Cesarius zatím umřel — podstoupiv smř mučennickou, — a onen šlechtic byl nyní chráněn před jeho výčitkami. Nicméně nezůstala slova sv. Cesaria u něho bez účinku. Jeho přítel zachoval si úctu k Panně Marii a k Ní konával jistou pobožnost. I stalo se, že umřel tento nešfastník a duše jeho dostala se pod moc zlých duchů, kteří dostali se s ní do věčného zatracení. Ale nastojte! V tomtéž okamžiku, kdy toto divadlo hrozné mělo započítí, otevřelo se nebe a u trůnu Nejsvětější Trojice vroucně prosil sv. mučovník, aby duše jeho přítele na přimluvu Královny andělů od věčné záhuby ochráněna byla. A ještě se modlil, když objevila se Matka milosrdenství. Vrhla se vedle onoho svatého na kolena a prosila taktéž za spásu duše onoho zemřelého. A prosba Její byla vyslyšena; duše zemřelého — spojila se opět s tělem. Mrtvý povstal na marách a žalostně vykřikl, tak že všickni přítomní touto neobyčejnou událostí jsouce poděšeni se rozutíkali. On však přál si kněze a vyzpovídal se tak skroušeně, jak jen dovede to hříšník, jenž měl peklo tak blízko. Sotva pak dokončil jeneralní zpověď a dostal rozhřešení, skončil klidně, a když v očistci odpykal si tresty časné, jistě že přijat byl do nebe. Tak vypravuje učený a zbožný Binet ve své knize »Mistrovské dílo Boží.« (Scherer: *Exempel-Lexikon.*)

221. Panna Maria obrátila zatvrzelého hříšníka.

Sv. František Regis byl jednou zavlán k loži umírajícího hříšníka, jenž ve své zatvrzelosti nechtěl o nějaké přípravě na smř a soud po smrti ani slyšeti. Všechna napomínání byla marna, všechny hrozby bez účinku. Smř blížila se kvapem, žádná lidská pomoc nemohla nešfastníka zachrániti. Přes to přese všecko odmítal od sebe každou duchovní útěchu. Tu konečně vzal sv. František obrázek Matky Boží, jež měl ve svém breviáři, ukázal ho nemoc-

nému a pravil: »Tato tebe přece miluje!« — »Jak,« zvolal hříšník jako ze sna probuzen a s podivením patřil na obrázek, »pak mne nezná!« — »Zná tě dobře!« odpověděl kněz. — »Pak neví, že jsem víru svou zapřel a svým náboženstvím pohrdl.« — »Ó ví to též,« pravil sluha Boží. — »Že jsem Syna Jejího tupil a krev Jeho nohama šlapal.« — »Ona to ví.« — »Že jsem nevinnou krví poskvřnil tyto ruce své!« — »Ona to ví!« — »Mluviš pravdu, otče duchovní?« — »Ano, ale dříve nebe a země pominou, než jedno ze slov Božích. A hle! Tento Bůh řekl kdysi a praví až podnes: »Synu, hle, Matka tvá!« — »Matka, která mne miluje?« šeptal hříšník, »moje Matka, moje!« a slzy vyronily se mu z očí. Byly to slzy opravdové lítosti. A na to vyznal se upřímně ze všech hříchů, přijal Tělo Páně a několik dní po té skonal — skonal jako kajicník, a duše jeho, tak smíme doufati, odešla do věčné radosti, aby tam děkovala nebeské Matce, Jejíž milosrdenství se na ní ukázalo v tak velké míře. A zač? Za to, že měl víru v Její dobrotu, za to, že měl důvěru v mateřskou Její lásku.

(C. Hünner: *Unsere liebe Frau.*)

222. Panna Maria pohnula hříšníka k lítosti nad spáchanými hříchy.

Ctihodný sluha Boží Eusebius Nieremberg z tovaryšstva Ježíšova byl jednoho dne časně z rána zavolán k nemocnému, jenž od mlada až k velikému stáří svému všem neřestem byl oddán a úmyslně takové neřesti a nešlechtnosti páchal, o nichž se domníval, že jimi nejvíce Boha pohněvá a urazí. I nyní, ačkoli blizek smrti, zůstal ke každému napomenutí zatvrzelým. Ale jedné noci stala se s ním nápadná změna. Nemoha spáti, přemýšlel o svém životě, a tu najednou stála před ním Paní světle oděná. Pohlédla na něho přelaskavě a — zmizela. Bylo mu, jakoby zářící pohled této nebeské bytosti až na dno jeho duše pronikl, a tu, ač nikdy svědomí svého nezpytoval, viděl jasně a zřejmě celý svůj uplynulý život, viděl počet a velikost všech svých hříchů v tak hrozně podobě a velikém množství, že pojala ho nevýslovná bolest a potoky slz řinuly se mu z očí. Avšak hvězda, jež mu na sklonku života zazářila, uchovala ho před zoufalstvím. S lítostí, jakou pocítil nad svými hříchy a nepravostmi, probudila se v něm důvěra v milosrdenství Boží.

Když ctihodný sluha Boží Eusebius všecek udiven nad náhlým obrácením zastaralého hříšníka k loži jeho přistoupil, vypravoval

mu všechna svoje provinění a neřesti s největší zevrubností a po pořádku, ale také s největší bolestí. Dostal rozhřešení, žil pak ještě pět dní zcela oddán do vůle Boží a umřel pokojně pod ochranou Té, která se mu poslední noci jeho bezbožného života jako »Hvězda mořská« zastkvěla, že šťastně břehu věčné blaženosti dospěl.

(Mehler: „*Prediger und Katechet.*“)

223. Na přímluvu Panny Marie obrácena Maria Egyptská.

Maria Egyptská hned ve 12. roce věku svého oddala se velikým hanebnostem a páchala je 17 let. Vidouc, že mnozí z města putují do Jerusalema uctit sv. kříž, též vydala se po lodi na pouť.

V Jerusalemě chtěj vkročiti do chrámu, byla na prahu neviditelnou mocí zadržena. Uznala, že se jí stalo tak za její ohavnosti; s pláčem a bijíc se v prsa, vrhla sebou před obraz Panny Marie, štkala k Boží Rodičce, aby jí vyprosila odpuštění hříchův a přístup ku sv. kříži, slibovala svatě, že se vzdá světa a bude živa čistotně.

Načež vešla bez překážky do chrámu a uslyšela hlas: »Půjdeš-li za Jordan, spasena budeš!« Přešla Jordan, byla živa na poušti o samotě a vedla život co nejtuzší čtyřicet sedm let.

Nejtěžší pokušení přemohla, až konečně byla sprostěna všelikého boje s tělem svým.

Tam ji našel staříčkový opat Zózimas; duchem prorockým poznala hned, že jest kněz, vyzpovídala se mu a prosila jej, aby v příštím roce na zelený čtvrtek přinesl jí Tělo Páně, jehož po čas přebývání svého na poušti ještě nepřijala.

Sluha Boží přišel v ten den, Maria učinivši znamení kříže, přišla k němu za Jordan po vodě a po svatém přijímání opět týmž způsobem se vrátila. Za rok Zózimas po slibu svém přišed, našel Marii mrtvou a křesťanským obřadem ji pochoval.

Z jejího na zemi písma shledal, že skonala toho dne, kdy loni jí podal Tělo Páně. (František Musil: *Rok Marianský.*)

224. Obrácení v posledním okamžiku na přímluvu Panny Marie.

Jistá Marie oddala se v mládí prostopášnostem a umřela, jak se mysliło, v stáří bez kajcnosti, nepřijavši sv. svátostí. Jedna klášternice se však přece za ni modlila, a tu jí Marie ona zjevila, že se nenachází v pekle, ježto v posledním okamžení k Marii Panně se utekla a tato jí pravou lítostí vyprosila. (Sv. Alfons Liguori.)

225. Panna Maria jest milosti plná obzvláště pro hříšníky.

Veliký hříšník jeden přišel kdysi ku sv. Bernardu a žaloval mu se zármutkem velikost a počet ohavných hříchů svých. »Není možno.« zvolal hříšník ten, hořké slzy prolévaje, »abych ještě odpuštění, abych milosti u Boha došel.« S velmi útrpným srdcem dí na to sv. Bernard: »Ne tak, milý synu! K zoufání nemáš příčiny; neboť hle, třeba se obáváš, že u Boha milosti nenajdeš, já přece doufám, že ji v Marii Panně nalezneš. Onať nenazývá se bez příčiny milosti plná, anděl Páně sám ji tak pokřestil.« Po těch slovech vzal Písmo sv. a otevřel místo u sv. Lukáše, kde anděl Gabriel k Marii Panně praví: »Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha!« »Rozumíš slovům těm, milý synu?« pokračoval dále sv. otec. »Maria Panna našla milost! Jak to, což ji kdy ztratila? Bůh uchovej! Může se však také naleznouti, co jiní ztratili. Viz tedy, duše hříšná, tys to, která jsi hříchem milost ztratila. Maria ztracenou milost tvou našla. Vzhop se tedy, neváhej, nezoufej! Pospěš rychle k Matce Boží, vrhni se k nohám Jejím a rci k Ní: »Matko Božské milosti! Ach, popatř na mne nuzného! Ztratil jsem milost Boží a Tys ji našla. Matko, Matko! Dej mi zpět milost ztracenou, vypros mně smíření s Božským Synem Tvým a buď dále mou ochranou a podporou, abych opět tak lehkomyšlně nezhřešil a neklesl a milosti nebeského Otce bezbožně nepromařil!« Tak mluvil nadšený učitel, a hříšník hluboce dojat si oddechl. Kvapil k Marii Panně, modlil se a vzdychal, jak mu sv. Bernard radil, a oplakávaje hříchů svých, činil opravdové a přísné pokání a zemřel blaženě, ještě v smrti vyznáváje, že Maria Panna jest pro každého hříšníka milosti plná a Matka milosrdenství.

(*Sv. Alfons Liguori.*)

226. Hříšník na přímluvu Panny Marie se obrátil.

V misiích vyznal se jistý stařec, že mu Panna Maria veliké dobrodiní prokázala. Zamlčovalť po dlouhá léta ve sv. zpovědi hříchy, že však Marii Pannu ctil, vyprosila mu tato, že ve mnohých nebezpečích života nezahynul, nýbrž se obrátil, životní zpověď vykonal a ctnostně život dokonat.

(*Sv. Alfons Liguori.*)

227. Panna Maria obrátila hříšného mladíka.

V Anglicku žil r. 1430. jistý šlechtický mladík, Arnošt jménem, jenž rozdav jmění své, vstoupil do kláštera, kdež velkou nábožností k Rodičce Boží se vyznamenal, tak že jeho přimluvou pominul mor, jenž v oné krajině strašně zuřil. Později však mladík v pobožnosti ochabl a pokoušen jsa nečistými žádostmi, bohaprázdně žil, ano i mnoho lidí v hostinci, který si najal, se světa sprovodil. Konečně však přece na přimluvu Rodičky Boží se obrátil a udav se sám u soudu, kajicně na popravišti skončil. (*Vincenc Beauvais.*)

228. Osmdesátiletý stařec obrácen na přimluvu Panny Marie.

Dufrique Desgenettes, farář od Notre Dame des Victoires v Paříži, pozoruje s bolem hlubokým špatný stav své farnosti, any ovečky o kostel a sv. svátosti nedbají a prostopášně žijí, zaslíbil farnost svou r. 1836. Srdci Panny Marie, aby pomocí Její hříšníky obrátil. Proto zavedl zvláštní pobožnost k Srdci Panny Marie, a hle, přimluvou Rodičky Boží obrátil se N., stařec 80letý, druhdy ministr. Proto zavedeno jest bratrstvo Srdce Panny Marie, které mnoho působilo a dosud působí na obrácení hříšníků.

(*Handb. von D. Desgenettes.*)

229. Panna Maria obrátila zatvrzelou paní.

V Paříži roznemohla se r. 1839. jistá mladá paní smrtelně nemocí plicní a nižádným způsobem se nechtěla dáti zaopatřiti. Nadarmo jí kněz po tři dni domlouval, naplněna byla zatvrzelostí, úzkostí a zoufalstvím. Tu jedna sousedka, jakmile to slyšela, neříkajíc nikomu ničeho, utekla se k Rodičce Boží. dala za nemocnou sloužití mši sv., a hle, právě když se mše sv. sloužila, žádala nemocná kněze a tak na přimluvu Panny Marie s Bohem se smířila.

(*Hilfe der Christen. Wien 1858.*)

230. Panna Maria obrátila hříšného mladíka.

Jistý mladík, prohráv veškeré své jmění, zapřel Boha a Svaté a oddal se zcela ďáblu, Marie Panny však nezapřel. Zoufalstvím naplněn, odebral se jednou do kostela, a když spatřil tam obraz Rodičky Boží, zdálo se mu, jakoby jej Panna Maria smutně volala:

„Ó ubohý člověče, jak daleko to s tebou došlo! Ó polepši se!“
A hle, srdce mladíkovo se polepšilo tak, že dav se do hořkého
pláče, litoval provinění svého, obrátil se a vedl potom bohumilý
život.

(*Eusebius Nierenbergius.*)

231. Panna Maria vymohla obrácení hříšné osoby.

Blahoslavený Suso dověděl se o jisté hříšné osobě, která
mnohé jiné ke hříchu sváděla. Aby ji obrátil, vzýval blah. Suso
vroucně Pannu Marii, aby Její přímlovou se obrátila. Neprosil
nadarmo. Milost Boží srdce hříšné pronikla a rychle od světa
k Bohu přivedla.

(*Škola Božsk. Srdce Páně r. 1872.*)

232. Panna Maria zachránila hříšníka před časnou i věčnou smrtí.

Jistý muž v Německu dopustil se tajného hříchu, z něhož ze
studu nechtěl se vyznati. Nemoha však déle trýznění svědomí snést,
chtěl se utopiti; než vzpamatoval se a utekl se k Rodičce Boží,
aby mu síly vyprosila. A nebyl sklamán. Její přímlovou tak se
posilnil, že složil jenerální zpověď a potom Bohu sloužil.

(*Sv. Alfons Liguori.*)

233. Hříšnice obrácena na přímlovu Panny Marie.

Ku sv. Alfonsu Liguori přišla velká hříšnice a žalovala mu
s pláčem bídny stav duše své. Alfons, maje srdečnou útrpnost
s touto kající Magdalenou, odkázal ji, jak povždy nejraději činíval,
na Marii Pannu jakožto útočiště hříšníků. „Doufej, milá dcero!
Ukážu ti cestu, kterou se opět k nebeskému Oci navrátiti můžeš.
Hle, my máme Matku, slove Maria Panna, a ta jest zvláštní útočiště
hříšníků. Co neučiní matka pro dítě své? Zda nenechá, když jedno
upadne, všech ostatních státi a nespěchá tomu vstříc, jež bylo
upadlo? A jak jest neunavna, by zmírnila bolesti jeho a obmyla
útlé ručky poskvřněné? Pospěš k této přelaskavé Matce, Ona tě
z poklesků tvých pozdvihne a s mateřskou pečlivostí poskvřněnou
duši tvou obmyje.“ A rada tato nezůstala bez úspěchu. Hříšnice
učinila, jak jí přikázáno, a okusila, že Maria Panna jest útočiště
hříšníků.

(*Mehlerovy příklady.*)

234. Panna Maria obrátila hříšníka.

Jednou v neděli zavolali mne do hovorny, a tu žádal se mnou mluvití pán v pěkném obleku a patrně vzdělanec. Žádal mne, abych jej připravil k dobré zpovědi. »Jsem rozený katolík.« pravil, »ale jest tomu osm let, co jsem zhola nic nedbal o náboženství. Dnes náhodou vešel jsem do chrámu, byl jsem na mši sv. a od té doby nemám pokoje; svědomí mne nutí, abych se smířil s Bohem.«

Při tom slzel, plakal jako dítě. Příprava k sv. zpovědi byla tu snadna. Řekl jsem mu, v které zpovědnici mne nalezne. A vskutku, sotva jsem došel do kostela, dotčený pán prodral se za mnou ke zpovědnici a vykonal generální zpověď, z níž se zajisté nebešťané radovali. Za hodinu přišel opět ke mně. Srdečně mně děkuje dal mi dukát žádaje, abych se postaral, aby u oltáře Panny Marie hořelo světlo, poněvadž prý cítí, že přímlovou Rodičky Boží se obrátil na cestu pokání. Po té slíbiv mi, že na tyto city nikdy nezapomene, odebral se do daleké vlasti.

(Berman.)

235. Mladík obrácen na přímlovu Panny Marie.

Jistý mladík uvykl v cizině hříchu nečistoty, že se mu stal druhou přirozeností. Jinoch se chtěl polepšiti, chodil ku sv. zpovědi, sliboval polepšiti se, avšak bohužel upadal ve hřích opět. Zpovědník, zbožný muž, maje s ním velikou útrpnost, poradil jemu, by se utekl pod ochranu Rodičky Boží, Marie Panny. Za pokání mu uložil, aby se každého dne ráno modlil: »Má ochránitelkyně, Maria Panno! Na důkaz oddanosti a věrnosti obětuji Tobě tento den, své oči, uši, svůj jazyk, své srdce, tělo i duši. Tento den jsem Tvůj, protože ochraňuj mne jako majetku svého!« Tuto modlitbu měl se modliti i večer. Při každém pokušení za dne měl zvolati: »Maria, vzpomeň, že jsem Tvůj, ochraňuj mne!« A hle, prostředek ten pomohl, jinoch se zcela polepšil a zanechal hříchu tak hanebného.

(Mikuláš Zuchi.)

236. Tuřanská Panna Maria obrátila hříšníka.

Jistý mladý člověk oddal se záhy životu prostopášnému a hýřlivému se svými sobě podobnými soudruhy. Jak žil za svobodna, tak žil i když se oženil. Hospodařil tak, že všecko prohýřil, ačkoli

pěknou pozůstalost po rodičích zdědil a značné věno s manželkou dostal. Manželka moudrá a bohabojná nezlořečila, neproklínala, nevadila se s ním, jak mnohé ženy nerozvázně činí, nýbrž vzala své útočiště po Bohu k Rodičce Boží v Tuřanech, vroucně jí prosila za polepšení manžela a slíbila, že každoročně ze svého hospodářství tolik tenkého plátna bude věnovati chrámu Páně, kolik ho ke službám Božím bude potřebí. Stalo se, že po nějakém čase manžel, jakoby se ze sna probudil, počal zpytovat, co až posud činil a v čem chybil. Manželka mu v tom lahodnými a vlídnými slovy byla nápomocna. Viděl, jak jest věno ztenčeno, jak dluhy vzrostly, že všecko jmění převyšovaly. Zbylo jenom ještě 12 dukátů. Manželka muže napomínala, by je Rodičce Boží obětoval. On svolil; šel s manželkou do Tuřan, Rodičce Boží ty peníze obětoval a polepšení života slíbil. Manželka také slibem opakovala, co již připověděla. Od té chvíle začal manžel vésti jiný život, požehnání Boží v domě rostlo se zámožností, tak že manželé každoročně dary Matce Boží svou štedroostí rozmnožovali a ku podivu všem pokojně až do smrti živi byli.

(Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

237. Tuřanská Panna Maria obrátila bezbožnou ženu.

Roku 1674. potvrdil jeden duchovní svým čestným slovem, že nějaká bezbožná žena přišla do Tuřan do chrámu Páně, tam pohlédla na oltář a spatřila, že Matka Boží od ní hněvivě tvář svou odvrátila. Tím pohnuta vyšla hned z kostela a žádala si zpovědníka; po skroušené zpovědi přišla zase do kostela i viděla milostnou tvář Rodičky Boží již k sobě obrácenou.

(Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

238. Tuřanská Panna Maria vybízela hříšníka ku pokání.

Roku 1679. vypravuje se o jistém hříšníku, který byl jistým těžkým hříchem obtížen a v něm zatvrzelý. Ve snu byl po třikráte napomenut, aby se polepšil, sice že přijde k věčnému zatracení. Probudiv se, poznal, že ho Tuřanská Matka milosrdenství napomíná. Vydal se tam na cestu, vykonal upřímnou sv. zpověď a polepšil život svůj.

(Josef Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

239. Zatvrzelec obrácen na přímluvu Panny Marie.

Jistý farář upozornil jednou v době velikonoční svého kaplana, že jistý bohaprázdný muž, který již dávno u sv. zpovědi nebyl a také sám dávno ani do kostela nechodil, onemocněl a domníval se, že by snad přece nyní s ostatními churavými velikonoční sv. zpověď vykonal. Kaplan ihned na toto upozornění navštívil nemocného, byl však přijat jaksi nedůvěřivě. Vedle postele stála veliká láhev s vínem, obraz svatý nevisel ani nad postelí ani vůbec ve světnici, s malým vnukem, kterého opatroval — jen klel. Špatná naděje. Kaplan mluvil napřed o věcech zcela obyčejných, až pak nadhodil, zdali by s ostatními churavými lidmi nechtěl vykonal sv. zpověď v nejbližší příštích dnech. Ten však odpověděl na to zcela nevrle, že toho nepotřebuje, že pekla není a ostatně že nemá žádného hříchu. Všechna přátelská domluva nic nespomohla, a by nemusil déle poslouchati slov knězových, sebral se, odešel do druhé světnice, dveře za sebou zavřel a nechal týratele svědomí samotného.

Tedy milý kaplan byl takovým způsobem odbyt. Avšak svědomitý kněz ten nechtěl přece, aby jeho návštěva u onoho zatvrzelce byla úplně nadarmo, a proto napsal na stěně na místě méně znatelném slova: »Maria Panno Neposkvrněná, oroduj za něho!« a doporučil ho přímluvě Neposkvrněné Panny. Po té odešel. A hle, po nějakém čase zhoršil se stav nemocného, a on poslal, jak jeho zef dosvědčil, sám od sebe pro onoho kněze, aby ho zaopatřil. Po ukončení svatého úkonu prosil také před přítomnými dvěma muži za odpuštění, jestliže kdy dal špatný příklad, a umřel brzy po té klidně a odevzdaně do vůle Boží.

(Correspondenz der Ass. Per. S. 1887.)

240. Panna Maria obrátila zatvrzelého hříšníka.

V jisté velké farnosti konala se sv. missie. Všichni osadníci přijali svaté svátosti, jenom jeden nikoliv, a ten nebyl již 20 let u sv. zpovědi. Byl již poslední den pobožnosti missijní. Tu přišel konečně tentýž muž ku zpovědnici. Chůze jeho byla hrdá a vzdorná. I počal přikleknuv hroznou řadu zločinův a nepravostí vyprávěti. On sám o těchto věcech veřejně potom zprávu dal. Vypravoval své nepravosti, jakoby to byly věci chvályhodného hrdiny; vyprávěl, jakých prostředkův užíval ku páchání svých hříchů, kolik dívek a žen svedl, a jak to všecko nastrojil, aby je o česť a nevinnost

oloupil, atd. Když byl takto ze svých zločinů se vyznal, dodal: »No, velebníčku, nenastrojil jsem toho všeho mistrně a uměle, abych svůj úmysl provedl?« Kněz poslouchal trpělivě, a pak se jal ho napomínati k lítosti, ale muž ten ho odbyl a řekl: »Dejte si pokoj s těmito věcmi, jest to ovšem úřad váš, ale na mne to nepůsobí, já na slova vaše nic nedám. Chcete-li, dejte mi rozhřešení, nechcete-li, nedejte, mně jest to lhostejno.« I řekl kněz: »Uznáte zajisté, že jsem trpělivě vás poslouchal.« Na to odvětil dotčený muž: »Skutečně, divil jsem se tomu.« — »Nuže tedy,« přidal duchovní, »učňte mi něco k vůli. Vy jste v seznamu svých hříchů také pravil, že jste veřejně hlásal, že Maria Panna jest jako jiná žena, a nic více. Jděte tedy k Marianskému oltáři, a řekněte tam Matce Boží: »Věřím, že nejsi nic více, nežli obyčejná žena; jsi-li víc, tedy toho na mně dokaž.« S těmi slovy ho missionář propustil. Za hodinu vrátil se týž muž ke zpovědnici všecek zjinačen. Poklekl, a když chvíli tak klečel a žalostně vzdychal, začal s prevelikou lítostí hříchy své vyznávat tak, že zpovědník žasl. I tázal se ho, co se to s ním stalo. On vyprávěl: »Šel jsem k Marianskému oltáři a začal jsem: Věřím, že nejsi nic více — ach nemohu slov těch ani opakovati, ale v tom okamžiku byl jsem uchvácen takovou lítostí nad hříchy svými, že to nelze vysloviti. A proto jsem zde, a žádám za pokání.« Zpovědník touto zprávou všecek dojat dal mu návod k polepšení života, povzbudil ho a udělil mu konečně rozhřešení. Dojemný byl okamžik, když zatvrzelý hříšník po 20 letech opět kajicně přiklekl ke stolu Páně.

Po skončených sv. missiích byli všickni kněží, kteří vypomáhali, i missionáři pohromadě ve faře; také obecní rada byla přítomna. Zaklepáno a do světnice vstoupil onen — hříšník. Přistoupil k místnímu faráři, vrhl se před ním na kolena, líbal mu ruku ba i nohy a prolévaje hořké slzy volal: »Důstojný otče, odpusťte mi, že jsem vás tak dlouho zarmucoval svým hříšným životem, prosím vás, odpusťte mi!« Na to po kolenou přiblížil se i ku přítomným radním a každého z nich prosil za odpuštění. Pak vstal a drže pravici k nebi pozdvíženou pravil: »Slibuji svatosvatě, že zbytek svého života zasvětim Pánu Bohu, a vynasnažím se, abych pohoršení, jež jsem učinil, a zlé, jehož jsem byl původcem, podle sil svých napravil!« A dostal svému slovu. Neboť od té doby byl vzorem v celé osadě a použil každé příležitosti, jen aby hodně mnoho dobrého mohl vykonati.

(*Dülmener, Missionsblatt, 1859.*)

241. Panna Maria obrátila hříšníka.

Jistý mladý Pařížan ztratil víru, jakož se vezdy děje, když se člověk do nepravosti vrhne a Boha opustí zlořečeným životem. Rodiče jeho ovšem nejprve napomínali, aby se ustrnul nad nimi a nad sebou a neubíhal svévolně v záhubu, aby se obrátil a nebyl jim ku veliké příhaně. Avšak nic naplat! Konečně ho opustili rodiče, a když nepravostmi svými o všechno jmění se připravil, dal se za učitele na jedné kolleji. Jsa však příliš oddán nepravostem svým, ani jako učitel se jich nevystříhal a tak na konec byl vyhnán. Zoufalství se ho nyní zmocnilo. I ustanovil se na tom skočiti do řeky Seiny a tak bídu svou zakončiti. Jakož si umínil, tak se jal úmysl svůj prováděti. Vyhledal sobě místo, odkud by se mohl do řeky vrhnouti. Již chtěl zločin tento na sobě spáchat, tu najednou zaslechl slova: »Pozor, pozor!« Byli to lodníci, kteří zápolili provazy a dávali mu návěští, aby se do nich nezapletl. Odtud bral se dále, chtěje se stůj co stůj utopiti. Chodě rozjímal, že lodníci mrtvolu jeho za nedlouho vyloví a na to odvezou a la Morgue, t. j. do místnosti, kam se odvážely mrtvoly těch, jejichž jména nebyla známa. A když takto přemítal, najednou napadla ho myšlénka: »Ale má duše, kam ta se asi dostane?« Přemýšlel za okamžik a na to dal se dlouhou ulicí, na jejíž konci stojí chrám Matky Boží »de Victoria.« Přišel až sem, uchýlil se do chrámu a posadil se ve stoličce pod kazatelnou. Byla noc, lampy hořely tiše před divotvorným obrazem, on pohlížel k obrazu tomuto, a tu náhle jakoby nějaká divná síla ho pronikala, jako strachem hnaný prechal z chrámu. Na to celou noc se toulal, a na úsvitě ho zase tatáž moc pudila, by se vrátil do chrámu. Vstoupil tedy a shledal faráře, jemuž bylo jméno »Desgenettes,« an klečí před obrazem Matky Boží. Přiblížil se k němu a zvolal: »Pane faráři!« Farář se obrátil řka: »Čeho sobě žádáte?« Na to odvětil mladík: »Věru ani sám nevím, proč jsem vás volal, ale jistě ne za tou příčinou, abych zpověď vykonal.« I řekl farář: »Zajisté nikoliv, o tom není řeči, ale zdá se, že jste velice smuten, co vám chybí?« »Ovšem,« pravil mladík, »jsem zarmoucen velice, ano já jsem nešťasten. Šel jsem okolo, a když již zde jsem, chtěl jsem vám říci, co u vnitřku mém burácí.« A on skutečně vyjevil, a konec byl, že se k Bohu obrátil. Rodička Boží, k Níž se téměř nevědomky utekl, ho zachránila od smrti časné i věčné. Farář ho vyslechl a k jeho prosbě vyslechl též i jeho zpověď.

Královna nebeská vymohla hříšníkovi tomuto na Synu svém, že se kál, ale také, že se stal knězem ano missionářem. A teď, jak dí ten, jenž zprávu tuto podal, káže evangelium divokým národům na ostrovech dalekého oceánu.

(*Dr. Ant. Lenz: Litanie loretanská.*)

242. Panna Maria obrátila loupežníky.

Legendy starověku vypravují o nábožném pacholíku pastevci jako zvláštním ctiteli Nejblahoslavenější Panny Marie. Na kraji lesa byla kaplička se sochou Matky Boží a vedle ní vinný kmen vypouštěl vzhůru mohutné ratolesti, které pacholík okolo kapličky na způsob paprsků svíjel. Když ovce se pásly, vyhledával v lese nejlepší květiny a uvil z nich věnec na ozdobení sochy Panny Marie. Při tom pobožném zaměstnání zastihl jej kdysi představený blízkého kláštera a pro jeho moudré odpovědi oblíbiv si jej, nabídl mu, že ho přijme do kláštera. Hoch již neměl rodičův a přijal toto nabídnutí se vši radostí a výborně se učil v klášterské škole. Pro jeho výtečné schopnosti dal ho klášter na studie a neměl nikdy příčinu toho želeť. Chovanec stal se horlivým a učeným knězem toho řádu a později zvolili jej bratři jednohlasně za svého opata. Týž nezapomněl nikdy na lesní kapličku a na Tu, která vlastně dala základ jeho štěstí. Navštívil opět jednou kapličku v lese. Hned zdaleka spatřil bující vinný kmen a uvil, jak činíval z mládí, z lesních květin věnec pro Pannu Marii. Po té klekl a modlil se. Vzpomínal, jak před léty zvěčnělý opat jej, chudého sirotka, zde našel a uvedl do kláštera; rozpomínal se na pomoc, kterou Panna Maria mu stále prokazovala, jelikož z nízkého stavu na tak vysokou důstojnost byl povýšen. Myslil též na svou milou zemřelou matku, jak by se radovala, kdyby ho nyní viděla a kdyby synovskou láskou za její starosti mohl se jí odsloužiti. Takovou měrou se zadumal v minulost, že slzy kanuly mu z očí.

Jistě nepomyslel, jací lidé jsou mu na blízku; v temném houští lesním několik lupičů číhalo na pocestné. Měli však zvláštní záračné vidění. Viděli přicházeti Paní, tak krásnou a zvláštní jasností ozářenou, že záře jejího obličejě podobala se lesku slunce. Měla na sobě skvostný plášť z modrého hedbáví, ozdobený bohatě drahými kameny, lesklými jako hvězdy, na hlavě stkvěla se jí zlatá koruna. Jak se opat domodlil, zmizela, aniž ji byl uzřel. Ale v tom již vy-

skočili z úkrytu lupiči, zmocnili se opata a vyhrožujíce mu smrtí, žádali, aby jim pověděl, kdo byla ta vznešená paní, která vedle něho se nalézala. Ujistoval, že žádné paní neviděl. Křičeli: »Zabijeme tě těmito dýkami, toho-li nám nevyznáš.« Načež opat, domysliv si, že Matka Boží přispěla k ochraně jeho proti loupežníkům, řekl: »Vězte, že Panna Maria sama se vám zjevila, by vás ku pokání vzbudila. Ustaňte od svých nepravostí, služte Bohu a Panně Marii.« To slyšíce lupiči, vrhli se k nohám opata a slibovali, že chtějí pokání činiti za své hříchy a nepravosti. Opat přijal je za bratry kajcníky do kláštera; na místě pak, kde Panna Maria se zjevila, dal vystavěti nádherný chrám; vinný kmen pokryl celý štít chrámu spanilým lupením, květem a ovocem. Pobožní poutníci odnášeli si z toho vinného kmene listy a ukládali si památku na milostivou Matku Boží, nazývanou »u révy.«

(Frant. Musil: Rok Marianský 1891.)

243. Panna Maria obrátila loupežníka.

V Itálii žil před nedávným časem loupežník jakýs, proslulý jménem Carlo Benzoni, jenž postrachem byl celé krajiny. V téže krajině žilo zbožné jedno děvče, sirotek, Beatrix jménem, která zvláště Pannu Marii čtila. I chodívalo zbožné děvče to každodenně do blízké kaple na pokraji lesa, kde vždy před obrazem Matky Boží vroucně se modlívala. Když kdysi tak zbožně se modlila, uslyšela za sebou pádné kroky a obrátivši se, uviděla neznámého muže. Leknutím vzkřikla a vyskočila. »Polekal jsem tě, mé dítě?« tázal se neznámý. »Ne velice,« odpověděla Beatrix, »přicházívám sem k Panně Marii se modlit, vy zajisté také jdete sem se modlit?« Cizinec se divoce zasmál a pravil: »Kdysi jsem byl také takovým bláznem jako ty; ale nyní již se nemodlím nikdy.« »Ó nemluvte tak!« zvolala dívka. »Znáš mne?« odvětil chladně cizinec. »Já jsem loupežník Carlo Benzoni.« Leknutím padla Beatrix na kolena a třásla se na celém těle. »Co se třeseš, bláhová?« tázal se s úsměvem loupežník, »či slyšela jsi již o mně?« »Ano,« zvolala Beatrix, »kdo by neslyšel o Carlu Benzoni! Ó často myslela jsem na vás a na vaše špatné skutky a nemohla jsem spáti. Mnohé »Zdravas« pomodlila jsem se za vás.« »Přestaň!« zvolal nevrle loupežník, »a nedopaluj mne, sice tě zabiji.« »Ó toho ty, Carlo Benzoni, neučiníš, mně sirotku, neboť zajisté už nemáš také matky!« Při

vzpomínce té utišil se hněv loupežníkův. »Ó Carlo Benzoni,« pokračovala dívka, »ty máš však ještě Matku jako já, Matku laskavou. Matku milosrdnou — a Matka ta jest Maria! Ona oroduje za tebe. Pojď, pomodleme se spolu k té Matce milosrdenství!« A zbožné dítě padá na kolena a modlí se pohnutým hlasem zbožně modlitbu sv. Bernarda: »Vzpomeň, ó nejlaskavější Panno Maria, že nikdy nebylo slýcháno, že bys koho opustila, kdo se k Tobě utíká a o pomoc Tvou prosí.« Když při posledních slovech se obrátila, viděla za sebou pyšného onoho loupežníka klečeti. Slzy tekly mu po tváři. Náhle vyskočil, vytrhl dívce z ruky křížek a zmizel v lese. Několik rokův uplynulo od té doby. Beatrix vstoupila do kláštera a stala se brzy představenou. Kteréhos dne zavolala ji vrátná do hovorny, že cizí jakýs muž přeje si s ní mluvit. Vstoupivši, spatřila tam řeholníka z přísného řádu, jenž pozdravil ji slovy: »Bůh žehnej ti, dcero! Neznáš mne už?« I odhrnul si kapuci, a Beatrix poznala, že je to Carlo Benzoni. Bylť vstoupil do řádu přísného, by napravil bezbožný život dřívější a činil přísné pokání za nepravosti dříve spáchané. I vytáhl onen křížek a vrátil jí ho se slovy: »Carlo Benzoni ho vzal, Pater Fraňtíšek ti ho vrací. Bůh ti žehnej, tys mne zachránila.« A s těmi slovy se vzdálil. (*Friedl. Stunden.*)

244. Obrácení a msta zednářská.

Roku 1884. udál se ve Florencii strašný souboj mezi bankéřem a professorem Parrinim, při kterém tento, z 16 ran krvácející, smrtelně byl raněn.

Dle udání italských novin byl Parrini zednářem vysokého stupně a ve své závěti z roku 1882. zapověděl si přístup kněze k svému smrtelnému loži a nařídil, aby beze všech obřadů byl i pohřben. Než ráno před soubojem napsal novou závěť, která byla zcela jiného smyslu. Jsa v souboji těžce poraněn, žádal lékaře svého, přítele to z mládí, by mu řekl, nenalézá-li se ve velkém nebezpečí. Když tento mu přisvědčil, žádal zcela rozhodně kněze; kněz přišel a vyzpovídal jej, potom přede dvěma svědky sepsal odvolání, ve kterém bylo obsaženo vše, co žádá církev od toho, kdo byl zednářem, souboje se dopustil, a spisy svými proti církvi a víře do církevních trestův upadl.

Parrini, maje křížek v ruce, pozorně poslouchal toto odvolání, vyznal veřejně, že s ním souhlasí a dodal: »Odpouštím všem a

doufám, že i Bůh mně odpustí!« Na to podepsali svědci protokol, kdež v tu dobu děly se přípravy ku přijetí sv. svátostí. Parrini modlil se s velikou pobožností, líbal častěji křížek a jevil velikou odevzdanost do vůle Boží. Jeden z přítomných tázal se ho: »Příteli, kde se vzalo tvé kajicné volání ku Spasiteli?« Tu on odpověděl: »Před smrtí ukazuje se nám vše v jiném světle, než za živobytí.« Tělo Páně přijal s takovou vroucností, že všichni přítomní slzeli. Když pak na to s veškerou vroucností vzbuzoval víru, naději a lítost, a se do přimluvy Nejblahoslavenější Panny Marie odevzdával, přišla naň taková mdloba, že kněz u velikém chvatu musil mu udělovati poslední pomazání; maje v ruce křížek a volaje: »Ježíši, Ježíši!« tiše skonál.

V malé chvíli po jeho skonání dostavil se ke smrtelnému loži přednosta zednářův a udeřil jej v mrtvou tvář. Když však jej sluha zákrikl, omlouval se tím, že prý to zednářský obřad, jakým se oni se svým zemřelým údem loučí. Takovým způsobem omlouval svou sprostou mstu. Co pak bylo příčinou tohoto obrácení se?

Příčinou toho bylo jeho výborné náboženské vychování z mládí, jeho každodenní modlitba za duše v očistci, a zvláště od matky vštípená úcta k Rodičce Boží, jejíž obraz ve svém psacím stolku uschovaný měl.

Maria Panna, útočiště hříšníků, nedala zahynouti zbloudilému dítěti svému. Velebeno budiž Její jméno přesvaté!

(*Květy Marianské roč. IV.*)

245. Zbožná dcera úctou Marianskou obrátila zatvrzelou matku.

V jisté zámožné rodině byla ku podivu všech matka velmi zatvrzelá nechtějíc se nikterak obrátiti. To naplňovalo bolem nesmírným citlivé srdce zbožné dcery nejstarší, která všemožně se přičiňovala o nápravu pobloudilé matky své; modlila se neustále za matku, postila se často i hojnou almužnu dávala. Ale matka zůstala napořád zatvrzelá. Tu připadla zbožné dceři a horlivé ctitelkyni Panny Marie zvláštní myšlénka šťastná: Koupila zlaté srdce, napsala na papírek jméno své matky a vložila svinutý papírek do onoho zlatého srdce, jež poslala do Paříže faráři chrámu Matky Boží Vítězné, kde na sta zatvrzelých hříšníků bylo obráceno ku pravé kajicnosti. Prosila zbožná dcera v připojeném dopise, aby

zaslané zlaté srdce bylo zavěšeno na milostný obraz Panny Marie. Za nedlouho obrátila se zatvrzelá matka a stala se ženou velmi zbožnou a zvláště horlivou ctitelkyní Panny Marie.

*(Dr. Fr. Kolásek, vikář na dómě v Brně, dle P. Widmanna S. J.
o májové pobožnosti v Brně r. 1887.)*

246. Maria Panna obrátila zatvrzelého hříšníka.

B . . . , jediný miláček zámožných rodičů v P . . . , byl, jsa dítětem, od své matky nerozumně milován, rozmazlen. Měl domácí učitele. Dopadla-li jeho vysvědčení bledě, zkrátka opakoval. Nikdy mu nikdo ničeho nevyčítal. Snadno se tedy přihodilo za takových rodičů, že B ač katolík, přece nebyl připraven ku sv. zpovědi a sv. přijímání. Nedokončil také studií, počal karbaniti, píti, navštěvovati špatnou společnost. Špatní jeho druhové vykořisťovali ho, a když měl 20 let, byl v trestnici.

Když si odseděl trest, nemocen jsa přišel do nemocnice, řízené milosrdnými sestrami; rodiče jeho zármutkem již dříve se utrápili.

V brzce sestra ošetřovatelka otázala se ho, jak tomu dlouho, co nebyl u sv. zpovědi? Když dostala sestra odpověď: »Nikdy posud,« přemlouvala jej, aby užil toho času, dokud je v nemocnici, k tak důležitému výkonu. Nabídla mu též medailon s vyobrazením Panny Marie, a skutečně nemocný muž ochotně dával se poučovati od ctihodné jeptišky.

Jedenkrát rozzuřil se, zahodil medailon, proklínal rodiče, zvláště matku, která jej tak špatně vychovala, a nikdo ho nemohl v nemocnici udržeti. S bolestí dívaly se milosrdné sestry, jak opouštěl jejich dům.

Léta ubíhala. Když čtvrtstoletí ponořilo se do tůně minulosti, dostal se opět do nemocnice; kde táž sestra posud působila. Nikdo ho nepoznal, ale on poznal sestru, která mu dala na krk medailon. Sestra opět začala svou jako minule; nemocný opět vzpíral se, chtěl utéci. Milosrdná sestra mu domlouvala, by zůstal; on konečně uposlechl, poněvadž se přesvědčil, že ho nepoznala. Druhého dne nemoha v sobě citův utajiti, odvážil se ošetřovatelky své otázati, nezná-li ho, že on to, jenž utekl, odhodiv medailon Marianský, který mu zavěsila, že on to, jenž se nechtěl zpovídati.

Na otázku sestřinu, kde vykonal první sv. zpověď, odpověděl: »Nikde.« Neobyčejná laskavost, přívětivá domluva ošetřovatelek,

dříve však milost Boží a orodování Matky milosrdenství, obměkčila srdce zpustlé tou měrou, že čtyřicetipětiletý muž vzornou a podivuhodnou pílí a vytrvalostí připravoval se přijati sv. svátosti.

Vyzpovídav se několikrát přistoupil k prvnímu sv. přijímání. Slzy lítosti a zbožnosti kanuly mu po lících, když přistoupil ku stolu Páně. Za nedlouho opouštěl nemocnici, uzdravený na těle i na duši. Při loučení nemohl dosti se naděkovati.

(*Květy Mariánské, roč. IV.*)

247. Panna Maria obrátila rouhače.

V jistém městečku stala se následující událost. Byla neděle. Se všech stran bylo viděti nábožné osadníky putovati do kostela; zvony zněly jasně ranním ovzduším a zvaly přívětivě na služby Boží.

Ale jeden mladý hospodář vyšel a volal na čeládku: »Pryč s tou nedělní parádou! Dnes musíme dodělati žně, postaviti poslední stoh.« Slyšel to jeho otec a hrozil mu: »Josefe, Josefe! šest dní máš pracovati a sedmého dne odpočívati, pravi Hospodin.« — »E co,« odpověděl oslovený, »na takové hlouposti se za našeho osvíceného věku již nedbá. Jděte do města, tam uvidíte lidi v kancelářích, krámech, v hostincích, že ve svátky pracují, jako ve všední dny.« Načež otec: »A třeba se to dělo tisíckrát, tisíckrát je to nepravost. Na nedělní práci nespočívá požehnání. Pán Bůh může seslati nějaké neštěstí.« — »Neštěstí,« pomyslný syn, »neštěstí může se někdy státi, ale člověk musí býti opatrným, musí se proti němu ohraditi. Dnes, jakmile stoh bude dodělán, půjdu do města a na všechno se pojistím.«

Skutečně k poledni byl stoh dodělán. Chystali se jíti domů, když jeden čeledín vzkřikl: »Vizte, co to sem letí!« — »Včely, včely jsou to,« všichni volali. Byly to včely; poněvadž daleko široko nenalézaly žádného stromu, spustily se na stoh. »Aj,« zvolal hospodář vesele, »ať ještě někdo říká, že na nedělní práci není požehnání; sotva že je stoh dodělán, už Boží požehnání se na něm usadilo!«

Přinesli úl, hrnec se žhavým uhlím a musilo se dlouho kouřiti, než byly všechny včely schytány.

Sotva že mladý rolník domů došel, již volal někdo do okna: »Probůh, váš stoh hoří!« — »Jakže, cože?« vzkřikl rolník a pádil ven. Hustá, černá mračna kouře valila se vzhůru a zžíravé plameny v brzku celý stoh ztrávily. »To jest soud Boží,« říkali lidé. Jakož

pak neštěstí nebývá samotno, rolník z leknutí onemocněl těžce. Ale ta nemoc byla mu k spasení.

Byl vychován od nábožné matky, obzvláště vštípila mu tato vroucí lásku k Panně Marii. Poněvadž ve svátek Panny Marie proti Bohu se provinil, dal na místě, kde stál stoh, postaviti sochu Marianskou s nápisem: »Kdo mne nalezne, nalezne život.« Nalezl opět život duše, milost Boží, ale našel také pro vezdejší život požehnání a štěstí uctěním Panny Marie.

(František Musil: Rok Marianský.)

248. Obrácení spiritisty ve chrámě Marianském.

V Teplicích u Broumova v Čechách stojí na vršku v lesíku v malebné krajině Marianský kostelík, věnovaný Matce Boží pomocnici křesťanů. Založil jej pán z Peiterspergů, který zde blíže schodů odpočívá. Bylo to roku 1884—5., kdy v tomto okolí řádl blouznivý spiritismus a mnohé až i k šílenství přivedl. Jednoho dne v čase velikonočním zpovídal jsem kajícíky v chrámečku tomto. Nával lidstva ke zpovědnicím byl nemalý. Pojednou se ke zpovědnici dere neznámý muž, sebou zmítaje a údy trhaje. Domnívaje se, že to šílenec, povstal jsem ze zpovědnice a odvedl nešťastníka do malé a nízké světnice, abych seznal, kdo by byl a čeho mu se nedostává. Chtěl se zpovídati. Ale jak! Rukama zmítaje jal se do mne bušiti a cosi mumlati. Chopiv se rukou jeho přiměl jsem ubohého k tomu, by poklekl. Učinil tak. Z průběhu seznal jsem, že nešťastník je pln spiritistického blouznění. Prikázal jsem mu důvěřovati se v Pomocnici křesťanův a udal jsem mu, kdy by opět ke sv. zpovědi přijíti měl. Svatou poslušností a pomocí Rodičky Boží byl uzdraven. Třesení údů přestalo, hlavu nosil již pevně a tak uzdraven na těle i duši kolíkerou sv. zpovědi, přistoupil pod ochranným obrazem Marianským ke stolu Páně.

(Frant. Křivohlávek, farář v Jetřichově.)

249. Kacíř v posledním okamžiku obrácen na přímlovu Panny Marie.

R. 1610. žil v Turině zatvrzelý kacíř, jenž ani na smrtelné posteli nechtěl se obrátiti na domluvu mnoha kněží. Když všechna domluva jevila se býti marnou, tu přiměli nemocného k tomu, aby Pannu Marii za přímlovu žádal. I učinil tak, a hle! přímlovou Matky milosrdenství se obrátil.

(Borri.)

250. Kterak paní G. vrátila se v lůno církve katolické.

Jednoho dne r. 1849., kdy v Římě chystalo se vše k uvítání sv. Otce Pia IX., jenž se byl musil před tím před nepřátely do Gaety utéci, procházel se kolem Vatikánu francouzský důstojník H. G. se svou paní a dvěma synáčky, jedním desíletým, druhým dvanáctiletým. Paní pocházela z Německa a byla protestantkou; přes to však zdobily ji mnohé ctnosti, z čehož děkovati bylo ctnostné matce. A právě proto snad paní ona nikterak se nermoutila, že protestantkou jest; bylatě lhostejnou co do vyznání říkávajíc: »Každý nechť žije a zemře v tom náboženství, ve kterém se zrodil; já alespoň nevím, zdaž katolička více konati může nežli já. Říkávala tak, ježto nepomněla, že nutno jest celé učení Ježíše Krista a nikoliv jen část nebo blud věřiti, chce-li kdo účasten býti věčných zaslíbení.

Když se však tak procházeli kolem Vatikánu, pravila paní manželu svému, že by si ráda prohlédla papežské pokoje. Proč si toho přála? Možná, že jen ze zvědavosti, aneb z vnuknutí jakéhos.

I vešli do Vatikánu; bylot francouzským důstojníkům tenkrátě volno tam vcházeti. Brali se nejnádhernějšími částmi paláce a přišli konečně do soukromé kaple papežské. Jakmile paní G. do kaple vstoupila, utkvěly oči její na krásném klekátku, červenou látkou potaženém, kde nejvyšší hlava církve každodenně klekávala a za požehnání nebes pro lid svůj se modlívala. To připadlo paní na mysl a dojata jsouc velice poklekla rychle na ono klekátko, těšíc se zároveň již v duchu, jakou radost z toho bude míti její švagrová katolička.

I skláněla se hlavu rukama podpírajíc na klekátku sv. Otce, modlila se vroucně, a jakož zvyk měla, ač ne po způsobu protestantském, odporoučela dítky své Panně Marii; a když pozvedla oči svých, viděla nad oltářem bělostkvoucí paní, jež za ruku držela obě její dítky, u oltáře papeže, jenž k ní byl obrácen. Vidění toto paní G. k slzám pohnulo a u mateřské péči své ohlíží se po svých synech, zdáž dosud jsou u ní; byla tak dojata, že i muž její to zpozoroval a ustrašen jsa se tázal, co že se přihodilo. Paní však utišila ho řkouc, že slabá mdloba na ni přikvačila; než vidění ono tak mocně vrylo se jí v mysl, že stále potom měla je před očima.

Dne 12. dubna roku 1849. vrátil se sv. Otec z Gaety do Říma. I pospíšila si paní G. s mnohými jinými manželkami francouzských důstojníků do basiliky sv. Jana lateranského, aby sv. Otce viděla.

Sotva že Pia IX. před tabernakulem shlédla, poznala, že táž jest to podoba, již uzřela v papežské kapli a když nad ním spatřila také tutéž paní jako ve Vatikáně, aj, tu již nemohla citů svých přemoci. takže všichni, kdož kolem ní byli, znamenali, že něco neobvyčejného se jí přihodilo. Přes to však neřekla paní G. nikomu ničeho ani tentokráte.

Po nějakém čase nadešel den, kdy sv. Otec Pius přijal u slyšení všechny paní francouzských důstojníků. Též paní G. se svýma dítkama přišla. Sv. Otec bral se prostředkem shromážděných paní na pravo i na levo požehnání uděluje. Když došel k paní G. a jejím dvěma synáčkům, stanul, polibil obě dítky, ptal se jich, jak se jmenují, dal každému růženeček a žehnaje jim vložil ruce své na hlavy jejich.

Přešťastná matka radostí zářila, a to tím více, jelikož opět nad sv. Otcem tutéž bělostkvoucí paní viděla, jako dříve po dvakráte. Již po prvním a druhém vidění toužila víry protestantské se zřici; nyní byla touha její daleko větší. Celou následující noc probděla v pláči a rozčilení. Nemohla již tajemství svého skrývati, svěřila se manželův svému a pravila mu zároveň, že katoličkou se stane. Ó té radosti, jakou manžel pocítil! A tak v pátek 17. května v kapli chrámu Nejsvětější Trojice Boží přestoupila paní G. slavně do lůna církve katolické. Následující čtvrtek přijala celá rodina z rukou generalního vikáře Tělo Páně a matka též svátost sv. biřmování.

(Květy Mariánské 1884, ročník I.)

251. Obrácení protestantské paní.

Byl jsem ku konci zimy a na počátku jara na venkově u svého přítele z dob studentských, nynějšího majitele gothického zámku, zděděného po svých předcích. Onen přítel, jehož jméno jest Eduard svobodný pán z T . . . , měl 7 let již za manželku mladou, vlnadnou paničku, jménem Amalii, z rodu B Rodina jejich sestávala z jednoho synáčka asi šestiletého, jedné dcerušky asi 13 měsíců staré a starého ctihodného děda, otce to mého přítele.

Takto Eduard žil se svými milými v rozkošném zátiší; neboť ničeho se nenedostávalo k úplné jeho blaženosti. Avšak tato by bývala ještě dokonalejší, kdyby Amalie nebyla protestantkou.

Amalie totiž vyslovila podmínku při smlouvě svatební, jsouc ovšem k tomu pohnuta svou nebožkou matkou, že jí dovoleno bude dcery ve své víře vychovávat.

Dobrý Eduard miluje své děti a svou choť jako sebe, po celý svůj život byl trápen myšlénkou, že část jeho milých nezbytně se od něho odloučí po smrti.

Tato myšlénka ho vždy a vždy hlodala, nepřejíc mu ni okamžiku pokoje. Smuten stával u kolébky, v níž jeho dceruška dřímala, a často se odvracel od ní se slzami v očích. Neštilil se ani modliteb, ani přemlouvání, ani rady, ani prostřednictví nábožných, vzdělaných osob, aby Amalii přivedl na jiné myšlení; leč marně. Amalie odolávala statně: »Eduarde, víš, že tě něžnou láskou miluji,« pravila jednoho dne ku svému choti, »víš též, že bych s radostí i vlastní život nasadila za tebe, leč toho ti nemohu učiniti. Chci zůstatí věrna víře, v níž mne matka moje vychovala.«

Zdálo se, jakoby každý pokus další zbytečný byl po takové odpovědi; leč láska katolická všeho se naděje a vše trpělivě čeká. a proto též Eduard vždy a vždy se kojil nadějí na dobrý výsledek, opět a opět opakuje svou modlitbu. Tu pozorovala Amalie přese všechen odpor, že její víra jest jen slabá, i počala víc a více pochybovati, jsouc v pravém slova smyslu nepokojna.

Řeči totiž a rozmluvy, zvláště však ctnosti manželovy působily z počátku nepozorovaně, časem však víc a více, konečně se jala, jsouc mimovolně puzena, tajně sice, ale opravdově zkoumati důvody a důkazy katolického náboženství. Za tím účelem rozpředla a započala písemní rozmluvu se ctihodným knězem, přítelem to svého manžela.

K tomu se ještě událo, že okolnost jistá, sama o sobě sice nepatrná, mocně na její duši působila. Stál totiž vedle naznačeného zámku krásný dům letní, v němž po více let bydlel ovdovělý důstojník se svou půvabnou patnáctiletou dceruškou.

Mladá dívka, milý, nábožný to tvor, chlouba a radost otcova. zpívala denně ráno a večer za průvodu klavíru Královně nebes sladké písně, jaké dovede zapěti pouze katolická zbožnost.

Maria Panna byla předmětem jejích snů, Marii Pannu milovala po Bohu nejvíce, Ona zaujala celou její duši. Uslyšela-li paní z T . . . líbezný hlásek milého dítěte, přistoupila k oknu, aby naslouchala sladkým zvukům, o nichž ledový protestantismus ani ponětí nemá. Maria, nejčistotnější Panna, tklivý vzor ženy ve všech života způsobech, nevyslovitelné spojení nebe se zemí, pohnula srdcem mladé paní. Poznala krásu zřízení katolické církve, spojující modlitbou všecky věřící a byla láskou k této Panně až zanícena.

Avšak Amalie se ještě nepoddala, ale přece předsudky její zanikaly ode dne ke dni, a milosť Boží počala působiti.

Mezi tím mladá paní upadla do nebezpečné nemoci, která již dlouhý čas v ní dřímala. V krátkém čase však tak se zhoršila, že lékař uznáváje svou nedostatečnost, předvídal v krátké době smutný výsledek. Ubohý Eduard! Srdce jeho trpělo nevýslovné bolesti.

Leč zkouška tato nedosáhla ještě vrcholu; onemocněla též jeho dceruška; bolestné křeče napadly dítě a lámaly jeho malé a slabounké údy dnem i nocí. Lékaři neznajíce žádné pomoci k úlevě, vzdali se naděje. Amalie pak jsouc sama ještě bledá a slabá, nahýbala se nad kolébku s pomateným zrakem, jakoby chtěla dítě od smrti zachrániti.

Podivuhodny však jsou úradky Boží. Eduard skládaje naději v Pána Boha, zavěsil dítěti nemocnému okolo krku medaili Panny Marie Lúrdské a klečívaje u postýlky, modlíval se se svým synem.

Ubohý otec; věděl, že Bůh vyslyší modlitbu nevinných; Amalie, bolestí pomatena, pozorovala napřed v tichém zoufalství, co se dalo před jejíma očima.

Uslyševši však syna svého vzývati Nejblahoslavenější Pannu, padla také na kolena se sepjatýma rukama. »Maria.« volala, »Ty jsi útěchou zarmoucených, jak se praví, naděje beznadějných, smiluj se nad mojí bolestí! Jsi také Matkou, a víš, jak matka miluje své dítě; zachraň mé dítě, vždyť jsi milosrdná a dobrá. Zachraň je, a za to Ti slibuji, že přijmu náboženství, ve kterém Tě ctívají a vynaložím zbytek svého života ku Tvé větší cti a slávě.«

Potom zářícím okem přistoupila ke kolébce, aby viděla, zdali se stav nemocného nezlepšil.

Ó zázrak!

Maria Panna vyslyšela modlitbu její; dítě bylo pokojnější a o třetí hodině bylo po nebezpečí; dítě spalo tiše a sladce.

Amalie líbala své dítě, přitiskla je k srdci a pozorovala je, klečíc na kolenou. Pak políbila s pláčem medaili Panny Marie Lúrdské, kterou zavěsila dítěti okolo krku. — Celá rodina klečela na kolenou, díky vzdávajíc Panně Marii. »Děkujte Jí,« zvolala šťastná matka, »děkujte dobré Panně, že zachránila mé dítě; děkujte za mne, neboť neumím se modliti. Ó můj Bože! Budiž veleben pro Tvá dobrodiní, toužím Tobě náležeti, jenž divy činíš, zachrániv dítěti mému život, mně pak duši!«

Potom byla Amalie ve sv. víře katolické vycvičena a způsobem velmi dojemným do církve sv. přijata o slavnosti »Zvěstování Panny Marie« dne 25. března.

(*Květy Mariánské 1886.*)

252. Hříšník obrácen ve chrámě „Maria Taferl.“

Na poutním místě »Maria Taferl« v Dolních Rakousích stalo se, že jistý veliký hříšník zamlčel těžké hříchy ve sv. zpovědi, a přijav svatokrádežně Tělo Páně, chtěl chrám Páně opustiti. Přišel však ku dveřím, byl jakousi neviditelnou mocí zadržen a nemohl ani krok dále jíti. Zároveň cítil se uvnitř tak pohnutým, že se ihned vrátil, znova šel do zpovědnice a ze všech hříchů kajicně a upřímně se vyznal. Sám připisuje tuto milost mocné přímluvě Bl. Panny Marie, která v pravdě jest Matkou milosrdenství.

(*Scherer: Exempel-Lexikon.*)

253. Přímluva Matky Boží obrátila protestanta.

Před léty žil jistý baron; pocházel z Korutanska a byl protestant; byl milovníkem malířství a proto meškával často ve Vídni. Prvním malířem byl tenkrát ve Vídni Kupelwieser, horlivý to katolik. Tohoto slavného muže baron často navštěvoval a hovořivali také o náboženství. Kupelwieser přál si z té duše, aby se baron stal katolíkem; i nabídl mu jednou, aby si zašel do Mariacelly a tam se modlil. Baron si myslil: »Výlet do Mariacelly mi neuškodí, a co se týče modlitby, však uvidím.« Vydal se na cestu a šťastně se tam dostal. Pohled na zástupy poutníků ho jaksí dojal; modlil se v kostele před Rodičkou Boží, ale necítil účinků; nevzešla mu ještě hvězda jitrní, ač už poněhlu vzházela.

Vyšel si za Mariacellu na procházku. U silnice seděla chudá žena s němým, přiblblým synkem čtrnáctiletým; žebřala. Baron dává jí almužnu, politoval ji též několika laskavými slovy. Žena odpověděla: »Jsem zajisté ubohá, stará, nemocná, nemohu pracovati, avšak není to téměř nic u porovnání s křížem, který mám s tímto chlapcem. Jen si račte povážiti, milostpane, jde mu již na patnáctý rok a neví ještě nic o Pánu Bohu, ještě nemůže jíti ku svatému přijímání.« To řekla a dala se do usedavého pláče, tak že jen stěží mohla říci »Zaplať Pán Bůh« za velikou almužnu. A ejhle! Tyto slzy ubohé ženy prospěly baronovi zázračným způsobem. Když se

dále ubíral, připadly mu tyto myšlenky: »Ta matka neplakala proto, že je stará, nemocná a chudá, nýbrž proto, že chlapec nezná náboženství a není účasten jeho milostí. A já? Já bych mohl dobře Boha znáti, ale nestarám se o něho již po dlouhá léta!« Tak a podobně přemýšlel urozený pán, milost Boží dotkla se ho na přímlovu Panny Marie. Brzy na to stal se katolíkem a byl ozdobou naší sv. církve. Toť bylo dílo Panny Marie, Matky přemilé.

(Květy Mariánské 1891.)

254. Obrácen na přímlovu Panny Marie.

Šlechtický mládenec, který byl oddán hříchu nečistoty a po každé po sv. zpovědi opět a opět do téhož hříchu klesl, zapamatoval si, že Maria Panna jest útočiště v pokušení, a sotva domů přišel, učinil dle rady kazatele věhlasného Zuchiho v Římě. Kdykoli pokušení staré naň doráželo, hned k Marii Panně slovy kazatelovými volal o pomoc a šťastně pokušení velké přemohl a tak se brzy zdokonalil, že i všedních hříchů s milostí Boží nenáviděl. Na otázku zpovědníkovu, jakého prostředku se uchopil, že dovedl hříšný svůj zvyk přemoci a zastaralé nepravosti výhosť dáti, odpověděl: »Od té doby, co jsem sv. muže Zuchiho slyšel kázati a co jsem slov jeho poslechl, cítil jsem se v mrzkých pokušeních tak chráněna a posilněna, že se mi zdálo, že bych k sebe mocnějšímu pokušení svoliti nemohl.«

(Mehlerovy příklady.)

255. Obrácen na přímlovu Panny Marie.

Za krásného večera seděl jistý kněz ve své zahrádce umdlen jsa po několikahodinné sv. zpovědi. Najednou spatří, kterak ku kostelu okolo zahrady kráčí zamyšlený muž s očima k zemi sklopenýma. Uzřev kněze zastavil se a prosil, aby vyslyšel jeho doživotní zpověď. Kněz ihned ochotně šel s ním do chrámu Páně. Na cestě mu vypravoval kajeník: »Již nejednou chtěl jsem jíti ke správě Boží, ano i ke zpovědnici jsem se přibližoval, avšak zase jsem odešel. A tak se mi vedlo opět dnes. Byl jsem v hospodě, kdež hospodští jsou dobří katolíci. Spoluhosté moji byli veselí, já však jsem seděl mrzut v koutku nevrlý a na mysl mi vstoupil bývalý můj hříšný život. Tu přistoupila ke mně hospodská a pravila, že nějaký zármutek svírá duši mou, abych se jen utekl k Marii Panně.

Mlčel jsem, ona však vytáhla penízek, na němž byla vyobrazena Rodička Boží, a podávala mi ho řkouc: „Vezměte ho a noste u sebe a poroučejte se alespoň, když naň patříte, do ochrany Marie Panny.“ Upřímnou útrpností a důvěrností oné paní dojat přijal jsem dar. Na počátku jsem slov její nedbal, později však jsem poslechl a hle, velká změna se stala se mnou, poznal jsem hříšný a nešťastný život svůj a umínil jsem si s pomocí Boží opravdové pokání činiti.* Kněz i cizinec vstoupili do chrámu, pobyli tam dlouho a při západu slunce vraceli se domů, kajicník s poklidem a důvěrou v milosrdenství Boží, kněz pak s přesvědčením, že Panna Maria jest útočiště hříšníků.

(Blahověst 1861.)

256. Zločinec v posledním okamžiku obrácen.

Jistý nešťastník byl odsouzen k smrti, a den jeho popravy se přiblížil. Jako ve vězení nebylo možno ho přiměti k lítosti, tak ani cestou ba ani pod šibenicí nedal si říci nic od kněze, jenž ho doprovázel. Nevěda si rady kněz obrátil se ještě na duchovní vrchnost, a tu bylo docíleno, aby zločinec byl ještě jednou do vězení zaveden, že snad nyní aspoň se rozpomene a k pokání pohne. Nadarmo. Dal se tedy průchod spravedlnosti. Byl opět vyveden, vystoupil na ustanovené místo, kat vhodil mu oprátku na krk. Všichni modlili se zaň, sám kat byl dojat zatvrzelostí hříšníka toho a stavěl mu před oči peklo, do něhož za okamžik má se dostat. Opět nadarmo. Zatím modlil se kněz vroucně k ukřižovanému, jehož obraz držel v rukou, a jak jeho oči padly na bolestnou Matku Boží pod křížem; pozvedne kříž, podá ho nešťastníkovi a vybízí ho, když již nic jiného učiniti nechce, aby aspoň srdce, tolika meči proklaté, Matky milosrdenství polibil. Učinil tak. A hle! sotva tak učinil, již prosil, aby oprátka mu byla na okamžik sňata, že se chce zpovídati. Učiněno mu po vůli. Nešťastník vrhl se k nohám kněze, a vyzpovídal se skroušeně ze všech svých hříchů. Pak povstal a vzlykaje prosil všech přítomných za odpuštění pohoršení, a pravil, že nyní ochoten jest umříti. Vystoupil na podstavec a za okamžik byl mrtvolou. A duše jeho? Ta byla jediným políbením obrázku Bolestné Matky Boží uchráněna věčné záhuby.

(C. Hünner: Unsere liebe Frau.)

4. Panna Maria — potěšení zarmoucených.

a) V nouzi, bídě a utrpení.

257. Výroky sv. Otcův a spisovatelů církevních.

Sv. Bernard (super »Missus est.«) praví: »V nebezpečnostvích, úzkostech, v bídách, myslí na Marii, vzývej Marii.« Pod její podporou neklesneš, pod Její ochranou nebudeš se báti.«

Sv. Jan Damascenský volá: »Přiblíž se, ó Matko mého Spasitele! Tys moje pomoc, moje útěcha v životě. Přiblíž se, a já uprostřed plamenů pokušení neshořím, mezi tisíci osidly nástrah budu bezpečen, mezi víchry a vlnami útoků nebude mne lekati nebezpečí ztroskotání.«

Papež Innocenc III. (serm. 2. de fest. Assumt.) píše: »Poněvadž život člověka jest ustavičný boj, tedy každý, kdo od svých nepřátel a to: světa, těla a ďábla jest napaden, pohlédniž na Tu, která jako dobře zřízený vojenský šik se jeví; vzývej Marii, aby nám vyprosila milosti a dala pocítiti účinky Své mocné ochrany.«

(Mehler's Beispiele.)

258. Maria Panna potěšila zarmoucenou vdovu.

Před několika léty žila v jednom městečku chudičká rodina, která prací sotva se vyživila. A hle! Tu ji stihlo ještě jiné neštěstí. Otec, podpora rodiny, onemocněl, a v několika dnech odnesli ho do hrobu tmavého. Ó, kdo popíše nyní bídu, kdo popíše zármutek ubohé vdovy, opuštěných siroteků! Jednou šla ubohá matka s dětmi svými na hrob otcův, aby se tam vyplakala. Cesta ji vedla okolo kostela. Vidouc, že chrám jest otevřen, vešla tam; chrám Páně byl ozářen a lidmi naplněn. Kněz klečel u oltáře a modlil se litanii k Panně Marii. Vstupujíc zaslechla vdova právě nábožná slova knězova: »Potěšení zarmoucených« — a lid odpovídal — »Oroduj za nás!« Slova ta hluboký dojem učinila na zarmoucenou matku. A když lidé odešli, vrhla se ubohá před oltář Bohorodičky a dlouho a vroucně se modlila. A hle, když povstala a domů se ubírala, nemohla ani pochopiti, odkud ta útěcha, ta spokojenost, jaká srdce její naplňovala. Druhý den pak přišel představený dobročinného spolku, který o bídě oné vdovy byl uslyšel, a o všechny děti její otcovsky se postaral. *(Jan Híkl: Knihovna Sarkandrinská II.)*

259. Matka Boží svých ctitelů neopouští.

Za času veliké nouze v Neapoli založilo několik lidumilných mužů pod ochranou Nejčistšího Srdce Panny Marie spolek ku podpoře nuzných a neštětím postižených. Kdysi uslyšeli, že jakási nemocná žena trpí velikou bídou. Vyptali se na dům, kde zůstává a šli tam. Vyšedše po schodech zaklepali na dvěře. Dvěře se otevřely a proti nim vyšla děva šestnáctiletá, chatrně oděná, ale v obličeji, sličná jako anděl. Obávajíc se, že cizinci přicházejí za zlým úmyslem, jakož již častěji se bylo stalo, ptala se vážně, čeho zde pohledávají. Pravili, že Matka Boží je sem poslala na pomoc nemocné; tu děvče plačíc a vzlykajíc zvolalo: »Svatá Matko velikého Boha, blahoslavený, kdo v Tebe doufá.« Těmito slovy jsouce dojati vešli do bytu a shledali, že bída dosáhla takového stupně, že ubohá nemocná matka hladem jsouc k zoufalství doháněna chtěla čest své dcery zaprodati. Když dcera nabídnutí to s ošklivostí odmítla, naříkala matka: »Dítě mé, necháš mne tedy zahynouti?« Na to odpověděla dcera: »Nezoufejte, milá máti, Matka Ježíšova nedopustí, abyste nedostatkem umřela. Což bychom nemohli za mé vlasy na několik dní výživu dostati?« Na to rozpustila své pěkné kadeře, ustrihla je a prodala prostřednictvím své sousedky. Za utržené peníze nakoupila hned pokrmu a pravila k matce: »Než tato zásoba dojde, Matka Boží nám pomůže.« A pomohla, neboť oni mužové postarali se s dostatek o ctitelky Bl. Panny Marie.

(Frant. Musil: Rok Marianský 1891.)

260. Maria Panna v největší bídě přispěla ku pomoci.

Osiřelé dítě klečelo u hrobu svých rodičů, plakalo usedavě a modlilo se. Slyšela to paní zámku, jdoucí právě kolem hřbitova: vešla tam a těšila děvčátko promluvou: »Upokoj se dítě, o tebe bude postaráno, budu ti matkou.« Přijala dívku za své dítě, posílala ji pilně do školy a nezapomínala na hlavní věc u výchování: zvykala ji modlitbě a bázni Boží. Bylať sama velmi nábožná a ctíla zvlášť umělecky upravenou sochu Bolestné Matky Boží, kterou měla na svém domácím oltářičku. Sedm mečů tkvělo na té sošce v Srdci Panny Marie; bolest a zármutek, ale také oddanost Bohu a zmužilost mluvily z její tvářnosti, a dole byla slova: »Vizte, jestli bolest, jako bolest má!« Často klečela tu paní s děvčetem, kteréž znenáhla dorůstalo v pannu. Paní se rozstonala. Anna schovanka ošetřovala

ji jako vlastní matku, neodstoupila od jejího lože a hleděla vším způsobem zavděčiti se své veliké dobrodějce. Často dala nemocná podobiznu Bolestné Matky Boží přinést si před lože; pohled na ni dodával jí útěchy, a Bohu jsouc oddána odebrala se ze světa tohoto do vlasti nadhvězdne.

Po úmrtí byla otevřena poslední vůle; Anna zdédila značný odkaz a měla si ještě ze všech klenotů zámeckých po libosti vybrati. Vzala si ze všeho toliko sochu Bolestné Matky Boží.

Anna se dobře provdala a byla živa v manželství mnoho let šťastně. Koupili si s manželem domek se zahrádkou a byli ve vlastním bytu zcela spokojeni. Leč, bohužel, brzy přikvačilo na ně neštěstí. Muž onemocněl, ležel dlouho bez výdělku, nemoc sama mnoho pohltila peněz. Zemřel a zůstavil vdovu s dítětem chudou a opuštěnou. Avšak neštěstí nepřicházívá samo jediné.

Brzy po smrti jejího muže přišel ku vdově domácí pán, od něhož koupili domek, a žádal peníze, které prý mu zůstaly dluhem. Vdova nemálo se ulekla, neboť věděla dojistá, že manžel zaplatil všechno, hledala v papírech, ale kvitance nikde nebylo. Vydríduch hrozil, že domek dá do dražby. Z oblíbeného svého domova měla s dítětem býti vystrčena. V návalu bolesti klekla před sošku Bolestné Matky Boží, modlila se a plakala hlasitě a hořce. Jakmile dítko uvidělo matku plakati, vstoupily mu též do očí slzy, kleklo vedle matky a sepjalo nevinné ručičky. A hle, dobrotivá Bohorodička nesklamala důvěry jejich.

V osadě roznesla se zpráva o tom, co nebohou matku stihlo. Právní přítel upamatoval se, že mu nebožtík muž vdovin odevzdal spisy k výmazu. Hledal ve svých papírech a skutečně našel kvitanci. Ihned pospíšil ku vdově a přinesl jí radostnou zprávu. Směla zůstat i s dítětem ve svém vlastnictví a dostala také z mnohé strany podporu.

Maria Panna ji neopustila. Dobrotivá Máti měla útrpnost s bolestmi a slzami matčinými, vždyť sama ronila slzy a snášela více bolesti, než kdokoli na světě, a proto ráda slzy jiných suší mateřskou svou láskou.

(Frant. Musil: Rok Marianský r. 1891.)

261. Panna Maria vysvobodila rodinu z velké nouze.

Přesvědčil jsem se, že Bůh žádného neopustí, kdož se k němu důvěrně utíká, jej vroucně a pokorně vzývá. Bůh jeho prosbu vyslyší a, oč žádá, také od něho obdrží.

Jsem otec rodiny, pozůstávající ze šesti dětí. Žena a já upadli jsme jakýmsi nepochopitelným způsobem do chudoby. Najednou jsme ničeho neměli k výživě; byl jsem tedy nucen chopiti se práce nádennické. Každý může pochopiti, že jsem mnoho nevydělal, a žena mi nemohla v ničem nápomocna býti, neboť byla více méně churava. Následkem toho nastala u nás bída největší.

U lidí bylo vše marno nějaké pomoci hledati; nezbývalo tedy ničeho v naší bídě a nedostatku, nežli se obrátiti k Tomu, který všim vládne, všecko živí a spravuje, a bez Jehož vůle ani vlas s hlavy nesejde.

Ačkoliv bychom od Boha té dobroty a lásky nikdy nezasluhovali pro náš nevděk a nesčíslné hříchy, přece Bůh nechce, aby kdo zahynul, nýbrž aby se obrátil a živ byl.

A skutečně Bůh nás nenechal ani tělesně zahynouti; vzali jsme útočiště k laskavému Srdci Pána Ježíše a Neposkrvněnému Srdci Panny Marie, ke sv. Josefu, sv. Janu Nepomuckému a svatému Antonínu, a nebyli jsme ve své prosbě oslyšeni.

Zde splnila se slova Krista Pána: »Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlucte a bude vám otevřeno.«

Již jest tomu nyní rok, co nás Bůh jakořka zázračně živí a z mnohých nebezpečí nás již vytrhl, protož doufám v Boha pevně, že i nadále nám hladem zemřiti nedá.

(„Škola Božského Srdce Páně“ 1889.)

262. Maria Panna útočiště bídných.

V Paříži žili dva chudí manželé u veliké chudobě. Bytovali ne tak ve světnici, jako v brloze, za kterou ročně 20 franků odváděli. Často neměli, co by jedli, a přece ani sobě nechtěli se přiznati, že by tak nevýslovně nuzni byli, neboť byli prve zámožni a zchudli bez viny své. V poslední době žili nuzně z toho, což byli odprodali ze svého nábytku, teď neměli ničeho. Bylo to v den sobotní, neměli peněz, neměli chleba. Žena byla slabá a muž chorý ležel v posteli. Uplynul den a oni ničeho nepožili. Smutně na sebe

hleděli, modlili se a plakali. Neděle zasvitla, den to radosti, ale jim přitížila žalosti. Když přišel večer, vyšla žena na ulici. Chtěla žebrati, avšak kdykoliv chtěla slovo prosebné pronést, stud jí ústa zavíral. I vrátila se domů bídňější nežli prve. Nejedli ničeho po 48 hodin, a v hoři vyřkl stařec: »Umřeme, ubohá ženo moje, Bůh nás opustil.« Žena neodpověděla, až za chvíli, když zvednuvši hlavu, pravila: »Budeme vzývati Nejsvětější Pannu, Ona jest těšitelka naše a příčina radosti a útočiště bídňých, Ona nám pomůže. Hle, mám malou svíčku, tu chci před obrazem Jejím rozžati. Jsem přesvědčena, že nám přispěje ku pomoci.« Jak řekla, tak učinila. Ze všeho všudy, co měli, zbyl jim malý obrázek Rodičky Boží, a před tím rozsvítila svíčku. I klekli oba, modlili se a plakali. Když jsou byli v takovém hoři a davše Matičce Boží poslední, co měli. hořce bědovali, uzřela jedna z nájemnic, kteráž dítko choré měla a proto ponocovala, světlo u starých těch manželův. I myslila u sebe: »Staří tito lidé nikdy nesvitívají, snad že je nehoda potkala. Musím shlédnouti, co se stalo.« Všedši do jizby, všecka ztrnula, vidouc je jako smrt bledé, a vyslechnuvši, co by bylo příčinou. hned odběhla a přinesla všechnu zásobu svou, aby je občerstvila. Když se jitro ukázalo, hned šla k faráři a ku předsedovi konference sv. Vincence, a oba dostavili se ku starým manželům těmto a měli péči, aby netrpěli více hladu. Brzy na to dědili skrovné dědictví. Tak se dobrá Matička nebeská postarala o dobré tyto lidi, když jsou ji vzývali.

(Dr. A. Lenz: *Litanie loretanská.*)

263. Panna Maria poslala chudému obuvníku štědrou dárkyni.

V poli u města P. jest na pěkném návrší kaplička Marianská. Nemine takořka dne, aby lidé z města kapličky nenavštívili, zvláště v neděli, kdy bývá otevřena.

Jednou v neděli adventní, ač ostrý vítr pofukoval, ubíral se ku kapličce muž, z jehož chůze i tváře velikou sklíčenost a bídu znáti bylo.

Jest to chudý obuvník z města, který nejen velikou bídou trápen jest, ale i manželka jeho po tři léta zlou nemocí na lože jest upoutána. K tomu ke všemu 4 malé hladové děti chtějí na otci chleba, kterého otec jim jen po skrovnu dáti může, poněvadž nemá ani práce, aby naň vydělal.

Přes to přese všechno byla celá rodina velmi zbožná a jedinou svou útěchu v modlitbě nalézala. Mistr přišel dnes ze chrámu Páně, připravil pro děti a nemocnou ženu oběd, jaký připraviti dovolovala prázdná spižírna, a pak odešel, chtěje srdci svému uleviti a zároveň pomoc vyprositi na Matce nebeské, do pole ku kapličce. Vešel do vnitř a nenaleznuv tam nikoho, počal se nejdříve tiše modliti; po chvíli však počal hlasitě štkáti a Marii Panně svou bídu žalovati: »Matičko nebeská! K Tobě se o pomoc utíkám, Ty víš, v jaké bídě se nalézáme. Zítřa raduje se celý svět a oslavuje onen štědrý večer, v němž Spása světa se zrodila, a my nemáme ani kouska chleba, abychom hlad zahnali. Proto k Tobě, mocná Panno, volám a pevně doufám, že neprosím nadarmo.«

Když takto si naříkal, nepozoroval, že za ním vešla do kapličky též jedna paní, která vyslechnuvši jeho nářek, opět zticha se slzami v očích odešla.

Po dlouhé chvíli teprve potěšen jsa a posilněn na těle i na duchu dovnů se navrátil. Ráno na štědrý den nemaje dětem co dáti k jídlu, těšil je, aby se dnes ráno postily, že které děti se dnes postí, uvidí večer zlaté prasátko, večer že jim něco dobrého uvaří. Při těchto slibech otcových děti tázavě na otce pohlédly, neboť věděly, že nic nemá, též i nemocná zhluboka vzdychla. Ale obuvník dnes necítil žádné starosti a s jakousi radostí počal rozdělávati oheň z posledního chrástí. Takto všichni o hladě byli až do poledne. Za nedlouho po poledni otevřel dvěře obuvníkovy světnice jakýs neznámý mladý člověk, s ohromným košem na ruce, ve kterém bylo mnoho rozličných uzlíků a na vrchu dva velké bochníky chleba, v druhé ruce pak nesl dosti velikou otýpku dříví. Pozdraviv, řekl: »Zde vám posílá jistá paní něco, abyste též vánoční svátky radostně strávili.« Při těch slovech počal z koše vyndávati před udiveného obuvníka dva bochníky chleba, uzlík mouky, krupice, kus slaniny, zemáky a jiné potraviny. Při tom nezapomenuto i pro děti několik jablek a ořechů, mimo to i několik desetníků dal obuvníkovi, aby mohl nemocné ženě hovězí polévky uvařiti. Obuvníkovi ani vzpamatovati se nemohli. Konečně po chvíli se slzami v očích vykotal obuvník otázku: »Kdo to posílá?« — »Na to se neptejte,« odpověděl posel, »jenom máte též za tu paní pomodliti se k Panně Marii!«

»Ó já jsem pevně doufal, že Panna Maria jistě nám pomůže!« vzkřikl obuvník, a když nemohl vypátrati onu paní, aspoň poslu jejímu se slzami díky pronesl.

Nemocná žena, která před tím na dlouhou dobu ani hnouti se nemohla, tak pohledem na to vše byla posilněna, že na bídne posteli své s rukama složenýma se posadila.

Když posel odešel, zapomněl otec, že děti, které nejlíže večer, uvidí zlaté prasátko, a ukrojiv každému dítěti kus chleba, namazal ho medem, který jim též ona paní poslala.

(Květy Mariánské 1885.)

264. Maria Panna potěšila a pomohla chudému nádenníku.

Kdo se narodil v chudobě, chudým jsa, nedoznává takovou měrou, že jest zlo nemalé býti chudákem, jako ten, kdo dříve v hojnosti žil, později však bídou a nedostatkem stihán jest. Tak se dělo jednomu muži, který ve značném jednom městě žil. Stihlyť ho nehody a pohromy, tak že bez viny bídákem se stal. Nemaje ničeho, byl přinucen konati práci nádennickou, aby sebe, ženu a čtyry děti uživil. Ke vši bídě roznemohla se žena jeho a po dvou nedělích dvě nejstarší děti. Nouze dospěla vrcholu. Jednou s večera přišel po namahavé, nezvyklé práci nádennické domů, aby ponocoval u lůžka chorých miláčků svých. I uchvátila jej taková tíseň a truchlivost, že byl na kraji zoufalství. Žena jeho zbožná nebyla s to potěšiti ho. Tu přistoupilo k němu jedno z dítek jeho a volalo prosebně: »Otče, milý otče, Matka Boží nám pomůže! Prosim, modlete se Zdravas Maria, a Maria Panna přispěje ku pomoci.« Otec odvětil: »Dítě, nemohu!« Vyběhl ven v širou, temnou noc, kdež se po nějaký čas toulal, až se rozplakal a slzy jemu ulehčily. Tu klesl na kolena a volal: »Ó Maria, Matko milosrdenství, pomoz!« Když se pomodlil, shledal, že klečel na tvrdém předmětu. A hle! Byla to peněženka. Teď se chtěl odebrati domů s pevným úmyslem, že ráno vyhledá majetníka, aby, co jeho jest, mu navrátil. Tu vyskytne se muž a táže se, zdali nenalezl nějaké peněženky. I odvětil rychle: »Zde jest.« Muž vida před sebou člověka nuzného, dal jemu ihned padesátku. Vzdávaje díky Bohu a Rodičce Boží, vrátil se do svého bytu. Druhého dne dostavil se k němu pán, jemuž peněženka patřila, a tázal se ho po poměrech rodinných, a slyše, jak jej Bůh navštívil, obdaroval jej hojně. Maria Panna tedy pomohla.

(Dr. Ant. Lenz: Litanie loretanská.)

265. Panna Maria posila trpících.

Jisté dívce měla býti noha odejmuta. Ač veliké jsou bolesti z takové operace, přece panna tato se ani nepohnula ani nepovzdechla, tiše se modlic držela v rukou obraz Mařky Boží. Po operaci ptali se jí, zdali žádných bolestí necitila. »Ovšem,« odpověděla, »cítila jsem veliké bolesti, ale představovala jsem si Marii Pannu pod křížem milého Syna, a pohled na Bolestnou Matku Páně sílil a těšil mne tou měrou, že tělesná bolest pozbývala hořkosti.«

(Frant. Musil: Rok Marianský 1891.)

266. Panna Maria posila v utrpení.

Sv. Lidvina již od útlého mládí chovala dětinnou pobožnost k Nejblahoslavenější Panně Marii, často před oltářem Marianským ve farním chrámu klečela a Marii Panně své záležitosti předkládala. Jednoho dne dívala se na družky, jak po zvyku té země obveselují se klouzáním na bruslích. Jedna z nich v rychlém běhu vrazila do ní tak prudce, že Lidvina zvrátila se na led a jedno žebro zlomila si ve dvě. Žert a hra ustoupily společnému leknutí a ustrnutí. Byla na prsou a pod žebrami silně pohmožděna, dělaly se jí hrozné vředy, které propouštěly se do vnitř a jí působily strašné bolesti, až se často jako červ svíjela. Vnitřek těla počal hníti, život byl na dvou místech od červů prožrán, pravá plece hnila, pravé ramě bylo až do kosti vyschlé a viselo na těle jenom jako za nitku; jedno oko bylo slepé, druhé tak bylo slabé, že nemohlo snést žádného světla; k tomu ještě pakostniční boule, vodnatelnost, zimnice, chrlení krve — než přestaneme líčiti její strašná muka. Byla žalostným obrazem lidské bídý, a to trvalo celých 38 let až do její smrti. A přece snášela ty bolesti s podivuhodnou silou. Tu sílu čerpala z rozjímání o umučení Kristově, v něž se ponořovala se vsí duší. Té síly nabývala vzývajíc Rodičku Boží, jejíž srdce na zemi nejhlubší meč pronikl. A nebeská Matka za odměnu naplňovala duši sv. Lidviny blahými potěchami a vedla ji do věčné radosti, aby jí tam podala věnec z růží rajských. — z růží vítězné slávy věčné.

(Frant. Musil: Rok Marianský 1891.)

b) V pokušení ke hříchu.

267. Kterak Panna Maria lidem zbožným se zjevuje a je strastí a pokušení zbavuje.

Blahoslavená Anna od sv. Bartoloměje, průvodkyně sv. Teresie na cestách, jež podstoupiti musela pro rozšiřování svých domů řeholních, byla velikou ctitelkyní Rodičky Boží. Zlý duch často a těžce trápil ji rozličnými pokušeními. Anna užívala sice mnohých prostředků, jako modlitby, skutků pokání a přemáhání sebe, ale vše nadarmo. V klášteře jejím byla kaple ke cti Nejsvětější Panny Marie bez poskvrny počaté. Tam nyní šla Anna bosýma nohama a s hlubokým vzdycháním vylila tam srdce své před svou Matičkou nebeskou. Maria Panna se jí zjevila, ji potěšila a vítězství nade všemi pokušeními jí udělila. *(Jan Černohouz: Encyklopedie.)*

268. Sv. František Saleský zbaven trudnomyslnosti.

Sv. František Saleský, jsa asi 17 roků stár, byl v Paříži, kde právě studoval. Ve studiích vynikal nejen pílí, ale také neobyčejnou zbožností. Avšak Bůh chtěje sv. jinocha zkusiti, dopustil na něho zvláštní pokušení. I stalo se, že jednoho dne upadl v trudnomyslnost, a obzvláště ho trápila myšlénka, že jest od Boha zavržen, a že nebude spasen. Dnem i nocí hořce plakal, úzkost duše odňala mu všecku radost, jakou jindy v modlitbě pocífoval; nemohl již ani jídla ani nápoje požívat, ani spáti. Celé tělo jeho chřadlo a scházelo očividně. V takových hrozných okamžicích často volal: »Mám tedy býti navždy zbaven milosti Boha, jenž ke mně býval vždy tak laskavým? Mám tedy navždy zbaven býti milosti a lásky věčné, po nichž jsem tak toužil? Mám býti zbaven i Tebe, ó Maria, a nikdy, nikdy Tě v nebi nespatřím?« Tento hrozný duševní stav jeho trval celý měsíc. Tu v největší úzkosti a nevěda si jiné rady šel do chrámu a užírl na stěně obraz, na němž napsána byla tato modlitba: »Pomni, ó přemilostivá Panno, že nebylo slycháno, abys byla koho opustila, kdo se pod ochranu Tvou utíkal.« Povzbuzen jsa touto modlitbou vrhl se sv. František před oltář Panny Marie a modlil se s největší skroušeností onu modlitbu, obnovil slib sv. čistoty, a slibiv, že denně bude se modliti sv. růženec, připojil slova: »O Královno moje, buď mou přímluvkyní u Svého Syna, k němuž netroufám si s prosbou obrátiti; ó Matko má, když nebudu

moci já nešťastník milovati svého Spasitele na onom světě, ač poznávám, jak je milování hodný, vypros mi aspoň milost, abych Ho zde na zemi tak miloval, jak jen mohu; o tuto milost Tě prosím, a doufám, že mi jí vyprosíš.* Sotva dokončil modlitbu tuto, tu cítil, že byl vyslyšen. Jakoby mu kámen se srdce spadl, bylo mu volno, a srdce jeho naplněno bylo mírem a útěchou. A od té doby podobného pokušení neměl. Za to po celý život byl vroucím ctitelem Panny Marie, a nepřestal ani slovy ani spisy velebiti lásku a milosrdenství Bl. Panny Marie. *(Christen: Ave Maria.)*

269—275. Panna Maria přispěla svým ctitelům v pokušení.

269. Zbožný Jakub, dominikán, ve dne i v noci trápen byl pokušením proti čistotě. Marně užíval všelikých prostředkův, až konečně se utekl k Rodičce Boží. Putoval do Lorety, kdež sloužil mši sv. na počest Panny Marie, a hle, pokušení odstoupilo.

(Mehlera příkl.)

270. Jeden mnich trápen byl velmi zoufalými myšlenkami. I nevěda si rady, utekl se k Rodičce Boží, Marii Panně, uvažuje Její bolesti, a hle, myšlenky neblahé vzdálily se od něho a netrápily ho již nikdy.

(Engelgrave.)

271. Petr Faberus, nábožný to ctitel Bl. Panny Marie, byl velice od zlého ducha ke hříchu pokoušen. Chtěje se tohoto pokušení zbaviti, vzal útočiště k Panně Marii a vroucně se pomodliv ihned pokušení ďábelského byl zbaven.

(Spec. exempl.)

272. Sv. Tomáš villanovský býval často pokoušen proti čistotě a upadal tu u velký zármutek. Býval však vždy zase potěšen a posilněn, jakmile se k Panně Marii obrátil a o pomoc ji vzývati počal. A proto nám dává ve spisech svých radu, abychom v pokušení k Ní se utíkali, jako kuřátka, když nepřítel se blíží, se utíkají pod křídla kvočny, matky své.

(Klinkáče: Legendy.)

273. Bl. Bedřich, opat, aby čistotu zachoval, zvláště Pannu Marii za patronku si vyvolil. Se zvláštní pobožností se oddával Panně Marii a Jí ke cti a slávě každý týden v kapli Marianské mši sv. obětoval, Jí jako Matce stádo své doporučoval; později i klášter „Zahrada Marie Panny“ zvaný založil.

(J. Bílého: Legenda.)

274. Jistou osobu ženskou přepadlo kruté pokušení proti čistotě. Nepřítel odvěky stále ji sužoval, ani u přátel, ani u známých nenašla pokoje a smutně hleděla v budoucnost. V této velké dušovní tísní obrátila se k Panně Marii. Vroucně konala po nějaký čas modlitby, zejména opakující modlitbu sv. Bernarda: Rozpomeň se, ó nejdobrotivější Panno atd., a pocítila brzy, že Matka milosti nemohla odstrčití dítě třeba nezdárné, nyní ale skroušené. Zcela se takorůčka znova zrodila, a pokušení odstoupilo.

(Škola Božská. Srdce Páně 1876.)

275. Roku 1635. kázal v Římě věhlasný otec Zuchi, kterýž zvláštním ctitelem Panny Marie byl, že každý, kdož čistotu svou zachovati a duši spasiti chce, k Marii Panně útočiště své vzíti musí, ona jest věží Davidovou, v níž ochranu ve všech pokušeních a nebezpečích proti čistotě a vůbec proti všem nepřítelům spasení našeho nalézáme.

(Klídkáč: Legendy.)

276. Sv. Justina odolávala pokušení za přispění Panny Marie.

Sv. Justinu, pannu a mučenicí, chtěli ukrutní pronásledovníci, zvláště pak jistý kouzelník Cyprian, všemožně k nečistotě svést. Než neučinila toho Justina, ale vrhnuvši se na kolena s důvěrností a vroucností volala k Nejblahoslavenější Panně: »Ó Maria, věží ze slonové kosti, ochránitelko nevinnosti, stůj při mně, abych i já čistá a neposkvřená zůstala, jako kost slonová a silná, jako věž, proti všem pronásledovníkům nevinnosti a života mého!« A hle, přišla pomoc s hůry, a Justina na přímlovu Panny Marie zázračně z rukou těch, kteří ji poskvřiti chtěli, vysvobozena jest. *(Sv. Řehoř Naz.)*

c) V hodince smrti.

277. Výroky sv. Otcův a spisovatelů církevních.

Sv. Antonín praví: »Všichni nepřítelé prchají od lože umírajícího, když se objeví Královna nebeská.«

Sv. Bonaventura (in specul. B. V. c. 3.) píše: »Maria posílá svým ctitelům v hodince smrti Michala Archanděla a všechny ostatní anděly, aby je chránili před pokušením zlého ducha a přijali duše těch, kteří se Matce Boží zde na zemi obzvláštním způsobem odporoučeli.«

Sv. Hieronymus (ad Eustach.) napsal: »Maria svým věrným ctitelům nejenom pomáhá v hodině smrti, nýbrž ona přichází jim na cestě k nebi vstříc, aby je povzbudila a před soudnou stolicí doprovodila.«
(*Mehler's Beispiele.*)

Papež P i u s V., přesvědčen jsa o mocné přimluvě Panny Marie v hodině smrti, poručil, aby se ku »Zdravas Maria« připojila slova: »nyní i v hodinu smrti naši. Amen.«

(*Jan Černohouz: Encyklopedie.*)

278. Smrt' sv. Františka Regis.

Sv. František Regis byl již v útlém mládí proniknut něžnou láskou k Bl. Panně Marii. Této zvláštní úctě k Rodičce Boží má také k poděkování světec tento vzácný důkaz přízně, jakou mu v poslední hodině Královna nebeská prokázala. Viděl Pána Ježíše a Marii Pannu, jak se mu zjeví a ho zvali, aby v nebi přijal korunu věčné slávy, která vyvoleným Božím jest přichystána. Když blížila se jeho poslední hodinka, zůstal po celý den — bylo to 31. prosince — v úplném klidu oči maje obráceny na ukřižovaného Spasitele, s nímž jediné v mysli se zabýval. Když k večeru cítil, že není dalek bran věčnosti, byl naplněn zvláštní radostí. Krátce před půlnocí otevřelo se jeho zrakům nebe: Ježíš a Maria zjeví se mu, viděl je, jak ho zvou. aby vkročil do nebe a tam přijal korunu nepomíjitelné slávy. Tento nebeský zjev ho tak roznítil, že nemohl úžasu svého světec zatajiti. a proto obrátiv se k bratru Bideau-ovi, svému spoludruhu, pravil k němu: »Ach! drahý bratře, jaké to štěstí, a jak rád umírám! Vidím Ježíše a Marii, kteří jdou mi vstříc, aby mne s sebou vzali do nebeských příbytkův.« Okamžik na to sepal ruce, pak pozdvihl oči svých k nebi a zvolal hlasitě: »Můj Spasiteli, Ježíši Kriste, v ruce Tvé poroučím a odevzdávám duši svou«, a to řka usnul blaženě v Pánu právě o půl noci dne 31. prosince 1640.

(*Huguet: Schatzkästlein.*)

279. Smrt' učeného a zbožného Suareza.

Suarez, kněz z tovaryšstva Ježíšova, byl nejen učený. ale také nad míru zbožný. Pro svou učenost nazván byl od papeže Benedikta XIV. »doctor eximius« »znamenitý doktor« a od jistého

biskupa z Coimbry »Augustinem« toho století. A jak nabyl této učenosti? Přímluvou Panny Marie, kterou z té duše ctil, miloval a ve všech svých studiích a badání vzýval. Na Její svátky strávil vždy celé dvě hodiny v rozjímání o Její vznešenosti a tajemstvích Jejího svatého života. A Maria Panna odměnila mu tyto služby nejen tím, že vynikl učenosti, nýbrž že mu vyprosila šťastnou hodinku smrti. Kdežto smrt sama v sobě jest něco hrozného, Suarez umíraje necítil této hrůzy, ale byl naplněn blažeností, tak že zvolal: »Nebyl bych věřil, že by smrt byla tak sladka.« Ovšem sladká těm, jimž ji Blahoslavená Panna Maria oslazuje.

(*Huguet: Schatzkästlein I. Bd.*)

280. Smrt' sv. Františka Xaverského.

Blažena byla smrt' sv. Františka Xaverského, jenž po celý život byl věrným ctitelem Bl. Panny Marie. Kdož přítomni byli, kdy neohrožený tento missionář umíral, vypravují, že nepřestal se modliti a Boha i Pannu Marii vzývati. Často zvolal: »Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou.« »Ó nejsvětější Trojice Boží!« A obraceje se pln důvěry a lásky k nebeské Matce pravil: »Monstra te esse matrem.« »Ukaž se býti Matkou.« A Maria neopustila věrného svého ctitele. Stála mu po boku, vlévala útěchu v jeho srdce a proto za Její pomoci umřel blaženě zvolav: »V Tebe jsem Pane doufal, nebudu zahanben na věky!« (*Christen: „Ave Maria.“*)

281. Smrt' sv. Štěpána, krále uherského.

Přiblížila se hodina, kdy měl sv. Štěpán, král uherský, přijati odměnu za svůj v pravdě křesťanský, bohumilý život v nebesích. Často si přál a prosil o tu milost, aby umřel toho dne, kdy Bl. Panna Maria, jejímž velikým byl ctitelem, do nebe byla vzata. A této milosti se mu dostalo. Když blížila se slavnost Nanebevzetí Panny Marie, zhoršila se jeho nemoc; vida, že blíží se konec jeho života, žádal býti zaopatřen a přijal sv. svátosti s největší zbožností. Pak pozdvihl svého hlasu a pohlížeje na obraz Rodičky Boží, jenž byl v jeho světnici, volal: »Ó Královno nebeská! Ó Ty, které svět děkuje za své znovuzrození, obětuji Ti znova celou říši uherskou, biskupy, kněze, vznešené i nízké — obětuji Tobě celý národ; a maje se rozžehnati s tímto světem, poroučím duši svou do Tvých

rukou, ó dobrá Matko moje.« Po těch slovech skonal, a duše jeho skutečně vešla do nebeské vlasti toho dne, kdy církev sv. oslavuje každoročně slavný okamžik Nanebevzetí Panny Marie.

(*Huguet: Schatzkästlein II. Bd.*)

282. Smrt' sv. Alžběty, královny Portugalské.

Když sv. Alžběta, královna Portugalská, ležela na smrtelné posteli, byla u ní královna Beatrix, její snacha, která vynasnažovala se, aby všestrannou péčí bolesti těžce nemocné umírnila. Najednou obrátila se Alžběta k Beatrici a pravila k ní: »Dcero má, udělej přece místo oné dámě, která právě přichází.« — »Nevidím nikoho,« odvětila Beatrix. »Jak? Ty nevidíš onu Paní vznešenou v bílém oděvu, jež sem přichází?« Beatrix neviděla vskutku nikoho, ale tušila, že tou Paní není nikdo jiný, leč Královna nebeská, která přišla, aby jednu ze svých nejvěrnějších a nejoddanějších ctitelek v hodině smrti posilnila a potěšila. Alžběta, cítíc, že smrt' už je blízka, volala a vzdychala neustále: »Maria, Matko milosti, Matko milosrdenství, chraň mne před útoky zlého ducha a přijmi duši mou v hodině smrti!« A když tak zvolala, zavřela oči a — přestala žíti. —

Lze také předpokládati, že Matka Boží zvláštní touto milostí oblažila svatou královnu, která po celý život jí tak oddaně sloužila. Alžběta připravovala se na slavnost Nanebevzetí Panny Marie vždycky čtyřicetidenním postem, po kterouž dobu nejedla jiných pokrmů, než jaké v postě jsou dovoleny. Ve svatvečery před ostatními svátky postila se taktéž živa jsouc o vodě a suchém chlebě. Tak žila královna, která cd dětinství byla zvykla skvostné tabuli; neboť vzpomínala si tu na střídmost Panny Marie, která taktéž pocházela ze slavné rodiny Davida krále. (*J. M. Christen: „Ave Maria.“*)

283. Bl. Panna Maria pozvala sv. Bonfilia do nebe.

Když blah. Bonfilius, první ze sedmi zakladatelů řádu, »sluhů Marie« (Servitů), na smrtelném lůžku v rozjímání o neskončené lásce Boží zahloubán byl, dostalo se mu odměny, že zvoucí ho do nebe poslední hlas z úst Marie Panny uslyšel, a to slova: »Bonfilie, můj milý synu, poněvadž jsi slov mého vroucně milovaného Syna vždy byl poslušen a dle nich vždy věrně se řídil, pojď a přijmi ono dobro, které jsi sobě vždy přál.«

Po těchto slovech vydechl čistou duší svou. Brzy po té pravil týž hlas: »Pojďte, vy svatí Páně, pojdte, vy andělé nebeští a uveďte duši tuto do říše slasti, která mi na zemi tak věrně sloužila, a vy, moji milí sluhové, pochovejte tělo jeho.« (*Květy Mariánské 1885.*)

284. Maria útěcha umírajících.

Když sv. Stanislav Kostka, tento synovský ctitel Panny Marie, v Římě cítil, že se blíží konec jeho žití, přijal s příkladnou pobožností a za pláče všech přítomných sv. svátosti. Až do třetí hodiny odpolední vytrval v rozmluvách o božských věcech. Pojednou se ztišil, zamlčel se, měnil se patrně a jsa sám v sebe zabrán aneb spíše zcela u vytržení, odpočíval klidně a pohyboval po chvilkách jen rty, jakoby s někým mluvil; při tom oči radostně zářící obracel vzhůru, jakoby viděl nějaký zjev. Potom pověděl duchovnímu otci, který u něho stál, že Královna nebeská, provázena sborem blahoslavených panen, přišla, by ho k sobě vzala, a — skonala. Ale jeho obličej zůstal tak jasný a oči podržely tak svěží lesk, že nikdo nevěřil, že by byl mrtev. Zemřel, jak si přál a na své nebeské Matce toho vyprosil, — na slavnost Nanebevzetí Panny Marie.

(*Fr. Musil: Rok Mariánský 1891.*)

285—288. V hodince smrti některých Svatých.

285. Sv. Fulgentius umíraje, skončil život svůj slovy: »O Maria, Ty nejkrásnější mezi ženami, s Tebou chci vejiti do nebe.«

(*Mehlerovy příklady.*)

286. Sv. Richard, biskup, cítě již na sobě přicházející smrt, dal si obraz Rodičky Boží k sobě přinést, zulibal jej a vyslovil slova církve sv.: »Maria. Matko milosti, Matko milosrdenství, ochraňuj nás před nepřítelem a přijmi nás v hodince smrti!« Zesnul klidně a blaženě v Pánu.

(*Haid.*)

287. Sv. Anno, biskup kolínský, dovědév se ve snu, že blizek jest smrti, sepal ruce své a zvolal: »Svatá Maria, přispěj mně ubohému pomocí svou!« Na to zesnul v Pánu.

(*Haid.*)

288. Jistý umírající ctitel Marie Panny zvolal ke zpovědníku svému: »Ó můj otče, kdybyste věděl, jakou radost mám nyní, že jsem Rodičce Boží sloužil! Ach, nemohu vám nikterak vysloviti, jakou radost nyní cítím!« V těchto citech radosti skonala svatě v Pánu.

(*Binetti.*)

289. Smrt' sv. Jana z Boha.

Sv. Jan z Boha, zakladatel milosrdných bratří, choval vždy velkou lásku k Rodičce Boží. A proto maje již zemřítí, uviděl Marii Pannu, ona mu zjevila, že věrných sluhů svých ani v hodině smrti neopouští. A hle, jaká byla smrt' tohoto vroucného ctitele Marie Panny? Když mu arcibiskup granadský Tělo Páně podal, sestoupil nemocný Jan s lože, klekl na kolena a modlil se: »Ježíši, v ruce Tvé poroučím ducha svého!« — A tak zvolav, sladce usnul v Pánu.

(*Klinkáč: Legendy.*)

290. Panna Maria přispěla ku pomoci umírajícímu kapucínovi.

Bratr Antonín, kapucín, velice se roznemohl a dal si zavolati zpovědníka svého i řekl mu: »Příští sobotu zemru.« Na otázku zpovědníkovu, odkud by to věděl, řekl nemocný: »Řekla mi to moje dobrá Paní, a proto jsem vesel.« V noci však mocně naň dorážel nepřítel, tak že hlukem nemocného vzbuzení bratří k němu přispíšili. A tu viděli, jak nemocný na celém těle se chvěje a podivná slova pronáší: »Tomu tak není, jak pravíš, já za to činil pokání a vše zase pánu navrátíl. Je sice pravda, já vzal v klášteře jablko bez dovolení a jedenkrát jsem pil víno, ale za to jsem činil pokání.« Ze slov těch bratří poznali, že ďábel proti nemocnému svědčí a jakýsi tajný soud nad ním koná, spolu však také k uleknutí svému poznali, že nemocného kdos odtáhnouti usiluje. Než tu přispěla Maria Panna ku pomoci a neopustila služebníka svého. To vše vypravoval umírající bratr, když opět k sobě přišel, a povzbuzoval ostatních bratří, aby s ním milou Paní chválili. A když v sobotu klekání doznělo, skonal tiše, jak byl předpověděl.

(*Zápisky jedn. kap. kláštera.*)

291. Smrt' Jakuba Balmesa.

Jakub Balmes, kanovník španělský, muž velmi učený a ctnostný, dvě hodiny před svou smrtí vyjevil s kající bolestí city srdce svého. V posledním okamžení svého života, v 38. roce věku svého, upjal zraky své na obraz Matky Boží a odevzdav duši svou do rukou Bl. Panny Marie, by ona nejvyššímu Soudci jej představila, dokonal r. 1848. bohumilý život svůj.

(*Čas. kat. duch. 1861.*)

292. Smrt' sv. Felixe z Kantalicie.

Ze života sv. Felixe z Kantalicie čteme následující událost: Jednoho dne, krátce před svou smrtí u večer prodléval světec tento ve chrámu Páně, kde před hlavním oltářem vroucně se modlil. Nad oltářem byla socha Rodičky Boží, Marie Panny, která na rukou chovala přemilého Ježíška. I prosí tu v dětinné prostotě srdce svého sv. Felix Marii Pannu, aby mu dala pochovati na chvílenku Dítko nebeské. A hle, div divoucí! V tom okamžiku sklání se již Panna přesvatá k horlivému ctiteli svému a podává mu na lokty Dítko Nejsvětější. Tu zvolal v nadšení nebeském sv. Felix — jako druhdy zbožný kmet Simeon: »Nyní propouštíš, Pane, služebníka svého v pokoji; neboť viděly oči mé spasení Tvé.« — Na to pokynula mu Matka Boží, aby Ji vrátil zase Ježíška, a když se tak stalo, obraz nad oltářem byl opět klidným, jako před tím. Od té chvíle přál si sv. Felix opustiti tento svět, aby na věky patřiti mohl na Pána Ježíše a milostivou Matku Jeho. I chřádl očividně. Maria Panna oznámila mu, jako vroucnému ctiteli svému, hodinku smrti. Přijal tedy se vši vroucností svaté svátosti; a když přijal Tělo Páně, zvolal blaženě: »Dokonáno jest!« — a svatá duše jeho zalétala k nebesům v průvodu andělův a nebes Královny, Marie Panny, která kynula milostivě ctiteli svému, aby zavítal již v ony krásné kraje, — v onen ráj věčně blažený.

(Dr. Frant. Kolář, vikář na dómě v Brně.)

293. Smrt' sv. Filipa Benicia.

Sv. Filip Benicius z řádu Servitů byl jedním z nejoddanějších ctitelů Bl. Panny Marie. Aby se nebeské Matce zalíbil, konal všechno k Její cti a chvále, a všechny missie, které podnikal, doporučel Její ochraně. Nikdy dříve nekázal, dokud se k Panně Marii nepomodlil. Vznešenost a ctnosti Blahoslavené Panny bývaly předmětem jeho kázání i soukromných rozmluv. Proto ho nazývali apoštolem Blahoslavené Panny, a jeho životopisec praví: »Všechna jeho touha spočívala v tom, aby se něžná úcta k Panně Marii po celém světě rozšířila.«

Dle některých spisovatelů byla to Bl. Panna Maria sama, která mu označila i místo i den jeho smrti. Toto místo bylo Todi v Marce Ankonské. Když sem přišel, odebral se do kostela, kdež padl pln pokory před oltářem své dobrotivé Matky. Setrvav tak po

delší dobu a nábožně se pomodliv pravil k okolostojícím: »Zde jest místo mého odpočinku.« Následujícího dne, ve vigílii slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, měl překrásné kázání o slávě Svatých. O slavnosti samé dostal zimnici a po celou oktávu se nemoc zhoršovala; posledního dne v oktávě přijal s největší vroucností sv. svátosti. Když posvátné obřady a modlitby při zaopatřování byly u konce, upadl ve mdloby, jež potrvaly skoro tři hodiny, tak že považován již za mrtvého. Ale opět se probrav, vypravoval mnichům, jak hrozný boj bylo mu podstoupiti se zlým duchem, jenž ho chtěl přivést k zoufalství, stavě mu před oči všechny hříchy uplynulého života, že mu však náš milý Spasitel na přímlovu Své Matky, Marie Panny, pokoj a klid duše opět navrátil. Tak hlásal tento věrný ctitel Marianský až do posledního vzdechu lásku a důvěru, jakou všechny Její dítky k Ní chovati mají.

(*Huguet: Schatzkästlein II. Bd.*)

294. Smrt nábožné Filipiny z Geldern.

Filipina z Geldern, manželka vévody René z Lotrinku, vroucně ctíla Nejbl. Marii Pannu. Po smrti svého manžela odebrala se do kláštera, kdež prý dosáhla věku svého 150 let. Zde pak rostla vroucí její úcta k Marii Panně denně, až pak nebezpečně onemocněla. Byl pátek, když se všechny klášterní panny domnívaly, že by umřítí mohla a bdíce u jejího lůžka šeptaly si o nastávající smrti její. Tu však otevřela Filipina oči a řekla s libým úsměvem: »Mýlíte se, teď musíte nechat přednost sv. Panně a dnu, jenž Jí zasvěcen jest. V sobotu jsem se provdala, v sobotu jsem byla v Lotrinkách s plesem uvítána, v sobotu jsem se světa odřekla a v sobotu, zítra, i zemru pod ochranou Marie Panny.«

(*J. E. Veith.*)

295. Smrt' Magdaleny, vévodkyně Bavorské.

Magdalena, vévodkyně Bavorská, která r. 1628. zemřela, v poslední své nad míru bolestné nemoci, jež 13 měsíců trvala, ani nejmenšího znamení netrpělivosti nebo malomyslnosti na sobě znáti nedala. Tato zmužilost a zvláštní trpělivost její přičítala se ne bez důvodu ochraně a pomoci Matky Boží, Jejížto horlivou byla ctitelkyní, a jejíž úctu i na dvoře svém všeobecně nařídila.

(*J. E. Veith.*)

296. Smrt' hraběte Fuggera.

Nešťastný hrabě Fugger, jenž r. 1850. v Londyně zastřelen byl, ježto pevnost tu r. 1848. nepříteli dal v moc, v posledních okamžicích života svého nalézal velkou útěchu v Rodičce Boží, jako utočišti hříšníků. Často libal Její obraz, často se modlil »Zdravas Maria« a za modlitby té i skonal.

(*Augsburská Postzeit.* 1850.)

297. Panna Maria svých ctitelů v hodince smrti neopustí.

Biskup jeden ve Skotsku putoval po horách diecése své, aby vyhledával a navštívil osady sobě svěřené. Jeda lesem zabloudil. Konečně dospěl k jedné chaloupce. Vešel tam a byl dobře přijat od obyvatelů, kteří ani netušili, kdo by byl hostem jejich, neboť byl zahalen rouchem svým. Biskup také nevěděl, zdali by byli dotčení obyvatelé katolíci anebo protestanté. Hospodyně a dívky její se snažily, aby hosta uctily. Biskup vida tuto snahu jejich pravil: »Zdáte se býti lidmi dobrými, ale shledávám, že jste velice smutní.« I odpověděla matka: »Ano, jsme zarmoucení. Ve vedlejší světnici leží nemocen starý otec náš, a blízek jsa smrti nechce se k ní připraviti.« I řekl biskup: »Jest volno ho navštívití?« »Zajisté,« řekla žena. I uvedla ho ke smrtelnému loži otce svého. Biskup jal se chorému domlouvati, ale nadarmo! On stále odpovídal: »Já ještě neumru.« Konečně se ho tázal biskup: »Kdož vás v tom utvrdil, že neumřete?« I řekl nemocný: »Jste katolík?« — »Ovšem!« odpověděl biskup. »Pak vám řeknu, že jsem od prvního svého sv. přijímání nižádného dne neopominul, prositi Nejsvětější Pannu Marii, aby byla tak milostiva a nedopouštěla, abych umřel, leč u přítomnosti kněze. Chtěl byste snad za to míti, že moje dobrá Matka modlitbu tuto oslyšela? Ó nikoliv! Já ještě neumru!« I řekl biskup: »Viz, Nejsvětější Panna prosbu tvou vyslyšela. Jsem knězem, biskupem, ano tvým biskupem. Nejsvětější Panna Maria mne sama do tohoto lesa zavedla, abych byl přítomen při poslední hodině tvé.« Při těch slovech odhalil biskup svůj biskupský kříž. Když nemocný kříž spatřil, zvolal: »O Maria, moje dobrá Matko, přijmiž tisícere díky moje.« A na to prosil, aby ho biskup vyzpovídal. A když byl tak učinil, skonal kajicně v rukou Rodičky Boží.

(*Dr. A. Lenz: Litanie loretauská.*)

298. Maria Panna utírala smrtelný pot.

Jistý zbožný ctitel Bolestné Matky Boží míval obyčej, že po rozjímání před obrazem Bolestné Panny Marie povstal a jal se ve své prostotě srdce utíratí slzy s očí Matky Páně, kteráž tak vyobrazena byla, jak jí několik slz kane s očí. Arciť slzy ty zůstaly na obraze dále, — neutřel jich. Ale když pak ctitel náš ležel na lůžku smrtelném, tu se mu zjevila Maria Panna, a přistoupivši k němu, utřela mu s čela smrtelný pot bílým šátkem a kynouc mu s úsměvem doprovázela duši jeho do nebe; neboť v okamžiku tom zemřel.

(Dr. František Kolísek, vikář na dómě, — dle P. Gollera o májové pobožnosti u sv. Jakuba v Brně r. 1890.)

299. Panna Maria útěchou v hodince smrti.

Jistý bratr nekněz z řádu cisterciáckého, jenž ctil Pannu Marii stále ústy i srdcem, připravoval se k poslední hodině. Bratří, obklopujíce ho, modlili se a dodávali mu myslí na dalekou cestu. Ale jak se choval nemocný k těm nábožným napomínáním? Oni se starali o jeho spasení, co on byl vesel a plesal. Oni se modlili, a on se usmíval; opakovali modlitby, a veselý úsměv jeho nepřestával pohrávati jeho rty. Diví se tomu chování, nemohli se zdržeti, aby mu mírně nedomlouvali. Řekli mu: »Náš sv. otec Bernard trásl se a chvěl se v poslední hodině své, a ty jsi vesel?« — »Ach, milí bratří,« odpověděl umírající, »proč bych nebyl vesel a neplesal, když Panna Maria jest zde a mne s jasnou tváří do žádoucího sídla radostí zve?« To povědév, s úsměvem tiše skončil.

(Frant. Musil: Rok Marianský 1891.)

300. Zvláštní smrt' ctitele Marie Panny.

V jisté osadě na Moravě žil chudobný, chromý krejčí, jenž od maličkosti byl horlivým ctitelem Marie Panny. Zvláštní úctu choval ku Svatokopecké Rodičce Boží, a proto každého roku tam putoval o slavnosti odpustkové po svátku Nanebevzetí Panny Marie. Minulého roku 1892. těžce se roznemohl a sám věstil domácím i přátelům, že jest to již nemoc smrtelná. »Ale ještě bych rád naposledy zaputoval na Sv. Kopeček, než umru,« říkával v bolestech svých. Nadešla doba slavnosti odpustkové na Sv. Kopečku u Olomouce,

a tu prosil smrtelně nemocný svých domácích, aby mu zjednali povoz, že by přece ještě rád před smrtí svou užírl Pannu Marii Svatokopeckou. Prání jeho se vyhovělo, a náš ctitel Marianský, jsa více mrtvole podoben než žijícímu člověku, šťastně se dostal na Sv. Kopeček. Tam vykonával s ostatními všecky pobožnosti obvyklé, — jsa arciť všem přítomným nápadný svým zjevem umrlčím, — a zase ještě živý domů se navrátil. Ale hned druhého dne prosil o zaopatření a přijav sv. svátosti, blaženě skončil v Pánu. Všickni osadníci připisovali podivuhodný případ tento jen mocné ochraně Marie Panny. (*Dr. František Koltssek, vikář na dómě v Brně.*)

5. Panna Maria — pomocnice křesťanů.

301. Panna Maria pomohla Michalu III. proti Rusům.

Za císaře Michala III. přistálo roku 865. ruské loďstvo, sestávající ze 200 lodí, do přístavu cařihradského, majíc úmysl města dobytí. A zmocnivše se ho, loupili a drancovali všechno nepřátele zběsili, zvláště pak kostely a kláštery, a při tom vraždili napořád. Tu se obyvatelé i s císařem, když se domů vrátil, utekli k Rodičce Boží, nosíce sv. Její ostatky městem u slavném průvodu. A hle, Panna Maria pomohla; vznikla bouře hrozná a při té zahrnutí jsou Rusové a — Cařihrad osvobozen. (*Herbsta přtkl.*)

302. Panna Maria přispěla ku pomoci ve válce proti Peršanům.

Chosroes, král perský, měl v řeckém císaři Herakliovi úhlavního nepřítele. Byv od něho ve čtyřech bitvách na hlavu poražen, Chosroes vynaložil všechny síly, aby v páté bitvě za utrpené porážky se pomstil. Bez rozdílu stavu musili všichni, páni i otroci, vznešení i nízcí, domácí i cizinci, chopiti se zbraní. Celá Persie měla se vzbopiti, aby Heraklia, nenáviděného hrdinu, zničila. Ještě nebyla zima u konce a již stála tři ohromná vojska na hranicích říše připravená k pochodu. Řekové, v jejichž čele stál Theodor, bratr císařův, byli počtem daleko slabší nežli Peršané. Den, na který Peršané učinili útok, byl právě slavnost Zvěstování Panny Marie. K Ní tedy vysílali prosby své za pomoc a ochranu jak Theodor, tak i všickni vojínové. Obě vojska stála proti sobě. Najednou povstala

hrozná bouře; strašné krupobití, jakého nebylo pamětníka, vyneslo se na nepřátely, provázeno jsouc hrozným hromobitím. Mnoho jich bylo zraněno, mnoho i usmrceno. Nejlepší své zbraně, luku, nemohli Peršané pro vlhkost upotřebiti, kdežto Řekové metajíce šípy z volné ruky, celé řady nepřátelské k zemi poráželi. Tu rozbřeslo se Peršanům, že samo nebe proti nim bojuje, a to zlomilo jejich odvahu. Tím více však rostla důvěra u Řeků. Jsouce přesvědčeni o patrné pomoci s hůry, nebáli se žádného nebezpečí; za nadšeného jásotu vrhli se všickni na nepřitele, — a Peršané utrpěli i tentokráte hroznou porážku. Celé tlupy odhodily své zbraně a připojily se k zajatým. Jádru válečného vojska padlo pod mečem Řeků. S radostnou slzou v oku pozvedali vítězové rukou svých k nebi, aby děkovali Tě, pod Jejíž ochranou bojovali a zvítězili. Čest toho dne, myslili, náleží milosrdné a mocné Matce křesťanstva. (*Christen: Ave Maria.*)

303. Panna Maria pomohla ve válce proti Avarům.

Za císaře Heraklia přitáhli Avarové se strašlivým vojskem k Cařihradu a sevřevše město se všech stran, počali ho dobývati. Osmkrátě hnali útokem na hradby městské; než na přímlovu Bl. Panny Marie vždy byli odraženi, tak že konečně s velkou ztrátou museli odtáhnouti. Patriarcha shromáždil lid ve chrámě, aby Rodičce Boží vzdal vroucí díky za ochranu. Na památku této zázračné události konala se každoročně pátou sobotu v postě okázalá slavnost. (*Stolberg.*)

304. Panna Maria pomohla Janu Commenovi proti Peršanům.

Jan Commenus, řecký císař, s velikým úspěchem bojoval proti Peršanům, doporučiv se pod mocnou ochranu Panny Marie. Dobyv takto r. 1143. skvělého vítězství, slavně vjel do Cařihradu. Ale aby naznačil, kdo vlastně zvítězil, nevstoupil na vítězný vůz sám, nýbrž postavil naň sochu Panny Marie a sám šel pěšky, maje v ruce sv. kříž. (*Ber. Bercaster.*)

305. Panna Maria pomohla svým ctitelům při vpádu nepřátel.

V Kortině, v kraji Ampezzo v Tyrolsku, stojí podnes kostel Bl. Panny Marie »Madonna della difesa« (Panna Maria Obhájkyň), ve kterém malba na klenutí zbožnému diváku tuto událost před

oči staví. Za dávných časů byli pokojní obyvatelé tohoto údolí přepadeni sverepými hordami divokých nepřátel, kteří nazývali se Longobardi. Čím nepatrnější byla bojovná síla jejich, tím větší důvěru měli ku Královně nebeské, která se jich také zázračným způsobem ujala. Hustá mlha obklíčila nepřítele, který tím byl všecek zmaten, tak že vojínové nepřátelští sami proti sobě bojovali, kdežto Ampezzanští ustoupili. Když pak nepřátelé se sami skoro docela potřeli, tu učinili zachránění obyvatelé slib, že vystaví na počest Pomocnice křesťanů chrám. Jak pověst vypravuje, našli obyvatelé také podivuhodným způsobem místo příhodné, které jakoby si byla Královna nebeská sama vyvolila. Napadlo totiž — ač to bylo v létě — na jedno místo tolik sněhu, a toto majíce za zázračné pro chrám vděční obyvatelé také ihned dali se do práce a slíbený chrám vystavěli.

(*Scherer: Exempel-Lexikon III. Bd.*)

306. Vítězství Ludvíka I. za přispění Panny Marie.

Král Ludvík I., zasvětiv dříve slibem sebe a vojsko své Královně andělů, s 20.000 mužů slavné vítězství nad 80.000 nevěřících r. 1363. vybojoval, načež z vděčnosti dal vystavěti nádherný chrám v Afflancu v Korutansku, kamž obraz Nejsvětější Panny postavil. Ji ke cti každé soboty chudé ve svém paláci častoval a sám obsluhoval.

(*Silbert.*)

307. Panna Maria pomohla Alfonsu IX. v boji proti Saracenům.

Albigenští bojující proti Alfonsu IX., králi kastilskému, povolali na pomoc knížete Saracenského z Marokka Maramolina. Ve své zpupnosti hrozil tento bezbožný kníže papeži Innocencovi III., jenž kázal hlásati křížácké výpravy proti kacířům a nepřátelům sv. církve, že chrám sv. Petra v Římě promění ve stáj, a že na něm místo kříže dá vztýčiti půlměsíc. Se všech stran sice přicházela vojska zbožnému Alfonsovi na pomoc, avšak síla nepřátel byla tak velká, že zdálo se nemožným odvážit se k rozhodné bitvě. Všecku svou důvěru tedy skládal Alfons v pomoc Boží a jeho zrak obrácen byl k Panně Marii, která již častěji mocnou ochranu svou byla této zemi projevila. Vedle kříže Spasitelova vlál prapor s obrazem Bl. Panny Marie a — bitva započala. Hrozná byla první srážka nepřátel. S hrdinnou udatností bojovali královští vojínové, než jsouce se všech stran nepřátelským vojskem — daleko čtenějším — ob-

kličení, počínali couvati, a úplná jejich porážka zdála se býti nezbytnou. V tom okamžiku rozhodném upřel král Alfons pln důvěry ještě jednou zrak svůj na obraz Matky Boží na praporu, a jsa doprovázen s vyvolenou družinou vrhl se do prostřed nepřátel. Co dovedlo moci nebeské Velitelky odolati? Hrůza a smrt dostavila se všude, kam zasáhla Její mocná ruka. 60.000 Saracenů pokrývalo bojiště a — ostatní prchali nejen z bojiště, nýbrž i ze země a opustili Španělsko. Zpupný kníže, jenž s výšiny u Tolosy z nádherného stanu, maje koran v ruce, bitvu řídil, prehl do Sicilie, kde brzy na to žalem zemřel. Na bojišti zanotili zachránění vojínové křesťanští radostně »Te Deum« a vděčně pohlíželi na obraz své Panovnice, — Marie Panny.

(Scherer: *Exempel-Lexikon* III. Bd.)

308. Tataři poražení na Sv. Hostýně.

Hrozný strach pojal ubohé Moravany, když krutý a sveřepý nepřítel křesťanstva, asiatský Tatar, dobyv Ruska a popleniv Polsko a Slezsko, cestu namířil k Čechám a Moravě. Přestrašení předkové naši utíkali do hor a lesů, nejvíce na vrch Kotouč u Štramberka. Obyvatelé úrodné Hané utekli se před ním na horu Hostýn, kde již tenkrát postavena kaple ke cti Panny Marie. K ní tedy vzali útočiště své a příkopy se ohradili proti nepříteli. Mongolové oblehli horu a dotírali mocně na křesťany, zastavili potok, aby křesťané buď žízní zahynuli nebo se dobrovolně poddali. Na neštěstí vyschla studánka u Hostýna, a velká žízeň počala trápit křesťany. Tu poklekli všichni kolem oltáře Matky Boží a volali o pomoc k nebesům. A hle, Bůh na orodování Marie Panny vyslyšel modlitbu jejich. Černá mračna obtáhla horu, a takový povstal lijavec, že všichni hned počerstveni a posílněni byli. Stany Mongolů však blesky tak, zničily, že jim bylo odtáhnouti. A tak ochranou Marie Panny zachráněna byla celá Evropa a náboženství křesťanské. To stalo se roku 1241.

(Okáčova kázání.)

309. Vítězství křesťanského vojska nad Tatary u Olomouce.

Zástup vojska tatarského, když byl marně dobýval Hostýna mezi 20. a 24. dnem měsíce června 1241, dal se strachem na útěk ku hlavnímu voji u Olomouce. Tam přišli právě k nejhoršímu. Vida Jaroslav ze Šternberka, že mnoho Mongolů jest roztroušeno, povolal dne 24. června svých vojevůdcův a radil se s nimi, nemají-li

vypadnouti na nepřítele nepřipraveného a zeslabeného? Všichni uznali, že chvíle k tomu jest příhodna. Hned nazítří, než se rozednilo, vstoupil Jaroslav do chrámu a přijav s ostatními hejtmany velebnou Svátost a odevzdav se do ochrany mocné Rodičky Boží, posilněn takto připravil se k boji. S prvním úsvitem vycházelo z města křesťanské vojsko tiše a opatrně a blížilo se táboru mongolskému. Zmocnili se předních stráží a dostali se až mezi spící voje. Tu křesťané uhodili v bubny a zahučeli v rohy. Tataři se probudili, a počala krutá seč. Křesťané bojovali jako lvové. podařilo se jim poraziti daleko četnější Tatary a z vlasti je vypuditi. Tak pomáhá svým ctitelům Rodička Boží.

(*Srv. Hlavinka: „Kronika Českomoravská.“*)

310. Vítězství u Lepanta.

Léta Páně 1571. Soliman III., císař turecký, naplnil vítězstvím svým veškero křesťanstvo hrůzou, a to tím více, když syn a nástupce jeho s vojskem přitáhl k ostrovu Maltě, aby, ne-li celé Evropy, alespoň Vlach a Říma dobyl. Tehdejší papež Pius V. spojiv se se Španěly a Benátčany sehnal nepatrné vojsko, avšak důvěruje v ochranu Marie Panny, očekával nepřítele v úžině Lepantské. Před bitvou, která 7. října svedena byla, vyvěsil vůdce Jan rakouský na hlavní prapor obraz Ukřižovaného, jehož vojínové o pomoc žádali. Přes 3 hodiny trvala seč, až konečně smrt Ali paše rozhodla vítězství křesťanů. Na 30.000 Turků padlo, a mnoho křesťanských otroků vysvobozeno, ztráta pak křesťanů byla nepatrná. Papež, přesvědčen, že nenadále vítězství stalo se účinkem ochrany Marie Panny, ustanovil slavnost Panny Marie vítězné a poručil, aby se v litanii loretanské přidalo vzývání: »Pomocnice křesťanův. Oroduj za nás!«

(*Jan Černohouz: Encyklopedie.*)

311. Vítězství katolíků na Bílé Hoře u Prahy.

V Římě při klášteře Karmelitů jest Marianský chrám, zvaný »Santa Maria della Vittoria«, t. j. chrám Panny Marie Vítězné. Chrám ten nám připomíná významnou událost dějepisnou, při níž pomoc Panny Marie ukázala se ve světle přejasném, totiž bitvu na Bílé Hoře v Čechách r. 1620. ve válce třicetileté.

V té bitvě bojovalo katolické vojsko císaře rakouského Ferdinanda II. proti nekatolíkům, hlavně protestantům v Čechách,

kteří si zvolili za krále Němce a kalvinistu Bedřicha. Císaři Ferdinandovi pomáhal vévoda bavorský Maximilián, jehož vojsko doprovázel slavný mnich Karmelitský P. Dominik (a Jesu Maria). Tento zbožný a statečný mnich nejprve posvětil vojsku bavorskému vojenský prapor, na němž byl obraz Panny Marie s nápisem: »Proti nepřátelům Svým posiluj mne!« a pak přes Rakousko táhl s vojskem do Čech. Na pochodu Čechami zastavil se ve Strakoniciích, a tu ve starém hradě, jež zrovna před tím nekatoličtí vojáci vydrancovali, našel obrázek na plátně malovaný. Představoval Matku Boží, jak klečí před Ježíškem, sv. Josefa a dva pastýře; ale Panna Maria, sv. Josef i pastýři měli na tom obraze oči vypíchaný. Učinil to asi nějaký bezbožný voják protestantský. P. Dominik zarmoutil se velice nad rouhavou potupou učiněnou Panně Marii a vzav obrázek ten s sebou, měl jej u veliké uctivosti.

Vojsko katolické přitáhlo pak k Bílé Hoře u Prahy a zde mělo bojovati proti vojsku nekatolickému. Nastal rozhodný den 8. listopadu. Kdo asi zvítězí? Kdož jiný by zvítězil, nežli ten, jemuž pomáhá — Panna Maria?! A to bylo právě vojsko katolické, jehož heslem bylo »Svatá Maria.«

Již nastal boj, boj rozhodný. Však co se to děje? Katolické vojsko jest odraženo, již couvá, vojsko nekatolické prudce doráží a jižjiž vítězí. Než v tom objevil se před vojskem katolickým P. Dominik. Seděl na koni, maje v pravici kříž a na prsou zavěšený onen Marianský obrázek Strakonický. Mocným hlasem vzýval Krista Pána a přemocnou Královnu nebes, slovy ohnivými povzbuzoval vojsko k udatnosti, vyzýváje je, aby pomstilo potupu Rodičky Boží na onom obraze. Slova ta dodala vojsku zmužilosti. Vojáci katoličtí hnali útokem na vojsko nekatolické, a sotva hodina minula, bitva bělohorská byla dobojována vítězstvím vojska katolického.

Či pomocí dobyli katolici toho vítězství? Pomocí Panny Marie, která se tu osvědčila v pravdě jako pomocnice křesťanů, křesťanů katolických. —

Radostí jest zajisté naplněno srdce naše, když připomínáme si onu událost, v níž zvítězila moc Panny Marie, ale zároveň bolest ozývá se nám v srdci, pomyslíme-li, že mezi oním poraženým vojskem nekatolickým na Bílé Hoře byli také — Češi. Byla to však jejich vina; neměli se dáti svést bludy kacířskými, cizáckými,

neměli se spustiti víry sv. Václava, neměli přestati uctívati Pannu Marii, — pak jistě by jich nebyl stihl osud tak neblahý, tak bolestný. —

Jak souvisí tento dějepisný příběh na Bílé Hoře, s chrámem Panny Marie Vítězné v Římě?

Vůdce bavorského vojska katolického na Bílé Hoře vévoda Maxmilián, z vděčnosti k Panně Marii dal onen Marianský obrázek strakonický bohatě ozdobiti, a císař rakouský Ferdinand daroval k němu zlatou korunu. P. Dominik přinesl jej pak r. 1622. do Říma, a když papeži Řehořovi XV. pověděl všechno, co se na Bílé Hoře stalo, sv. Otec dal obraz ten nejprve ve chrámě Matky Boží Sněžné neboli Větší (S. Maria Maggiore) k veřejné účtě vystaviti a potom 8. května r. 1622. ve slavném průvodě přenést do kostela Karmelitského, jenž od té doby sluje »chrámem Matky Boží Vítězné.«

R. 1833. obraz ten — shořel. Zachovaly se však tři kopie neboli obkresy jeho, kteréž brzy po vítězství na Bílé Hoře byly zhotoveny. Čtvrtá kopie neboli podobizna obrazu toho byla zhotovena pro římský kostel karmelitský, když tam onen původní obrázek shořel. Nyní vznáší se tento nový obraz Marianský jako v oblacích nad hlavním oltářem Panny Marie Vítězné v Římě. V pozadí pak nad hlavním oltářem na klenutém stropě jest velkolepý obraz na zdi malovaný, představující příchod vítězného vojska katolického s Bílé Hory do Prahy s P. Dominikem v čele. Pod obrazem tím jest nápis zlatý: »Dextera Tua, o Maria, magnificata est,« t. j. »Pravice Tvá, ó Maria, zvelebena jest!«

(Alois Kolásek, kaplan „Animy“ v Římě.)

312. Petr Szapary zvítězil nad Turky.

Když vtrhli Turci do Uher, a vše pleníce dobyli hlavního města, zajali také náčelníka křesťanského hrdinu Petra Szaparyho. »Už tě mám, křesťanský pse.« křičel naň vůdce Turků, »hned s ním do nejhlubšího žaláře!« Tam kázal ho mořiti hladem, bičovati a mučiti, potom jej dal vyvésti a do pluhu zapřáhnouti, honiti a bít tak, že ani se zvířetem hůře se nenakládá. Uhrům zpráva o té ukrutnosti rozrývala srdce, činili sbírky po vsí zemi, aby množstvím peněz hrdinného vůdce vykoupili. Nabídka jejich byla marna. Teprve když Bathiany v šťastném boji zajal náčelníka Janičárů, byl za tohoto

Szapary vyměněn. Se mdlým pohledem, s bledýma licema, opíraje se o hůl, přišel Szapary jako kostlivec mezi své. Ale znenáhla roste rekova síla a děje se zbrojení na nový boj. Před bitvou přijal Tělo Páně a se zvoláním: »Maria, patronko Uherska!« s plnou důvěrou v Boha vrhl se v bitvu. Dobyl stkvělého vítězství, několik tisíc Turků bylo zajato; mezi zajatci byl jeho úhlavní trýznitel. Dal jej před sebe přivést a promluvil k němu: »Znáš-li mne? Pamatuješ-li si ještě, jak jsi zle se mnou nakládal? Pomstím se na tobě, splatím ti, jako splácí křesťan. Svobodu a život daruji tobě.« Tu vzkřikl Turek: »Neposmívej se mi a nech mne umřít!« A Szapary odvětil: »Na sv. jméno Toho, jenž dal veliké naučení: Křesťané, milujte nepřátely své, a na Nejsvětější jeho Tělo, které jsem před bitvou přijal, přísahám, že mluvím pravdu.« K nohám Szaparovým plazil se moslemín i vzkřikl: »Viz, že tvá dobrota mi nic neprospěje. neboť jsem již požil jedu. Avšak svého šlechtného náboženství dejž mi získati, v něm ať umru!« Kněz přistoupil a uvedl Turka křtem svatým do církve, načež týž v Pánu zemřel.

(Frant. Musil: Rok Marianský 1891.)

313. Panna Maria pomohla ve válce proti protestantům.

Ve válce, již pruské voje proti Marii Teresii vedly, musili nepřátelé od pevnosti Olomouce na den Navštívení Panny Marie s nepořízenou odtáhnouti. Na den Obětování Panny Marie skončila se bitva u Maxenu ku škodě nespravedlivých útočníků Rakouska. Panna Maria pomohla tu katolíkům zvítěziti nad nepřátely říše.

(Okáčova kázání.)

314. Obranci země pod záštitou Panny Marie.

V Tyrolích nachází navštěvovatel velmi často, zvláště na poutních místech, obraz Matky Boží, ozdobený záslužnými medaillonem, jichž bývá někdy plná řada. Krásné a dojemné to znamení, že láska, zbožnost a důvěra k Panně Marii i v prsou udatných tyrolských obhájců místo zaujala a hluboké kořeny zasadila. Věřící srdce každého Tyrolana nezpěčuje se tvrditi, že šťastné výsledky obrany země jsou hlavně dílem mocné ochrany Matky Boží. Zde stůj toho doklad.

Z nejstatečnějších a nejodvážnějších pluků r. 1866. byl bez odporu první ostrostřelecký pluk dobrovolníků Innsbruko-Sonnen-

burgských pod statným hejtmanem Zinnmeterem. Před odchodem svým použil tento pluk průchodu údolím Eisackým k pouti do Trensu; tam poklekli všichni před milostný obraz Matky Boží, odporoučejíce mocné ochraně Její ženy i dítky a vyprošující si požehnání a vítězství pro nastávající boj. Při této příležitosti slíbili tito statní mužové, že po vítězném návratu do vlasti dají odsloužiti mši sv. ve farním kostele sv. Jakuba v Inšbruku. — Jako vždy, odměnila Panna Maria i tentokráte jejich dětinnou důvěru; neboť žehnající ruka Matky Boží spočívala zjevně na všech cestách pluku a chránila jej stále z hrozícího nebezpečí. Několik důkazů o tom!

Dne 19. července odeslal tento pluk do Venetie polní hlídku, sesílenou císařskými myslivci, jež tehdy již od vlašského generála Cialdiniho obsazena byla. Na zátáčce ulice byli jsme (pisatel byl totiž též při tom) nepozorovaně přepadeni oddělením nepřátelské jízdy; zpozorovali jsme teprve, když již od nás jen asi 40 až 50 kroků byli vzdáleni. Ulice však byla z obou stran zdí uzavřena: než bychom ji byli přeskočili, byli bychom bývali již zajatci. A hle! Několik kroků před námi byla malá ulička, jež vedla k domu stranou stojícímu a odtud pak došli jsme hned k pahorku příkře stoupajícímu. Kdyby nás byli jezdci jen o několik minut dříve nebo později přepadli, byla by jistě většina naší hlídky jim do rukou padla. Tak ale vystoupili jsme bleskurychle na pahorek, kam nás jízda stíhati nemohla. Došlo ku krátké potýčce, v níž padlo 6 mužů nepřátelských, kdežto našim lidem ani vlas nebyl zkriven. Kol do kola zvonilo se na poplach; v nepřátelské zemi, půl druhé hodiny od hranic vzdálené, ulice plna nepřátelských jezdcův a kol do kola poplašný hlas zvonů — ovšem nekrásné to postavení! Zatím jsme došli beze všeho úrazu do tábora.

Dne 25. července stál náš pluk od 11 hod. dopol. do 4 hod. odpol. v ohnivém boji u Vizola ve Val Sovda. Postavení bylo tak nebezpečné, že již předem nedoufáno ve šťastný výsledek, všichni se domnívali, že Trident nedá se již zachrániti, a obranná čára počala se již pošínovati do německého Tyrolska. Sonnenburgští vojínové stáli 4—5 hodin v ohni, a to v ohni nejprudším. Hned při prvním velmi prudkém útoku raněn byl statný hejtman koulí do ruky. Jiný voják byl by jistě býval synem smrti, kdyby se nebyla koule nepřátelská odrazila od jeho pušky, přece však pozbyl oko. Boj skončil vítězně útekem nepřítele; sta Vlachů bylo padlo, kdežto my čítali jsme jen jednoho mrtvého (císařského myslivce) a málo raněných.

Tisíce koulí nás obletovaly; že jsme však bez úrazu odtud vyvázli, připisovali jsme vděčně ochraně Matky Boží a právem pěl náš plukovní básník:

•Kdo déšť koulí od nás mocně odvracel?
Kdo nám ochranu též skýtal v našem žalu?
Mariin plášť ochranný se rozestřel
Od kostela tamo v tichém Eisakthalu!
I když toho nevidíme, věřit tomu sluší jistě:
Srdce tyrolské! tak hlásej na všem místě!*

Zachránění polní hlídky, ochranu v boji u Vizola, čest a významání, jichž se pluku dostalo, a mnoho jiného děkujeme jistě v plné míře milostivé Matce Boží a dětinné důvěře statných obranců. Tito zastavili se na zpátečním pochodu z vděčnosti v poutním kostelíčku v Trensu. Od Bozena počínajíc byl pluk rozptýlen, někteří šli přes Meran a Janfen; a hle, v Trensu sešli se téměř všichni, aby Matce Boží poděkovali.

V Inšbruku byla pak ve farním chrámu Páně sv. Jakuba sloužena slíbená mše sv. na poděkování. (*Mt. Ros. 1. Hft. 1871.*)

315. Panna Maria Tuřanská vysvobodila ze zajetí.

Roku 1695. přišel do Tuřan jistý muž z Mikulova, který po několik let od Turků v zajetí byl držán. Jedné noci byla mu pouta sňata a dveře otevřeny, on sám ze všech zajatých vyšel z vězení a dal se na cestu k domovu. Přišel do Mikulova nechtěl ani kouska chleba požití, aniž dříve v Tuřanech Rodičce Boží nepoděkoval; šel tedy přímo k Tuřanům. Tam zpovědi z celého života svědomí své očistil a dle možnosti své dar na oltář položil.

(*Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.*)

316. Blahoslavený Hroznata.

Bl. Hroznata, zakladatel kláštera tepelského, upadl jednou neopatrností do řeky Visly a byl teprve na večer z řeky vytažen. A tu se Hroznata vyznal, že se mu zdálo, kterak jakási nad míru sličná Paní nad hlavou jeho ruku drží a vodu nad ním zdržuje. I velebil Marii Pannu, na Ježíž přímlovu již, když se mrtev narodil, opět ožil a Jíž tehdy zaslíben byl. I umínil si, že Jí zvláštní službu za to prokáže. Slibu tomu dostal vystavěv Jí ke cti klášter tepelský.

(*H. J. Karlíka: Živ. svat.*)

317. Sv. Jan z Kříže.

Sv. Jan z Kříže měl u veliké účtě Rodičku Boží, již za svou patronku si vyvolil. Pobožnost, láska a důvěra jeho k Ní byla přepevna a upřímná. A hle, jen Její ochranou zachráněn jest, když náhodou do hluboké studny spadl. Všichni jej měli za ztracena, on však jest zachráněn překrásnou Paní, která se nad ním vznášela a pláštěm svým jej podchycovala, by se ani o kámen neuhodil ani do vody nepadl a neutonul. (H. J. Karlíka: *Živ. svat.*)

318. Panna Maria pomocnice při vlnobití.

Velkodušný missionář Gabriel Malagrida nalézal se r. 1749. na zpáteční cestě z dalekých pramenů maraňonských do Lissabonu, když koráb již blízko přístavu a před očima velkého množství lidu jej očekávajícího hrozné vlnobití zastihlo. Stěžně se lámaly, plachty se trhaly, trámy praštěly, a koráb se počal ztroskotávati. Lid i námořníci byli již jako ztraceni; že by možno bylo se ještě zachovati, na to nikdo ani nepomyslel. Jediný Malagrida nespustil se naděje. Vzav obraz Bohorodičky Marie Panny, který v brasílských pustinách stále u sebe nosil, upevnil jej na hlavní stěžeň a jal se mužstvo napomínati, aby v duchu pokory a kajicnosti útočiště své vzali k Panně Marii, této mocné hvězdě mořské, která z vlnobití zachová a ku břehu sprovedí všechny, kdož se k Ní utíkají. A hle, vlnobití brzy utichlo, a koráb bez nebezpečení přistál ku břehu, načež všichni zachránění se zástupem lidu přímo do chrámu se brali, modlíce se a děkující Bohu za šťastné vysvobození z patrného nebezpečí. (Mehlerovy příkl.)

319. Panna Maria pomocnice při vražedném útoku.

Jistý měšťan v Alexandrii, jenž s manželkou a šestiletou dcerou příkladný život vedl a pro svou dobročinnost znám byl, měl za jistou záležitost odcestovati do Cařihradu. Manželka, která jej až ke korábu doprovodila, ptala se při odchodu: „Komu nás poručíš ve své nepřítomnosti?“ Muž odpověděl: „Pod ochranu naší milé Paní, přesvaté Bohorodičky.“ Po několika dnech, když paní ta s dítětem u stolku svého sedíc pracovala, umínil sobě sluha domácí paní i dceru zavraždit, a co by cenného bylo, vzíti a přehnouti. Již stál bezbožník ten s velkým nožem na prahu zavřené světnice,

an pojednou oslepnuv ani pokročiti ani couvnouti nemohl. Když paní svou o pomoc volal a nikterak se jí dovolati nemohl, počal zuřiti a v zuřivosti své sám se probodl. Nezemřel však hned, nýbrž teprve, až se věc úředně vyšetřila a on sám ze všeho, co zamýšlel a učinil, dokonale se vyznal. (*Palladius opat.*)

320. Vranovská Panna Maria zachránila poutníky.

Roku 1656. dne 4. září vyjel P. Ludvík Schwarz z tovaryšstva Ježíšova se čtyřmi společníky z Brna na pouť na Vranov, aby tu pobožnost svou vykonali. Přiblíživše se k jedné cihelně za Brnem, octli se s vozem najednou nad hlubokou propastí; pravá kola byla jen sotva na píď od břehu vzdálena. Tu vykřikl P. Schwarz: »Ježíš! Maria!« a důvěrná prosba jeho byla vyslyšána; neboť jak on, tak i čtyři společníci jeho, pak dva sluhové, čtyři koni a vůz byli zachráněni; nesklouzli do té zmoly, ačkoli hlína po velkém dešti byla promoklá a kluzká. (*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

321. Vranovská Panna Maria zachránila vranovský klášter před loupežníky.

Roku 1726. dne 26. září o půl sedmé hodině večer přepadlo 80 až 100 loupežníků, dle uherského kroje oděných, klášter paulánský na Vranově; již měli klíče kostelní v rukou. rychle však dáno jest zvoncem znamení na poplach, čímž postrašení jsouce, loupežníci utekli, ani kostelu, ani klášteru neuškodivše. Pauláni připisovali ochranu tu Panně Marii, kterouž o pomoc byli vzývali.

(*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

322. Panna Maria zachránila děvčátko.

Mezi votivními obrazy, jež jsou na poutním místě Vranově, jest jeden z roku 1804. Téhož roku spadlo na Starém Brně děvčátko do strouhy mlýnské a jižjiž mělo přijíti pod kola. Matka spatřivši dítě své všecka polekána jsouc vzkřikla a o pomoc volala k Panně Marii Vranovské, a dítě bylo zachráněno: zůstalo ležeti na vodě před splavem, až je lidé háky z vody vytáhli. Událost tato zobrazena jest na onom votivním obraze a dole na něm jest napsáno: »Ex voto 1804.« t. j. »ze zaslíbení r. 1804.« Spisovatel této události slyšel ji vypravovati ještě od příbuzných onoho dítěte, kteří u výroční den na Vranov putují. (*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

323. Vranovská Panna Maria vyslyšela prosby svých ctitelů.

Roku 1878. Josef Hutter, kavárník ve Vídni, a manželka jeho Marie, připutovali dne 11. července r. 1878. na Vranov, aby přímluvou Panny Marie vyžádali si slyšení v jistých záležitostech; přinesli vyšívané polštáře na Marianský oltář, a dne 23. srpna téhož roku poslali vyšívané antipendium, na němž vyšita jsou slova: »Matko Boží, od Tebe prosíme milost Tvou,« dle zaslíbení a z vděčnosti, že prosby jejich vyslyšány byly.

(*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

324. Zázračné zachránění papeže Pia IX.

V Římě za hradbami městskými jest krásný chrám zasvěcený sv. Anežce, této mladinké a nevinné světici římské. Při chrámu jest starobylý klášter, v němž nyní jsou praemonstráti.

Roku 1855. dne 12. dubna zavítal do onoho chrámu (S. Agnese fuori le mura) tehdejší papež Pius IX. s několika kardinály, biskupy a mnohými urozenými pány světskými a pak s celým průvodem svým navštívil též onen klášter.

Vznešení hosté byli uvedeni do jednoho velkého sálu, a tu sv. Otcí Piu IX. byli představeni chovancové Propagandy, t. j. ústavu římského, kterýž řídí missie katolické a stará se o rozšiřování víry Kristovy mezi národy pohanskými.

Sv. Otec, jak již byl laskavý a vlídný, dovolil těmto nastávajícím missionářům, aby mu jeden po druhém políbili ruku. A právě v tom okamžiku, když tito mladí kněží a bohoslovci přistupovali ku sv. Otcí, aby mu ruku políbili, tu najednou zapraštěla podlaha v sále onom a — sv. Otec a skoro všichni přítomní probořili se do místností spodních — do sklepa. »Bože, to bylo hrozné neštěstí!« pomyslí si mnohý. »Kolik jich bylo asi zabitých, kolik smrtelně zraněných, kolik ochromených!« Však — nikoliv: mimo strach a úlek nikdo z těch probořených neutrpěl žádného úrazu, nikdo z nich nebyl poraněn.

Jak se to ale stalo? O tom, jak se to stalo, poučuje nás obraz veliký, který Pius IX. na památku onoho zachránění dal vymalovati na hlavní zdi kaple, vystavěné na tom místě budovy klášterní, kde se s ním probořila ona podlaha do sklepa. Na tom obraze je ta celá událost vymalována. Viděti tu, jak sv. Otec padá ze sálu do

onoho sklepa, jak někteří z přítomných drží se prolomených prken, jiní jak leží pod troskami podlahy. Nade všemi však vznáší se — Panna Maria, a před Ní klečí sv. Anežka spínajíc k Ní něžné své ruce, jakoby prosila svojí nebeské Královny, aby se Její ochranou těm ubohým nic nestalo. A skutečně, mateřská ochrana Panny Marie zachránila tu sv. Otce Pia IX. s celou jeho družinou od hrozného neštěstí, od zabítí, od poranění a od úrazu všelikého.

A nedivíme se tomu nikterak. Vždyť sv. Otec Pius IX. byl vroucím ctitelem Marianským. Pius IX. to byl, který několik měsíců před onou zázračnou událostí prohlásil slavně za článek víry Neposkvrněné Početí Panny Marie a na památku toho ve chrámě sv. Petra mramorovou tabuli zasadil, na niž pro všechny časy vyryta jsou slova hlásající nám tuto okrasu Panny přechisté — totiž Její Neposkvrněné Početí; a sám k tomu dal připsati, že tím prohlášením »vyplnil touhu veškerého světa křesťanského.«

Tak nadšenému a vroucímu ctiteli svému Panna Maria zajisté ráda se odměnila. Podotýkáme ještě, že při onom šťastném neštěstí ve klášteře u sv. Anežky byl v průvodě sv. Otce také kardinál Schwarzenberg, arcibiskup pražský, a pak arcibiskup vídeňský Rauscher. I ti se probořili, a — ochranou Panny Marie nic se jim nestalo.

(*Alois Kolísek, kaplan „Animy“ v Římě.*)

325. Zázračné zachránění při zemětřesení.

Bylo to r. 1873. ve svatvečer svátku sv. Josefa, a veškeré obyvatelstvo města Rimini pohříženo bylo v hluboký spánek. Asi o jedné hodině po půlnoci vyděsil je první otřes země, který trval téměř 12 vteřin. Pohyb byl zprvu vlnovitý, pak poskočný, posléze kulovitý, tak že domy se kácely, padající za ohlušujícího praskotu. Ještě dvě vteřiny a město Rimini bylo by hromadou písku a kamení, pod nímž by veškeré obyvatelstvo pohřbeno bylo.

Poněvadž se bylo nového otřesu obávati, pospíchali obyvatelé riminští, by domy své mohli opustiti. Utekl jsem též s celou svou rodinou, a když bral jsem se ulicí, jež všecka kamením byla zasypána, stanul jsem náhle před domem, z něhož úpěnlivý nářek a lkání vyznívalo. Brzy doslechl jsem, že střecha tohoto domu se sřítla a v pádu stropy a podlahy obou poschodí, jakož i sklepní klenutí strhla, a pod zříceninami pochovala oba syny výběrčího

Františka Gasalini. Jiná část domu, ona, v níž pan Gasalini a jeho manželka spali, nebyla poškozena. Otec i matka vrazili do pokoje svých dětí, avšak strašná propast zela jim vstříc, ještě krok a již by padli do ní. Když však nad hlavou spatřili na nebi zářící hvězdy, tu poznali, co se stalo, a matka klesla omdlávajíc k zemi.

Když se opět vzpamatovala, bylo jí praveno, že hasiči 64. pluku zaměstnaní jsou odstraňováním sřítivšího se zdiva. V nevýslovné úzkosti pomáhala dělníkům při práci, jež trvala přes dvě hodiny, než dopravovali se sklepení, z něhož s největší opatrností štěrk byl odnášen.

Tu zdálo se, jakoby uvnitř jakýsi udušený hlas se ozýval, který však postupem se stával zřetelnější. Matka poznala hlas nejstaršího svého syna. Po čtvrt hodince, v níž úzkostí v pravdě smrtelných zažila, mohla syna svého, o němž se domnívala, že v tomto životě jej již nespatří, zdravého a bez úrazu sevřítí ve své náruči.

Radost byla bohužel krátkého trvání, neboť chyběl ještě syn nejmladší, kterýžto nebyl k nalezení, ačkoliv hasiči bez ustání kamení a rozbité nářadí odklízeli. Posléze objeví se v hromadě štěrku jedno rámě. Otec i matka vzkřiknou hlasem srdcervoucím, neboť myslí, že syn jest mrtev. Volají naň, on neodpovídá. Konečně podaří se dítě drahé osvoboditi, jež mimo vše nadání všech očitých svědků žije a nemá ni nejmenšího poranění. Jen mluvití nemůže, neboť ústa jeho jsou plna prachu; avšak již vrhá se v náruč svých rodičů. Všem, již tomuto výjevu byli přítomni, kanuly slzy pohnutí se slzami radosti, jež otec i matka prolévali.

Oba synové přišli na svatvečer z koleje sv. Marina domů, by slavili s rodiči svými svátek sv. Josefa. V týž den byl je farář svatošimonský přijal do arcibratrstva Panny Marie Lúrdské a oblekl jim posvátný škapulíř, jež také v okamžiku zemětřesení měli na sobě. Uváží-li se, že oba bez úrazu a tělesného poranění nalezení chlapci veškeru tíži střechy a dvou stropů nesli, a že zároveň se ssutinami zdí a podlah stržení byli do sklepa, nemožno zachránění jejich připisovati pouhé náhodě. Zde stal se zázrak.

Pán i paní Casalini uveřejnili tuto událost tiskem a chválí a velebí Marii Pannu pro ochranu, již synům jejich osvědčila.

(Květy Mariánské roč. IV.)

326. Panna Maria zachránila při pádu se stráně do potoka.

Roku 1839. chystalo se mnoho nábožných křesťanů ve vsi J. na pouť do Švacu v Tyrolsku. Dívky trhaly na horách rozličné kvítí, by z něho uvíly věnec k ozdobě obrazu Marianského. Jedna z nich však sbírajíc slzičky na příkré stráni nenadále spadla na 150 sáhů do hlubiny, v níž šuměl potok. Zpozorovavše to ostatní spěchaly až k mostu, který byl upevněn nad hlubinou. Ale nebylo jim lze slyšeti nářku nešťastné. I domnívaly se, že jest mrtva, a radily se, jak by do propasti slezly a ji tam pochovaly. Sedlák jeden znamená, že nešťastnice ona jest jeho služebná, pustil se dolů a šťastně přišed až k potoku s nevýslovným potěšením viděl, kterak dívka jest na živu zachována. Když se k ní blížil, podávala mu věnec z kvítí uvitý a povzbuzujíc jej k srdnatosti šla beze vší pomoci přes potok až k němu. Potom padla do mdloby a zůstala několik minut bez sebe. Ale zotavivši se šťastně pomocí hospodáře svého na vrch hory vylezla a na třetí den jak obyčejně pracovala. Všichni uzřevše to chválili a velebili Matku Boží, která přímluvou svou tak mocně chrání ctitelů svých. *(Matěj Procházka.)*

327. Panna Maria zachránila jistou hraběnku od smrti pomocí deštníku.

Od nějaké doby koná se ve chrámě sv. Isidora v Madridě pamětihodná pobožnost k Rodičce Boží. V jistý výroční den jest totiž viděti jakousi rodinu, ona se před oltářem Matky Boží vroucně modlí. Konečně vyřkne kněz nad touto rodinou církevní požehnání. Pamětihodno však při této pobožnosti jest, že služebník drží nad modlicími se prastarý, zlatem a drahým kamením bohatě vyzdobený rozepjatý deštník.

Poslyšme nyní, jaký jest osud tohoto deštníku: »Za jednoho z posledních politických převratů ve Španělech byl učiněn útok též na letní palác jistého vysoce postaveného pána, jenž královně Isabelle byl zůstal věren. Toliko jeho dcera, ovdovělá to hraběnka, a služebnictvo bylo v zámku. Jakmile se o příchodu nepřítelů dověděli, činili hned přípravy k obraně; poněvadž se však potřebných prostředků nedostávalo, byl nepřítel brzy v zámku a na stopě bohaté dědičce, na kterou především namířeno měli. Jako supi vrhli se zpustlí onino lidé na hraběnku; tato utíkala z pokoje do pokoje a dostala se do odlehlé komůrky, kteréž dlouho již používáno nebylo, doufajíc, že aspoň zde nebude objevena.

Avšak nadarmo. Již slyší v sousedním pokoji své pronásledovníky. Rázem otevře okno odhodlána raději skokem dolů život než česť ztratiti. Odporoucí se ochraně Marie Panny a očekává to nejhorší. Mezi tím utkví její zrak na deštníku již dlouho nepotřebovaném. Toho se chopí a spěchá k oknu v okamžiku, ve kterém právě nejdivočejší z tlupy do pokojíka vkročil. Pln zběsilosti vrhl se na hraběnku. Tato však proti němu napřáhla onen starý deštník; udiven a překvapen ustoupil pronásledovatel o krok zpět. Toho okamžiku použila hraběnka a opětně ochrany Marie Panny se dovolávajíc vrhla se v děsnou hloubku. S výkřikem ustrnutí hrnuli se pronásledovatelé k oknu jsouce přesvědčeni, že uzří svou oběť roztržštěnou na dlažbě dvoru. Avšak starý onen deštník zachránil ji před smrtí a hanbou; v pádu se totiž otevřel, naplnil se vzduchem a nositelku svou bez úrazu na zem snesl, odkudž ona hned ke bráně spěchala, ani se zaražení její pronásledovatelé za ní dívali, ani kroku k jejímu pronásledování nečiníce. Zatím dospěla hraběnka Pannou Marií podivně zachráněná v širé pole a našla útočiště v chýži jakéhos rolníka.

Toto se stalo s deštníkem, pod kterým v den svého zachránění hraběnka se svými dětmi ochraně Panny Marie děkuje.

(Květy Marianské 1884., ročník I.)

328. Panna Maria ochranitelka dítky.

Ve Švýcařích před několika lety putovali jistí zámožní manželé do Marianských Einsiedlů. S nimi bylo jejich dítě, jediná to radost a útěcha zbožných rodičů. Byli velmi horliví katolíci, a hlavním účelem jejich pouti bylo, aby na tom proslaveném místě dítě své postavili pod mocnou ochranu nebeské Královny. Když rodiče byli přijali s velikou pobožností po vykonané sv. zpovědi Nejsv. Svátost oltářní a děvčátko mezi tím ruce sepjaté mělo. odešli z Einsiedlů, poručivše opětně dítě své v ochranu Rodičky Boží. Jejich tklivá důvěra však měla přestáti krutou zkoušku. Nic zlého netušíce jeli po dráze z Curychu, čilé děvčátko dívalo se radostně a vesele z okna. Stálo u dvířek vozu a drželo se jich pevně. Na neštěstí byla dvířka nedbale zavřena; prudkým nárazem najednou se otevřela, a co vlak dále hučel, spadlo děvče a okamžitě zmizelo v příkopu. Můžeme si pomysleti, jak se ulekli ubozí rodiče. Doba, kdy vlak se měl zastaviti, připadla jim jako věčnost, byla jim krutou mukou,

pravou pekelnou útrapou; ta hrozná nejistota, to pravé trapné kolísání bázně a naděje o smrt anebo život dítěte. Otec běžel za dítětem, matka se pak modlila zvolna a s vřelou pobožností známou modlitbu sv. Bernarda: »Rozpomeň se, ó Nejblahoslavenější Panno, že není slýcháno od věků atd.!» Než vlak opět se hnul, otec se navrátil — s dítětem. Hned zdaleka volal: »Díky Bohu, raduj se, ženo, ruce nebeské Matky ochránily nám dítě.« Radostné volání otcovo provázelo křik dítěte velice rozradovaného, když uzřelo matku. Za málo okamžiků držela matka v náručí dítě své a velebila hlasitě zřejmou pomoc Boží a milosrdnou lásku Panny Marie.

(*Frant. Musil: Rok Marianský 1891.*)

329. Panna Maria zachránila nemluvně.

Ve vysokém skotském pohoří stál romantický, se všech stran smrčím a skalami obklopený klidný dům polesného. Co muž chodil za svým milým lovectvím, obstarávala choť skrovnou domácnost. Jednoho dne vynesla kolébku se svým dva měsíce starým dítětem ven pod širé nebe a umdlená sedla si na žulový balvan; vzduch byl párný i v tom skalním údolí, jalovec a mateřídouška vydychovaly nejsilnější vůni. Mladá žena složila mdlou hlavu na sepjaté ruce, a při tom noha její houpala bezděky kolébku. Víčkám se přitěžovalo, konečně se zavřely úplně, — kolébka již se nehýbala — matka i dítě spaly.

Mezi spaním něco podivně zašustělo a na to děcko úzkostně vzkřiklo. Matka otevře oči, upírá zrak zmateně před sebe a vidí kolébku prázdnou. Úzkostí naplněna obrací zrak na všechny strany, zvedá se — rukama lomí jako šílená a dá se do křiku. Vysoko v povětří letěl mohutný orel zvolna, ale nedostižně s dítětem v drápech. Letí výš a výše, lup jeho jest viděti již jen jako bílou světlou tečku pod černýma křídly a posléze zmizí mezi horami.

Nešťastná matka pádí hořekujíc do údolí ku skalám, k nimž se povznesl orel. Ale běda! Cesta zdá se jí býti bez konce, hory před ní strmící připadají jí jako zlí duchové, jí se posmívající. Pojednou spěchajíc kolem skal uvidí dělníky dříví zdělávati; to ji naplnilo nadějí. Za minutku řekla jim, co hrozného se stalo, a prosí, aby jí pomohli. Jeden dí: »Tam v té hoře jest orlí hnízdo, ale kdo tu pomůže, nikdo se toho neodváží.« Matka volá: »Musím dítě své vysvoboditi, byť mne to stálo život, musím, opatřte mi nějaký

provaz, ať se tam spustím. Všichni ztrnuli; rádi jí, aby toho nečinila, že jistě zahyne a roztržštěná spadne do propasti. Ale nedala se přemluvit, myslila jen na dítě. Třesouc se na celém těle poklekla a modlila se, modlila se vroucně k Panně Marii, Matce požehnané, kterouž od mládí ctíla.

Za půl hodiny visela provazem jsouc uvázána nad závratnou hlubinou a dotýkajíc se rukou a nohou příkré skály, spouštěla se pomalu dolů. Z rokle vyletělo dvě orlů se zuřivým vřestěním, hrozebně fičely jejich peruti okolo matky. Ostrými zobáky doráželi na ni; jednou rukou se bránila a druhou se držela povyrostlého křoví. Až již vidí pelech a uprostřed dvou orlat dítko neporušené; jsouc bez pomoci plakalo a ručičky po matce vztahovalo. Dosáhla ho šťastně a nastoupila s dítkem, které se jí ručičkama drželo, v náručí, po provaze nebezpečnou cestu nahoru. Šťastně se dostala s dítkem na vrch, celé je zlíbala a složila do náručí právě přichvátavšímu otcí, načež rozčilením zemdlená sklesla na zemi.

(Frant. Musil: Rok Marianský 1891.)

330. Panna Maria zachránila mladíka.

Jistý řemeslnický chasník zbalil svůj vak a šel do světa. Rodiče dali mu slzice požehnání a napomenuli ho, aby měl stále Boha před očima, varoval se svůdců, byl pilen ve svém povolání, by s pomocí Boží neporušený na těle i na duši a obohacený potřebnými vědomostmi vrátil se domů. Syn přislíbil všecko s vroucí upřímností. Konečně vytrhl se rodičům z náručí a odešel. Ale jsa sotva 20 kroků od domova uslyšel matku volati: »Máš-li pak s sebou také modlitební knihu?« Když syn přisvědčil, zněla její poslední slova: »Modli se v ní pilně zvláště k přesvaté Matce Boží, Marii Panně!«

Cílem cesty chasníkovy byla německá říše. Bedlivě si hleděl práce, vyhledával nejznamenitější dílny a při tom svědomitě používal všeho, co přispívalo k jeho vzdělání duchovnímu vůbec a v řemesle zvlášť.

Když pak byl 4 roky vzdálen od vlasti, vznikla v něm touha po domovu, po otcí a matce, po bratřích a sestrách. Také z domova vyzývali jej, aby se navrátil. Pročež vydal se na cestu k domovu.

Jda lesem uviděl pod dubem napolo rozpadlou kapličku. Jsa z mládí zvyklý žádného kříže, žádné posvátné sochy neminouti, aby

aspoň nějaké modlitbičky nevykonal, též zde stanul a chtěl nejdříve shlédnouti, co v kapličce jest; uviděl prostý, do mědi rytý obraz Nejsvětější Matky Boží za roztlučeným sklem a v chatrném dřevěném rámcí, i pomodlil se zde »Zdrávas Maria.«

Jsa unaven umínil si, že si pod dubem odpočine. Odložil vak, opřel oň rámě své a jsa obrácen tváří k domovu zadumal se v myšlénky o svém cestování. Myslí si: »Tamto jest můj drahý domov, skoro pět let jest tomu, co jsem z něho odešel. Bože, jak mnoho dobra prokázal jsi mi od té doby! Ochránil jsi mne nemoci a jiných nehod na těle i na duši. Také rodiče mé zachoval jsi a chránil, a teď dáš mi je brzy opět spatřiti. Ach, jak bude se moje máti radovati, až uvidí, že jsem dbal o slušný oděv a čisté prádlo a že také přinesl jsem úsporu na důkaz pilné práce! A což otec, když bude v mé knížce čísti a viděti, kde jsem všude byl, čeho zkusil, čemu se naučil, kterak zaplesá!«

Co tak o milých rodičích snil, vzpomněl si na to, co při odchodu matka za ním volala: »Modli se pilně z modlitební knihy zvláště ku přesvaté Matce Boží, Marii Panně!« Otevřel tedy vak, vyňal knížku a modlil se: »Pod ochranu tvou se utíkáme, sv. Boží Rodičko!« načež vzal vak opět na záda a šel s dobrou myslí dále, aby za hodinu dorazil do nejbližší vsi. Ušel v lese asi tisíc kroků, když tu nenadále vyšel z příčné pěšiny nějaký muž a k němu se přidružil. Ptal se pocestného, kam jde, povídal, že má též cestu v tu stranu, a přes tu chvíli ohlížel se na vak a okem měřil, jak veliký a silný jest majitel vaku dobře naplněného. Ten to zpozoroval a umínil si, že se bude míti před tímto člověkem na pozoru. Proto držel svou silnou, železem okovanou hůl tím pevněji v ruce. Přišli až na místo, kde husté, polozrostlé křoví cestu hodně zatemňovalo. Tu cizinec pojednou se zastavil, naslouchal v pravo a řekl šeptem: »Poslyšte, co je to?« Chasník zapomněl býti opatrným a stál též tiše. Ale v tom okamžení ucítil mohutné bodnutí na levé straně prsou a padouch řekl: »Vak sem!« Avšak v témž okamžiku už také zahvizdla hůl chasníkova se vši tíží na lebku padouchovu. Udeřený zavrával zpět, zamotal se a do houští spadl. V tom pádu zableskl se mu v ruce ostrý nůž.

Polekaný chasník dal se na útěk a přišel všecek schvácený do hospody nejbližší vesnice. Tam děkoval Bohu, že ho zachránil. Poněvadž v knížce modlitební také se nacházela zvláštní »Modlitba po přestálém nebezpečství,« vzal vak, aby knížku si vyhledal.

Ale jak se ulekl — nebylo ji tuto. Již se domýšlel, že ji nechal ležeti u kapličky v lese. Avšak prohledal všechny kapsy, a — jaké to radostné překvapení! V náprsní kapse ucítil knížku. Rozradován vytáhl ji. Ale jaký to nový úžas! Na knížce modlitební jevílo se mocné bodnutí ostrého a špičatého nástroje; bodnutí proniklo pevnou, v kůži vázanou deskou a více než polovicí listů. Podíval se na kabát, i ten byl na té straně proříznut. Teď teprve poznal, jak divně byl zachráněn. Vrah mířil dýkou na jeho srdce, ale modlitební kniha k Matce Boží zachytila ránu a zachovala mu život. Jak velice děkoval kleče Bohu za předivnou záchranu a zachovával si tu modlitební knihu po celý život k úctě největší ku Panně Marii!

(Frant. Musil: Rok Marianský 1891.)

331. Panna přesvatá vysvobodila stařenu ode smrti.

O pomoci Panny přesvaté slyšmež následující událost, kterouž zaručuje P. Antonín Galli, farář římský.

Marie Antonelli, 71letá stařena, vyšla 1. června ráno z Říma branou sv. Šebastiána do vinohradu Ferrari, by tam vyřídila něco vinaři Tomáši. Zmýlila si však tam ohradu a místo ve vinohradě octla se v kamenném lomě. Poznala, že chybila; i brala se zpět kolem palaší a došla k malé loučce, na níž několik krav se páslo. Zalekla se jich bojíc se, aby se nesplašily; proto vyhnouti chtěla na zídku, jež vedle se táhla; vkročila na ni, v tomže okamžiku však spadla do jámy přes deset metrů hluboké; bylať jáma ta hustě zarostlá, tak že jí Antonelli dříve neviděla. Padajíc volala ubohá: „Ježíš, Maria, Josefe, pomozte mně!“

Ač tak hluboce byla spadla, neporanila se, leč že poněkud na ramenou se odřela. Když se vzpamatovala, počala volati o pomoc, ale marně. Byla sice nedaleko silnice, než nikdo neslyšel slabého hlasu stařenina. Ubohá strávila v jámě osm dní, aniž co jedla, aniž co pila.

Ježto Antonelli tak dlouho domů se nevracela, oznámilo se to policii, a tato jala se všude po zmizelé pátrati. Hledali dlouho, hledali stále. Konečně ráno dne 9. června přišli k vinaři Tomášovi a poptávali se po ztracené stařeně. Vinař ničeho nevěděl. Přes to však neodešli ihned z vinohradu, nýbrž hledali tam i v okolí a ejhle! Jeden z nich, Angelo Nobilli, dostal se až k onomu palaší, kudy naše stařena byla šla, a uslyšel slabé sténání.

»Kdo jest?« volá.

»Pomozte mi, pomozte mi!« stařena na to.

Mezi tím přišel syn stařený Antonín a volal úpěnlivě: »Ó drahá matko!«

»Synu, sama Panna Maria tě přivádí, budiž požehnán!« pravila ubohá, a Antonín jat jsa bolem omdlel.

Spustili dlouhý žebřík do jámy, vytáhli šťastně stařenu a odnesli ji do domku vinaře Tomáše. Zavolán jest hned lékař; ten učinil, čeho bylo nejvíce potřeby, a po té přenesena jest stařena do nemocnice sv. Šebastiána, kde za krátko úplně se uzdravila.

Ku konci dokládá zmíněný farář římský, P. Antonín Galli, že Marie Antonelli jsouc zbožnou ctitelkyní Marie Panny, právě dne 31. května přijala Nejsvětější Svátost oltářní ke cti a chvále Panny přesvaté a že ona sama jediné této Panně děkuje za své zázračné zachránění.

(František Janovský: Květy Mariánské 1885.)

332. Zachráněný vzduchoplavec.

Věřící, kteří o slavnosti Očišťování Panny Marie ve chrámě o šesté hodině ranní »Naší milé Paní vítězné« mši sv. byli přítomni, byli svědky dojemné události. Vzduchoplavec Duruof a jeho paní, kteří, jak před krátkým časem noviny psaly, tak hrozná nebezpečí za plavby, již neprozřetelně podnikli, přestáli, při čemž by byli málem v moři utonuli, přišli toho času do svatyně Neposkvrněného Srdce, aby za své nenadálé zachránění poděkovali. Přinesli s sebou Naší milé Matce Vítězné (von den Siegen) překrásný dar, totiž uměle zpracovaný ze zlata žitný klas.

Za obléhání Paříže zařídil Duruof se známým Nadar-em službu vzduchoplaveckou. V krátce oznámil cestu z Calais přes mořskou úžinu do Anglie. Vítr byl však opačný a byl by bezpochyby zanesl vzduchoplavce do krajiny k Severnímu moři. Velitel přístavu a starosta z Calais radili proto Duruofovi, aby odložil cestu na jiný den. Zatím se již shromáždění diváci počali rozcházeti, mnozí však z oklamáných počali křičeti. Duruof slyšel slovo »zbabělec.« V uražené pýše vrátil se k balonu, dal jej naplniti, vstoupil se svou paní do loďky a dal znamení k vyplutí; provazy byly přerežány a vítr hnál balon na severovýchod, za krátko zmizel v mlze a večerním soumraku. Po tři dni se domnívali, že Duruof se svou paní jest již

ztracen. Jak se mohl tak slabý balon tak dlouho nahoře udržeti nebo k nějakému ostrovu aneb k pevné zemi přistáti? A padl-li do moře, byli ztraceni. — Co se zdálo nemožným, stalo se jako zá-
zrakem. Oba cestující byli od pobřežní lodi nedaleko pobřeží norvež-
ského z moře vytaženi, když po dvě hodiny na vodě byli zmitáni.

(*Mar.-Blüt.* 3. Heft 1873.)

333. Zachránění od smrti na přímluvu Panny Marie.

Na vrších Čermnenských blíže Landškrouna stojí chrámeček zasvěcený Rodičce Boží Cellenské. O původu tohoto kostelíka známo jest toto: Na místě, kde chrámeček tento stojí, vede křižovatka, pod níž na něco málo kroků s kopce stával les. V noci jednou jel tudy jistý rolník z okolí rodilý s nákladem kamení. Nemaje světla — noc byla číře tmavá — zajel na křižovatce na vysokou mezi. Jižjiž se počíná vůz káceti. Rolník chtěje vůz zadržeti skočí v tu stranu, kam se chýlil; neopatrností snad či strachem byl by býval od kácejícího se vozu umačkán. Tu pojednou se kolem něho osvětlí. Rolník vidí, že jakási bílá, zářná Paní drží vůz, pohání koně po vysoké mezi a svítí na cestu, až rolník tento všecek se chvěje zcela bezpečně s kopce sjel. Rozumí se, že událost tuto nejednomu vypravoval. Za poděkování Pánu Bohu a Rodičce Boží, že od jisté smrti zachráněn byl, postavil na onom místě sv. kříž se svým jménem. U tohoto sv. kříže scházívali se zbožní poutníckové za vedení jistého nábožného muže »Poldíčka« (Leopold), aby nastoupili cestu pěšky na poutní místo Maria-Celli ve Štýrsku. Po mnoho let chodíval Poldíček, rodilý z Hnátnice, do Cell. Když se sestaral, připadl na myšlenku vystavěti na onom místě, kde se scházívali do Cell blíže sv. kříže, podobný chrám Marianský — ovšem v malém rozměru — jako je v Maria-Celli. Myšlenka tato byla trochu odvážná. Bylť tento zbožný muž chudičký, ale pomoc Boží, a hlavně ochrana nebes Královny mu přispěly. Poldíček se modlil, prosil, sbíral a za nedlouho vystavěl tuto nejdříve kapli a po letech pěkný chrámeček k úctě Bohorodičky Cellské. Sám sobě vystavěl vedle proti kostelíčku příbytek pro sebe a pro poutníky. Živ byl jako sv. František Serafinský. Jednoduchý hábit s cingulou byl jeho oděv; spával tvrdo, jídal velmi střídme a chudo. Nic však nebylo na něm ličeno. Upřímná zbožnost a horlivost pro slávu Marianskou byly jeho cílem. Svou nastávající smrt jednomu ze svých spolubydlitelů několik dní napřed

oznámil. Svíci umírajících v rukou třímaje a svaté žalmy pěje skonál. K jeho pohřbu sešlo se 4000 lidí. Odpočívá na hřbitově Čermnenském. Přijdeme-li do chrámečku tohoto, spatříme obraz, jenž nám představuje onoho rolníka s nákladem kamení a po straně vozu onu Paní, která mu svítí a vůz drží, aby nikdo k úrazu nepřišel.

(*Frant. Křivohlávek, farář v Jetřichově.*)

334. Dítě zachráněno ode smrti.

V jistém utěšeném údolí byla starobylá kaplička Marianská a v ní obraz »Černé Matky Boží.« Lidé tam často chodili a Matku Boží uctívali, ve všelikých potřebách k Ní se utíkajíce a milostivého vyslyšení proseb svých docházejíce.

Naproti kapličce měl jistý boháč letohrádek. Ale muž ten byl nevěrcem, dělávaje si často posměch z pobožnosti ctitelů Marianských u kapličky.

Jednoho dne vyšel si majitel letohrádku na procházku. Tu najednou vypukl oheň v domě jeho. I kvapí domů, aby zachránil jediné dítě, malou dcerušku. Otevře jedny dveře — a dítě tu není, otevře druhé — zase nikoho nevidí; plameny dorážejí na něho, — v tom otevře třetí dveře, a hle! ve světnici leží děvčátko bez sebe, dýmem zmámené. Vzal je do náručí a přes plameny rovnou cestou zaměřil — ke kapličce Marianské. Tam položil dítě na oltář a prosil »Černou Matku Boží,« aby mu dopomohla k jedinému dítěti. Již dlouho před tím se nemodlil — ale dnes volá skroušeně a sepjatýma rukama o pomoc k Panně Marii. A hle! po chvíli povstane dítě na oltáři, — dívá se kolem sebe — a rozpíná ručenky své po otci. Radostí nevýslovnou dojat jsa otec zaslíbil se i s dítětem »Černé Panně Marii« a byl jedním z nejhorlivějších ctitelů marianských. Nedbal toho, že letohrádek shořel, — vystavěl si opět nový, ještě krásnější, ale těšival se z toho, že mu Panna Maria zachránila jediné dítě, — jediné to potěšení života; vždyť manželka byla již na věčnosti. Z vděčnosti dal opravit a okrášlit kapličku »Černé Matky Boží.«

(*Dr. Frant. Kolásek, vikář na dómě v Brně, dle P. Wittmanna o májové pobožnosti na dómě r. 1892.*)

335. Panna Maria zachránila poutníky při srážce vlaků.

V červenci roku 1876. veliká konala se slavnost v Lúrdch : korunována byla totiž zázračná Panna Maria Lúrdská.

Ze všech stran, ze všech národů spěchali zbožní poutníčkové do světové té svatyně. A mezi nimi byli též poutníci z Niortu, hlavního to města departementu Des Deux Sevres ve Francii. Niort má asi 20.000 obyvatelů a 700 z nich plno radosti a nadšení vsedli 1. července do železničního vlaku, by jeli do Lúrd.

Processí to vedl Pater Briant. Vlak podobal se pohybujícímu se kostelu. Modlitby a písně zbožné zaznívaly ze všech vozů po celý den, až tichá noc na zemi se snesla.

Nyní i poutníci utichli a odpočívali klidně netušíce, jak hrozné nebezpečí je očekává, a jak zázračně z něho budou vysvobozeni.

Vlak blížil se ku stanici Ygos, již dávno před ní na jiné koleje měl vjetí a po nich dále se ubírat. Lampa však, která označovala místo, kde změna měla se státi, té noci nesvítila, vlak s poutníky zůstal na těchže kolejích

Jak se zhrozil strojvedoucí i konduktér, když zpozorovali pojednou, že blíží se proti nim s velikou prudkostí jiný vlak. Již jen 500 metrů byly proti sobě oba vlaky, srážka byla nevyhnutelná, následky hrozný!

Život 700 poutníků v nejvyšším nebezpečení — a oni ničeho netušili, spali pokojně, spali všichni, ale nad nimi bděla Panna Maria Lúrdská, ku které putovali, Panna Maria — pomocnice křesťanů.

Strojvedoucí napjal všechny síly, aby vlak zastavil, konduktér troubil na poplach, dával znamení, avšak vlak protější ničeho neznamenal, blížil se rychle blíž a blíže. Ještě 50 metrů, 25 metrů, 1 metr a nastala děsná, hromová srážka.

Probudili se dosud spící poutníci, probudili se i cestující vlaku protějšího, zaúpěli s obou stran, srážka dosud trvala, světla pohasla — hrozná, děsná chvíle!

Oba stroje na kusy jsou rozdrceny. vozy téměř všechny poškozeny, poutníkům však a cestujícím, kteří všichni v tomto děsném okamžiku Pannu Marii Lúrdskou, bez poskvrny hříchu počatou, volali a vzývali — poutníkům a cestujícím tato pomocnice křesťanů přispěla; ani jeden nezahynul, ba ani strojvedoucí škody neutrpěli.

Ó, jaký to zázrak! Jaký zázrak, takové i díkůvzdání; ze srdce všech zazněl velebný chvalozpěv k Panně Marii, pomocnici křesťanů, kteráž všechny tak přepodivně byla zachránila.

Když se vše znova upravilo, jeli poutníci naši dále, jeli do Lúrd a už nejen proto, by zúčastnili se tam slavnosti korunování Panny Marie, nýbrž, aby tam zároveň vřelě vzdali díky Matce Boží za zachráněné životy své.

Uplynul rok a z Niortu opět běře se processí do Lúrd. Šťastně se tam dostali. Jest jich opět mnoho. V čele jich kráčí vojenská hudba a za ní nese několik silných mužů krásnou bílou mramorovou desku skoro dva metry dlouhou. Na ní znázorněno jest ono zázračné zachránění obou vlakův u stanice Ygos. Vyryty jsou na desce oba vlaky, jak se srazily.

Ve tvářích strojvedoucích zračí se strach a hrůza, avšak nad nimi v oblacích vznáší se Panna Maria Lúrdská, pomocnice křesťanů, kteráž tehdy přispěla. Na vrchní pak části desky toto jest napsáno: Zázračné zachránění processí Niortského při srážce vlakův u Ygos, 2. července 1876 o jedné hodině z rána.

Tuto pamětní desku uložili poutníci do svatyně Lúrdské, kdež stálé svědectví vydávati bude o Panně Marii, pomocnici křesťanů, o Jejíž pomoc i my každodenně prositi chceme.

(Frant. Janovský: Květy Mariánské 1884.)

336. Voják modlitbou k Panně Marii v kruté seči zázračně zachráněn.

Za Napoleona I., císaře francouzského, sloužil u vojska jistý vojín, který každodenně večer se modlil sedm „Otčenášův“ a sedm „Zdrávasův“ ke cti a chvále sedmero bolestí a sedmero radostí Panny Marie. Nikdy neopomenul tuto pobožnost vykonati a když někdy unaven již ulehnuv večer a vzpomněl si, že ještě nevykonal pobožnost svou, vstal hned, klekl na zemi a pomodlil se.

Jednoho dne, a toho dne byla bitva, stál tento vojín v první řadě před nepřítelem a očekával s ostatními soudruhy velení k útoku na nepřítele. Vzpomněl si, že ještě nevykonal svou pobožnost, a proto hned klekl a znamenal se sv. křížem. Soudruzí se mu smáli, ale statečný vojín nedbal posměchu a modlil se dále. Ještě nedokončil, když nepřítel poprvé na ně vystřelil, při čemž tento jediný vojín zůstal na živě v celé řadě.

Ohlédnul se a viděl okolo sebe mrtvé ty, kteří se mu právě posmívali z modlitby.

Tu bolestně vzdychnul a poznal mocnou ochranu Nejsvětější Panny. Bojoval statečně dále po celou dobu války a nebyl ani raněn.

Když byl z vojny propuštěn a domů se vrátil, hlásal všude chválu Té, kteráž mu zachránila život a zdraví.

(Škola Božsk. Srdce Páně, r. 1890.)

337. Panna Maria zachránila čeledína ode smrti.

Den 3. listopadu t. r. zůstane mi a mým rodičům vele-památným; neboť jsem zakusil ochrany Panny Marie a jen z vděčnosti a na poděkování za ni uveřejňuji tyto řádky. V týž den poslal mne hospodář můj, abych šel shazovati ve stodole slámu s patra asi 5 sáhů vysokého. Sotva jsem druhý snop dolů byl shodil, padal jsem již za ním, a jen to vím, že jsem v okamžiku tom povzdechl: »Panno Maria, chraň mne!« Co se dále se mnou dělo, nevím, než že přišed k sobě, ohmatával jsem ruce a nohy, nejsou-li zlámány; avšak mohl jsem vstáti, necítě ničeho, než trochu bolesti v hlavě. Vypravuji, co se mi stalo, a žádný mi věriti nechtěl, že by tak býti mohlo, až když na hlavě na spánku ukázal jsem modřinu a v ústech krev. »Toť se stal s tebou přímo zázrak,« volal každý, i sama hospodyně se vyjádřila, že když jednou s té výšky na zemi se dívala, zvolala: »Nedopouštěj Pán Bůh, aby tu někdo spadl, ten by se musil nejen zabiti, ale i všecek rozbiti.« Ano, co právě té zázračné ochraně nasvědčuje, jest, že dole byly vozy, stroj mlátící a rozličné věci, a že, jak modřina ukazuje, náraz svědčí o poranění na nejnebezpečnějším místě; a aniž bych jaké bolesti cítil, jsem nyní úplně zdrav. Připisuji to ochraně Panny Marie, kterou jsem růžencem denně uctíval a nyní i na dále tak činiti chci.

(Škola Božsk. Srdce Páně 1884.)

338. Manželé zachráněni od jisté smrti.

Bylo to v měsíci srpnu roku 1873., když nábožní manželé Antonín a Františka Stejskalovi z Vaconovic jeli s pouti ze Svatého Kopečka — z odpustků. Na cestě k domovu zachvátila je blíže osady Čechovic silná vichřice s hroznou bouří a strašlivým

lijavcem. Manželé tito jsouce u velikém strachu a nebezpečnosti, vzývali v úzkosti Pannu Marii Svatokopeckou, by na Její přímlovu od neštěstí rozkácených živelů zachráněni byli. A z příběhu tohoto lze viděti, že skutečně divným způsobem po dvakráte na této zpáteční cestě od jisté záhuby uchováni byli. Neboť když zmínění manželé přijeli k potůčku, k Čechovicím tekoucímu, již byl silně rozvodněn, a sotva že přejeli můstek přes týž potůček vedoucí, byl hned tento vodou stržen a odnesen. Jen okamžik se opozditi, a manželé byli by se i s můstkem ve vlnách octnuli.

Za hrozného nebezpečí dojedše k Vaconovicím, odkud teče strouhou voda, a přes kterou opět můstek vede, který však též pod vodou stál, že ho ani viděti nebylo, a chtěje přes něj přejeti, poněvadž jinudy jeti se nemohlo, tak nešťastně zajeli, že jeden z jejich koní se můstku chybil, do vln spadl, druhého koně za sebou strhl, čímž se povoz do vln vyvrátil. Manžel, František Stejskal, sedě na oné straně, kde se povoz vyvrátil, spadl do vln pod vůz, manželka jeho byla dále od vozu do vody odhozena, šťastně však se z vody vybrodila, rychle o pomoc volajíc. Ta se na štěstí v brzku dostavila a manžela od jisté smrti vysvobodila, kde on, jak sám pravil, i pod vodou v úzkostech smrtelných Pannu Marii s myslí nespouštěje, Ji o pomoc prosil. A tak již podruhé jako zázrakem zachráněni byli. Dostavše se pak šťastně beze všeho úrazu domů, manželé hned si vyjevili, že mají úmysl na památku svého divotvorného zachránění, které jediné přímlově Matky Boží Svatokopecké přikládají, na témž místě, kde podruhé v nebezpečí smrti byli, postaviti pomník, totiž sochu Bohorodičky Svatokopecké, která nyní tam na památku stojí. *(Skola Božsk. Srdce Páně 1885.)*

339. Panna Maria zachránila záložného vojína.

Bylo to roku 1878. v měsíci srpnu, když jsem obdržel od svého bratra dopis málo potěšitelný, že jest jakožto záložník na rychlo povolán k mobilisaci vojenské, tehdaž do Bosny.

List takový působil mi mnoho starostí, neboť před nedávnem poštěstilo se bratru dostati úřednické místo v privátní službě. Uvažoval jsem nesnáze, jako: než se bratr vrátí, že bude jinému zadáno místo jeho, anof na dlouho prázdným zůstatí nemohlo; že bratr v boji proti sveřepým Turkům snad bude zmrzačen; ten zármutek rodičů, kteří vše vynaložili, aby syn jejich mladší jen se

dočkal slušného zaopatření. Všecko to budilo ve mně myšlenky vážné, starostlivé.

Co tedy a jak si počítí? Rozhodl jsem se v oktávě svátku »Nanebevzetí Bl. Panny Marie« sloužiti k uctění Pomocnice křesťanů a Potěšení zarmoucených tři mše svaté, aby Bůh na přímlovu Bohorodičky dal bratru šťastné a brzké navrácení, přenechávaje takto všecko řízení samému Pánu Bohu.

Dne 21. srpna zmíněného roku dostal jsem dopis, v němž bratr oznamuje, že již jsou úplně vyzbrojeni a zítra že vsednou na lodi, aby po Dunaji pluli až k Vukovaru a tam na pevninu vystoupili; 10. setnina, píše bratr dále, dnes již odplula, a 12. setnina, ku které jsem také já přidělen, odpluje zítra. V tom dopise loučí se již s rodiči i se mnou a prosí, bych šetrným způsobem obsah jeho dopisu s rodiči sdělil. Ku konci dopisu stálo: »Zítra zašlu svůj civilní oblek na tvoji adresu.« Jsa od rodičů vzdálen, čekal jsem na vhodnou příležitost loučení bratrovo ústně jim přednésti.

Než jak radostné překvapení stalo se mi druhého dne! Ty moje obavy v mysli kolující pojednou byly zaplašeny korrespon- denčním lístkem, na němž bratr napsal tato slova: Dvanáctá setnina odjíždí do Vukovaru; já zůstanu prozatím zde, přišel v poslední chvíli mladší záložník, který ode mne všecku výzbroj převzal, a já dnešním rozkazem jsem přeložen ku třetí doplňovací setnině. Obleku zatím neodešlu.

A za čtrnácte dní vrátil se bratr domů ku potěšení nás všech. Byla to náhoda? Katolík říci musí, že příčinou toho šťastného a brzkého návratu byla Panna Maria, která volajících o pomoc neoslyší.

(Obrana vřry 1886.)

340. Přímluvou Rodičky Boží zachráněna ode smrti.

Co tuto budu vypravovati, jest pravdivá událost. Jmén osady a osob neuvádím, podotýkaje toliko, že se přihodila v kraji Jičínském v Čechách. Svobodná dívka provdala se do jiné vesnice, asi 2 hodiny vzdálené. Muž její byl oddán pití kořalky a jiným neřestem; z počátku se ovšem mírnil, ale čím dále, tím více objevoval se v pravém světle, tak že místo manželského ráje dostavilo se horoucí peklo. Však každý ví, jak bývá v domě, když muž přichází opilý, a žena dosti mírně ho kárá: tu bývá proklínání, až se okna třesou, ba i hodiny hanbou se zastavují, ač nestrhne-li jich opilec dolů. Mnohá

žena mohla by o tom psáti celé kroniky, kdyby výstupů mužových nepřikrývala pláštěm křesťanské a manželské lásky.

Nemohouc déle snášeti mužova trápení, odešla žena od něho ku svým rodičům. Hodný manžel z počátku byl tomu povděčen, že si po libosti v hospodě posedí a zahraje; však žena ještě ráda se navrátí. Vida doma největší nepořádek, počal opět mysliti na ženu. Kdyby tak z nenadání přišla, odpustil by jí, že od něho utekla. Nešla a nešla. Co dělati? Šel si pro ni sám. Když pak jí byl přislíbil, že se polepší, mileráda uposlechla. Než netrvalo dlouho, a muž byl opět ve svém živlu. I nezbývalo jí nic jiného, leč odejiti nadobro.

Po nějakém čase počal si ji muž opět nadcházeti a žádati, by se k němu vrátila. Nechtěla o návratu ani slyšeti; na jeho sliby odpověděla konečně, že se otáže lidí, zdali dělá dobrotu. Až po nějakém čase se doví, že dostal svého slibu, navrátí se k němu dobrovolně a bez pobídky. Avšak marná naděje.

Za nedlouho pohrozil jí muž, že ji zabije. Poněvadž stalo se skutečně více podobných případů, bylo se obávati, že muž svou hrozbu splní.

Nedaleko osady za malým lesíkem jest studánka, k níž má lid velikou důvěru. Proto tam vystavěli úhlednou kapličku s obrazem Panny Marie.

Poněvadž kaplička byla zamčena, a klíč od ní uložen byl na faře, vyprosila si ona ustrašená žena povolení, aby směla si zhotoviti jiný klíč. I chodívala každodenně k večeru ke studánce, otevřela si kapličku a za sebou ji zamkla. V kapličce modlívala se nejsoucnějším vyrušováním za svého muže, aby jej Pán Bůh na přímluvu Panny Marie přivedl na dobrou cestu; dále prosila za sebe, aby milý Pán Bůh odvrátil od ní smrtelnou pomstu zuřivého manžela. Vykonavši svou večerní pobožnost vracela se s večerním klekáním domů.

Tak to trvalo nějakou dobu, a muž její nedal se nikdy viděti. Bezpochyby zapomněl na ženu i na mstu. Snad ji chtěl toliko postrašiti.

Jednoho dne k večeru odebrala se zase na své zamilované místo ke studánce. Vešla do kapličky a zamknuvši za sebou dveře, modlila se vroucně k Rodičce Boží. Počínalo se stmívati, byl čas k odchodu; ale modlící se žena byla tak zabrána do nábožného rozjímání, že toho ani nepozorovala. V tom spadla na šňůře před oltářem visící lampa na dlažbu vedle ní. Ulekla se a zachvěla se hrůzou. Rychle vyběhla ven a zavřevši kapličku spěchala domů.

Na kraji lesíka potkala dvě ženy. I prosila je, aby ji vyprovodily přes lesík, že jest jí velmi úzko.

Když kráčely lesem, zdálo se ustrašené ženě, jakoby na blízku cosi zašustělo v lese. Dívala se napjatě v onu stranu a zpozorovala, že kdosi opodál zároveň s nimi jde lesem. Zachvěla se poznovu. Aby to tak byl její muž a myslil opravdu na něco zlého! Svým průvodkyním však neřekla ničeho, nýbrž prosila, by ji doprovodily až k domovu, což také slíbily. Když se octly na konci lesíka, vyrazil na ně z houští muž a chytiv ženu za krk zvolal:

•Když nechceš ke mně jíti, tedy zhyň!•

Leknutím pozbyla řeči, ale obě průvodkyně, ačkoliv o nikom na blízku nevěděly, daly se do křiku: •Mužští, pojdte honem! Pomoc! Vražda!• Na štěstí ozval se nedaleko mužský hlas; ukrutník pustil ženu a prchl do lesa. Ustrašené ženštiny dorazily šťastně do vesnice.

Ubohá žena přičítá své zachránění přímlově Rodičky Boží. Že spadla lampa, to byla výstraha; že právě potkala obě ženštiny, bylo řízením Božím; že v nejrozhodnějším okamžiku ozval se na blízku mužský hlas, nebyla snad také pouhá náhoda. Kdyby byla nespadla lampa, zatím byly by obě ženy přešly, a žena šla by samojediná přes lesík, a tu mohl s ní muž dělati co chtěl

(*Květy Marianské 1891.*)

341. Panna Maria pomocnice ve válce.

Do Tuřan byl poslán list datovaný ze zajetí v ležení Melazzo dne 28. října 1718: Dne 15. t. m. učinili jsme útok na nepřítele (Španěly); bohužel s jinými zastihlo také mne to neštěstí, že jsem po 4hodinné bitvě na zpátečním pochodu koulí poraněn byl na zádech a šavlí na hlavě, tak že jsem na místě padl. Na to mne nepřátelé svlékli ze šatův a nechali až do noci ležeti v písku na břehu mořském v největším horku slunečním. Zatím ještě koule dělová nedaleko mne padla do země a vytrhla kamení a písek, jímž jsem byl na těle celý potlučen. Potom teprve jsem byl zanešen do lazaretu nepřátelského, jsem zde však dobře od lékařův ošetřován, tak že se zotavuji. To po Bohu děkuji Matce milosti v Tuřanech, Již jsem se v těchto svých úzkostech doporučil. Augustin Antonín Berut, hejtman pluku Wallis.

(*Josef Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.*)

342. Zázračná ochrana při nebezpečném pádu.

V »Katholische Missionen« dub. 1882., str. 81., čteme toto : Apoštolský vikář ze sev. Japonska, Msgr. Osuf, posílá nám list, jež obdržel od missionáře dp. Alexandra Berlioga dne 31. května 1880.

Bezpochyby, praví se v tom listě, vzpomene si ještě Vaše biskupská Milost, jak někteří z našich křesťanů pojali úmysl vystavěti útulnu pro naše chudáky. Před několika dny počalo se stavěti. Včera vpoledne o 1½ hod. bylo 13 křesťanův a 1 pohan v domě, k účelu tomu vyhlídnutém, 6 v prvním poschodí, 8 ostatních v přízemí. Najednou sřítí se podlaha s hrozným lomozem. Všech 6 mužů jednoho vyjímajíc hořejšího poschodí propadlo se dolů. Sousedé slyšíce lomoz, přiběhnou a myslí, že mrtvé neb aspoň těžce raněné z trosek vynesou. Však hle ! Když hustý mrak prachu zmizel, vidí, kterak 5 mužů úplně zdravých zvedá se ze země, slyší však zároveň jejich žalostné úpění, že jejich ženy a děti pochovány jsou pod troskami. Právě na tom místě, kde podlaha se sřítíla, pracovávaly dvě ženy ; avšak, bohudíky, při neštěstí tom byly jinde zaměstnány ; sice by byly bývaly jistě smrti padly za oběť. Rychle počalo se všechno odklízeti, a hle, všech 5 žen s 2 dítkami našli bez pohromy u lešení, o něž se hlavní trám podlahy opřel.

Než, co se stalo s malým, sotva tříletým dítkem ? — »Ubohé dítě jest mrtvo,« naříkali lidé. Ještě několik okamžiků před tím žvatlalo radostně počáteční slova »Otčenáše« : Ben ni mosih masuh. Již se blíží k mistu. Jaké překvapení ! Dítě tu klidně odpočívalo jako v postýlce vedle velikého dřevěného trámu, jenž byl dosti silen, aby zadržel tíži padajících trámů, tak že dítěti ni vlas zkriven nebyl. Zkrátka, odmyslíme-li nepatrné odřeniny, nebyla mezi 14 osobami jediná poraněna. »Zázrak, zázrak !« jásali křesťané, a pohané jim přizvukovali.

Právě jsem se chystal začítí hodinu z frančiny, když jsem viděl lidi pospíchat ke kostelu, by Matce Boží poděkovali. Večer odebral jsem se sám na místo neštěstí, abych se přesvědčil o nebezpečí, jaké jim hrozilo, a o zázračném zachránění. Potom jsem všechny přítomné pozval ku společné bohoslužbě na druhý den. Časně z rána již naplnili věřící chrám Páně. Po evangeliu promluvil jsem k nim několika slovy o mocné ochraně Panny Marie, již skýtá svým vroucím ctitelům. Tu jsem je znova vyzval, aby i na dále na paměti měli napomenutí Vaší biskupské Milosti a denně ráno i večer účastnili se společné pobožnosti.

Tak krásně skončili jsme měsíc máj. Kéž jest milá Matka Boží vždy více v této zemi poznávána, milována a uctívána! Kéž vždy radostněji druží se naši noví obrácení svými službami k oněm zástupům veškerého křesťanství, již Matku Boží uctívají!

(*Mt. Ros. 11. Heft 1884.*)

343. Panna Maria zachránila horníka.

V opuštěné krajině horské žil nuzný horník s malou svou rodinou. Měl jen dvě dítek: Heřmana, hochu 14letého, a Annu, které teprve 8. jaro se rozvíjelo. Lidé tito byli chudi a žili jen z nepatrného výdělku, který otec při hornictví těžce vydělával, ale měli poklad, který vlastně veškeré poklady světa převyšuje: hluboká totiž zbožnost a pravá bázeň Boží panovala v nuzném tomto příbytku. Především pěstovali i zvláštní pobožnost k Panně Marii, a to ne bez důležité příčiny.

Otec byl kdysi vojákem aúčastnil se bitvy u Waterloo. Když o tom vyprávěl, zářily mu oči nadšením, zároveň ale i díkem k Bohu za milostnou ochranu. Náš horník, tehdy ještě mladík, zřel ve vražedné bitvě, kterak mnohý soudruh po jeho straně nepřátelskou koulí zasáhnut, zmíraje klesá. Tisíce jícňů dělových chrtilo smrt a záhubu v řady Rakušanů. Tu i jím smrtelná úzkost zalomcovala. Často slyšel od své zbožné matky o mocné ochraně Nejsvětější Panny. Nuže, co činil ve vražedné bitvě? Klesá na kolena, i volá z hloubi srdce s vroucí zbožností: »Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší!« A ejhle, v tomtéž okamžiku sviští mu nad hlavou koule, která by ho byla jistě usmrtila, kdyby byl právě na kolena neklesl.

Brzy vítězství dobyto. Francouzi prchali, a Napoleon zemřel později, vypovězen jsa na osamělý ostrov sv. Heleny, ale náš horník nikdy nezapomněl podivuhodného svého zachránění v bitvě, a poněvadž je pouze zvláštní ochraně Nejsvětější Panny Marie připisoval, staral se o to, by v jeho rodině vždy obzvláště byla ctěna. K Ni modlili se skoro denně sv. růženec a slavili Její svátky se zvláštní láskou a radostí, a poněvadž krásné mravy a šlechetné vlastnosti rodičů dítky si obyčejně přivlastňují, modlili se i Heřman i Anna často a mnoho k nebeské Panně.

Nedaleko malého příbytku horníkova stála vysoko na kopci stará kaplička Matky Boží. Při ní kdysi stával i hrad bohatého a

mocného rytíře, ale rod jeho úplně vymřel. a jako všecka sláva světská brzy pomíjí, tak i z krásného kdysi hradu jen nepatrná zbořenina zůstala.

Kaplička, ku počtě nebeské Matky před mnoha léty vysvěcená, stála doposud. K této kapličce chodila často a ráda v tichosti rodina horníkova a zbožně klečivala před starobylým obrazem Matky Boží, o přimluvu a pomoc nebeské Královny ve všelike nouzi prosíc.

Anna obyčejně pásala stádo, a Heřman, jakmile poněkud dospěl, chodil s otcem pracovati do dolů. Život hornický jest podivný a často i nebezpečný. Dělníci bývají hluboko do lomů spuštěni a úplně od ostatního světa odloučeni, kopou při svitu svých lamp dlouhé chodby do kopce, nebo trhají prachem skály a dopravují vykopané kovy, rudy a uhlí nahoru. Podzemní chodby podpírají se silnými pilíři, aby se nezasypaly a tak dělníky nezabily, nebo za živa nepohřbily. V chodbách těchto tvoří se však často zvláštní plyn, jenž lampou dělníkovou snadno se zapálí a často veliké množství dělníků v okamžení usmrtí.

Jednoho dne Heřman, poněvadž se v nové práci ještě dobře nevyznal, octnul se v chodbě, která ještě podepřena nebyla. Bylo to právě v předvečer svátku Neposkvrněného Početí Panny Marie. Ani otec jeho, ani jiný dělník toho nepozorovali, poněvadž daleko odtud pracovali. A co se stalo? Chodba se za ním sřítla, světlo shaslo a jako ve tmavém hrobě stál tu, úpěnlivě o pomoc volaje. Ale marně volal, hlas jeho zaniknul v úzkém tom místě hrobovém. V každém okamžiku mohla se i stěna nad hlavou jeho sřítiti a na místě ho usmrtiti. Nešťastník, vědom jsa si jisté své záhuby, klesl na kolena a snažil se, poněvadž svaté svátosti přijati nemohl, dokonalou lítost vzbuditi. Jest to totiž jediný možný prostředek k odpuštění hříchů, jsme-li v nebezpečí života a zpovídati se nemůžeme. A dokonalou lítost vzbudíme, litujeme-li hříchů svých, ne z pouhé bázně před tresty pekelnými, nýbrž z čisté lásky k dobrotivému Otci nebeskému, jehož jsme za nesčíslné jeho dobrodiní jen uráželi a tudíž nevděčni byli.

Heřman z hloubi srdce pravil: »Ó nejdobrotivější, nejmilosrdnější Bože, v několika snad již okamžicích musím se před svatou Tvou tvář postavit se všemi svými hříchy. Jak obstojím před svatým a spravedlivým Tvým soudem? Smiluj se, nezapuzuj ubohého hříšníka, jsem přece jen Tvým dítkem, drahou krví Krista vykoupeným. Tolik dobrodiní jsi mi v životě prokázal, věčně zavrhnouti

mne nechceš; připoj milostivě ke mnohým svým dobrodiním ještě toto a odpusť mi hříchy, když zpovídati se nemohu. Milost, milost, ó Ježíši, na přímlovu svaté Tvé Matky!«

I vzal do rukou malou medaili Nejsvětější Panny, kterou vždy na prsou nosil, do rukou, tisknul ji ke rtům a vřelé slzy řinuly se mu po tváři. V tiché modlitbě volal jen ustavičně k nebeské Matce o milosrdenství, o pomoc, a prosil Boha, by mu milostivě ještě delšího života popřál, slibuje, že ho chce jen k jeho chvále užívatí.

Brzy po poledni byl Heřman zasypan a teprve k večeru ho ostatní horníci pohřešili. Otec byl hrůzou a bolem všecek bez sebe, a všichni dělníci chopili se s největším kvapem práce, aby zasypanou chodbu vyprázdnili, poněvadž se domnívali, že zde se mu neštěstí přihodilo. Chtěli ho osvoboditi, ale obávali se, že naleznou ho jen jako mrtvolu.

Po celou noc pracovali stejně opatrně jak namáhavě, ustaraný otec ustavičně s nimi v zimničním rozechvění. Heřman ve hrozném svém postavení ustavičně jen na kolenou se modlil, a zvláště volal k nebeské Matce o přímlovu tak něžně a důvěrně, jako trpící dítko obyčejně tak rádo se obrací k pozemské své matce.

»Vzpomeň si,« tak se modlil, »ó nejlaskavější Panno, že ještě nebylo slýcháno, abys toho byla opustila, jenž k Tobě o ochranu se utíkal Stůj při mně, prosím, v potřebách mých nyní a v hodinu smrti mé, ó milostivá, ó přesladká Panno Maria!«

Tu uslyšel duté rány kladiv a hlasy lidské. I vyskočil a volal opět hlasitě o pomoc. Rozumějí mu a odpovídají. Srdce mu bouřlivě tluče, plno radostné naděje. Konečně uzří světlo, už mizí poslední zbytek stěny a s medailí v ruce vyřítí se zachráněný syn, slzy radosti prolévaje, do náručí svého přešťastného otce. Za největší radosti dopravili jinocha opět na světlo denní. Tam čekali již mnozí a zvláště dobrá jeho matka. Zažilať zajisté hroznou noc a nyní slzela radostně dojata. I malá jeho sestřička Anna byla zde; držela jen ustavičně milého bratra za ruku a smějíc se, stále ho obskakovala radostí a plakala zase, spatřujíc uplakané rodiče.

A již spěchali všichni horníci domů, aby se co nejsvátečněji oblekli a svátek přeslavné Královny nebes tentokráte s neobyčejnou radostí slavili, neboť všichni připisovali šťastné zachránění za živa pohřbeného člověka přímlově Nejblahoslavenější Panny Marie.

(*Květy Mariánské roč. IV.*)

344. Panna Maria chrání horníky.

Jistý horník vypravuje o ochraně Panny Marie, jak následuje :
»Často jsem zakusil sám na sobě pomoci a ochrany té Neviditelné zraku tělesnému, avšak pochopitelné zraku duševnímu. Jednou smekla se mi podlaha pod nohama dolů, a já zůstal bez vědomí přes úzké dřevo na zádech ležeti a přece jsem dolů nespádl. Odřeniny na těle a krvavý pruh přes záda byly svědectvím, že dostal jsem ránu, do dnes však nevím, jakým způsobem.

Podruhé dosti velký kámen spadl mi na hlavu, takže v okamžiku tom jsem se domníval, že konec mého žití, a tudíž s výkřikem vyslovil jsem sv. jména Ježíš, Maria, Josef! I podivil jsem se tomu sám, že jsem jen malá na hlavě měl poranění, což by se dalo vysvětliti tím, že mi kámen ten plochou a ne hranou na hlavu udeřil. Já však vím, že mne mohl usmrtiti docela, kdyby tu nebylo ochrany s hůry.

Po třetí však hozen byl velký kámen dolů neopatrností jiného horníka a ten měl přímou cestu na hlavu mou, než jiná pomoc neviditelná vedla jej jinam, takže ne do hlavy, ale vedle do dřeva padl a k nohám mým se skulil. Byl mnohem větší než moje hlava i s čepicí. Nepomyslel jsem sobě, že vyplní se na mně samém tak brzy přísloví, které jsem byl pronesl asi pět minut před tím, kdy řekl jsem : »Koho Pán Bůh chrání, toho zbraň neraní.«

Není tomu dávno, co pracoval jsem se soudruhem svým opět v dolu na místě takovém, kde jsme se ani toho nejmenšího nebezpečí nenadáli. Vytahovali jsme totiž kus dřeva ze zdola nahoru; já byl nahoře maje v ruce provaz, kdežto můj soudruh dole při jednom konci dřeva tlačil, bych je snáze nahoru vytáhl; když však to nešlo, jak jsme si přáli, rychle druh můj opustil místo svoje a stoupl ku konci druhému, ačkoliv jsem mu radil, by na místě svém zůstal. Než jaké tu pro nás překvapení! Sotva že z místa prvního odešel, již utrhlo se kus skály a spadlo právě tam, kde stál dříve druh můj. Bylo nás tu přítomno pět a nikdo tvrditi nechtěl, že to byla náhoda, nýbrž jednohlasně jsme svědectví vydali, že pomoc Páně tu sama účinkovala.

Jednou zase dva druhové odpalovali vyvrtané díry, jeden zapaloval, kdežto druhý byl uschován; první rána byla vypálena a nyní šel horník zapáliti dynamit v díře druhé, co zatím jeho druh z pozdálí naň hleděl. Najednou vyšla rána, horníkům oběma

světlo shaslo a nyní nastalo volání horníka, jenž z pozdálí se díval: »Světlo, světlo!« ozývalo se tmou, a protože nejbližší horník spěchal rychle se světlem k místu tomu, co zatím volající ve velikém strachu se nalezal, že zabít jest jistě kamarád jeho, jenž se právě nalezal u díry, když rána z ní vyšla. Než jaké překvapení! Přišel k místu nalezl kamaráda úplně zdravého, toliko na hlavě měl malou ránu, z které krvácel, a proto radostně zvolal: »Bratře, to jsem se lekl, domníval jsem se, že tě již jen jako mrtvolu zohavenou spatřím, ty však jsi zachráněn; prosím tě, jak pak se to stalo?« — »Když jsem přišel k místu,« vypravoval horník, »prohlížel jsem napřed díru odpálenou, jak totiž dynamit účinkoval, a co tak jsem sehnul, vyjde z nenadání rána druhá, která vyvrtána byla nahoře nade mnou, a já v leknutí tom domníval jsem se zničena býti, než díky Bohu, nestalo se mi nic více mimo toho poranění na hlavě, a proto pravím, že Pán Bůh sám to dopustil, abych podíval se dříve dolů, neb jinak by mi byl dynamit utrženou skálu přímo do obličeje vhodil a já bych byl již ani nehlesnul.« Jak ale stalo se, že rána vyšla, aniž by byla zapálena? Stalo se následovně: Oheň první rány dolejší zapálil v díře druhé doutnák, který pak pomalu dohořival k dynamitu, a tak se stalo, že rána vyšla bez zápalu. Stalo se to náhodou? Ani zde neříkali horníci, že by to byla šťastná náhoda, nýbrž že Pán Bůh nechtěl dopustiti, aby onen horník, otec několika dětí, zahynul.

Případů těchto byl jsem sám svědkem. Jednou však slyšel jsem následující od horníka starého: Když jsem jednou páлил, nešla mi rána dlouho, a proto domníval jsem se, jak se často stává, že mi zápalka shasla, a protože po dlouhé chvíli spěchám rychle k díře; než jak jsem se nad tím ulekl! V okamžení tom, kdy jsem chtěl zápalku vytáhnouti, vzňal se již v díře prach, a já poroučeje se Pánu Bohu v domnění, že jistě zhynu, přikrčil jsem se rychle pod díru. Sotva že jsem sednul, přitlačiv se pevně ke skále, vyšla rána a já byl zachován. Prohlížím nyní, jak se to stalo, že skála se nepohnula, a shledal jsem, že jenom náboj vyšel, a proto děkoval jsem Pánu Bohu a Panně Marii za ochranu tak podivuhodnou.

(„Obrana věry“ 1886.)

345. Panna Maria zachránila ode smrti zasypaného horníka.

Zvláštní úkaz udál se u Čenstochovy. Nalézají se v okolí památného, milostivého místa doly kamenouhelné. Dne 6. února 1892

kopali dva horníci uhlí a na neštěstí klenutí se sřítilo a s velikým praskotem je pohřbilo.

Na ten lomoz sběhli se lidé z okolí a želeli ubožáků, za jisté majice, že jsou mrtvi.

Jakmile nastal večer, lid se rozcházel pomodliv se za nešťastníky »Otčenáš.« Ale jednòmu horníku nedalo cosi pokoje, šel ještě sám na místo neštěstí, nahnul se, přiložil ucho k zemi a slyš! Zdá se mu, že za živa pohřbení se modlí.

Hned běžel do vsi, zavolal starostu, a lidu se nasbíralo opět a přišedše totéž uslyšeli, jak zasypaní se modlí Otčenáš a Zdravas Maria.

Hned se dalo 100 lidí do práce, kopalo při světle loučí celou noc a druhého dne dopoledne, až přišli na nejnižší vrstvu, kterou opatrně jen provrtali a uzřeli k veliké radosti, že nešťastníci žijí, neboť nad nimi se jako zázračně utvořila klenba. Ale nešťastníci byli tak obloženi trámy, že nebylo lze jich vytáhnouti. Co počítí? Hnouti klenutím nemohli, neboť by se na ně sřítilo. Již, již opět vzdávali se naděje, když přišel kněz Vrublovski a umínil si, že se spustí dolů a přinese nebožákům poslední útěchy.

To učinil, šťastně ho zase vytáhli, i vypravoval, že bude možno jen tak pomoci, dostanou-li nešťastníci pilku a vyřežou z trámů tolik, co bude třeba, aby se trochu uvolnili.

Skutečně všechno se provedlo, oba horníci byli vytaženi a k veliké radosti všech vešli hned do svatyně zázračné Panny Čenstochovské a děkovali za tak šťastný konec. („Čech“ 1892.)

346. Panna Maria ochránitelka horníků.

Hrozná neštěstí událo se dne 31. května r. 1892. právě o polednách v Marianském dole v Březových horách u Příbrami. Neopatrností totiž povstal ve zmíněné šachtě, ve které zaměstnáno jest asi sto horníků, oheň, jenž brzy nabyl hrozných rozměrů. Horníci v dole zaměstnaní octli se ve velikém nebezpečení. Počet zachráněných nebyl velký a ti, kteří se zachránili, připisují své zachránění přimluvě a pomoci Panny Marie Svatohorské.

Jistý horník vypravoval, jak se třemi ještě druhy přechal před dusivým kouřem, jenž chodbou podzemní valil se jím v cestu. Veběhším do zlého vzduchu světla shasla, a tu počal bédovati a naříkati horník ten: »Bratří, jsme ztraceni, nepomůže-li nám Bůh a Panna

Maria; proto modleme se a prosme Jí, by nás zachránila.« Modlili se. Přesedše šťastně kouř, rozžali poznovu světla a v zápase o život spěchali k dolu Františka Josefa. Běželi kolem dvou horníků, z nichž jeden nařikal, kdežto druhý pravil: »Kamaráde, já vás neopustím!« a zůstal u něho. Když přiběhli k dolu, světla shasla, a tři z nich padli blíže dolů nemohouce dále slabostí. Jediné onen, jenž vybízel k modlitbě, uchopil se drátu od zvonce, a hle, pomoc zde; klec spuštěna a on potmě ohmatav vše, jednoho ze soudruhů dovlekl do klece, druhí dva se tam dovlekli sami, a tak šťastně smrti unikli. Onino dva, kolem nichž spěchali, vyvezeni byli jako mrtvoly. Věren byl tu horník soudruhu svému až do smrti. Tak jedná jen ten, kdo dosud uchoval sobě ten předrahý poklad sv. víry a důvěru a úctu k Panně Marii.

Jiný horník, jenž sveden byl učením falešným a mluvil proti náboženství, nalezen byl mrtev kleče na kolenou; zajisté že se poznal v době poslední a prosil o Boží smilování.

Jiný opět unikaje smrti a nevida odnikud pomoci, vrhnul se na kolena, prose Pannu Marii o pomoc, a sotva že se maličko pomodlil, slyší, jak klec kolem se spouští; sebrav poslední své síly, dal znamení, by klec zastavena byla, a tak šťastně smrti v čas uniknul. A co dělal onen horník, jenž jediný přes noc v dole jsa, byl zachován? Modlil se a prosil Pannu Marii, aby jej zachránila.

Sem by měl teď mnohý nevěrec přijíti a pozeptati se zachráněných, komu že mají děkovati život svůj, zdaž náhodě, ducha-přítomnosti, přírodě či důmyslu lidskému. Povědí každému, že pomohl jim Bůh a Panna Maria svojí mocnou přímlovou.

(„*Obrana víry*“ 1892.)

347. Panna Maria zachránila zasypané horníky.

Bylo to 4. července r. 1892., kdy událo se u Biliny veliké neštěstí. Stalo se tak v dole emeranském, kde sesula se mohutná vrstva pískového nánosu a zahradila štolu v délce 150 metrů. Šest horníků v dole pracujících bylo tak odloučeno úplně od ostatního světa; ven nemohli a k nim nebylo také možno hned se dostat a jim pomoci. Po úsilovné práci, jež trvala plných 36 hodin, byli dva horníci ve stavu zbědovaném zachráněni. V práci se pokračovalo dále, ale bez výsledku; osmého dne prohlášení oni uboží 4 dělníci za ztracené. Odstraňování sesutého písku a kamení trvalo až do

21. července, toho dne ráno přišlo se až na to místo, kde byli oni 4 dělníci, ale jaký úžas naplnil všechny, když viděli, že horníci tři žijí, o čtvrtém nečiní se zmínka; jsou to: Jindřich Horáček, Jakub Šadek a Frant. Makolík. Úplných 17 dní byli pod zemí a zachováni na živu. Na poděkování za zázračné zachránění slouženy byly den na to v Bilině slavné služby Boží. A jak si vysvětlíme tento zázrak? Jest sice pravda, že umožněno bylo horníkům zachovati se na živu hlavně tím, že měli dostatek vody deroucí se ze skulin skalních, ale pouhá voda by je na živě neudržela, nýbrž působila tu moc nadpřirozená.

Manželka jednoho ze zasypaných horníků vypravovala: »Obrátila jsem se v nesnází této k Matičce Boží, a tato již po kolik nocí se mi zjevuje ve snách a těší mne, že můj muž se mi opět vrátí; proto jsem po celou tu dobu neztrácela naděje.« A naděje ta ji nesklamala. Jest tedy patrné, že Panna Maria zachránila ony zasypané horníky.

(Dle „Čecha“ r. 1892.)

348. Panna Maria přispěla v nouzi klášterníkům v Jerusalémě.

V Jerusalémě byl klášter ke cti Rodičky Boží založen, v němž se mniši i příkladným životem i křesťanskou láskou a dobročinností vyznamenávali. Stalo se jednou, že v takovou bídu upadli, že po dva dni neměli ničeho k jídlu. Tu svolal představený kláštera bratry a vyzval je, aby se k Marii Panně, patronce kláštera, důvěrně utekli. Mniši uposlechnuvše jeho rady po celou noc trvali na horlivých modlitbách, a hle, druhého rána obdrželi hojnost obilí.

(Sv. Řehoř Tur.)

349. Panna Maria pomohla studujícímu při zkoušce.

Nového důkazu, jak mocná jest přímluva Panny Marie, zakusiť jsem sám na sobě. Jelikož jsem po celý téměř čas svých gymnasijských studií býval poněkud slabým z počtů, šel jsem s oprávněnou obavou ku zkouškám maturitním. Při písemných zkouškách dařilo se mi špatně, tak že nezbývalo mi, než vytrvalá pilnost před zkouškami ústními a prosba o mocnou přímluvu Bohorodičky. Vroucí a důvěrná modlitba k Panně Marii pomohla mi jediné z hrozícího nebezpečí, tak že slibil jsem nový tento příklad vyslyšené důvěrné modlitby a úcty Panny Marie oznámiti všem čtenářům »Květů

Marianských• k rozmnožení úcty Panny Marie a ku povzbuzení důvěry všech ctitelů Bohorodičky v mocnou přimluvu Marie Pomocnice, což tímto činím. *(Květy Mariánské r. 1884.)*

350. Panna Maria pomohla v bídě.

V životě sv. Kateřiny Sienské čte se překrásná legenda. Byla v Sieně bída veliká a hlad, a proto bylo potřebí, aby se i milosrdenství rozhojnilo. Zvláštní péči o chudé měla tou dobou sv. dominikánka řádu III., Kateřina Sienská. I pekávala chleby a pecny chudým donášela. Čím více přibývalo hladu, tím více měla práce svatá tato dívka. I stalo se, když opět se zabývala pečením chleba, že dostala neobyčejnou pomocnici. Byla to Rodička Boží sama. Nikdo Ji neviděl, leč jen sv. Kateřina. Družky její pouze žasly, vidouce, že sv. Kateřině tak zázračně rychle všecko od ruky jde. Jest to ovšem jenom legenda, o nížto nevím na jisto, zdali tak se sběhla, jak se vypravuje: ale to jest jisto, že Matka Boží jest těšitelkou naší a příčinou naší radosti.

• *(Dr. A. Lenz: Litanie loretanská.)*

351. Panna Maria vzbudila dobrodince.

Za doby kulturního boje ve škole proti katechetům a kněžím vůbec bylo mi s potěšením, že jeden mladý učitel tak byl ke mně upřímným, na otázku mou, co asi jej trápí, svěřil se mi s tajemstvím: že totiž jest ženat, ale žena pro jisté příčiny se od něho odloučila, ušedši k rodičům svým, a že nechce nikterak na jeho prosby k němu se vrátiti. I prosil mne, abych jí v psaní domluvil a nějak ji k povinnosti návratu přiměl. Učinil jsem tak co nejšetrněji doufaje, že mladý učitel svou chybu napraví, neboť měl nejlepší úmysly. — Odpověděla mi velmi zdvořile, doložila však, že Bůh nechtěl, aby stav manželský byl ženě peklem zde na světě; že však se diví, jak mohl muž její na kněze se obrátiti, když právě za jejího s ním obcování tupil kněze, zvláště však jednoho, jejž veřejně zhanobil v křivém naň podezření. Psal jsem na prosbu učitelovu podruhé, — a tak se stalo, že manželka, skutečně velmi vzdělaná osoba, vrátila se k muži svému. Tu však jsem seznal, že manželství to jest pro ni mukou; manžel přišel o službu, a živobytí jejich — ode dneška na zítřek. Tak to trvalo několik let, ale ubohá choť změnila se.

Ač trpěla největší soužení a chudobu, volila přece raději umřítí a se utrápiti, než muže opustiti.

»Mně nemůže než Rodička Boží pomoci,« psala mi ve své nesnesitelné bídě a strasti.

Poslal jsem jí výdělek, ale s hanbou musím doznati, že to nebylo skoro nic. Jednou, když tři léta jsem o zmíněné rodině ničeho nevěděl, vzpomněl jsem si na ubohé manželstvo, a něco mne nutkalo, abych pomohl, seč mohu, nepřijdu-li již pozdě.

V poděkování píše oblažená takto: »Plna lítosti a sklamána přistoupila jsem, když již všichni ulehli, před obraz Panny Marie, a prosila jsem tak vroucně, jako ještě snad nikdy, aby mně nějakou pomoc seslala, bych aspoň to nejpotřebnější muži zříditi mohla, by se v pořádku na své budoucí místo dostavil. Ráno vstanu a sotva jsem trochu pouklízela, přijde pro mne služka z fary, kdež pan farář mi doručí Vaši zásilku. To bylo veliké překvapení; jsem přesvědčena, že Panna Maria mne vyslyšela a ve Vás vzbudila dobrodince.«

(*Květy Mariánské 1886.*)

352. Krištof Kolumbus objevil Ameriku za přispění Panny Marie.

Krištof Kolumbus objevil Ameriku za přispění a pomoci Panny Marie. Dějepisec Ameriky, Robertson, vypravuje nám o odjezdu Kolumbově za objevením nového světa následovně: »Veškerá jeho výprava záležela pouze ve třech lodích, z nichž největší snesla nepatrný počet tun nákladu. Velel na ní sám Kolumbus a nazval ji, jsa vroucím ctitelem Panny Marie, „Sancta Maria.“ Před odjezdem vida, že cesta jest nejista a plna nebezpečí, chtěl napřed doporučiti se do ochrany Boží a Panny Marie. Proto šel Kolumbus a jeho družina ve slavném průvodě do chrámu kláštera Rabidy, kdež vyzpovídavše se všickni přijali Tělo Páně z rukou převora Pereza, jenž modlitby své spojil s jejich úmyslem, aby Bůh podnik tento požehnati ráčil. A když se podařilo tomuto slavnému muži s pomocí Boží objeviti nový svět, velel zapěti na svých třech lodích slavné „Te Deum.“ První ostrov, na němž přistáli, nazval „San Salvador“ (Spasitel) a druhý „Sancta Maria“ (Svatá Maria), chtěje tím povinný dík a úctu vzdáti Pánu Ježíši a Jeho Božské Matce, jež považoval za hlavní vůdce a ochránce na cestě tak nebezpečné.«

(*Robertson, Geschichte Amerika's.*)

Proto: Vzávejme Pannu Marii.

353. Jak někteří svatí vzývali Pannu Marii.

»Oroduj za nás, sv. Panno, pomocnice, Královno a Matko Boží!«
(*Sv. Athanáš.*)

»Sv. Panno, přispěj ku pomoci všem nešťastným!«
(*Sv. Augustín.*)

»Vzhlédni milostivou tváří na mne s výsosti nebes.«
(*Sv. Basilius.*)

»Matko Boží, vzpomínej na mne!« (*Sv. František Xav.*)

»Ó Božský Ježíši, daruj mi lásku k Tobě a k Tvé Nejsvětější Panenské Matce Marii, a dosti bohat jsem a ničeho více nežádám.«
(*Sv. Ignác z Loyoly.*)

»Ó Maria, Matko má, proto jsi Matkou nejsladší!«
(*Sv. Josef Kupertinský.*)

»Pros Boha, ó Maria, aby nás zachránil!« vzdychával sv. Jan Zlatoústý.
(*Sv. Jan Zlatoústý.*)

354. Sv. František Xaverský vzýval Pannu Marii.

Sv. František Xav., tento neobyčejný ctitel Panny Marie, když na svých cestách apoštolských vyznání víry vysvětloval, měl zvyk, že vždycky vysvětliv a objasniv jednotlivé články víry, s lidem shromážděným nahlas se modlíval takto: »Svatá Maria, Matko Pána našeho Ježíše Krista, vypros nám na milém Synu svém té milosti, abychom tento článek křesťanského učení pevně věřili.« A tak se stávalo, že slova tohoto světce vnikala hluboko do srdcí jeho posluchačův a zůstávala tam účinek vždy trvalý.

(*Mehlerovy příklady.*)

355. Panna Maria vyprosila sv. Alberta dar učenosti.

Sv. Albert Veliký jako jinoch vstoupil do kláštera řádu kazatelského, aby se tam věnoval vědám. Než studia mu jaksi nešla; ať se namáhal jak namáhal a sebe více se přičinil a vynasnažil, zůstával přece vždy za svými spolužáky. To tísnilo snaživého mladíka tolik, že si umínil tajně klášter opustiti. Ovšem že nepřestal vzývati Panny Marie, Jejíž vroucím byl ctitelem. A tu právě Panna Maria

ukázala, že nebývá nadarmo vzývána. Zjevila se mu, povzbudila ho a vyprosila mu takových darů ducha, že od toho okamžiku nápadně ve vědách prospíval. Ukončiv svá studia, stal se učitelem filosofie a dobyl si učeností svou takového věhlasu, že mládež, prahnoucí po učení, po tisících hrnula se k učenému muži tomu. Mezi jeho žáky byl také sv. Tomáš Aquinský, jenž podnes za div učenosti se vyhlašuje. Aby pak věděl sv. Albert, že učenosti takové se mu dostalo od Boha jenom na mocnou přímluvu Panny Marie, pravila k němu zjevivši se Panna Maria, že ho učenost jeho při veřejné přednášce docela opustí, a to že bude znamením, že Pán blízko jest. A tak stalo se. Právě se chystal podati důkazy, jimiž potvrditi chtěl výrok svůj, když najednou paměť ho úplně opustila. Mlčel tedy okamžik a pak vypravoval žákům svým ono zjevení, vzdal čest Pánu Bohu a Božské Matce, a rozloučil se navždy se stolicí učitelskou, aby v úplné samotě připravoval se na blaženou smrt.

(*Scherer: Exempel-Lexikon III. Bd.*)

356. Blahoslavený Rupert vyslyšen na přímluvu Panny Marie.

Blah. Rupert, napotomní opat kláštera Benediktinského, neměl v mládí daru, aby se mohl naučiti potřebným vědomostem. Všechna snaha, kterou věnoval svému studiu, jevila se marnou. V této své veliké nesnázi utekl se k Panně Marii a vzýval ji převroucně jakožto »Stolici moudrosti.« Se slzami v očích padl před Její obraz a úpěnlivě prosil, aby mu u Syna Svého vyprosila dar vědomostí. A sotva dokončil svou modlitbu, tu zjevila se mu Panna Maria, laskavě na něho pohlédla a pravila: »Synu můj, oč prosíš tak úpěnlivě? O vědomosti? Buď si! Tvé přání bude splněno. Budeš mezi všemi vrstevníky nejučenější; nikdo tě vědomostmi nepředčí. Hleď však, abys tohoto daru, ti svěřeného, nezneužíval.« A tak stalo se. Od té chvíle nabyt velikých vědomostí v Písmě svatém; četl ustavičně v něm a byl velikou láskou k Pánu Bohu roznícen.

(*Ott, Marian.*)

357. Panna Maria vyprosila Dilsonovi dar dobré paměti.

Zbožný mladík, Jindřich Dilson, vstoupil do řádu jesuitského a měl tak špatnou paměť, že se ničemu naučiti nemohl. Tu v zármutku pokleknul jednoho dne před obraz Rodičky Boží a za-

slibil Jí tělo i duši i všechny své síly. A hle, na přimluvu Panny Marie obdržel tak dobrou paměť, že kázání, jež mívál, ještě po mnoha letech v paměti podržel.

(Zollnerova kat. káz.)

358. Bedřich Hurter vzýval Pannu Marii.

Slovutný Bedřich Hurter, dříve vrchní představený víry protestantské ve Švýcarsku, stal se milostí Boží katolíkem. Ten praví, že jistá velmi slavná a nábožná kněžna jemu, když ještě protestantem byl, důvěrně takto se vyjádřila: »Nemohu pochopiti, že křesťanské matky svých nemluvňátek mocné a milostivé ochraně Rodičky Boží každého dne doporučiti opomíjejí.« Proto také sám rád vzýval Pannu Marii a jiné k tomu povzbuzoval.

(Bedřich Hurter.)

359. Blahoslavený Petr Forrier povzbuzoval ku vzývání Panny Marie v čas moru.

Blah. Petr Forrier, zakladatel panenského řádu »Naší milé Paní,« přišel kdysi do jistého města v Lotrinsku, kde tyto sestry měly klášter, a našel všechny obyvatele v největším zmatku, neboť nakažlivá nemoc hubila lidi i zvířata. Lidé slyšíce o blahoslaveném Petru, že jest v městě, přicházeli k němu a prosili o pomoc a útěchu. I vyzval je svatý muž, aby utekli se ku Bl. Panně Marii a Ji vzývali, Ona že jim jistě pomůže a od moru chrániti bude. Poradil jim, aby na kousky papíru napsali si slova: »Maria byla počata bez poskvrny hříchu,« a ty kousky papíru by nosili při sobě a důvěrně se pod ochranu Rodičky Boží doporučeli. A hle! Všichni, kteří uposlechli a s největší důvěrou tímto způsobem Bl. Pannu Marii vzývali, zůstali od nákazy této ochráněni. Tento způsob pak rozšířil se brzy i jinde a hlavně město Nemours děkovalo tomuto prostředku za svoje zachránění. Město dostalo se do rukou nepřátel, a již byl dán rozkaz k pustošení a plenění. Mezi tím, co všude veliké zděšení zavládlo, vzaly některé řeholní řády útočiště k onomu prostředku, a jako druhdy Israelité pokropili dvěře své krví beránka, tak nalepili tito kousky papíru na dvěře svých příbytků se slovy: »Maria byla počata bez poskvrny hříchu.« Sotva se tak stalo, již také byl dán rozkaz, aby se od pustošení a plenění města upustilo.

(Scherer: Exempel-Lexikon III. Bd.)

360—363. Přímluvou Panny Marie na Pánu Bohu vyprošení.

360. Blanka, královna francouzská, prosila sv. Dominika o radu, co by činiti měla, by syna porodila. I navrhl jí svatý muž, aby se k Panně Marii, Matce Boží, utekla. Učinila tak a stala se matkou sv. Ludvíka krále. (*Macana: výb.*)

361. Rodiče sv. Jana z Facunda po dlouhá léta neměli žádných dětí a velmi se nad tím rmoutili; neustávali však modlitbami, almužnou, posty a jinými dobrými skutky tak dlouho Boha a Rodičku Boží prositi, až jejich modlitby vyslyšeny byly, a r. 1419. synáček se jim narodil, kterému po otci se dalo jméno Jan. (*H. J. Karlíka: Život svatých.*)

362. Rodiče sv. Bernarda byli vysoce urozeni, avšak neměli žádných dětí. I obrátili se ve vroucných modlitbách k Rodičce Boží, a Bůh vyslyšel jejich prosbu, dav jim syna Jana, později Bernarda řeholním jménem zvaného. (*H. J. Karlíka: Život svatých.*)

363. V městečku Pomuku žili nábožní manželé, kteří neměli žádných dětí. I vzali útočiště k Marii Panně, a Její přímluvou dostali syna Jana Nepomuckého. Avšak jako pachole se roznemohl nebezpečně; než zdraví mu opět dáno na přímluvu Panny Marie, Jejíž věrným ctitelem sv. Jan po celý život svůj se stal. I před svou smrtí putoval k Jejímu obrazu do Staré Boleslavi, aby se posilnil na mučeníctví. (*Okáčova kázání.*)

364. Bruno z Mauenheimu zachráněn ze zajetí na přímluvu Panny Marie.

Křižácké výpravy, kterou podnikl král francouzský Ludvík VII., účastnil se také jistý rytíř z Kolína, jménem Bruno z Mauenheimu. Tuto výpravu však potkal roku 1149. smutný konec v Malé Asii. Velká část vojska zahynula nemocemi, hladem a mečem, neméně část byla zajata a odvečena do otroctví, a jen nepatrnému zbytku podařilo se přehnouti do Cařihradu a odtud domů se navrátiti. Mezi těmi, kteří do zajetí se dostali, byl také onen rytíř Bruno. Byl od Saracenů odvečen do Laodiceje, těžkými pouty spjat a do ošklivého vězení uvržen. Tam strádal mnoho let ve hrozné bídě. Konečně byla mu nabídnuta svoboda, avšak pod tou podmínkou, jestliže zapře svou víru a přijme náboženství mohamedánské. Roz-

hořčen byv touto potupnou nabídkou, statečný rytíř nepřijal ji, chtěl raději až do smrti ve vězení trpěti a strádati, než aby se stal zrádcem sv. víry a sv. náboženství. A od toho okamžiku počal útočiti na nebe vroucí modlitbou a obrátil se s největší důvěrou k Panně Marii, »Potěšení zarmoucených« a »Pomocnici křesťanů,« s úpěnlivou prosbou, aby mu byla nápomocna k dosažení svobody. A jeho modlitba byla vyslyšena. Panna Maria se mu zjevila, pouta uvolnila a dvěře vězení otevřela. Rychle unikl Bruno, avšak na památku svého zajetí vzal s sebou ona těžká pouta, jež tolik let nosil, a ostruhy, jež byl z války zachránil. Na daleké a obtížné cestě do své vlasti učinil slib, dojde-li šťastně do rodného města Kolína, že na poděkování dá vystavěti na počest Panny Marie kapli. Za nesčetných nebezpečí a svízeli dostal se konečně do drahé vlasti, do Kolína, a dal se ihned dle daného slibu do díla. Dal zbudovati při farním chrámu Páně v Kolíně postranní kapli, která až podnes trvá, ačkoli chrám sám byl od Francouzů v 18. století zničen. A v této kapli vedle oltáře zavěsil Bruno svá pouta a ostruhy, které tam pisatel této události viděl.

(*Leopold Kist: Die Lauretanische Litanei.*)

365. Panna Maria Cellenská přispěla ku pomoci zraněnému.

Roku 1503. působil v okolí kláštera Cisterciáckého v Lilienthalu medvěd veliké škody. Několik dní a nocí číhal na něho jistý myslivec, aby ho skolil, ale nadarmo. I vystavěl si v lese malou chaloupečku, aby mohl snáze v noci, kdy medvěd chodívá na lup, ho napadnouti a zastřeliti. Několik dní uplynulo, a myslivec medvěda nedočkal. Tu jednoho dne k ránu zaslechl v lese zvláštní šustot a slyšel, kterak se kroky blíží k jeho chatě. Jsa dychtiv své kořisti, nasadí a vystřelí v tu stranu, odkud blížily se kroky, a běží rychle za ranou, aby medvěda dorazil. Avšak jaké zděšení! Místo medvěda vidí před sebou v tratolišti krve válet se — člověka. Nešťastník ubíral se tu za svým obchodem, když ho zastihla střelná rána. Myslivec všecek polekán a uděšen nevěděl co si má počíti s raněným. Ve své úzkosti vzýval Pannu Marii Cellenskou a učinil slib. A hle! poraněný již skoro umíraje se zotavil; krev se zastavila, rána zacelila a byl zachráněn. Brzy na to přišli oba do Marie-Celli, ukazovali kulku a zacelenou ránu, a prosili, aby zázrak tento ve knihách byl zaznamenán, aby celý svět zvěděl, jaké milosti se jim dostalo na přimluvu Panny Marie.

(*Scherer: Exempel-Lexikon.*)

366. Gondisalvo z Barcelony zachráněn na přímluvu Panny Marie.

Když Gonzales Pizzaro, bratr známého dobyvatele Peru v jižní Americe, se o to pokoušel, aby zemi tu náležitěmu panovníku, Karlu V., zrádně odňal, byl na hlavu poražen, a vojsko jeho rozptýleno. Mezi uprchlíky byl Gondisalvo z Barcelony, jenž u Pizzara hodnost nejvyššího vůdce zastával. Přestrojen zdržoval se v houští na krajích temných lesů, v neděli pak, uslyšev zvonek v blízkém chrámě, šel tam, mocně puzen, aby přítomen byl mši sv. Nepoznán stál za sloupem, an uslyšel s kazatelny, že všem provinilcům se uděluje milost, jen jemu nikoliv. Ulekl se velmi a, aby ho nikdo nepoznal z ubledlé tváře, uchýlil se do výklenku k oltáři Marie Panny, již jako Matku milosrdenství vroucně vzýval, by jej vytrhla z této zaviněné tísně. I byv podivuhodně na duši posílněn, uchýlil se až k horám Kordillerským, kdež v jeskyni žil a v lítosti a pokání se cvičil. Na to hlásal sv. evangelium s tak podivuhodným výsledkem divým obyvatelům, že brzy o tom došla zpráva až do vzdáleného města Limy. Tu mu místokrál nejen odpustil, ale i vznešený úřad nabízel. Než Gondisalvo vše zamítl a později v chudobinci ošetřoval nemocné, kdež i život svůj dokonal.

(J. E. Veith.)

367. Místodržící čeští Martinic a Slavata a sekretář Fabricius zachráněni od smrti vzývající Pannu Marii.

Bylo to v úterý dne 22. května 1618, kdy protestantští pánové čeští a přívrženci falckého knížete Bedřicha pojali úmysl bezbožný zavraždit cisařské místodržitele. I způsob zavraždění byl ujedнан: měli totiž býti svrženi z okna královského hradu na Hradčanech. Následujícího dne totiž 23. května 1618 ve středu před Nanebevstoupením Páně čtyři místodržící královští: Adam hrabě Sternberg, Vilém Slavata, Jaroslav z Martinic a Matouš Děpolt z Lobkovic vykonali pobožnost křížových dní z kostela sv. Víta ke všem Svatým a odtud k osmé hodině ráno na hrad královský do kanceláře se odebrali. Na to protestanté z vyšších dvou stavů panského a rytířského a vyslanci z některých málo měst s velikým zástupem na vozích, koních a pěšky spolu se svou čeládkou, větším dílem s dlouhými a krátkými ručnicemi a za pásem pistolemi na hrad najíti se dali. Thurn a někteří jiní již byli napověděli některým šlechticům, že se tam něco násilného stane; ale ti ho zrazovali

z násilného skutku, kterýž prý by mohl těžkou válku za sebou potáhnouti. Protestanté postavili před kanceláři své stráže, aby tam každého nepouštěly; z protestantů se tlačili, a kteří se do prostranné kanceláře nevešli, po chodbě a na schodech stáli. Z katolíků tu již byli řečení čtyři páni místodržící a sekretář Fabricius. Náčelníci protestantů zde byli všickni a nemeškali zhurta se na místodržící osopiti, poněvadž ujednáno měli, i katolíky i zástupy protestantů k prchlivosti popuditi a tak jako v návalu prchlivosti vraždu vykonati. První slovo měl Pavel z Říčan. Ten pravil: »Na starém městě se lidu brání. sem přijíti.«

Purkrabí Sternberg odpověděl: »My o tom žádné vědomosti nemáme a nic takového jsme neporučili.« Na to Říčan četl psanou stížnost, že prý se protestantům žádná svoboda nepřeje, ano těžká důtka jim nedávno od císaře učiněna byla. I jiní protestantští náčelníci zle mluvili proti místodržícím, hlavně Slavatu a Martinice viníce, že s protestanty zle se nakládá. Na tato obvinění odpověděli oba klidně a věcně a co nejlépe se obhájili. Než rozvášnění protestanté nepřestali dorážeti na ně, tak že nejvyšší purkrabí ještě jednou pozdvihl hlasu svého a slzavýma očima protestanty napomínal a pro Pána Boha žádal, aby se pamatovali a té furie stranou odložili, neb že ty věci daleko patří a velká zaneprázdnění by z toho pojíti a snad i toho potomně litovati mohli. Ale žádnému napomínání, žádným prosbám tu místo dáno nebylo, nýbrž pana purkrabího Sternberga a Matouše Děpolta Lobkovice ven z kanceláře vyvedli. Václav Vilém z Roupova pozdvihl hlasu a volal: »Jest nejlépe, abychom jim konec učinili.«

I nenadále chopil protestant Vilém Lobkovic hraběte z Martinic pozadu za ruce, tak že sebou nic vládnouti nemohl, a jiní čtyři: Albert Smiřický, Oldřich Vchynský, Jan Litvin z Říčan a Pavel Koplíř mu pomáhali a k otevřenému oknu dovedli. Martinic tu poznal, co jej čeká, a chtěje, jako vždy dobrým katolíkem a marianským sodalem býval, tak i ve smrti zůstatí, prosebně zvolal: »I poněvadž tu pro Boha, pro svatou víru katolickou a pro Jeho Milost' císařskou zemřítí mám, tedy rád všecko podstoupiti chci. jenom pro milosrdenství Boží velice žádám za propůjčení zpovědníka mého, abych se mu prve ze hříchů svých vyznati mohl.« Ale mnozí mu za odpověď dali: »Ale hned tobě sem ještě ty šelmovské jesuity přivedeme.« Nad čímž hrabě Martinic, že zpovědníka obdržeti nemohl, velmi se zarmoutil, nepominul žal a lítost nad hříchy

svými zbuditi a pravil: »Ježíši, Synu Boha živého, smiluj se nade mnou, Matko Boží, pamatuj na mne!« I posmíval se Oldřich Vchynský: »Uhlídáme, zdaliž mu co jeho Maria pomůže.« V tom pak oněch pět náčelníků od země jej pozdvihli a po hlavě z okna ven do zámeckého příkopu vyhodili. Když on tak dolů letě ustavičně jména »Ježíš a Maria« silně vzýval, tak lehce jest na zem dopadl, rovně jako by se posadil, tak že mu z obvláštní Pána Boha našeho ochrany na přímlovu Panny Marie ten přehrozný pád na zdraví skoro nic neuškodil. I doufal tu dávno touženou mučenicou korunu již dosáhnouti, i přišlo mu před oči, jakoby se to nebe otevřelo a jej do sebe mezi svaté vyvolené k věčné radosti přijati chtělo.

A když to Oldřich Vchynský sám z okna spatřil, že týž hrabě Martinic živ a zdráv dole na zemi sedí, tehdy propověděl: »Přisahám Pánu Bohu, že jest mu jeho Maria spomohla.«

Hrabě Slavata pak vida, jak se s hrabětem Martinicem zacházelo, nic jiného k tomu neříkal, než toliko sepjav ruce vzhůru pro Pána Boha žádal za dovolení, aby se prve ze hříchů svých knězi zpovídati mohl. potom jakoukoli smř mu učiniti chtějí, že ji mile snese. Ale mnozí z nich křičeli: »Nechceme my nyní ty šelmovské jesuity sem uvést, již jsi se jim dosti zpovídal.« Avšak z celého zástupu nikdo se k tomu neměl, aby na Slavatu ruku vložil. Teprve na pokyn protestanta Thurna opět oněch pět pánů popadli hraběte Slavatu a od země vyzdvihše, z téhož okna po hlavě do příkopu vyhodili. Kterýž při vyzdvížení v okně znamená se svatým křížem v prsa se udeřil a zkroušeně řekl: »Bože, buď milostiv inně hříšnému!« A když se pravou rukou zachytil a drobet téhož okna se držel, tu jest od jednoho z nich dýkou do prstů nemálo ztlučen a tak dolů vyhozen byl.

Když tak z okna dolů letěl, právě v tom pádu o kamennou římsu dolejšího okna hlavou zavadiv sobě jest škodlivě hlavu svou až do kosti hluboko prorazil, a tak na zem levým bokem, hlavou pak a tváří svou na kámen těžce padnul, a hned od toho místa bez všeho zastavení až do hlubiny srázně dolů se koulel. Kterážto výše potom naschválně změřena jest a našlo se, že od okna až na zem přes dvacet osm loket a od toho místa až do hlubiny, kam se Slavata koulel a polomrtvý ležel, ještě přes třicet a dva lokte, vše pražské, dohromady přes šedesát loket, vznáší. Z té rány na hlavě krev do úst mu tekla, tak že počínal hrubě chroptěti a se dusiti. Hrabě Martinic, sedě na místě, kam padl, a slyše to těžké

chroptění, milosrdnou láskou hnut, odvážil se jemu jakž pak koli ku pomoci přispěti. Z kapsy šátek vyňav tu krev, která z rány tekla, pilně všude utíral a balsámem, jejž u sebe měl, pod nosem a na spánku mazal a s pomocí Boží zase vzkřísil, a tak oba z tohoto velikého nebezpečství se zachránili pomocí služebníků, kteří za nimi dolů přišli a jim odtud pomohli.

Po těch dvou byl vyhozen sekretář Filip Fabricius, taktéž sodal marianský; »Slova má« — on sám vypravuje, — »když jsem z okna vyhozen byl, tato byla: »Ó Bože, buď milostiv mé ubohé duši!« S pomocí Boží jsem pak ze země povstal, z příkopu vyšel, a teprv na cestě do Vídně bolesti počínaly; bylť jsem po celém hřbetě zalitý krví. Budiž Bohu na věky chvála a svaté Panně Marii, kteráž se mi Matkou prokázala.«

(*P. Josef Svoboda: „Katolická reformace.“*)

368. Císař Ferdinand III. vyslyšen na přímlovu Panny Marie.

Římský císař Ferdinand III. rozšiřoval všude úctu k Bl. Panně Marii a bral k Ni svoje útočiště, vroucně Ji vždy vzýváje. Tento mocnár účastnil se jako princ bitvy u Nördlinků. Zdálo se tenkrát, že po Švédech již jest veta, jak byli na hlavu poraženi. Ale Francouzové podporovali je hojně penězi a pomáhali jim sháněti nové tlupy. Vojska císařova nebojovala již tak šťastně; císař viděl se víc a více od přátel opuštěna a od nepřátel, zvláště od Francouzů a Švédů sevřena. Nejen katolické víře, nýbrž i svobodě a neodvislosti hrozilo největší nebezpečství. Nábožný mocnár neviděl spolehlivějšího prostředku, jímž by církev a stát uchránil záhuby, než utéci se v mocnou ochranu Panny Marie. Ustanovil se tedy na tom, že svou osobu, svou rodinu a celou svou říši svěří mocné ochraně nebes Královny, sebe slibem zaváže k Jejímu oslavování a jí na počest zřídí na veřejném prostranství důstojný pomník.

Dne 18. května 1647 byl císař přítomen slavné mši svaté »u devíti kůrů andělských« a když byl po »Agnus Dei« přijal od podjáhna polibek pokoje, četl, kleče u oltáře, svůj slib, jímž Pannu Marii vyvolil za ochránkyni svého arcivévodství Rakouského a poručil sebe, svůj dům, své poddané na přímlovu Panny Marie ochraně Boha Všemohoucího. Důvěra, kterou nábožný císař choval ku přelavné Matce Boží, horlivost, kterou dával na jevo ve službě Její, nebyla sklamána, nýbrž k radosti všeho lidu stkvělým způsobem odměněna. Hospodin zástupů dopřál zbraním císařovým vítězství.

Švédové byli poraženi a ze země vyhnáni; zachráněn byl Rakouska skvostný klenot, katolická víra. Podnes stojí socha k úctě Panny Marie císařem postavená ve Vídni, jakožto stálý poučník, provolávající potomkům, aby seřvali ve víře otců svých a ve věrné službě Panny Marie, aby pod ochranou Královny nebeské byli s to všem bouřím času se opíratí a jako udatní bojovníci a dobří katolíci vítězně zápasiti.

(*Frant. Musil: Rok Marianský.*)

369. Město Benevent zachráněno na přímlovu Panny Marie.

Když císař Konstans přišel s velikým vojskem z Cařihradu do Italie, aby zemí těchto si vydobyl, stanul, zbořiv mnohá města, před Beneventem. Města hájil vévoda Romuald se slabým jen vojskem. Když hída byla již veliká, vyzýval obyvatele tehdejší biskup sv. Barbatus, aby Bohu polepšení slíbili a pak že je jistě vysvobodí Všemohoucí. Všichni slíbili tak učiniti a odebrali se do chrámu Panny Marie s biskupem a modlili se horlivě na kolenou, aby je Panna Maria mocnou přímlovou svou vysvobodila. A vskutku, když bylo nejhůře, přišlo pomocné vojsko, Konstans musil s nepořízenou odtáhnouti a Benevent byl zachován.

(*J. Bílého: Legenda.*)

370. Na přímlovu Panny Marie zachráněn od smrti.

Když Napoleonovo vojsko táhlo v nejkřutší zimě přes Berezinu a od Rusů všude a denně bylo přepadáno, dostal se jistý badenský vojín do ruského zajetí. Jeden ruský kozák, roztrpčen jsa statečnou a udatnou obranou, jakou osvědčil onen badenský vojín, vytáhl šavli, aby jedním rázem mu hlavu rozřal. Ale tu padl zajatec na kolena a se sepjatýma rukama prosil rozzuřeného kozáka, by mu pro Matičku Boží ve Smolensku, znamenitém to poutním místě, život daroval. A to pomohlo; vojín jakkoli byl rozzuřen, sklonil ruku a daroval zajatému, jenž tak blízko byl smrti, život a svobodu, poněvadž Pannu Marii o milost vzýval; vzpomněl si při vyslovení jména »Maria ve Smolensku,« že i on jest křesfan, a že i on doufá, jednou skrze Marii dojíti milosti.

(*Leopold Kist: Die Lauretanische Litanei.*)

371. Zachráněn na přímlovu Panny Marie.

V jednom hostinci v Římě hádali se dva muži a v hádce uchopil jeden z nich na stole ležící nůž, aby soupeře svého jím poranil. Soupeř ihned se dal na útěk a dohoněn druhem, vzal do

ruky obraz Panny Marie a v duchu Ji vzývaje, zvolal: »Chceš mne snad u přítomnosti naší Matky milé poraniti?« Tu vypadl rozhořčenému nůž z ruky a hněv se utišil, a tak muž napadený zachráněn. (*Revue cath. 1841.*)

372. Tuřanská Panna Maria přispěla ku pomoci.

František Antonín Resner, 14 let stár, studoval roku 1704. v Brně. Šel jednou se soudruhy svými na procházku nedaleko střelnice a byl z nenadání střelen nepozorným některým střelcem. Koule ho zasáhla do týla, vzala kus klobouku s sebou a zarazila se do vrby. Mladík padl k zemi zkrvácen a chtěl na soudruhy volati, ale nemohl leknutím. V tom si vzpomněl na Matku Boží Tuřanskou, kterou častěji navštěvovati obyčej míval, a Ji se doporučil. Na to rukou si ránu zadržel a povstav, šel k lékaři. I divili se všichni, že nezůstal na místě mrtev. Uzdraviv se, přišel dne 10. října na poděkování do Tuřan. (*Josef Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.*)

373. Na přímluvu Panny Marie Čenstochovské mrtví vzkříšení.

V poutnickém chrámu Marianském v Čenstochově v choru visí votivní tabulka, na které zobrazena jest zvláštní podivuhodná událost. Roku 1540. přivezl jistý řezník z Lubnice ve Slezsku. jménem Martin, tři mrtvoly do Čenstochova. Jedno jeho dítě usmrtilo druhé velkým řeznickým nožem otcovým. Ze strachu schovalo se dítě to do třisek u ohniště, které matka nevědouc o dítěku zapálila a tak je udusila. Otec případem tímto tak se rozzuřil, že udeřil ženu svou tak silně po hlavě, že se svalila a byla — mrtva. Jsa všecek bez sebe a všecek pomaten, naložil všechny tři mrtvoly na vůz a zavezl je do Čenstochova. Smutný tento průvod dorazil na místo právě když se konaly nešpory ve chrámu Páně. Po tu dobu ležel onen muž na tváři před obrazem Panny Marie a vroucně Ji vzýval. A když kněz Stanislav Oporovský zpíval slova v »Magnificat«: »Neboť učinil mi velké věci ten, jenž mocný jest,« tu povstali všickni tři mrtví a chválili Boha a Pannu Marii a sběhnuvši se zástup lidí velebil moc nebes Královny. (*Scherer: Exempel-Lexikon.*)

374. Vranovská Panna Maria uzdravila chromou z Brna.

Asi před 14 lety přijela jistá paní z Brna na Vranov; zde ji služebníci její sdělali s kočáru, poněvadž sama nemohla

sestoupiti jsouc chroma, načež o berle těžce a bidně kráčela k oltáři milostné Panny Marie. Tam se nábožně a vroucně pomodlila a obětovala pak oltářní polštář. Když přijela domů, nepotřebovala již berly, kráčela pevně a bezpečně bez ní po nohou svých. Brzy na to dojela opět na Vranov vzdát vroucí díky za milostné zázračné uzdravení a donesla s sebou druhý podobný polštář oltářní a spolu i berlu svou na vděčnou památku. Berla ta posud na Vranově se chová.

(*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

375. Uzdravena na přímlovu Panny Marie Filipsofské.

Anežka Richterová, vdaná v Schirgisvaldu v Sasku, 40 roků stará, manželka jistého továrníka na květiny, roznemohla se v zimě z roku 1866. na 1867. různými nemocemi, z nichž každá mohla se považovati za smrtelnou. Za několik neděl její nemoci zastihl ji zápal střev, pak prsní nemoc, a jiné a jiné nemoci se střídaly, takže čtyři lékaři ji ošetřující se vyslovili, že jí není pomoci, aby se připravila na smrt. A tu ubohé zbývala ještě jedna naděje — Panna Maria, uzdravení nemocných. Dala za sebe na modlení na místě, kde se Panna Maria zjevila, sama také, pokud jí síly dovolovaly, vroucně Pannu Marii vzývala, a — nečinila tak nadarmo. Stav její se den ode dne lepšil, bolesti se mírnily, a za 14 dní byla osoba ta úplně zdráva. Dne 22. května 1867 přišla sama na milostné místo, navštívila mne, a prosila mne, bych tuto událost zázračnou zaznamenal, aby tímto způsobem vzdán byl dík povinný Rodičce Boží; neboť jest přesvědčena, že jen Panna Maria ji uzdravila.

(*P. Franz Storch: Maria, das Heil der Kranken.*)

376. Uzdravení od bolení očí na přímlovu Panny Marie Filipsofské.

Měla jsem bolavé oči. Okolní lékaři nemohouce mi pomoci, poslali mne do nemocnice pod ochranu proslulého očního lékaře. Trpěla jsem veliké bolesti; v úzkosti vezmu po vykonané 9denní pobožnosti obrázek Panny Marie Filipsofské a tisknu jej na bolavé oko. »Ó blahoslavená Rodičko Boží,« volám, »oroduj a přímlov se za mne u milého Syna svého, abych úlevy v bolestech došla!« A hle, tiše usnu, aniž jsem to pozorovala. Když ráno přišel lékař a ohledával oko, zvolal udiveně: »Podivná to věc, oko se jasní!« Od té doby přestaly bolesti; já došla nejen úlevy, nýbrž i úplného uzdravení.

(*Skola Božsk. Srdce Páně 1889.*)

377. Panna Maria přispěla ku pomoci jisté paní.

Navštíviv před nějakým časem jistou paní, již jsem sv. svátostmi zaopatřil, dověděl jsem se od ní tři události z jejího života, z nichž šťastně vyvázla na přimluvu Panny Marie. »Události ty byly,« vypravovala, — »povodeň r. 1845, kdežto jsem byla v nebezpečí, že i s dítkami svými naleznu hrob ve vlnách; strašlivé události v r. 1848., při kterých jsem jen jako divem ušla zahynutí, a konečně noční přepadnutí od loupežníků, z kteréhož, jak pevně věřím, jediné ochranou Rodičky Boží s životem jsem vyvázla. A proto důvěru velikou chovám k Matce naší Marii Panně, že mne i z této nemoci vysvobodí.«

(*Blahověst 1852.*)

378. Panna Maria přispěla ku pomoci při požáru v Římě.

Za papeže Lva IV. vypukl r. 847. v Římě v ležení Anglosasíků strašný požár. Mnoho domů lehlo již popelem. Tu se i papež odebral k ohni a vida strašnou spoustu, prosil Marii Pannu o přimluvu, modle se tiše; a hle, oheň pominul v brzku. Na památku události té ustanovil papež oktáv slavnosti Nanebevzetí Panny Marie.

(*Stolberg.*)

379. Tuřanská Panna Maria ochránitelka při požáru v Olomouci.

Když roku 1675. v Olomouci při bouři blesk městskou věž zasáhl, byla kolej jesuitů, která blízko věže té se nacházela, v největším nebezpečí ohně. Neboť když zhoubný oheň již vazbu střechy a všecko, co bylo ze dřeva, ztrávil, padalo žhavé uhlí jako déšť na kolej. Ano, což bylo ještě horší! Špice věže i báně klonily se na klášter. To vida tehdejší představený řehole, důvěrně se utekl k Matce Boží Tuřanské a vroucně Ji vzýváje v té nebezpečné chvíli klášter Ji doporučil. Na to padla sice špice věže, padla však na střechu škol, tu prorazila, ale duchovním, kteří tam byli shromážděni, nic neuškodila. Báně pak padla na ulici, aniž koleji uškodila. Na památku a poděkování Rodičce Boží za tak zjevnou a podivuhodnou ochranu dali jesuité vymalovati krásný obraz, jakož i rozdávali mezi lid obrázky, které tuto událost zobrazovaly.

(*Josef Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.*)

380. Tuřanská Panna Maria ochranitelka při požáru v Praze.

R. 1703. dne 29. listopadu vznikl v Praze na Starém Městě v konviktu sv. Bartoloměje oheň velmi hrozný okolo 11. hodiny v noci, a sice v jednom pokoji. Ten by byl netoliko konvikt, ale i okolní domy velmi těsně stavěné v popel obrátil, kdyby Rodička Boží Tuřanská, kterou uboží v tak velikém nebezpečnosti vzývali, ku pomoci nebyla přispěla. Všecko, co v tom pokoji bylo, ztrávil oheň, ano již i ven z okna asi 3 lokte zdělí šlehal. Tehdejší druhý představený konviktu vida, že žádné lidské pomoci není, učinil jménem celého konviktu slib k Matce Boží Tuřanské. A hle! Ihned od toho okamžení ohně ubývalo a po malé chvíli byl tak udušen, že více nebylo nebezpečnosti. Na památku dali krásný obraz Matky Boží vymalovati a před ním zavěsiti lampu, aby v den sobotní a před každým svátkem Panny Marie dnem i nocí hořela.

(Josef Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

381. Panna Maria Svatohostýnská odvrátila zhoubný požár.

Následující událost se přihodila v jistém blízkém městě dne 24. září 1889. Tam vypukl velký oheň a hrozil všecky sousední domy v popel obrátiti. Když jistá paní toto nebezpečí hrozící z protějšího domu zpozorovala, a jižjiž oharky silné jako rameno na její střechu litaly, pokorně, ale důvěrně poklekla na zemi a volala neustále: »Ó Matičko Svatohostýnská, přispěj mi ku pomoci! Ó Matičko Svatohostýnská, chraň dům můj od ohně!« A hle, nevzývala nadarmo této divotvorné Matičky; neboť ona ráčila ji milostivě vyslyšeti a zachránila její dům úplně od hrozícího nebezpečí. Z té příčiny chvátila ona paní nejdříve na Sv. Hostýn a děkovala slzy prolévajíc z celého srdce svého Dobroditelkyni své za odvrácení hrozícího velkého nebezpečí — děkovala Matce Boží, která tamo divy tvoří.

(Škola Božského Srdce Páně roč. 1889.)

382. Křtinská Panna Maria přispěla ku pomoci v neštěstí.

Nedaleko Křtin směrem k východu stojí v lese na kopci kaplička, která nám svědčí o následující události. Jistý vinař vezl veliký náklad vína a zbloudil večer s cesty a přijel na veliký kopec. Nyní nevěděl, má-li se vrátiti, či se s toho kopce pustiti dolů. Rozhodl se, že sjede s kopce. Nemaje řetězů rozkázal vozkovi

svému, aby provazy silně vůz utáhl, aby kola se nemohla točiti, a tak aby se s kopce dolů dostali. Ale sotva se pustili s kopce, tu provazy se zpřetrhaly, a celý náklad hnal se s velikou rychlostí dolů. Vinař spěchaje za vozem měl za to, že všechno je ztraceno. a nevěda si rady, jak pomoci, vzpomněl si na Pannu Marii Křtinskou a tu počal Ji vroucně vzývati. »Maria, Křtinská Matičko, přispěj nám ku pomoci!« volal a za vozem dolů pospíchal. A hle, najednou uprostřed kopce vidí, že vůz stojí, pacholek u něho bez úrazu a koně též. A jak se to stalo? Sud jeden s vozu spadl na zemi, zastavil se a zadržel tak celý povoz. Toto zachránění přičítal onen vinař přimluvě Panny Marie Křtinské, a proto Ji vroucně v chrámě Křtinském poděkoval a z vděčnosti dal postavití zmíněnou kapličku, u které poutníci Křtinští se zastavují a za dojmu hlubokého o události této rozjímající pobožnost svou konají.

(Dle známé poutní písně: Leopold Kolísek.)

383. Panna Maria oprostila krajinu porýnskou zvláštního navštívení.

V jednom porýnském kostele nalézá se před obrazem Marie Panny stříbrná myška, a proč? Před časem byla tato krajina sužována náramným množstvím myší, jichž nebylo lze nijak a nijak vyhubiti. Po marných a marných prostředcích utekl se lid ku přimluvě Rodičky Boží. Vroucně Ji na modlitbách vzýval; Bůh Její přimluvou osadu tu sprostil navštívení toho. *(Blahověst 1870.)*

384. Mladík zachráněn před loupežníky na přimluvu Panny Marie.

Jednou za ranního jitra bral se štlhlý jinoch nebezpečnými lesy u Litoměřic, v nichž lupiči řádili. I odevzdal se do ochrany Rodičky Boží a vzýval Ji. Upadl sice v ruce vrahův, avšak na přimluvu Marie Panny zachráněn na životě cestujícími, kteří se tudy brali. A na památku zachránění svého vystavěl u Kvěšic kapličku ke cti Rodičky Boží. *(Blahověst 1870.)*

385. Vranovská Panna Maria vyslyšela prosby poutníků.

Roku 1674., když v Bratelsbruně, nedaleko Mikulova, na rakouských hranicích, morová rána (černý mor) zuřila a mnoho již lidí do hrobu sklátila, ustanovili se ostatní, kdož na živu zůstali, že budou putovati k Matičce Boží na Vranov. Když přišli za Brno až do údolí za Jehnicemi (dosud stojí tu vedle cesty na památku

Boží muka), padli na kolena, k Vranovu jsouce obráceni, a vzývali sepjatýma rukama Matku Boží, aby prosby jejich vyslyšela, jim a jejich domácím odpuštění hříchův a smilování vyprosila. Potom kráčeli za modliteb k Vranovu, kde znova a úsilovněji prosby své za přispění přednášeli. Když se domů navrátili, viděli, že všickni občané zdraví a veselí jsou; i doptávali se, ve který den a kterou hodinu ta strašná nemoc přestala, a zvěděli, že to byla právě ta chvíle, když blíže Jehnic na cestě k Vranovu vroucně a kajicně se modlili. Na vděčnou památku dali dva svobodní chasníci z Bratelsbrunu, z domu čísla 175., na tom místě Boží muku čili kamenný sloup morové rány postaviti. Představení obce pak usnesli se na tom, aby povinné díkůčinění každoročně na slavnost Narození Panny Marie ve farním kostele sv. Jana Křtitele v Bratelsbruně se konalo, slavná mše sv. se sloužila a téhož dne poutníci z Bratelsbrunu na Vranově mši svatou sloužiti dali. Plnění tohoto slibu, jakož i konání pouti na Vranov za krátký čas se zanedbalo a zapomnělo, až zase trest na lidi přišel. R. 1713. vrátila se opět ta hrozná nemoc a tak řádila, že větší díl obyvatelů Bratelsbrunu nemoci v oběť padl. U veliké této bídě upozornění byli občané spoluobčanem Reichlem na slib, který představení obce a ostatní lidé r. 1674. byli učinili na poděkování Bohu za ochranu, že ho dlouho neplnili, a proto snad že Bůh též hrozný trest na ně poslal; i vyzýval je, aby slib Bohu učiněný plnili, a tak se též stalo. Ihned vydali se na pouť k Panně Marii Vranovské. Když přišli ku zmíněné Boží muce v širém poli za Jehnicemi, padli všickni na kolena, modlili se velmi skroušeně a s rozpjatýma rukama, vzývajíce Matku Boží za ochranu a odvrácení morové rány, a zase v touže hodinu vyslyšení jsou. Od tohoto pak r. 1713. přichází každoročně procesí z Bratelsbrunu na Vranov, ve svatvečer slavnosti Narození Panny Marie. — Boží muka blíže Jehnic byla r. 1880. nákladem poutníků Bratelsbrunských obnovena a krásným obrazem ozdobena.

(Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov. — Dle popisu z farního protokolu v Bratelsbruně, jež svědky potvrzen jest; dne 8. září 1881.)

386. Vranovská Panna Maria zachránila vojína.

Mezi votivními obrazy a dárky v Mariánské svatyni na Vranově jest také rámeček s kulkou střelnou. Tento rámeček visí poblíž hlavního oltáře na evandělní straně. V malém rámečku tom zasklená

jest na zeleném papíře upevněná podlouhlá kulka pušková z války pruské roku 1866.; vůkol ní zlatými literami jest tištěný nápis: »Andenken von einem verwundeten Krieger: Paul Brust, vom 8. Infant.-Reg., 3. Juli 1866.« (Památka od poraněného vojína: Pavla Brusta, od 8. pluku pěšího, dne 3. července 1866.) — Na zadní straně toho obrázku jest vlastnoruční, taktéž německý nápis, jenž česky takto zní: »Věnováno z povinné vděčnosti ke cti Matky Boží, uzdravení nemocných, od Pavla Brusta, v Bratelsbruně na Moravě narozeného. Bratelsbrun, dne 5. září 1873.« Jak sám onen Pavel Brust vypravoval, byl jako vojin ve válce pruské roku 1866. raněn nepřátelskou kulkou, ale poněvadž byl vzýval Pannu Marii Vranovskou, kulka ho neporanila nebezpečně, byla mu pak z těla vyňata, on uzdraven, a proto dal onu kulku zasklítí a daroval ji v rámečku na Vranov. Chodí také rok co rok na Vranov na pouť z vděčnosti, že byl nejen zachráněn, nýbrž i uzdraven na přímlovu Panny Marie Vranovské.

(*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

387. Panna Maria vyslyšela vzývání jisté hříšné ženy.

Jistá žena po dlouhá léta zamlčovala těžký hřích ve sv. zpovědi. Ještě na smrtelné posteli nemohla se odhodlati z něho se vyznati. Tu vzdychala k Panně Marii: »Ó Maria, má Paní předrahá, otevři ústa má!« A hle, prosba její byla vyslyšena. Brzy potom se vyznala skroušeně i z toho hříchu, který tak dlouho zamlčovala.

(*Ambrož Cataneus.*)

388. Panna Maria Vranovská zachránitelka od morové rány.

Roku 1648. Po šťastném a slavném odražení nepřátelských Švédů, po ustání i zuřícího hladu v Brně a v okolí, zase jiná bída nastala; uhostila se totiž morová rána na Moravě, začala strašně řádití na vše strany; i Brnu hrozila u velikých těchto nesnázích. u velikém všech lidí nářku začali brněnští otcové z tovaryšstva Ježíšova modlení za odvrácení trestů Božích za ochranu přede strašnou nemocí morové rány, a utekli se k Matce Boží na Vranov. Milostné pomoci šťastně dosáhli; kollegium Jesuitů brněnských zůstalo od nemoci zcela zachráněno a zdrávo.

(*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

389. Panna Maria Vranovská zbavila děvčátko padoucnice.

Roku 1641. Jan Seyfridt, kotlár a měšťan brněnský, měl dcerušku jménem Alžbētu; bylo jí právě čtyři léta a několik týdnů, když útlé tělíčko její padoucí nemocí tak jest schváčeno, že po deset dní bez vlády a bez pohnutí leželo. Zkormoucení rodiče přinesli konečně dítě své na Vranov. položili je na oltář Panny Marie a obětovali zároveň dvě voskové svíce. Vroucně se pomodlivše vzali dcerušku zase s oltáře, a hle, zdravu a veselu přinesli ji domů.

(*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

390. Panna Maria Vranovská vzkřísila mrtvé pachole.

Roku 1478. jedno pachole v městě Sdavaru (snad ve Žďaru?) spadlo do hluboké vody, v níž tak dlouho tonulo, až se utopilo a mrtvé vytaženo bylo. Rodiče jsou tím polekáni, ruce i oči slzíci k nebi zdvihají, vzývají zázračnou Matku Boží Vranovskou a dítě své v ochranu jí poroučeji, doufajíce přece, že dítko oživne. A nedoufali nadarmo; neboť mrtvé pachole, jež po celé 4 hodiny beze známky života před očima jejich bylo leželo, počalo žíti, pohybovati se, oči otvírati, a brzy na to bylo úplně zdrávo a silno.

(*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

391. Panna Maria Vranovská uzdravila těžce zraněného.

Roku 1361. jistý kolár, měšťan jihlavský, spadl s kalenice domu svého tak nešťastně, že celé tělo si porouchal, kosti dílem vytknul, dílem polámal. Po tři léta náramně se trápil; — konečně utíkaje se k Panně Marii slibil, že k svatě hoře Vranovské putovati bude. Sotva že slib učinil, pomohla mu Matka Páně a zdraví úplně mu vrátila, tak že zcela zhojen jsa ku svatyni Mariánské na Vranov putoval a díky své tam vzdával.

(*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

392. Tuřanská Panna Maria vyslyšela poraněného vojína.

Roku 1716. přinesena jest do Tuřan tabulka s popisem následujícím: »Při obležení Temešváru stál jsem po 6 hodin v prudkém ohni bitvy, byl jsem raněn třískou z kartáče dělového do pravé nohy a odnesen do lazaretu. Trpěl jsem hrozně bolesti a noha se

mi zapalovala. Proto jsem se utekl v duchu k Rodičce Boží Tuřanské a vzýval Ji o pomoc, a od toho okamžení bolesti ulevily, tak že za den palčivost přešla. Na poděkování věnuji blahoslavené Panně Marii tuto tabulku. Stalo se dne 25. září 1716. C. W. V. S.

(Jos. Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.)

393. Obrácen na smrtelné posteli na přímlovu Panny Marie.

V únoru roku 1837. onemocněl v jednom velkém městě bohatý a vznešený pán, který náležel mezi takové lidi, jimž víra a křesťanství jest poslední věcí, a všechno ostatní, co svět nabízí, první. V jeho službě byly dvě zbožné služebné, které nedbajíce na jeho nekřesťanský život věrně a oddaně mu sloužily. Když se tyto služebné dověděly od lékařů, že nemoc pánova jest nebezpečna, a že může následovati smrt, tu jedna z nich pospíšila si k faráři a objasnila mu nejen nebezpečný stav nemocného, nýbrž také posavadní lehkomyšlný jeho život, a prosila ho, aby byl tak laskav a nemocného navštívil a ku přijetí sv. svátostí připravil. Horlivý kněz byl ihned ochoten a odebral se k nemocnému, aby učinil, zač ho služebná prosila. »Co tu chcete?« přivítal nemocný kněze. Kněz odpověděl: »Chci vás jenom navštívit, pane; slyšel jsem, že jste nemocen a nemocné navštěvovati jest skutek milosrdný, a pro kněze jest to i povinnost.« Nemocný nabídl suše knězi, aby si sedl. Když se kněz útrpně pozeptal na stav nemocného, hleděl zapřísti hovor o věcech náboženských a počal mluvit také o sv. svátostech. Skoro jsa rozhněván pravil nemocný, že o takové věci dávno se již nestará a že tedy o tom nechce ani slyšeti. Kněz vida, že přese všechnu snahu nic tu s nemocným nepořídí, doporučil se a odcházeje pravil ke služebným: »Pro tento okamžik nelze nic činiti, ale modlete se za něho, obzvláště vzývejte Matku milosrdenství, aby Ona duši jeho zachránila.« Zbožné služby učinily, jak jim kněz poradil. — Za pět dní přišla služka sotva dechu popadajíc k faráři a s radostnou tváří pravila, aby ihned šel k nemocnému pánovi a vzal s sebou Pána Boha, že si tak nemocný přeje. Kněz byl nemálo udiven a to nikoliv bez příčiny; avšak nemeškal a rychle ubíral se k nemocnému. Sotva ho nemocný spatřil, již projevil přání po přijetí sv. svátostí a doložil: »Pane faráři, měl jsem hroznou noc. Včera ještě měl jsem pevný úmysl, — vyznávám to ku své největší hanbě a s opravdovou lítostí — bez svátostí odejiti z toho světa;

neboť svým bezbožným životem pozbyl jsem víru ve věčnost a nesmrtelnost duše. Včera večer ležel jsem v posteli a nespál. Bylo asi jedenáct hodin, když jsem klidně usnul. A tu viděl jsem Matku Boží s Ježíškem v náručí. Vznášela se nad mou postelí, hrozila mi prstem a pohlédla na mne zrakem, jenž pronikl moji duši. I Dítě pohlédlo na mne vážně a přísně. Procítl jsem a úzkost pronikla moje údy. Chtěl jsem sám sebe uchlácholiti a přemluvití, že to byl pouze sen, ale zjev ten posud tkví v mé duši.*

„Milý příteli“, pravil kněz, „kořte se milosrdenství Božímu, která vám v posledním okamžiku podala pomocnou ruku. Běda, kdybyste poslední tento okamžik nabízené milosti nechal nepovšimnutý! Poznejte také velikou lásku Panny Marie; ona jest útočiště hříšníků. Děkujte však také svým hodným služebným, které bez ustání za spásu vaší duše se modlily a Pannu Marii vzývaly. A nyní už vykonajme to sv. dílo, jež má věčnost vaši učiniti blaženou.“ Nemocný vykonal nyní generalní zpověď a to tak skroušeně, že hojné slzy tekly mu po tváři, a přijal s vroucí zbožností tělo Páně. — Den na to oznamoval umíráček blaženou smrt obráceného hříšníka.

(*Leo. Nr. 33. 1880.*)

394. Zachráněna od smrti na přímlovu Panny Marie.

Jistá služebná šla jednou večer — bylo to v červenci — přes studni, která byla přikryta deskami, poněvadž se jí již neužívalo. Najednou desky povolily, a služebná spadla do studně šedesát stop hluboké. Ve veliké úzkosti mohla nešťastnice zvolati pouze: „Ježíš, Maria, Josef!“ Jiná osoba slyšela tento výkřik ubohé padající do studně, přiběhla ke studni a volá: „Ach, milá Královno nebeská, Ty můžeš všechno u Boha. Pošli jen své anděly, aby tato ubohá, nešťastná osoba nezahynula.“ Pak spěchala, by se poohlédla po pomoci. Vrátila se brzy s lidmi, kteří vlekli dlouhý žebřík; avšak studně byla 60 stop hluboká, a žebřík byl krátký, nesáhal ani po vodu ve studni. Co činiti? Tu znova počala vzývatí ona osoba Pannu Marii a volala plna důvěry: „Ty musíš pomoci; neboť důvěra moje v Tvou pomoc jest veliká.“ Najednou cítí mužové, kteří žebřík spustili dolů, že něco těžko se připjalo na žebřík: vytahují opatrně žebřík, a hle! nešťastnice vytažena šťastně z vody. — Také se jí nic nestalo. Když se přestrojila, vypravovala, že

spadnuvši do vody dostala se úplně pod vodu, tak že se měla za ztracenou; ale tu cítila, jakoby neviditelná ruka nad vodou ji držela. Půdy nemohla se dotknouti, ani zachytiti postranních stěn, poněvadž jsou hladké. V tom přinesen onen žebřík, ale nesáhal ani k vodě; a tu cítila se opět pozdviženou až k žebříku, uchopila se ho a vylezla šťastně nahoru. Tak unikla jistě smrti jen na přímmluvu Panny Marie.

(*Hrz. M. Blüt. 10 Hft. 1877.*)

395. Šťastně umírá, kdo Pannu Marii vzývá.

V jistém místě v krajině na Rýně ležel nemocen jistý mladík. Nemoc jeho byla zlá, nebezpečná. Byla to rakovina, která měla malý začátek, ale postupem času rozšířila se na celém těle tak, že nemocný trpěl hrozné bolesti. Mladík ten byl obyčejný dělník, ale zároveň vroucím ctitelem Panny Marie. Když se mu vedlo nejhůře, vzýval Pannu Marii a prosil Ji o sv. trpělivost a o šťastnou hodinku smrti. Bylo mu velmi líto, když viděl své spoludruhy v kypícím zdraví a sama sebe v tak hrozném neštěstí. Ale brzy všel do sebe a počal na svůj stav přebídný jiným zrakem pohlížeti. Byl mu v tom velmi nápomocen místní duchovní, který nemocného často navštěvoval a povzbuzoval k trpělivosti. Netrpělivost, kterou dříve dával na jevo, míjela nápadně, a zdálo se, že čím více přibývá bolestí, tím více také mladík nabýval klidu a spokojenosti. »Boží svatá vůle budiž požehnána,« vzdychal mladík v největších bolestech. A tuto spokojenost, tento klid vyprosila mu Panna Maria, kterou neustále vzýval. Tak uplynula krátká doba a mladíkovi ubývalo sil vůčihledě, a bylo lze předvídati, že smrt není daleko. Přiblížila se posvátná doba, kdy každoročně tisíce poutníků chodívalo na sv. pouť do Kevelaru k Matičce Boží. I místní duchovní si umínil, že na pouť půjde. Když se při poslední návštěvě s nemocným loučil, podal mu tento ruku a pravil: »Velebný pane, na zemi nemám už žádného přání; podal jste mi nyní Chléb života, cítím, že už se zde na zemi neuvidíme. Kéž odplatí vám milý Pán Bůh stonásobně všechno, co jste mi učinil! Ale jednu prosbu přece bych k vám měl. Obětujte za mne na milostném místě mši sv. za šťastnou hodinku smrti. A pak, až půjdete s průvodem okolo stromu u kapličky, pak vezte, že půjdu k pravému stromu života, abych Matku Boží už spatřiti mohl.« Jsa pohnut těmito slovy slíbil kněz tak učiniti a rozloučil se s nemocným.

Za několik dní vrátili se poutníci. První, nač se onen kněz po svém návratu tázal, byl onen nemocný mladík. Nebyl již na živu; a když se kněz vyptával, kdy asi umřel, tu dověděl se, že předpověď nemocného byla pravá. Skonal skutečně právě v onom okamžiku, kdy poutníci konali průvod kolem kaple a okolo onoho stromu. Tu osvědčila se opět zřejmě pravdivá slova: »Šťastně umírá, kdo Pannu Marii vzývá.« (Leo. Stgsbl. Nr. 22. 1882.)

396. Tuřanská Panna Maria zachránila chlapce před utopením.

Roku 1705. na předměstí Brněnském u vodárny chytal synáček Matěje Kristiana Wegšeidera ryby na udici. Chlapec nedal pozor, uklouzl a spadl do vody, která byla zvýší muže hluboká. Otec se k tomu nahodil a vida klobouk svého synka po vodě plovati a synka nikde, poznal ihned, že synáček nešťastně do vody spadl. Otec tedy rychle shodiv vrchní šat, sám se v nebezpečí vydal, do řeky skočil a plovaje v řece, synáčka svého hledal. Již se měl ubohý synek dostat do víru; tu jej otec popadl za vlasy a vytáhl z vody. Po celou noc ležel na to chlapec všecek zkřehlý a zsinálý jako mrtvý. Jakmile k sobě přišel, byla jeho první slova, by s ním matka šla na pouť do Tuřan k Matičce Boží, na poděkování, že Ona ho při životě zachovala. protože se Ji, padaje do vody, doporučoval a Ji vroucně vzýval. (Josef Kratochvíl: *Matka Boží Tuřanská.*)

397. Vyslyšena na přímlovu Panny Marie.

V jisté pohorské vesničce žila zbožná vdova. Měla dvě dcery a syna. Sama jsouc zbožna, vychovávala i dítky své ve zbožnosti a v bázni Boží. Poněvadž byla dosti zámožna, dala syna svého na studie do Brna. Jediným přáním jejím bylo, aby syn, až dostuduje gymnasium, zvolil si stav kněžský. Za tou příčinou den co den chodila do místního chrámu Páně a tam se vždy vroucně modlivala před obrazem Panny Marie na hlavním oltáři. (Jest totiž chrám Páně zasvěcen »Narození Panny Marie.«) Když již všichni z chrámu odešli, zůstala tu vždy vdova sama a pokleknuvši před obrazem Panny Marie, vroucně se modlivala, by vyprosila Panna Maria synu jejímu té milosti, by si zvolil stav kněžský a takto vyplnil zbožné její přání. Po osmi letech odbyl si její syn studia gymnasijní a přijel na prázdniny. Matka se ho ptá, co miní dělati, že by ráda, kdyby šel do alumnátu. Syn však nechtěl o tom ani slyšeti. Stále jen snil o Praze, o vysokých školách, že bude studovati buď professuru

nebo právnictví. Ó kdo pochopí, jak zarmoucena byla nad tím zbožná jeho matka! Po celých osm let snila o tom velikém štěstí, jakého by zažila, kdyby milovaného syna svého viděla v rouše kněžském, a to štěstí mělo se nyní v niveč rozplynouti! Než nepřestávala vzývati Pannu Marii. Prázdniny se chýlily ku konci. Matka syna prosí, aby jí spůsobil tu radost a vstoupil do alumnátu, tím že se jí nejlépe odmění za všechno, co mu kdy prokázala. Syn konečně svolil, že vstoupí do alumnátu. Ó jak zajásala šťastná matka, jak děkovala Panně Marii, že neoslyšela její modliteb! Neustála však Pannu Marii vzývati, aby i na dále chránila syna jejího, aby setrval ve stavu svém. Asi po čtrnácti dnech dostane naše vdova zprávu, že syn její z alumnátu vystoupil. Kdyby snad byla slyšela, že syn její zemřel, nebyla by bývala tak ohromena, jako touto zprávou. Než ani tu neklesala ještě na mysli. Tím vroucněji modlivala se den co den za syna svého, aby poznal poblouzení své a vrátil se tam, kam byl odešel hned po prázdninách. Syn zatím odejel do Prahy a studoval tam nejprve professuru, potom právnictví. Než záhy poznal, že není vše zlato, co se třpytí, poznal, že se nesplnily krásné sny a smělé touhy, jež s sebou do Prahy přinášel. Šel do sebe a po krátké úvaze bylo mu doznati, že dobrá matka jeho s ním dobře smýšlela, když ho prosila, aby si zvolil stav kněžský. Po dvou letech, jež strávil v Praze, a složiv napřed první státní zkoušku, vstoupil zase do alumnátu, ale nikoli v Brně, kde byl dříve, nýbrž v Olomouci. Za ta celá dvě léta nepřijel domů podívat se na matku, nedalo mu snad svědomí pokoje, též matka nevěděla, co se s ním děje, žije-li čili nic, až dostala konečně od syna svého dojemný list, aby mu odpustila, že ji tak zarmoutil, že poznal chybu svou a opět vstoupil do alumnátu. Radost matčina byla ovšem veliká. Po čtyřech letech slavený pak stkvělým způsobem prvotiny, při nichž jsem vp. primiciantovi — bylo to poslední rok před mým odchodem na studie — ministroval.

(Ignác Kolísek, bohoslovec v Brně.)

398. Marcellina Erochinová, vzor křesťanské dívky.

Marcellina Erochinová pocházela z chudobných rodičův a musila proto v jisté dílně v Paříži pracovati, chtějíc si na vezdejší chléb vydělati. Byla-li však Marcellina chudobná na vezdejší statky, měla za to bohatství mnohem vznešenější. Byla vychována v zásadách svaté víry a úcta k Panně Marii byla jí tak hluboko do srdce

vštipena, že všeho dosáhla, začkoli Její přimluvou prosila. V tomtéž domě i její rodiče prací se živili.

Majitel továrny, kde Marcellina se svými rodiči pracovala, chtěl ji svést ke zlým činům a sliboval jí mnoho peněz, a dal jí na srozuměnou, že se i o její rodiče dobře postará; věděl, že je má Marcellina velice ráda; ano dovedl to tak daleko, že sám otec chtěl dceru svou přemluvit, aby vyhověla hříšným choutkám továrníkovým. Avšak cudné děvče u vzpomínce na Neposkvrněnou Pannu Marii zamítlo pokusy svého otce, jakož dříve bylo zamítlo nabídky hříšného továrníka. Když pak tento poznal, že všechno přemlouvání a všechny sliby jsou marny, sebral jejím rodičům všechno, co měli, pod záminkou, že jsou mu dlužní, a vyhnal je ze své dílny. Otec činil trpké výčitky své dceři a pravil: »Tvrdošíjná dcero! Jsi příčinou našeho neštěstí; kdybys byla svolila a přijala nabídky, jaké ti činil, byli bychom šťastni, kdežto nyní bude nám hladý umřítí.« Brzy na to oba rodiče onemocněli, a neštěstí bylo tím větší. Lékař a léky způsobily dobré dceři ještě větší vydání. Nyní byla by brzy z lásky ku svým rodičům se rozhodla, povolit hříšným žádostem onoho továrníka.

»Však přece neučiním toho,« pravila sama u sebe, »chci zůstatí příkladu Panny Marie věrna a nesvolím ke hříchu. Maria Panna mne ochrání a přispěje ku pomoci.« A hle, tato vytrvalá věrnost, s jakou Marcellina své předsevzetí vyplnit si umínila, nezůstala bez odměny; neboť příštího dne stalo se, že přišel k nemocným rodičům lékař a vypravoval, že právě jde od jisté bohaté paní, pocházející z Irska, která má nakažlivou nemoc, a že přes velice výhodné nabídnutí nikdo ze strachu před nákazou nechce k ní jíti za ošetřovatelku. Marcellina byla ihned ochotna místo ono přijati. »S radostí,« pravila, »přijmu to místo. Blahoslavená Panna Maria byla vždycky nejlepší přítelkyní nemocných a právem také nazývá se »uzdravením nemocných.« Tím také mohu rodičům svým zaopatřití výživu, a pak ať Pán Bůh se mnou naloží jak bude chtítí.« Marcellina stala se ošetřovatelkou nemocné paní, ale nemocí její se nenakazila. Bohatá paní vidouc neobyčejnou péči a věrnost, s jakou ji Marcellina ošetřovala, byla velice pohnuta; dovědévši se o chudobě jejích rodičů, vykázkala jim slušný roční plat, a tím stalo se, že mohli pohodlně býti živi a také jistou částku na věno své dobré dcery uschovati. V pravdě i zde se osvědčilo, že Panna Maria nedá zahynouti svým ctitelům věrným.

(*Schmid: Repertorium.*)

399. Zázračně zachráněn na přímlovu Panny Marie.

Bylo to v létě roku 1865., když jsme se já a můj přítel, studující gymnasia v Mor. Třebové, vybrali na horu, ležící blízko města, — nazvanou »Hora Křižová,« na níž stojí hřbitovní kostel, — abychom tam hledali nějaké květiny do svého herbáře. První hodiny toho odpoledne uplynuly, aniž jsme co kloudného našli. Proto odebrali jsme se na jižní stranu oné hory, kde se nalezá »kamenný lom.« Přišli jsme na jedno místo, kde právě nikdo nepracoval, a počali jsme hledati květiny. Na jednom svahu uviděl jsem krásně rostlou diviznu, ale bylo ji těžko dostati. Nemajíce pořádné tyče po ruce, — neboť k samé květině byl přístup náramně nesnadný, umínili jsme si házet po ní kamením, abychom ji srazili. Než nepodařilo se nám to, ač jsme se dlouho namáhali. Konečně jsem se rozhodl, že se strany se ku květině přiblížím a ji utrhnu. Nevěda, do jakého nebezpečí se vydávám, sestoupil jsem několik kroků, začalo kamení pod nohama máma uhýbati, nohy moje uklouzly a já padl naznak na zem a v tomto položení jel jsem dolů k okraji skály, jež končila sráznou propastí. Ačkoli jsem nohy své hleděl zaboriti do země a tak se zastaviti, nepodařilo se mi to, a tak hrna před sebou spoustu kamení, sjížděl jsem dolů víc a více. Smrtný pot vyvstal mi na obličej; tisíc myšlének prolétlo mi hlavou; přítel můj stál na hoře a lomil zoufale rukama; hleděl jsem se zachytiti v hrozně úzkosti na každém kameni, vedle něhož jsem jel; než i tyto kameny se vyvrátily a letěly se mnou dolů. Úzkostlivě pohlížel jsem vůkol, než odkud se mi mělo dostati pomoci v tak hrozném okamžiku? Všechno to sběhlo se v několika sekundách. Zoufaje nad všelikou pomocí lidskou a maje blízkou smrt před očima, naplněn jsem byl pocity až k šílenství vedoucími; vždy blíž a blíže chýlil jsem se k okraji skály; hrozná smrt zdála se mi neodvratnou; a tu, v tomto děsném okamžiku pronikl duši mou paprsek naděje. Pevná důvěra v pomoc nadlidskou naplnila moji duši a z hloubi srdce svého zvolal jsem: »Pomoz, ó Maria, pomoz!« Ale jak? Což nechtěla by ta Dobrotivá pomoci mi, či snad nemohla by mě ani přímlova Její zachrániti v tak hrozném nebezpečí? Jižjiž řítíl jsem se dolů, již pravá noha byla nad propastí, — okamžik a již mohl jsem býti — mrtvolou. Všechna krev valila se mi k srdci; byl jsem neschopen volati o pomoc, přece však mimovolně mne to nutilo a tu vyšel z duše mé opětný povzdech: »Pomoz, pomoz, ó Maria!« — A ještě jsem nedořekl posledního slova, když právě levá noha

moje narazila na kámen pevný a se zastavila, — a tím jsem byl od hrozného pádu zachráněn. Jistý dělník, který právě šel mimo a všechno, co se se mnou dalo, s hrůzou pozoroval, nabídl se mi ku pomoci a utíkal do města pro řebřík. Než přišel, musil jsem se skoro čtvrt hodiny držeti na tomto nepatrném kameni. Nyní teprve jsem poznal hrůzu svého postavení. Předě mnou zejíci propašť, před níž jsem dostával závrať, a za mnou dopadaly kameny, utržené mým pádem, dole ležela spousta kamení a nepatrný kámen, na němž jsem se zadržel, mohl se každým okamžikem vyvrátiti a po mne bylo by pak veta! Oči mé, zdálo se, jakoby se kalily, celé tělo se trásl, krůpěje studeného potu vystupovaly na mně, — cítil jsem blížící se mdlobu. Ještě jednou zalkala moje ústa o pomoc k Panně Marii a k andělu strážnému, a klid se mi opět vrátil. Brzy však dostával jsem do hlavy závrať z výšky, v níž jsem byl, a chtěl jsem již seskočiti dolů, avšak prosebný hlas mého přítele, jenž zatím dolů sešel, aby mne nějak zachytil, kdybych až dolů spadl, a jakási vyšší moc držely mne pevně na místě. Chtěl jsem plakati, ale nemohl jsem, za to oděv můj byl prosáklý potem. Jen ústa má šeptala modlitbu k Pánu Bohu a k Panně Marii. Ta chvíle zdála se mi jako věčnost a pořád mne pronásledovala myšlénka, že zahynu. Tu konečně přišlo několik mužů s těžkým řebříkem a postavili jej pode mne ke skalní stěně. Třesa se na celém těle, vstoupil jsem na něj a sestoupil dolů, zachráněn od jisté smrti.

Ano. Panna Maria mně pomohla, nevzýval jsem Jí nadarmo, to dokazuje mi celý průběh, a kdykoli si vzpomenu na ten hrozný okamžik, vždycky se zachvěji smrtelnou úzkostí, a pak mysl moje naplněna bývá dětinnou oddaností a důvěrou k Panně Marii, jako bych byl ještě v tom nebezpečení. Ačkoli vyznati musím, že povahou svou nejsem takovým, abych zázrakům lehce věřil, ba naopak, někdy mi vynutí nějaký ten zázrak nedosti zaručený spíše úsměv než víru, v tomto případě musím vyznati, že Panna Maria mně pomohla zázračně a nepřipouštím žádné pochybnosti, a že by to byla náhoda, jak svět takovým nápadným případům říká, naprosto popírám. Ano, Maria Panna pomohla mi tehdy, ó nezapomeň nikdy na to, duše má!

(*Mt. Ros. 9. Hft. 1872.*)

400. Kněz řádu Ježíšova a čtyři protestanti.

Dne 21. prosince 1888 odcestoval slovutný astronom dp. P. Chroppin S. J. ještě s jinými čtyřmi astronomy (profesory Pritchetttem,

Nipherem, Englerem a Wallerem) ze St. Louisu (na řece Missouri), aby pozorovali vzácné zatmění slunce, které mělo nastati 1. ledna 1889. Urazivše drahou 5 dní a 4 noci přibyli na určené místo, nedaleko St. Francisca. Poohlédnuvše se, přijali laskavé pozvání senátora Boggse, jenž je v Normanu zavedl na svůj letní byt, odkud mohli úkaz přírodní nejvhodněji pozorovati. P. Chroppin o tom vypravuje:

»Bylo nás tu pět astronomů, však jediný katolík byl jsem mezi nimi já, kdežto moji soudruzi byli protestanti, ale byli vesměs výteční gentlemanové, tak že cesta příjemně nám ušla. Pouze pět dní zbývalo nám pro předběžné přípravy. Třeba nám bylo určití přesně zeměpisnou šířku a délku místa, což se mohlo státi pouze pozorováním hvězd, takže jsme dnem i nocí pracovali; toliko v předvečer zatmění slunce mohly naše hvězdářské hodiny jíti. Však v týž večer změnilo se povětrí, nastalo mlhavo, dle všeho mělo totéž pošmurné počasí i následovního dne 1. ledna potrvati. Hvězdáři ztráceli dobrý humor. Byli jsme výpočty umdleni, přípravy naše byly sice šťastně ukončeny, však jednoduchý obláček mohl veškeré naše namáhání zničiti. První kontakt měl dle našich výpočtů nastati o 12 hod. 22 min. a 15 vteř. a úplné zatmění asi půl hodiny po té.

Po večeri zapálili si druzi doutníky, a jali jsme se hovořiti o svých nadějích příštího dne. Žádná hvězda nezatrpytla se na pošmurném nebi. Hvězdáři byli celí zoufalí. Hleděl jsem je upokojiti a ujišťoval jsem je, že budeme míti po čas úplného zatmění — dvě minuty — slunečno. Profesor Pritchett otázal se mne: »Velebný pane, jste prorokem?« — »Ani prorokem, ani synem prorokovým,« odvětil jsem. — »Nuže, jak tedy můžete něco podobného s takovou určitostí tvrditi?« — »Pánové« — pravil jsem po té — »jsem si toho zcela jist, však jakkoliv důvody jsou pozitivní, tož přece nebudete jim věřiti ani rozuměti.« — »Račte je jen laskavě říci,« žadonili všichni. — »Milerád. My katolíci máme na nebesích dobrou Matku, které vy protestanté neznáte . . . Nuže, ucházím-li se o Její přízeň, tož přikážu ditkám Její, aby se snažně modlily, a — Ona nikdy mne neodmítne. Nyní právě mešká v St. Louisu na sta členů sv. řádu a nevinných dítek na modlitbách a modlí se k ní slovy: »Milá Matko! Popřej P. Chroppinovi po dvě minuty slunce!« a jsem jist, že tyto dvě minuty budou mi dopřány, poněvadž Ona jest dobrá Matka.«

Hvězdáři usmívali se na znamení, že slovům mým nevěří a prof. Pritchett zvolal: »Velebný pane, chtěl bych mítí Vaši viru.« Pak pravil prof. Engler: »Velebný pane, jelikož máte tak velikou jistotu, tož založte se, že půjdete pěšky do Ogdenu (500 mil vzdáleného). bude-li zítra pošmurno.« — »Zajisté,« pravil jsem, »neboť sloužil jsem Matce Boží po celý svůj život, a nedopustí tudíž, abych nucen byl 500 mil pěšky jíti.« — »Chcete, velebný pane, ve věci té vespólnou smlouvu podepsati?« — »Pánové« — odpověděl jsem — »nesluší se sice, abychom podepisovali smlouvu týkající se věci budoucnosti, však přes to podepíšu smlouvu Vaši, podepíšete-li moji.« — »A v čem smlouva ta pozůstává?« — »Bude-li nebe zamračeno úplně, tož jdu pěšky do Ogdenu, bude-li však slunečno, tož zavažte se, že pokleknete a že uznáte Prozřetelnost Boží a ochranu Panny Marie.«

Všichni tyto podmínky přijali, smlouva byla vyhotovena i podepsána. — Po té zvolal prof. Engler: »Velebný pane, spálil jste za sebou mosty!« Prof. Nipher podotkl: »V případě, že slunce oblaky pouze problyskne, a že budeme mítí nedostatečné počasí ku pozorování zatmění, myslíte snad, že jste vyhrál?« Odpověděl jsem: »Milá Matička nebeská nekoná nic napolo! Budeme mítí jasně slunečno. Pozbudeme sice pohledu na první kontakt oběžnice pro oblaky, ale slibuji krásné, jasné slunce pro úplné zatmění.«

Druhého dne byla obloha neprůhledným závojem oblakovým pokryta. Přinesené nám snídaní zůstalo nedotknuto. Astronomové byli beznadějni. O 10 hod. zdálo se, že vše jest ztraceno. Vzdálil jsem se do ústraní a pomodliv se celý růženec, šeptal jsem snažně slova: »Matko Boží, jedná se o Tvou čest! Nepřipust', aby tito kacíři mohli říci, že nemáš žádné moci!« A pociťoval jsem ihned důvěru vyslyšené modlitby. Hleděl jsem soudruhy své potěšiti. Okamžik prvního kontaktu nadešel, avšak pro nakupené oblaky byl pro nás ztracen. Hvězdáři pozbyli po té docela všechnu naději. Žádal jsem je snažně, aby se od svých přístrojů nevzdalovali a pravil jsem, že se cítím úplně ujištěna, že se oblaka v příznivém okamžiku rozptýlí. — Profesor Nipher jaksi úsečně ve své rozmrzelosti podotkl: »Doufáte, že andělé oblaka odmetou?« — »Právě to doufám,« odpověděl jsem. — »Tož snad i andělé na desce fotografovací se Vám zobrazí?« — »Andělé« — pravím — »nezanechají na přístroji žádného viditelného znamení; však bez odporu budou přítomni.« Právě přišla rodina senátora Boggse. Na

tvářích všech jevila se beznadějnost. Měsíc již vyšel, slunce tihlo v před, — zatmění počalo se jeviti, nastalo pološero v pravé poledne. Byl to výjev imponující a měl do sebe cos příšerného. Právě deset minut před úplným zatměním rozestoupila se náhle oblaka. Z úst všech přítomných vydral se výkřik úžasu. Na obloze objevily se: Krásopaní, Jupiter, Mars a Merkur v krásném, jasném trpytu poblíže slunce. Ještě jen úzký srpeček zbýval ze zakrytého slunce a příroda zdála se, že se halí v hluboký smutek. Bledavé světlo, vymykající se úkradmo zpod oblaků, divně ozařovalo sousední pohoří. Konečně zmizel poslední jasný bod a slunce objevilo se našim zrakům ve své úplné mohutnosti a kráse. Zajisté, že úplné zatmění slunce jest nejvznešenějším úkazem přírodním. Výjev ten trval přesně dvě minuty. Úspěch byl úplný.

Jakmile vše hotovo bylo, přiběhli ke mně profesori a tiskli mi ruce. Prof. Pritchett zvolal: »Staneme se všichni katolíky, teď věříme v ochranu Matky Boží; toť jest zřejmé Její dílo.« Co toto byl hovořil, vrátil jsem se ku své práci; fotografie znamenitě se mně zdařily. Ježto jsem dosud meškal v kameře obskuře, když právě večeri přinášeli na stůl, pravil jsem přátelům svým, aby na mne nečekali, ježto teprve za hodinu budu s prací hotov. Však všichni mi odvětili, že nepřisednou ke stolu dříve, pokud nepožehnám stolování; a skutečně misky vráceny do kuchyně. Konečně jsem skončil práci svou, zasedli jsme ke stolu, po večeri upamatoval jsem je, že jedna část smlouvy zbývá dosud k vyřízení. Tu všickni poklekli a děkovali jsme společně Panně Marii za divotvornou pomoc.

Profesor Nipher vyznal, že jest to poprvé, co byl pokleknul. Následovního dne zbalili jsme zavazadla svá a vydali se na cestu. V noci přibyli jsme do St Francisca. Profesor Pritchett častěji mne navštěvuje, jest to muž ušlechtilé povahy a doufám, že v nedlouhé době učiním z něho dobrého katolíka.*

Skutečně prof. Pritchett přestoupil loňského roku na víru katolickou.

(Obrana víry. 1891.)

O. A. M. G. D. et B. V. M.